

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

REDEMPTION

ROCK CHICK SERIES BOOK THREE

A ROMANCE NOVEL BY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK KEFARETİ

ROCK CHICK SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick REDEMPTION

ROCK CHICK SERİSİ KİTAP İKİNCİ

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

İthaf Teşekkür

1. İlk Görüşte Aşk
2. Viski
3. Yaramaz Kız Martini
4. Gözler Tamamen Açık
5. Telefon Görüşmeleri
6. Hank İşleri Hızlandırıyor
7. Son
8. Billy ve Vahşi Yolculuğum
9. Yüksek Bir Fiyat
10. MP3 İşkence
11. Balonlu Sakız İyiliğinin Hayali Dünyası
12. Hank ve Vahşi Yolculuğum
13. Bu Eğlenceli Olacak
14. "O Tek"
15. Çocuklarla Günüm
16. Dualar
17. "Frightmare"
18. Mandalina ve Çikolata Düğünü

19. [Denver Erkekleri Erkektir](#)
20. [Kuzey Kutbu kadar gri](#)
21. [Bu Adamı Sarsmak Mümkün Değil](#) .
22. [Yüce Tanrı Zaman Zaman Onu Eziyor](#)
23. [Buraya Gel](#)
24. [Ayran](#)
25. [Annem Bombalandı](#)
26. [Daisy Sıkıcı Olmaz](#)
27. [Hayatım Başladığında](#)
28. [Normal](#)
29. [Bizim](#)

[Yerimiz Bonus](#)

[İçerik](#)

[Rock Chick Renegade Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinin](#)

[Rock Chick Renegade](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

Rock Chick Redemption

Yazan: Kristen Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2010 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı

info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

DEDİKASYON

Bu kitap aşağıdakilere adanmıştır

Kathleen "Danae" Den Bachlet

Benim "Annette "im

Tanrıçaya bana olduğum gibi olmama izin veren
bir arkadaş getirdiği için teşekkür ediyorum.

TEŞEKKÜRLER

Hayaliniz kitap yazmaksa ve hayaller sevdiklerinizle paylaşılmak için varsa ve yirmi yılı aşkın süredir en iyi arkadaşınız dünyanın öbür ucunda yaşıyorsa (kelimenin tam anlamıyla) ama aynı zamanda kitaplarınızı düzenliyorsa, düzenlenmiş taslağınızın her yerinde "Kelly Brown düzenledi" kelimelerinin belirmesinden daha iyi bir şey olamaz. Her kelimesinde yanımda olduğun için teşekkürler Kel.

Ve Rock Piliçleri ve Ninja Kraliçe Kız Kardeşlerim Lily-Flower ve Lotus Blossom, sizi seviyorum çocuklar. Sturgis için teşekkürler, hayatımın en güzel zamanıydı. **JAKE!**

Ve Rock Gurum Will'e... Nasıl hissettiğimi biliyorsun.

Ve yeni Rock Kraliçem, son amigo kızım ve ezelden beri arkadaşım Stephanie Redman Smith'e okuduğun, sevdiğin ve beni desteklediğin için teşekkürler. Seni seviyorum Steph, ama yine de Luke'u alamazsın. O benim.

Ve kız kardeşim Erika "Rikki" Wynne ve erkek kardeşim Gib Moutaw'a... Çapamızı kaybettik ama bağımız asla zayıflamayacak. Eğer siz olmasaydınız, ben şu an olduğum kişi olamazdım. Kalbime öyle yerleştiniz ki, kalbim oldunuz. Seni her gün özlüyorum.

Ve aileme, arkadaşlarıma ve okuyucularıma... tekrar hoş geldiniz, geldiğiniz için teşekkürler ve sıkı tutunun, yolculuk başlamak üzere

Başlayın!

Devam et.

BİR

ILK GÖRÜŞTE AŞK

I Bana iki kez oldu, ilk görüşte aşk.
İlk seferinde Billy Flynn vardı.

İkincisi Hank Nightingale'di.

Billy kabul etmedi ve kalbimi kırdı.

Hank'in kalp kırıcı biri olduğu kesin ama bunu bana yapmasına izin verecek kadar uzun süre etrafta kalmayacaktım. Burada kalmak benim seçimim değildi ama yine de olacak olan buydu ve muhtemelen en iyisi de buydu.

En azından Hank için.

BILLY VE HANK gece ve gündüz, karanlık ve aydınlık, kötü ve iyi.

Billy bunlardan ilki. Hank ikincisi. Bak, Billy bir suçlu. Hank bir polis.

Billy genç Robert Redford'a benziyor, ancak komşu çocuğu cazibesi yerine James Dean'in Rebel without a Cause'undan biraz (tamam çok) esintiler taşıyor.

Billy'yi iyi tanırdım. Onunla yedi yıldır birlikteydim, son üç yılında ondan ayrılmaya çalıştım ve bu da işe yaramadı.

Hank daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor. Basitçe söylemek gerekirse, çok güzeldi. Uzun boylu, gür siyah saçlı, viski rengi gözlü ve bir defans oyuncusunun zayıf, kaslı vücuduna sahip.

Hank'in bir davası var. Hank adaletle ilgili.

Ve Hank'in serçe parmağında herhangi bir anda Billy'nin bir ömür boyu sahip olabileceğinden daha fazla soğukkanlılık var.

Bunu nereden bildiğimi sormayın çünkü Hank'i sadece birkaç gündür tanıyorum. Gerçi Springsteen'i sevdiğini öğrendiğimde başladı. Springsteen'i seven biri, bu kadar yeter.

BIRAZ KENDIMDEN BAHSEDEYİM.

Tuhaf bir nedenden dolayı annem bana Roxanne Giselle Logan adını verdi ve herkes bana Roxie der. Gilbert adında bir ağabeyim (Gilbert boktan bir isim olduğu için ona Gil diyoruz) ve Esmerelda adında bir kız kardeşim (Esmerelda da boktan bir isim olduğu için ona Mimi diyoruz) var. Kardeş ismi konusunda şanslı olduğumu söylememe gerek yok sanırım.

Babam annemin adımızı koymasına izin verdi. Bence bunu anneme hayatının geri kalanında zor anlar yaşatmak için yaptı. Babam ve annem birbirlerini çok seviyorlar ve bunu çok fazla gösteriyorlar (bana sorarsanız çok fazla). Anne ve babanızın sürekli göz önünde olmasıyla büyümek

sevgi gösterileri biraz utanç vericiydi. Buna rağmen her zaman birbirlerini azarlıyor ve tartışıyorlardı... ama iyi bir şekilde.

Ne kadar sevimli olursa olsun, suçlu bir erkek arkadaşıla esasen kaçak yaşayacağımı düşünerek BÜYÜMEDİM (ilk başta bunu bilmesem de).

Tasarım kıyafetler giyebileceğim harika bir işim olacağını, bok gibi para kazanacağımı ve her isteğime boyun eğen düzinelerce piyonum olacağını düşünerek büyüdüm.

Billy ile tanışmadan önce, kendi yolumdaydım.

Bunu hırslı bir çılgılık attığım şeklinde algılamayın. Lise ve üniversite boyunca partilerdeydim. As ve Bs (çoğunlukla Bs) alacak kadar çalıştım ama aslında her şey bira, ara sıra bir şişe tekila ve rock 'n' roll'dan ibaretti. Babam zeki bir kız olduğum için şanslı olduğumu yoksa boku yiyeceğimi söylerdi. Annem daha zeki olmazsam sonumun sikilmek olacağı konusunda uyarırdı. Annem S'li kelimeyi kullanmasa da ne demek istediğini biliyordum.

İkisi de kendince haklıydı ama annem daha haklıydı.

Şanslıyım ki hem annem hem de babam -ve annemin babası ve onun büyükbabası- Purdue Üniversitesi'nden mezun olmuşlar. Hatta büyük büyükbabam Birinci Dünya Savaşı'nda öldüğü için adı öğrenci birliğindeki bir plakete yazılmıştı. Başka bir deyişle, benim

Ailemin öyle bir geçmişı ve Mezunlar Derneği'nde o kadar çok üyesi vardı ki, hayır diyemezlerdi. Annemin, babamın, büyükbabamın ve büyük büyükbabamın da çok zaman geçirdiğinden emin olduğum Purdue'deki bar Harry's Chocolate Shop'ta ne kadar zaman geçirmiş olursam olayım diplomamı aldım.

Purdue'den mezun olduktan sonra Billy ile tanıştım. İyi bir işim vardı. Web sitesi geliştiren firmalarda birkaç yaz stajı yapmayı başarmıştım ve Indianapolis'teki bir tanesi mezuniyetimde beni işe aldı. Sanırım bunun her şeyden çok ofis eğlencesi olduğum gerçeğıyle ilgisi vardı. Biraz çılgın olabilirdim (tamam, belki de çok çılgın) ve mekanın sahibi olan iki adam çok komikti, sloganlı tişörtler ve yırtık kotlarla işe geliyorlardı ve yerel kahve zincirinde hisse sahibi olmak zorundaydılar, çok fazla kahve içiyorlardı.

Meslektaşım Annette de bana görünüşüm sayesinde işi aldığımı söyledi. Hapşırılacak bir şey olmadığını biliyordum çünkü Hendricks İlçesi Genç Güzellik Yarışmasını kazanmıştım. Mono hastalığı yüzünden eyalet finallerine katılamadım çünkü güzellik yarışmaları berbattı.

Ailenin anne tarafına benziyorum: uzun boylu, babamın deyimiyle "tuğla yığını" gibi yapılı (sanırım bu tüm göğüsler ve popo anlamına geliyor ama karşılaştırmayı hiç anlamadım), koyu sarı saçlı ve koyu mavi gözlü. Aslında hepimiz ailenin MacMillan tarafına benziyorduk, hepimiz uzun boylu, hepimiz

Koyu sarışın, mavi gözlü ve erkek kardeşimin Grizzly Adams ve annemin erkek kardeşi Tex gibi kıvıll bir sakalı vardı.

Tex Amca'yı tanıımıyordum. Onunla hiç tanışmamıştım. Vietnam'daydı ve döndüğünde ayrılmıştı (gerçekten ayrılmıştı). Aileden hiç kimse onunla bir daha konuşmadı, ben hariç. Gerçi onunla gerçekten konuşmadım, sadece ona yazdım ve o da bana cevap yazdı.

Mektup yazmaya küçükken başladım. Nasıl başladığımı sormayın, başladım işte. Adresini bulabildiğim herkese yazdım. Mektuplara pul yapıştırmayı ve postadan mektup almayı çok severdim. O kadar çok mektup yazdım ki annem ben on iki yaşındayken bana monogramlı kırtasiye malzemeleri almaya başladı ve hala her doğum günümde bana iki kutu alıyor, koyu leylak rengi, üstünde ve zarf kapağında kabartma RGL var.

Annem Tex Amca'ya yazmamamı söyledi. Bana bunun zaman kaybı olduğunu, asla cevap yazmayacağını söyledi.

Tex Amca hakkında konuşmak annemin yüzünü hüznölendirirdi ki bu çok sık olmazdı. Genellikle sadece Tex Amca hakkında konuştuğunda ve bazen de beni Billy ile birlikte görüp dikkat etmediğimi düşündüğünde.

Annem ve Tex Amca büyürken çok yakındılar ama Tex Amca on sekizinci yaş gününde askere gitmiş ve savaşın bitmesine yakın Vietnam'a gitmişti.

Tex Amca herkesi şaşırtarak bana cevap yazdı. Anneme, büyükanneme ya da annemin iki kız kardeşine cevap yazmazdı ama bana yazardı. Bir uyuşturucu satıcısına bulaştığı için hapse girdiğinde bile bana cevap yazdı.

Bir keresinde, on dört yaşımdayken, annemi zulamı karıştırırken, Tex Amca'nın mektuplarını okurken ve ağlarken yakaladım. Onu yakaladığımı bilmesine izin vermedim ve bunu ilk kez yapmadığını da hissediyordum.

Mektuplarından Tex Amca'nın benim gibi (belki biraz daha çılgın) çılgın ve komik bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Onunla hiç tanışmamıştım ama annemin onu neden bu kadar çok sevdiğini biliyordum ve mektuplarımız sayesinde ben de onu sevdiğimi biliyordum.

Yirmi dört yaşındayken Billy ile tanıştım. Ona hemen aşık oldum ve çok fena aşık oldum.

Yakışıklıydı. Tanıdığım herkesten daha fazla enerjisi vardı. Beni güldürüyordu. Bana bir prenses gibi davranırdı. Ve ağzı gerçekten çok iyi laf yapıyordu, hem hızlı konuşuyordu hem de başka şekillerde.

Herkes ondan nefret ediyordu, annem, babam, Gil, Mimi ve tüm arkadaşlarım. Onlara Cowboy Junkies'in "Misguided Angel" şarkısını dinlettim ve bunu aşmalarını söyledim.

Bir yıl sonra, Billy benimle birlikte dairemde yaşıyordu ve hayatımızın en güzel zamanlarını geçiriyorduk, iyi seks, bol bol

kahkahalar, tonlarca parti. Billy'nin para kazanmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun içinde o kadar kaybolmuştum ki umurumda bile değildi.

Sonra bir gün, St. Louis'de kaçıramayacağı bir fırsat yakaladığını söyledi. Altı ay içinde emekli olup St. Tropez'de yaşayacağımızı, günlerimi üstsüz güneşlenerek geçireceğimi ve her akşam gurme yemeklerimizden önce bana şampanya dolduracağını söyledi. Bana hak ettiğim, sahip olmam gereken hayatı vereceğini söyledi - tasarım kıyafetler, elmaslar ve inciler, şampanyalı kahvaltılar, her şey.

Ona inandım (evet, yirmi beş yaşındaydım ve evet, aptaldım). Herkes bana bunu yapmamamı söylese de, Tex Amca bile. İşimden ayrıldım, dairemi bıraktım ve St. Louis'e taşındım. Eşyalarımı oraya taşıdım, orada bir iş buldum ve her şeye yeniden başladım.

Altı ay sonra Billy bana daha iyi bir fırsatı olduğunu söyledi ve Pensacola'ya taşındık.

Sonra

Charleston'a.

Sonra Atlanta'ya.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Billy benimle tanışmadan önce Boston'dan (büyüdüğü yer) Philly'ye, Cincinnati'ye, Louisville'e ve Indianapolis'e gitmişti. Benimle Indianapolis'te bir yıl geçirdiği için memnun olmalıydim.

Seyahatimizin üçüncü yılında Chicago'ya vardığımızda artık bıkmıştım. Louis, Pensacola, Charleston ve Atlanta'da

çok eğlenmiştim. Tüm bu yerlerde iyi işlerim oldu ve arkadaşlar edindim. Ayrılmaktan nefret ediyordum.

Yol, paketleme, taşınma. Bazen bunu yapmak için sadece bir haftam oluyordu ve o hafta içinde Billy çoktan gitmiş oluyor, bana taşınma için yerlerimizi "keşfettiğini" söylüyordu. Geride bıraktığım ve özleyeceğim tüm insanlara mektup yazmak için giderek daha fazla zaman harcıyordum ve göçebe olmaktan bıkmıştım.

Dahası, Billy'nin günlerini nasıl geçirdiği ve parasını nereden bulduğu konusunda neden bu kadar ketum davrandığını anlamaya başlıyordum. Her zaman nakitti. Eve hiç maaş çeki getirmezdi. Bazen çok fazla nakit oluyordu, çoğu zaman hiç olmuyordu.

İlk başta ona inandım, hayallerine inandım ve hızlı konuşması beni "hak ettiğim" hayatın hemen köşede olduğuna ikna etti. Sonra inanmak istedim, bu yüzden çok fazla soru sormadım. Sonra ilk etapta inandığım için ne kadar aptal olduğuma inanamadım ve kendimi sıkıca inkâr etmeye koyuldum, ki bu olmak için iyi bir yerdi... bir süreliğine.

Tex Amca her zamanki acımasız dürüstlüğüyle, "Canı cehenneme, sevgilim," diye yazdı. "İyi birine benzemiyor. Onu bırak ve kendine gerçek bir erkek bul."

Billy'nin istediği olsaydı, CHICAGO diğerlerinden daha kısa süre dayanırdı. Üç ay sonra gitmeye hazırdı. Kendi web tasarım işime başlamıştım. Annette Indianapolis'ten buraya taşınmıştı, böylece hazır bir arkadaş çevrem vardı ve birkaç iyi müşteri bulmuştum. Çok sevdiğim bir çatı katı kiralamıştık. Wrigley Field'a yakındım.

(ne diyebilirim ki, ben bir Cubs taraftarıyım) ve ailemden sadece dört saat u z a k t a y d ı m .

Hiçbir yere gitmiyordum.

Billy'ye gidebileceğini ama benim kalacağımı söyledim.

Gözyaşlarıyla biten büyük bir kavgaya tutuştuk. Benim gözyaşlarım. Ben bir ağlayıcıydım. Her zaman ağlardım. Üzerinde sevimli, küçük bir kediciğin resmi olan bir karta ağlardım ve kartta ne yazdığına bakmama bile gerek kalmazdı.

Her neyse, biz kaldık.

Bu çok oldu. Billy gitmek isterdi. Ben kalmak isterdim. Kavga ederdik, ben ağlardım ve sonra kalırdık.

Sonra Billy bir gece geç saatte eve geldi ve gitmemiz gerektiğini söyledi. Davranışlarından anlamadığım şeylerin, onca yıl gözlerimi kapadığım şeylerin kötü olduğunu anlayabiliyordum. Gerçekten kötü.

Umurumda değildi. Topuklarımı sıktım. Gitmeyi reddettiğim ilk andan beri aramız eskisi gibi olmamıştı. Yavaş bir düşüş içindeydik ve ben bundan nefret ediyordum. Billy'nin iyi bir adam olmasını, bana ve kendisine iyi davranmasını istiyordum ama bunun olmayacağını anlamaya başlamıştım. Bu kalbimi kırıyordu çünkü güzel zamanlarımız olmuştu -hayır, harika zamanlarımız- ve onu özleyecektim. Ama bir kızın katlanabileceği çok şey vardı. Herkesin Billy hakkında haklı olmasından nefret ediyordum ama hata yaptığınızda bunu kabul etmeli, bununla başa çıkmalı ve yolunuza devam etmelisiniz.

Tex Amca'nın tavsiyesine uyup onu serbest bırakmaya hazırdım.

Bunu ona söylediğimde, Billy beni duvara yasladı, ön kolu boğazıma dayandı, güzel çocuk yüzü daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle buruştu ve çirkinleşti.

Bana tıslamıştı, "Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Sen bana aitsin. Asla ayrılmayacağız. Sen benimsin... sonsuza kadar."

Söylemeye gerek yok, bu beni korkuttu. Billy hiç böyle davranmamıştı. Korkmayı sevmezdim. Asla korku filmi izlemedim. Korkmazdım.

O anda her şeyin bittiğini anladım. Billy ve benim için kalan tüm umutlarım göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Öncelikle, boğazımdaki kolundan hoşlanmamıştım. Acıtıyordu. İkincisi, yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım. Beni korkutuyordu. Son olarak, kendimden başka kimseye ait değildim.

Başka bir deyişle, siktir et.

Bir şekilde Chicago'da kaldık ve Billy'yi paniğe sürükleyen her neyse sakinleşti.

Ben yapmadım. Eşyalarını topladım, salona koydum ve kilitleri değiştirdim.

Bu pek iyi gitmedi. Kapıyı balyozla kırdı.

Bu da pek iyi gitmedi. Sinir krizi geçirdim.

Bir kez daha kavga ettik ve onu geri götürmem için beni ikna etti.

Aptal ya da zayıf olduğumu düşünmeyin. Onu gerçekten geri almak gibi bir niyetim yoktu. Billy'nin tam olarak neyse o olduğunu çoktan fark etmiştim ve bunun bir parçası olmak istemiyordum. Onu sevmiştim, evet, bu doğrudu ama o benim düşündüğüm ya da kendimi inandırmaya çalıştığım gibi biri değildi. Onda hissettiğim pis kokunun bana da bulaşmasından korkmaya başlamıştım.

Ama balyoz ciddi bir işti. Sonunda akıllı davranmam gerekecekti.

Bu yüzden, I oldu bina ne I sevdim için Ara benim

Düşmanla Uyuma Planı.

Billy'nin bilmediği yeni bir hesapta para biriktirmeye başladım. Billy'nin hiç görmediği ve asla kaçırmayacağı yeni aldığım kıyafetleri Annette'in evine sakladım ve oradan ayrıldım.

Önce ailemin evine gittim. Billy geldi ve beni geri getirdi.

Bunu bekliyordum. Hâlâ Annette'in evinde para ve kıyafet saklıyor, zamanımı bekliyordum.

Sonra Atlanta'daki bir kız arkadaşıma gittim. Billy beni buldu ve geri getirdi.

Yine bekledim.

Sonra Dallas'ta bir otele gittim.

Billy beni buldu ve geri getirdi.

Bu plan uzun zaman aldı ve bu benim için alışılmadık bir durumdu. Çok sabırlı bir insan değildim ve hayatımın günden güne, aydan aya, yıldan yıla akıp gittiğini hissediyordum. Yine de bunu görmem gerekiyordu ve ben biraz inatçıyım, bu yüzden devam ettim.

Bu Billy'yi son kez terk edişimdi, planın iki parçalı sonuydu. Bakmayacağını düşündüğüm son yere gidecektim, ekmek kırıntıları bıraktığım diğer tüm yerler gibi onun da eninde sonunda bakacağını biliyordum. Sonra beni geri getirdikten sonra, planı önceden kurmuş ve bu sırada yardım almış olarak (umarım) oraya tekrar gidecektim.

Gerçi işler biraz sarpa sardı, çünkü Billy'nin kokusu tam da korktuğum gibi üzerime sinmişti.

İşte o zaman Denver'a gittim. Tex

Amca'ya gittim.

Ve ne yazık ki ya da neyse ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak (ben her iki şekilde de baktım - neyse ki, çünkü hayatımın geri kalanında acı tatlı bir netlikle hatırlayacağım ve ne yazık ki asla sürmeyecek), o zaman Hank ile tanıştım ve planım tamamen berbat oldu.

ŞİMDİ pespaye bir motelde, lavaboya kelepçelenmiş, kokuşmuş bir banyo zemininde oturuyorum ve eğer yardım edebilirsem, Hank Nightingale bir anı olacak.

O benden daha iyisini hak ediyor.

Umarım Hank'e kabul ettirmenin bir yolunu bulabilirim.

İKİ

WHISKY

T İşte böyle başladı.

BİRKAÇ AY önce Tex Amca bana tanıştığı bazı insanlardan bahsetti; bu insanlardan biri ona Vietnam'dan beri ilk işini vermiş. Vietnam'dan döndüğünde yeniden uyum sağlamakta zorlanmıştı. Bir süre hapis yatmış ve kendisine yakınlık duyan çocuksuz bir amcadan aldığı bir ev de dahil olmak üzere küçük bir mirasla kıt kanaat geçiniyor, mirası kedi bakıcılığı yaparak tamamlıyordu.

Eğer inanabilerseniz (ben okuduğumda inanamamıştım), Tex Amca artık Fortnum's adında ikinci el bir kitapçı ve kahvecide espresso içecekleri hazırlıyordu.

Tex Amcam bir uyuşturucu satıcısını yakalayıp neredeyse öldüresiye dövdüğü için hapse girmişti. Şimdi, onlarca yıl sonra, süslü püslü kahve yapıyordu.

Ne kadar garip değil mi?

Orayı seviyor gibiydi ve mektupları orada çalışan tüm insanlar ve gelen müdavimler, özellikle de oranın sahibi olan India Savage hakkında hikayelerle doluydu. Ama Tex Amca'ya göre insanlar ona Indy derdi.

Mektuplarından Tex Amca'nın herkesi, özellikle de Indy'yi ve son zamanlarda Jet adında başka bir kızı sevdiğini anlayabiliyordum. Indy'nin "cesaretli" olduğunu ve Tex Amca'nın cesareti sevdiğini söylüyordu. Aynı zamanda cesareti de severdi ki bana Jet'in de cesareti olduğunu söylemişti, her ne kadar o bunu bilmese de. Son olarak, birlikte çalıştığı bir başka kız olan Ally'de bol miktarda bulunduğunu söylediği küstahlığı severdi. Mektuplarından bu Indy kişinin Tex Amca'yı bir nevi benimsediğini ve bunun onu iyi yönde değiştirdiğini de anlayabiliyordum.

Bu yüzden Denver'ı planıma dahil ettim, belki de bu Indy bir sihir yapmıştır ve Tex Amca, büyükannem onca kez ziyaret etmeye çalıştığında ve annem teyzelerimle birlikte büyükannemle onca kez gittiğinde yaptığı gibi kapıyı yüzüme kapatmaz diye düşündüm. Bu nedenle planıma ikinci bir gündem maddesi eklemeye karar verdim: Tex Amca'yı aileye geri getirmek ve bir taşla iki kuş vurmak.

Oraya vardığımda Ekim ayının başlarında bir Pazar günüydü. Denver'ın sonsuza kadar uzanan büyük, mavi gökyüzünü ve batıya doğru yayılan Front Range'i ilk kez gördüm.

"Mor dağların heybeti" kelimesi benim için bir gerçeklikti. Ama güneşe rağmen havada bir soğukluk vardı.

Sabah erkenden geldim, nakit parayla bir otel odası tuttum. Billy'nin beni henüz bulmasını istemiyordum. Duş aldım ve kendime çeki düzen verdim. Bana göre Tex Amca'yla ilk kez buluşmak özel bir durumdu. Dahası, kıyafetleri seviyordum (yani, tasarım kıyafetleri seviyordum). Annem tasarım kıyafetlerimi zırh gibi giydiğimi söylerdi. Babam, zırh olsalar bile işe yaramadıklarını, çünkü daha çok mıknatıs gibi davrandıklarını söylerdi.

Her neyse.

Saçlarımı omuzlarımın hemen üzerine kadar uzattım ve bir servete mal olan bir yerde kestirdim, böylece yumuşak dalgalar ve uçlarında küçük fiskeler oldu. Yüzüme makyaj yaptım ve ikinci bir deri gibi üzerime oturan, kıcımlı kavrayan, önü düz ve dizlerimin arkasından kıvrımlarla dışarı fırlayan kömür grisi yün bir etek giydim. Bunu siyah, vücudu saran yün balıkçı yaka bir kazak ve bir çift muhteşem, sivri topuklu siyah çizme ile giydim ki o kadar pahalıya mal oldu ki Billy'nin kutunun kenarındaki fiyatı görünce kriz geçirmesinden korktum. Kulaklarıma, Billy'nin muhtemelen kirli parayla bana aldığı bir çift elmas küpe taktım. Ama elmaslardı ve kiraya pek yardım etmezdi, bu yüzden onları sakladım. Bileğime sedefli gümüş Raymond Weil saatimi taktım ve siyah Lalique cam yüzüğümle takımımı tamamladım.

Billy'ye ve bana bakarken tüm bunları karşılayamazdım. Etiket tutkumu beslemek için para biriktirdim ve tüm hazinelerimi dikkatli bir şekilde biriktirerek ya da neredeyse yeni mağazaları gezerek buldum. Başkalarının göz kamaştırıcı hurdaları için çevrimiçi açık artırma sitelerine bağımlı olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bunu bir hobi olarak yaptım. Güzel şeyleri sevdiğim için yapıyordum ve son zamanlarda Billy'ye aşık olduğumda geride bıraktığım hayatı kendime hatırlatmak için yapıyordum. Bu aynı zamanda neden ondan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerektiğini de hatırlattı.

Boucheron sıktım, küçük Fendi çantamı omzuma attım (boşanma öncesi bahçe satışında yakında boşanacak bir kadından perakende fiyatının üçte birine satın alınmış, hiç kullanılmamış), navigasyona adresi programladım ve Tex Amca'nın evine doğru yola çıktım.

Evde değildi.

Şaşırmıştım. Pazar günüydü ve Tex Amca yıllardır evinden hiç çıkmamıştı. Şimdi bir işi vardı ama Denver'da gezip tozacak durumda olduğunu sanmıyordum.

Gerçi son mektuplarında epeyce gezip tozduğu anlaşılıyordu.

Bir süre bekledim ama eve gelmedi. Ben de bir telefon kulübesine gittim, Fortnum's kitabevini aradım ve adresi navigasyon cihazıma programladım.

Broadway'de bir park yeri buldum ve Bayaud ile Broadway'in köşesinde açılan kapıya doğru yürüdüm. Havalı bir dükkâna benziyordu, havalı ama modaya uygun değildi.

Sadece uzun süredir faaliyet gösteren, havalı kuruluşların havalı olabileceği şekilde. Yani, doğal olarak.

Dükkana girdim.

Ve hemen sevdim. Görebildiğim kadarıyla, dükkânın arka tarafına dağınık bir şekilde yerleştirilmiş kitapların oluşturduğu küf kokuyordu.

Okumayı çok severdim. Kitapları, kütüphaneleri ve kitapçıları çok severdim ve bu kitabın en iyilerinden biri olduğunu hemen anlamıştım.

Dükkânın ön tarafı, sol taraftaki kitap tezgâhından oluşuyordu. Sağ tarafta büyük bir espresso tezgâhı vardı ve orta kısımda masalar, sandalyeler, koltuklar, rahat kanepeler ve kahve koymak için alçak masalar bulunuyordu.

İçeri girdiğimde durmuştum ve sonra koltukları taradığımda nefesim kesildi.

Kanepelerde oturmuş kahve içen bir grup erkek vardı. Sıradan erkekler değil. Görünüşe göre GQ bir kongre düzenliyordu ve en yakışıklı erkekler gerçekten, inanılmaz derecede, muhteşem olmakla nasıl başa çıkılacağına dair seminerlere gitmeden önce Fortnum's'da kahve içmeye karar vermişlerdi.

Beş kişilerdi. İkiisi birbirine çok benziyordu, sanki kardeş gibiydiler. Ama içlerinden sadece viski rengi gözleri olan dikkatimi çekti.

Hepsi bana bakıyordu ama gözlerim Whisky'ye takıldığı anda başımın döndüğünü hissettim ve kıpırdamadan durmak zorunda kaldım yoksa bayılıp düşecektim.

Ne olduğunu biliyordum. Daha önce Billy'yi gördüğümde de olmuştu: o ölümcül çekim. Ama ya aradan uzun zaman geçmişti ya da ben o duygunun ne kadar büyük olduğunu hatırlamıyordum, çünkü bir yük treni gibi çarptı beni ve bir döngüye girdim.

Bunu örtbas etmek için gözlerimi kaçırdım ve Whisky'nin kadın versiyonunun servis yaptığı espresso tezgâhına doğru sakince yürümeye çalıştım. Çocukları izliyordu, sonra bana baktı ve sanki çok eğlenceli bir şey varmış gibi sırıttı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Neden orada olduğumu unutmuştum, Tex Amcamı arıyordum, bu yüzden bir espresso makinesiyle karşılaşan herkesin yapacağını yaptım. Karamel şuruplu bir latte sipariş ettim.

"Anladım," dedi ve içkimi hazırlamaya koyuldu, ben de tezgâha sıkıca tutunduğumu fark ettim ve Whisky'nin hâlâ beni kesip kesmediğini görmek için kanepelere doğru bakmamak için tüm gücümü kullandım.

Lütfen Tanrım, Whisky hâlâ beni kesiyor olsun, diye düşündüm.

Sonra aptalca düşüncelerimden kurtulmak için başımı sıkıca salladım. Birinin kafamda bir delik açmasına ihtiyacım varmış gibi Whisky'nin beni kontrol etmesine ihtiyacım vardı. Ki hiç de öyle değildi.

Tex Amca'nın anlattıklarından Indy olduğunu anladığım kızıl saçlı harika bir kadın tezgâhın arkasına geçti.

Bana gülümsedi.

Ben de gülümsedim ve Whisky artık görüş alanımda olmadığından (aslında onu odada hissedebiliyordum) neden orada olduğumu hatırladım. Ona bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki kapının üzerindeki zil çaldı.

"Seninle konuşmuyorum," dedi bir kadın hem kızgın hem de boktan olduğu belli olan bir sesle ve ben de kimin geldiğini görmek için döndüm.

Sanki Fortnum's Sadece Muhteşem İnsanlar İçinmiş gibiydi. Normal insanların farkında olmadan içeri girip aşâğılık kompleksine kapılmamaları için bir tabelaya ihtiyaçları vardı.

Uzun boylu ve son derece yakışıklı Meksikalı bir adamla çok güzel sarışın bir kadın içeri giriyordu, belli ki neşeli bir tartışmanın ortasındaydılar. Bunu biliyordum çünkü ailemin milyonlarca kavgasını izlemiştim.

"Çok saçmalıyorsun." Düşündüğüm şeyi söyledi ve sanki bu sevimli bir özellikmiş gibi ona sırttı.

"Ne sallanıyor?" diye sordu tezgâhın arkasındaki esmer kadın çifte.

"Sana neyin sallanmadığını söyleyeyim. Eddie'nin yanına taşınmayacağım," diye cevap verdi sarışın, yanındaki adama ters ters bakarak.

Vay anasını!

Gözlerimi diktim.

Tex bana Jet'ten, Jet'in Eddie'ye nasıl aşık olduğundan, Eddie'nin Jet'in dikkatini çekmeye çalıştığından ama Jet'in ona aşık olmasına rağmen bunu kabul etmediğinden bahsetmişti. Bu benim son mektuplarımdan biriydi. Sadece birkaç hafta önce almıştım.

Şimdi de birlikte yaşamaktan bahsediyorlardı.

Eddie çok hızlıydı.

Eddie hâlâ Jet'e bakarak, "Öylesin," diye karşılık verdi.

"Eddie Smithie'de çalışmama izin vermiyor. Ya da şöyle demeliyim, Eddie Smithie'de çalışmama izin vermeyeceğini düşünüyor," dedi Jet esmere.

"Bence Smithie'de çalışmasına izin vermelisin."

Bu kanepelerden geldi. Smithie'ninkinin ne olduğunu merak ederek onlara bakmaya cesaret ettim. Yorum, parlak siyah saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmış, elmacık kemikleri ve kirpiklerine bayıldığım, yüzünde boktan bir sırıtış olan Kızılderili bir adamdan geldi.

Ayrıca Whisky'nin artık bana bakmadığını, gülümsediğini ve Jet'e göz kırptığını fark ettim.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Gözlerimi ayırdığımda Eddie'nin bir noktaya değinmiş gibi Jet'e kaşlarını kaldırdığını gördüm.

Bu insanları hem tanıyıp hem de tanımamak tuhaf bir duyguydu.

"Eddie'nin yanına taşındığını sanıyordum?" Indy sordu ve ona bakmak için arkamı döndüm.

Jet, "Geçiciydi," diye cevap verdi.

Bakışlarımın tekrar ona döndüğünü fark etti ve tezgâhın arkasında tepinmeden önce bana küçük bir gülümseme verdi. Tepinmesi belli ki göstermelikti. Yine de bu işte iyi olduğunu takdir edebiliyordum. Annem olsa hem biçim hem de uygulama açısından ona beşlik çakardı.

Bu beni Eddie'ye bakarken bıraktı. Beni fark etti ve siyah bakışları boylu boyunca bana kaydı. Gördüklerinden hoşlanmadığı gibi garip bir hisse kapıldım. Bana bakan her erkeğin, özellikle de güzel kızlarla çok iyi anlaşılan erkeklerin benden hoşlandığından değil, ama yine de garipti. Kendimi yanlış hissediyordum, sanki istilacı gibiydim, istenmiyordum ve hoş karşılanmıyordum.

Bu hisse kapıldım çünkü Jet'e baktığında sıcaklık ve şefkatle parlayan gözleri bana kilitlendiğinde tamamen boşa dönüyordu ve Eddie bana boş bir adam gibi gelmiyordu.

Sonra beni tamamen görmezden gelerek döndü ve koltuklara doğru yürüdü.

Ben de onun tepkisini garipseyerek döndüm. Silkindim, sırtımı koltuklara dayadım (çünkü odaklanmam gerekiyordu ve Whisky'ye bir bakış daha atarsam odağımı kaybedecektim, bunu en sevdiğim tasarımcının Armani olduğunu bildiğim gibi biliyordum) ve espresso tezgahına yöneldim.

Kızıl saçlı, esmer ve sarışın büyük kahve makinesinin arkasında konuşuyorlardı, Eastwick'in Cadıları gibi görünüyorlardı ama daha güzel ve daha korkutucuydular. Kızıl saçlı Indy ve sarışın Jet olduğuna göre, esmer olan Ally'ydi ve kesinlikle kanepelerdeki kardeşlerle akrabaydı. Bu da (Tex Amca'nın mektuplarından bildiğim kadarıyla) Whisky'nin ya Lee (Indy'yle birlikte olduğunu bildiğim için kötü olurdu) ya da Hank (Tex bana Hank'in bir polis olduğunu ve dolayısıyla benim gibilerle ilgilenmeyeceğini söylediği için kötü olurdu - gangster mollası ya da her neyse) olduğu anlamına geliyordu.

"Bence Eddie'nin yanına taşınmalısın," diyordu Ally içkimi bitirirken.

Jet, "Ondan ayrılmaya çalışıyorum," diye karşılık verdi.

Nefesim kesildi, çünkü beni reddetse bile aklı başında kim Eddie'den ayrılırdı ki? O muhteşemdi.

Hepsi bana baktı.

"Merak etme," dedi Jet bir başka gülümsemeyle. Normalde de güzeldi ama gülümsemesi onu olağanüstü kılıyordu. "Ondan ayrılmayı çoktan denedim ama işe yaramadı."

Başımı salladım.

"O duyguyu bilirim," dedim, gerçekten de biliyordum ama bu Eddie denen adamın Billy'ye benzememesini umuyordum çünkü Jet'ten hoşlanacağımı söyleyebilirdim. Cesareti olabilirdi ama aynı zamanda cesareti de vardı.

Yorumum üzerine hepsinin yüzü meraklandı.

Ally bana kâğıt bir fincan uzatarak, "İşte kahven," dedi.

Onu aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Sana borcum ne?"

Ally bana hasarı verdi, ben de ona parayı verdim ve sonra öne doğru eğilip sordu: "Ne demek istiyorsun, o duyguyu biliyor musun? Kurtulamadığın bir erkek arkadaşın var mı? Meraklı olduğunu biliyorum ama soruyorum çünkü kardeşim şurada oturuyor ve kapıdan girdiğin andan beri süslü kıyafetlerini parçalamak istiyormuş gibi sana bakıyor."

Dudağımı ısırdım ve omzumun üzerinden koltuklara doğru bakmamak için kendimi zor tuttum.

Haklıydım. Bu Ally'ydi ve Indy orada durduğuna ve Ally de Indy'nin erkek arkadaşı Lee'nin kıyafetlerimi parçalamak istediğini söylemeyeceğine göre Hank hakkında konuşuyorduk.

Bildiğim kadarıyla bağımsızdı ama yine de bir polisti.

Ally'nin bana kardeşi hakkında böyle bir şey söyleyebileceği gerçeğini sorgulamadım. Onları gördüğü gibi söyleyen bir kıza benziyordu.

Öne doğru eğildim ve ileride yapacağım birçok hatanın ilkini yaptım. "Viski hakkında mı konuşuyoruz?" Fısıldadım, çünkü kendime engel olamıyordum.

"Viski mi?" Indy eğildi.

"Viski rengi gözleri olan," diye cevap verdim.

Indy diğerk ikisine gülümsedi, sonra üçü de bana gülümsedi. "Bu o," diye onayladı Indy.

"Sen Indy misin?" Emin olmak için sordum.

Gözlerini kırptırdı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Evet," diye cevap verdi.

"Sizi tanıyor muyum?"

"Tex MacMillan'ı arıyorum. Burada çalıştığını söylüyor."

Yüzü değışti ve doğrudan ana tavuk moduna geçtiğini görebiliyordum.

Evet, haklıydım. Bu Indy olmalıydı.

Ama bana cevap veren Jet oldu. "Kim bilmek istiyor?" diye sordu, ben de anaç tavuk modunda olduğunu fark ettim.

Whisky'nin kız kardeşine baktım. Ana tavuk modunda değildi. Doğrudan dişi aslan moduna geçmişti, orada mutlu bir amaç dışında bir şey için bulunduğuma dair bir ipucu bile versem beni lime lime etmeye hazırdı.

Onlara bunun mutlu bir amaç olduğunu hemen söylemenin en iyisi olacağına karar verdim. Billy'yi bilmelerine gerek yoktu.

"Ben Roxanne Logan. Tex benim amcam."

İki tavuk ve dişi aslan bir anda ortadan kayboldular, üçünün de ağzı açık kaldı ve şaşkınlıkla bana baktılar.

Sonra Whisky'nin kız kardeşi o kadar yüksek sesle bağırdı ki koltuktaki tüm erkek gözlerinin dönüp baktığını hissettim, "Benimle taşak geçiyor olmalısın!" Ondan sonra

Tuhaf bir nedenle başını arkaya attı ve güldü. Indy ve Jet de gülüyordu, Indy o kadar çok gülüyordu ki ellerini ortasına sarıp biraz eğildi.

"Buna inanamıyorum!" Jet

bağırdı. Ne oluyor lan?

Ally koltuklara dönüp "Bunun kim olduğuna inanamayacaksınız!" diye bağırdığında onlara akıllarını kaybetmişler gibi baktım, ki kaybetmiş olmalarından korkuyordum.

"Hayır, yapma..." Ona söyledim ve göz ucuyla koltuklara baktım ve hepsinin beni izlediğini gördüm, özellikle de Whisky'nin ya da Hank'in, gözleri bir şekilde hem uyanık hem de tembel görünmeyi başarıyordu.

Başımın döndüğünü tekrar hissettim ve hızla başka tarafa baktım.

Ally, "Bu Roxanne, Tex'in lanet olası yeğeni!" diye anons ettiği sırada kapının zili çaldı.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve elimi tezgâhın üzerine koydum.

"Roxie?"

Yumuşak bir gümlemeyle söylendi. Daha önce hiç yumuşak bir patlama duymamıştım ama bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Gözlerimi açtım, döndüm ve kardeşim Gil'in daha yaşlı bir versiyonuna baktım, vahşi bir sakalı olan daha yaşlı bir versiyonuna. Neredeyse eni kadar boyu vardı, bu da onu

devasa. Fıçı göğüslü, sarı kafalı, koyu mavi gözlü ve kızıl sakallıydı. Üzerinde flanel bir gömlek ve kot pantolon vardı ve yanında çok güzel, yaşlı bir kadın vardı, ona doğru ağır bir şekilde eğilmişti, bir koluyla ona tutunurken diğer kolu garip bir şekilde sallanıyordu.

"Tex Amca?" Sessizce sordum ama o olduğunu biliyordum ve gözyaşlarımın boğazıma dolduğunu hissettim. Her zamanki gibi onları kontrol edemiyordum. Onları yutmaya çalışsam da gözlerime doldular ve yanaklarımdan aşağı kaymaya başladılar.

"Tanrım Jones! Roxie!" Tex, ona başıyla selam verip bana gülümseyerek iki ayağı üzerinde dengesiz bir şekilde duran kadından nazikçe ayrıldı ve ardından bana doğru iki dev adım attı.

Ona sarılmak için ellerimi kaldırdım ama ellerim onun devasa göğsüne çarptı. Şok olmuştum, eğildi, dizlerimin hemen üstünden uyluklarımın etrafından tuttu ve beni kaldırıp tam bir daire çizdirdi.

"Roxanne Giselle Logan, tüm dünyadaki en güzel lanet kız!" diye gürledi, bu sefer tam anlamıyla.

Burnum sızlamaya başladı ve gözyaşlarımı kontrol etmek için iki dudağımı da içime çektim ama artık çok geçti. Hüngür hüngür ağlıyordum.

"Tex Amca," diye güldüm gözyaşlarımın arasından, omuzlarına tutunarak. "Beni yere bırak."

Öyle yaptı ve yüksek topuklu botlarımın üzerine sertçe düştüm. Büyük ellerini başımın iki yanına koydu, beni öne doğru çekti ve saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. Sonra da

Ellerini olduğu yerde tutarak beni geri itti ve uzun süre bana baktı.

Sonra gözleri yumuşadı ve hatta biraz buğulandı ve sesi, "Lanet olsun kızım, tıpkı annene benziyorsun," dediğı alçak gümbürtüye geri döndü.

Kollarına tutundum.

"Babam öyle diyor," dedim ona.

Tex Amca bakmaya devam etti.

"Siktiğimin A'sı," diye fısıldadı ve tam bir utanç içinde o yüksek sesli, ağlamaklı hıçkırıklardan birini çıkardım.

Başımı bıraktı ve beni kucakladı. Kollarımı ona doladım, gözlerimi kapattım ve yanağımı göğsüne bastırdım.

Görünüşe göre Tex Amca kapıyı yüzüme kapatmayacaktı ve kendimi kutsanmış gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımın arasından kendime özel bir gülümseme bıraktım.

Bana uzun süre sarıldı ve ben de ona sarıldım.

"Her ay mektuplarını dört gözle beklerdim. Sen olmasaydın hapishaneyi asla atlatamazdım, Roxie sevgilim. Asla," dedi bana yumuşak bir sesle, ama sesi hala yüksekti.

Başımı göğsüne doğru salladım, gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu. Kontrol etmekten acızdim ve artık

istedim. Söylediği Şey benim için dünyalara bedeldi ve bunu söyleyecek cesarete sahip olması daha da önemliydi.

"Sana sarılmak için uzun zamandır bekliyordum Roxie. Uzun, lanet bir zaman."

Kollarım ona dolandı ve sıkıca tutundum. "Ben de," diye fısıldadım.

Kolları beni daha da içine çekti ve ciğەرlerimdeki nefesi sıkı.

Gözlerimi açtım ve doğrudan Whisky'ninkilere baktım. Onu Hank olarak düşünemezdim, henüz değil. Şu anda benim için sadece Whisky olmalıydı. Hâlâ beni izliyordu, kanepede arkasına yaslanmıştı, izmeli ayaklarından birinin tabanı masanın kenarına dayanmıştı. Ama Şimdi ifadesi farklıydı, tembelliği çoktan gitmişti ve gözleri tamamen uyanıktı.

"Tex Amca," diye başladım, hâlâ Whisky'ye bakıyordum, aslında gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Ben... nefes... alamıyorum."

İŞte o zaman Whisky gülümsedi.

Daha önce nefes alamadığımı düşünüysem, yanılmışım. Whisky'nin gülümsemesi o kadar iyiydi ki nefes almayı tamamen unutturdu.

"Üzgünüm, hayatım." Tex beni bıraktı, kollarımdan tuttu ve beni öyle bir salladı ki başım ileri geri sallandı. "Yee ha!" diye gürledi, odaya baktı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Bu benim yeğenim, Roxie!"

herkese duyuruldu (sanki zaten bilmiyorlarmış gibi).

Beni kendine doğru çekti ve başım geri döndü.

"Nance, yeğenimle tanış."

Beynimin sularının sakinleşmesine izin verdim ve Tex Amca ile birlikte içeri giren güzel kadına şaşkınca gülümsedim.

"Merhaba, Roxie. Ben Nancy, Jet'in annesiyim." Elimi sıktı ve sonra bir sandalyenin koluna öyle bir oturdu ki, oturmasaydı düşeceğini düşündüm.

Endişeyle ona ve işe yaramaz gibi görünen sallanan koluna baktım. Tam ona doğru yaklaşıp iyi olup olmadığını soracaktım ki Tex beni espresso tezgâhına doğru itti ve başım bir kez daha geriye gitti, sonra beni öne doğru çekerken bir kez daha.

"Indy, kadın, Ally, Loopy Loo, kışınızı kaldırıp buraya gelin ve yeğenimle tanışın," diye emretti ve öne çıktılar.

Hepsi hakkında haklıydım. Ally, Whisky'nin kız kardeşiydi. Loopy Loo belli ki (nedense) Tex'in Jet'e taktığı lakaptı.

Sonra Lee ile tanıştırıldım ve son haberleri öğrendim. Lee artık Indy'nin nişanlısıydı ve koyu kahverengi gözleri olduğunu fark ettim. Sırada Amerikan yerlisi Vance vardı. Sonra Mace, içinde biraz Hawaii ya da Polinezya yerlisi olduğunu tahmin ettiğim ve neredeyse Tex kadar uzun olan Mace. Onun da muhteşem yeşim yeşili gözleri vardı. Mace'den sonra Matt geliyordu, benim boyumda, sarışın, yakışıklı bir adamdı. Son olarak Eddie. Ben

Bunu çoktan anlamış ama Tex'e söylememişti ve neyse ki Tex'le kan bağı olduğunu açıklaması Eddie'nin bana karşı olan soğukkanlılığını biraz olsun eritmişti.

Ve son olarak, Whisky. Ya da Tex'in onu tanıttığı gibi, Hank Nightingale.

Hank Nightingale.

Tanrım.

Sakin ol kalbim.

Bu harika, lanet bir isimdi.

Hank'in eli ıktı. Benimkini onunkinin içine koydum ve tenimiz temas ettiğinde hemen alt dudağımı dişlerimin arasına çektim.

Kahretsin, Roxie, topla kendini, diye dűřündüm ve bir nefes aldım, dişlerimi dudağımı bırakmaya zorladım ve gülümsemeye çalıştım (ve sefil bir şekilde başarısız oldum). Neyse ki gözleri tüm vücudumu tararken fark etmedi ve Tex beni başka bir yöne doğru iterken gözleri benimkilere kilitlendi.

Hank'in eli benimkini bıraktı ama diğerleri gibi uzaklaşmak yerine parmakları üst koluma dolandı ve beni nazikçe ama sıkıca Tex Amca'dan uzaklaştırıp kendisine doğru çekti. Sonra daha çok ona doğru, eli kolumdan aşağı kayıyordu. Sonra daha fazla, parmakları bileğimi evreledi. Sonra daha fazla, eli benimkini buldu ve sardı. Ve sonunda, onun yanındaydım, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Tex Amca etrafına bakındı, gözlerini Hank'e dikti ama o konuşamadan Hank konuştu.

"Roxie'nin burada olmasından heyecan duyduğunu biliyorum," dedi alçak ve yumuşak bir sesle, sadece Tex'e ve yakınlığım nedeniyle bana yönelikti. "Ama belki biraz kontrollü olabilirsin, böylece o da incinmez."

Kalbim çarpındı ve biraz ona doğru eğildim. Bunu yapmak istememiştim. İstememiştim bile. Vücudum bunu kendi aklı varmış gibi yaptı (elbette kendi aklı vardı, sadece o anda çalışmıyordu).

Omzum Hank'in pazusuna çarptı. Vurduğu anda eli benimkini sıktı ve elimi bırakıp uzaklaşabileceği korkusuyla boğazım düğümlendi.

O yapmadı.

Bu iki nedenden dolayı iyiydi. Birincisi, eğer yapsaydı, bir ağaç gibi devrilirdim ve ikincisi, elimi tutması hoşuma gitti.

Tex Amca bana baktı, sonra Hank'e baktı, sonra tekrar bana baktı. Bir adım geri çekildi ve ikimize de baktı. Birbirimize yakın duruyorduk. Hank'in kazağını yakan kolunun sıcaklığını hissedebiliyordum, eli benimkini sıkıca kavramıştı ve yeniden baygınlık hissetmeye başlamıştım. Gözlerim zayıf bir şekilde Tex Amca'nınkilere kaydı ve o da bunu görünce sırttı.

"Lanet olsun, Roxie. Tam isabet!" Tex Amca gürlledi ve ben neden bahsettiğini anlamadan bakakaldım.

"Ne?" Ben sordum.

Tex Amca bana cevap vermedi. Mace ve Vance'e baktı ve "Siz çocuklar daha hızlı hareket etmeyi öğrenmelisiniz yoksa tüm iyiler gidecek" dedi.

Buna karşılık Hank'in yanımda usulca güldüğünü duydum. Ona baktığımda gözleri tekrar tembelleşmişti ama şimdi aynı zamanda eğleniyorlardı ve yemin edebilirim ki gözlerinin ardında kalbimi hızlandıran bir yoğunluk vardı.

Gözlerimi ayırıp Tex Amca'ya baktım. "Ne?"

Tekrarladım.

Nancy dikkatle bize doğru ilerleyip koluna tutununca Tex Amca yine beni görmezden geldi. Ona doğru eğildi ve sanki bu daha önce defalarca olmuş gibi ağırlığını doğal bir şekilde aldı.

Bana gülümsedi. "Neden sen ve Tex akşam yemeği için bana gelmiyorsunuz? Belki Jet'i bize yemek yapması için ikna edebiliriz."

Tex hiç tereddüt etmeden Jet'e döndü ve gürledi, "Şu lanet olası brownileri karamelli yap, Loopy Loo. Bu özel bir durum!"

Bu son patlamayla sıçradım ve Hank elimi bırakıp uzaklaştı. Kaybını fiziksel bir darbe gibi hissettim ve onu uzaklaştırmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu son kez başıma geldiğinde, hayatımın yedi yılını Billy'ye kaptırmıştım.

Bu bir daha başıma gelmeyecekti, asla.

Hayatta olmaz.

Billy'den kurtulmamıştım bile. Hank Nightingale'in başına açtığı belaya kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Bu sorun daha kötüydü. Bu sorun, Hank'in eninde sonunda Billy'yi öğreneceğini ve benim ne kadar aptal olduğumu anlayacağını ve Hank'in bir daha asla elimi tutmayacağını açık ve net bir şekilde söylüyordu. Bunu nasıl bildiğimi sormayın. Manolo Blahnik'in tarihteki en iyi ayakkabıları yaptığını bildiğim gibi biliyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Nancy beni izliyordu. "İyi misin?" diye sordu usulca.

Başımı salladım ama aynı yumuşaklıkla, "Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye cevap verdim.

"İnme," diye cevapladı tereddüt etmeden. "Yaklaşık dokuz ay önce."

Ona doğru ilerledim ve Eddie görüş alanıma girince durdum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, daha fazla yaklaşmaya çalışmıyor ve Eddie'den tuhaf bir şekilde korkuyordum.

Nancy bana "Her geçen gün daha iyiye gidiyorum," dedi. Ben de ona gülümsedim.

"Bu harika bir şey."

O d a gülümsedi. Kızınıninki gibi göz alıcı bir gülümsemeydi bu.

"Vay canına, Nancy. Jet ve sen aynı gülümsemeye sahipsiniz," diye not ettim.

"Jet'e söyleme."

"Neden

söylemeyeyim?"

"Sana inanmayacak."

Indy'nin "Hadi büyük bir parti yapalım!" diye bağırdığını duyduğumda Eddie Nancy'ye yaklaştı ve ağırlığını Tex'ten aldı.

Tex uzaklaştı ve gürledi, "İşte şimdi konuşuyorsun, kadın!"

Eddie'ye baktım, beni izliyordu, siyah gözleri artık boş değil, hareketliydi. Gözlerimi kaçırdım, sırlarımı bildiğini hissediyordum ve bunları kendime saklamak istiyordum.

İşte o zaman Eastwick Cadıları'nın bu hazırlıksız partiyi planlamak için canla başla çalıştıklarını endişeyle fark ettim.

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

"Bu konuda içimde iyi bir his yok," dedim Nancy ve Eddie'ye, çünkü o da oradaydı.

"Ben de değilim," diye onayladı Eddie, tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla.

Nancy hızla kolumu okşadı ve sonra tekrar Eddie'ye tutundu.

Tex'e sırtarak, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

"Karamelli kareleri ben yaparım," diye teklif etti Jet, Eddie'ye doğru yürüyüp kolunu onun koluna doladı ve başını omzuna koydu, belli ki aralarındaki tartışmanın bittiğine karar vermişti.

"Aynen öyle, Loopy Loo," diye yanıtladı Tex.

"Ben içkileri getireyim," dedi Ally, o da grubumuza geldi.

"Nerede içeceğiz?" Indy yanımıza gelerek sordu

Ben. Lee onun yanında cisimleşti ve Lee'nin kolu onun omuzlarından geçerken kadın da onun beline dolandı. Bana bakıyordu ve beni de korkutuyordu, hem genel anlamda hem de Eddie anlamında.

"Tex'in yerinde olamaz. Karamel karelerine kedi kılı bulaşır," dedi Ally ve Hank'in arkasından yaklaştığını gördüm. İki kolunu da Ally'nin boynuna doladı ve şakacı ve sert bir şekilde onu göğsüne doğru çekti. Gil bunu bana yapardı. Gil bana bunu yapmıştı.

Yakındılar, bunu söyleyebilirdiniz. Hepsi, etrafımdaki herkes, hatta Mace, Vance ve Matt bile, bizim büyük topluluğumuza katılmışlardı. Onlar ailedendi ve Tex Amca'yı kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Bu beni aynı anda hem Tex Amca için mutlu etti çünkü sonunda buna sahip olmuştu hem de benim için üzgündü çünkü asla sahip olamayacaktım.

"Kediler!" Tex gürledi ve bana döndü. "Roxie, hayatım, kedilerle tanışmalısın."

Ona baktım ve sıırttım. "Sabırsızlanıyorum." Ve bu gerçektir. Tex Amca yıllardır kedilerinden bahsederdi.

"Nancy, Jet'le aran iyi mi?" Tex sordu.

Nancy başını salladı.

"Güzel. Hepiniz bir yolunu bulun ve bize nerede olacağımızı söyleyin. Roxie'yle arayı kapatmamız gerekiyor," dedi Tex bana tutunarak. "Canım kızım, kedilerle tanışmaya gidiyoruz."

Sonra Tex Amca beni dükkândan dışarı sürükledi. Karamelli lattemden bir yudum bile almamıştım.

Geri dönme şansım vardı.

Indy'yle göz göze geldim ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Ben kapıdan içeri çekilmeden önce başını eğdi ve şaşkın bir şekilde gülümsedi.

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurumda değildi. Büyükanmem, annem, teyzelerim ve kendim için aynı şeyi söylemek zorundaydım.

Hank'e bakmadım.

Hank benim için yok olmuştu.

Öyle olmalıydı.

Onun ve benim iyiliğim için.

ÜÇ

YARAMAZ KIZ MARTINI

Tbu şekilde daha iyi ve daha kötü hale geldi.

KEDİLERLE TANIŞTIM.

Onlardan çok vardı. Hem de çok.

Bazılarını izlemek için Tex Amca para alıyordu, çoğu Tex Amca'nındı.

"Bu kadar çok kediye sahip olmak yasal mı?" Duvardaki lazer ışığını sallayarak Petunia adında, kızıl ve beyaz benekleri olan bir kedinin kırmızı noktaya ulaşmak için duvara tırmanmaya çalışmasını izlerken sordum.

"Hayır," diye cevap verdi Tex, kanepesinde oturduğum yerde durmuş, sanki ben Usta Kedi Kraliçesiymişim ve kimse lazer ışığını benim kadar iyi sallayamazmış gibi lazerli kedi oyunuma bakıyordu.

Kendime engel olamadım. Aklımdaki onca şeye rağmen güldüm. Bunca yıldan ve mektuplaşmalarımızdan sonra, Tex Amca'nın da benim onun için hissettiklerimi hissettiğini bilmek güzeldi.

"Hank ve Eddie'nin polis olduğunu sanıyordum. Kedilerinizden haberleri var mı?" Devam ettim.

"Bu çocukların geçtiğimiz aylarda kızartacak daha büyük balıkları vardı. Indy'nin sürekli kaçırılması ve vurulması, Jet'in bıçak taşıyan bir tefeciyle boğuşması ve çılgın bir tecavüzcüden kaçması gibi."

Ben Tex'e göz kırparken kırmızı nokta duvarda durdu.

"Petunia çıldırıyor, canım kızım, sallan!" Tex duvara bakarak emretti.

"Kaçırıldı... vuruldu... tecavüzcü..." Dedim ya da bir nevi sıçradım.

Tex Amca bana döndü. "Bu uzun bir hikâye." "Sanırım zamanımız var."

"Aslında iki uzun hikâye" diye düzeltti.

"Hâlâ zamanımız olduğunu düşünüyorum."

Kanepede yanıma oturdu, lazer ışığını benden uzaklaştırdı ve Rocky adlı kedinin ilgisini çekmeye çalışarak başka bir yöne doğru sallamaya başladı.

"Rocky çok tembel, şişmanlıyor," diye mırıldandı.

"Tex Amca."

İç çekti.

Sonra bana iki uzun hikaye

anlattı. "ANNEMI ARAYABILIR MIYIZ?" diye

sordum.

Indy ve Jet'in cinayet, silahlı çatışma, ot çiftlikleri, striptiz kulübü kargaşası, bıçaklı adamlar, yaygın adam kaçırmaya ve saldırı hikayelerini Tex Amca'nın ev yapımı, mide eriten içkisinden bir yudum alarak atlatmışım (tamam, belki de her hikaye için bir tane olmak üzere iki yudum gerekiyordu).

Tex, "Bunun için hazır değilim," diye cevap verdi.

Başımı salladım. Ona zaman tanıyacaktım. Umarım bir gün, aşk hayatım düzene girdiğinde, dünya kadar zamanımız olacaktı. Sonra ona doğru eğildim ve başımı omzuna koydum ve sürpriz bir şekilde bana izin verdi.

"Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu yumuşak sesiyle.

Sertleştım ve sonra iç çektim.

"Bunun için hazır değilim," dedim. "Ama yakında."

Başını salladığını hissettim ve sonra başını benimkinin üzerine koydu. "Bana bir şey söyle. Onunla işin bitti mi?"

Billy'yi kastetti.

Gözlerimi kapattım ve sonra açtım. "Üzerinde çalışıyorum." Başımı salladı. "Güzel."

UNCLE TEX beni arabama kadar götürdü, böylece dinlenmek ve partiye hazırlanmak için otel odama dönebilecektim. Arabasından indiğimde bana Denver'da insanların kot pantolon giydiğini söyledi.

"Bana cep telefonu numaranı ver ki sana ulaşabileyim," dedim açık penceresinden onunla konuşurken.

"Cep telefonum yok." Ona baktım.

Sonra War'ı 8'lik kasetçalara (evet, 8'lik kaset dedim) yerleştirdi ve bronz El Camino'sunun hoparlörlerinden "Low Rider" alarak Broadway'e doğru hızla ilerledi.

Tex Amca'nın 70'lerde yaşadığını ve oradan ayrılmak istemediğini hemen fark ettim.

Otelime gittim ve resepsiyona en yakın alışveriş merkezinin nerede olduğunu sorduktan sonra Cherry Creek'e gittim. Doğruca en yakın telefon mağazasına gittim ve Tex Amca'ya bir cep telefonu aldım. 8'lik kasetini alabilirdi ama aynı zamanda lanet olası bir cep telefonu da alacaktı. Bu çağda bir cep telefonuna sahip olmamak düpedüz delilikti.

Tamam, Tex Amca tanıdığım kadarıyla işleyen bir deliye yakındı -Billy'ye rağmen- ama yine de.

Otele geri döndüm, süslü Meet- Uncle-Tex-Outfit'imi değiştirdim ve yeşil ile gri arasında bir renk olan ve gümüşü bir parlaklığa sahip bir çift kadife pantolon giydim, çünkü Denver kot pantolon giyebilirdi ama ben giymiyordum, en azından bir partide. Ya da şöyle söyleyeyim, en azından Whisky'nin olduğu bir partide. Hank benim için var olmaktan çıkmış olabilirdi ama aslında var olmaktan çıkmamıştı ve partide olacağından nispeten emindim. Bir kızın gururu vardı. Balıkçı yaka kazağını ve botlarımı sakladım ve kemer halkalarından simli bir kurdele kemer geçirdim.

Sonra telefonumu açtım.

Dokuz arama, dokuz sesli mesaj, hepsi Billy'den, hepsi de sonuncusuna kadar giderek daha da sinirleniyor.

"Seni bulacağım Roxie."

Yapacağını biliyordum. Buna güveniyordum. Bir kez daha.

O zaman özgürlük.

UNCLE TEX beni aldı ve ona cep telefonunu verdim.

"Şarj ettim ve içine numaramı yazdım. Bunu partide dolaştırıp herkesin numarasını alabilirsin," dedim.

"Paranı biriktirmeliydin, kullanmayacaksın," diye cevap verdi.

"Tex Amca."

"Kullanmayacağım

." "Tex Amca!"

"Canım kızım, çok tatlısın ama kullanmayacağım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tamam o zaman, bunu partide dolaştırıp herkesin numarasını alacağım."

"Keyfine bak."

Tex Amca mektuplarında hiç inatçı görünmezdi.

"Eminim Nancy'nin bir hücresi vardır," diye denedim.

Ben de inatçı olabilirim.

Tex Amca cevap

vermedi.

"Peki, bu sabah Nancy ile ne yapıyordunuz?" diye sordum.

Tex Amca hala cevap vermedi.

Ona baktım. Karanlıkta kızardığını görebiliyordum.

"Ondan hoşlanıyorsun!" (Mutlu bir şekilde) diye bağırdım.

"Shee-it," diye mırıldandı.

"Tex Amca ve Nancy, bir ağaçta oturuyorlar, k-i-s-s-i-n-g..." Şarkı söyledim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz bir," ona zaten bildiği bir şeyi söyledim

"Harekete geç."

Hee hee.

Bir tarafında ışıklar yanan bir DUBLEKS'e gittik. Perdeler açıktı ve içeride omuz omuza vermiş milyonlarca insan varmış gibi görünüyordu.

O sabah Fortnum'daki herkes ve Indy'nin komşuları Stevie ve Tod adında eşcinsel bir çift vardı. Ayrıca Dolly Parton'a çok benzeyen ve onun gibi giyinen Daisy adında çok güzel bir bayan da vardı.

Bu karışıma Indy'nin babası Tom, Hank'in ebeveynleri Malcolm ve Kitty Sue ile Jet'in annesinin arkadaşları Trixie ve Ada da katıldı.

Uzun, gri saçlarını örmüş ve alnına kırmızı bir bandana bağlamış Duke adında bir Harley'ci (Duke'ü Tex'in mektuplarında duymuştum, o da Fortnum'da çalışıyordu), "Kevster" adında ciddi bir keş (Kevster hiç çalışmıyordu), Indy ve Ally'nin Andrea ve Marianne adında iki kız arkadaşı ve bazıları polis olan, bazıları Lee için çalışan bir grup adam ekleyin. (Mace, Vance ve Matt'in Lee için özel soruşturma servisinde çalıştığını öğrendim).

Daisy dışında herkes kot pantolon giyiyordu, ancak Daisy etek ucu, cepleri ve dikiş yerleri yapay elmaslarla süslenmiş bir kot etek giymişti.

Bunun benim için bir felaket reçetesi olduğunu bilmiyordum.

O zamanlar bu parti aşkının iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Aslında eğleniyordum. Tex Amca'nın iyi arkadaşları vardı. Onu çok seviyor gibiydiler ve yanlarında kendimi hemen rahat hissediyordum. Bu da eğlenebileceğim anlamına geliyordu. Daisy'nin kendisi, Ally, Jet ve Indy'nin bir barda bazı kadınları sersemlettiklerine dair anlattığı ve beni gülmekten iki büklüm edip neredeyse altıma işeten hikâyeyi düşününce belki biraz fazla, belki de biraz fazla çılgınca. Sonra Tod bana Indy'nin bir drag gösterisi sırasında onunla dudak senkronizasyonu yaptığına dair bir hikâye anlattı ve ben de onu omzundan itip "Kapa çeneni!" diye öyle bir bağırdım ki herkes dönüp bana baktı. Bu aynı zamanda Hank'ten kolayca kaçabileceğim anlamına da geliyordu. Yani, bir bakıma. Büyük bir dubleks değildi ama çok uğraştım.

Bir süreliğine gayet iyi gidiyordum.

Sorun şu ki bu iyi bir partiydi - güzel, biraz çılgınca olsa da. Birbirlerinin arkadaşlığından ve kaju fıstığı kaselerinden hoşlanan insanlar ve herkes kaju fıstığının iyi bir partiye eşit olduğunu biliyordu. Daha da kötüsü, Indy martini alkalayıcısının başındaydı ve çok güzel kirli martini yapıyordu. O kadar iyiydi ki, farkına bile varmadan üç tane içmiştim.

Daha da kötüsü, partiye birkaç saat kala yaptığım ölümcül hata, Hank etraftayken Jet'in çikolatalı karamel karelerinden bir ısırık almam oldu.

Bilmiyordum, kimse beni

uyarmadı. Isırdım.

Çiğnedim.

Zevkten gözlerimi kapattım. Sonra inledim.

Kendime engel olamadım, o kadar iyilerdi.

Onları açtığımda Lee, Eddie, Mace, Vance ve Hank'ten oluşan Yakışıklı Birlik bana bakıyordu ve Lee ile Eddie'nin korkutucu bakışları kaybolmuştu.

Hank bana sanki benden bir ısırık almak istiyormuş gibi bakıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve başım döndü.

Çabucak üstümü örttüm.

"Ne?" Yutkunduktan sonra sordum. "İyiler."

Tex Amca'nın eli başımın üstüne gitti. "Aileden olduğunu söyleyebilirsin."

Indy elimdeki üç numaralı boş martini bardağını cırparak aldı ve herkes tarafından daha çok Yaramaz Kız Martini olarak bilinen dört numaralı dolu martini bardağıyla değiştirdi.

"Tex'e bir cep telefonu aldığını duydum," dedi Ally.

"Evet!" Belki de yeni bir cep telefonunun gerektirdiğinden biraz daha heyecanlı bir şekilde cevap verdim ve cebimden çıkardım. "Onun için herkesin numarasını alıyorum. Senin numaran ne?" Telefonu çevirip açtım, başımı eğdim ve numaraları rehberde ekleyecek tuşlara bastım.

"Kullanmayacağım," diye açıkladı Tex

Amca. "Güven bana, kullanacaksın," dedim ona.

Tex Amca, "Lanet olası para israfı," diye cevap verdi. Kafamı kaldırdım ve ona kaşlarımı çattım.

"Sana söylüyorum Tex Amca, bunu kullanacaksın!" Ona kullanacağını söylemekten çok, kullanmasını emrediyordu.

Sırıttı. "Canım kızım, öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

"Sen de inatçı olduğun zaman sinir bozucu oluyorsun," diye karşılık verdim ve martinimden bir yudum aldım (tamam, belki de bir yudumdu), böylece kendimi Yaramaz Kız Martini Diyarı'na fırlattım.

Tex Amca bana komikmişim gibi kafasını salladı.

Kaşlarım çatıldı. "Sen El Camino'dayken Nancy sana ulaşmak isterse ne olacak? Ha? O zaman ne olacak?"

Tex Amca'nın yüzü kızardı ama bu kızgınlıktan değildi. Ya da belki, tamamen öfkeden değildi demeliyim.

Eğer dikkat etseydim (ki etmiyordum, dikkat edemeyecek kadar sarhoştum), Indy, Ally, Jet, Daisy ve Trixie de dahil olmak üzere çevremdeki tüm kadınların gülümsediğini ve Hank, Lee, Vance, Mace ve Eddie de dahil olmak üzere tüm erkeklerin gerildiğini fark ederdim.

"Roxie." Arkamdan derinden gelen bir ses duydum.

Bana tamamen tanıdık gelen bir ses değildi ama yine de tanıyordum.

Hank'ti.

"Eee?" Tex Amca'ya, Hank'i görmezden gelerek ve cep telefonlu elimi kalçama koyarak sordum.

Tex Amca alçak sesle, "Roxanne Giselle, seni bir güzel benzeteceğim," dedi.

"Ha!" diye cevap verdim. Pek iyi bir cevap sayılmazdı ama Hank'i arkamda hissediyordum ve aklıma gelen tek şey buydu.

Tex eğildi. Hank'in eli koluma dolandı ve beni Tex Amca'nın tehditkâr duruşundan uzaklaştırıp kendi bedenine doğru çekti. Kaçamak bir manevra yapamayacak kadar sarhoştum ve her neyse, vücudunun bana karşı verdiği his hoşuma gitmişti.

Tex'in gözleri beni aştı. "Nightingale, belki de onu arka tarafa götürmeli ve numaranı yeni lanet telefonuma programlamalısın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi Hank arkamdan.

Aklım başıma geldi ve bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Çok geç kalmıştım. Hank beni önce yanlara, sonra ileriye, yemek odasına doğru yönlendiriyordu. Bir sandalyenin arkasından bir ceket aldı ve beni mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkardı.

Her şey o zaman başladı.

Sonun başlangıcı.

Dışarıdaki SOĞUK GECE havası yüzüme bir tokat gibi inmişti.

Yaramaz Kız Martini Diyarı'nda olmasaydım anında ayılırdım.

Ne yazık ki, Yaramaz Kız Martini Diyarı'nın derinliklerindeydim. O kadar derindeydim ki, Yaramaz Kız Martini ormanında sersemlemiş bir şekilde zıplıyor ve Yaramaz Kız Martini akıntılarının üzerinden atlıyordum, her şeyden tamamen habersizdim.

Cep telefonunu arka cebime soktum ve Hank'e döndüm.

"Tex Amca inatçıdır," diye paylaştım, sesim kibirli çıkıyordu.

Hank dışarının ışığını yakmıştı ve Indy'nin evinin arkasındaki sokakta da bir sokak lambası vardı. Her ikisi de bizi aydınlattı ve bana doğru yürüyüp ceketi fırlatmasını izledim. Kolu bir tarafıma dolandı, diğer eli de diğer tarafıma gelip ceketin kenarını yakaladı.

ve ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Her iki eli de ceketini boynuma doğru çekti ve orada kaldı.

Titrerken bile hemen ısındım. "Sanırım bu aileden gelen bir şey," dedi Hank.

"Ben inatçı değilim!" Öyle olduğumu bildiğim halde karşılık verdim. "Doğru," diye cevap verdi ama dudakları seğiriyordu.

"Oraya gidip Tex Amca'ya telefonunu nasıl kullanacağını göstermeliyiz. Acil durumlar için iyidir ve bana anlattığı hikayeler doğruysa, aranızda oldukça fazla sayıda acil durum var."

Hank'in gözleri benimkilere kilitlendi. "İtiraf etmeliyim ki gerçek bu."

"Viski, bu sadece gerçek değil, aynı zamanda yetersiz bir ifade."

Elleri büküldü ve daha da yaklaştı. Bedenim onun alanımı daha fazla işgal etmesi karşısında hareketsiz kaldı.

"Viski?" diye sordu usulca, adaşı olan gözleri durgunlaştı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Sorusunu, gözlerini ve kalbimi görmezden geldim ve biraz geriye yaslandım. Yaramaz Kız Martini Diyarı'na, güvenliğimi bu kadar kaybedecek kadar uzak değildim.

İnatla devam ettim, "Mektuplarında okuduğum kadarıyla Tex Amca sana saygı duyuyor. Eğer ona telefonu kullanmasını söylerseniz, bunu yapabilir."

"Bence telefonu rahat bırakmanız iyi bir fikir olabilir."

Başımı yana eğdim ve gözlerimi ona diktim. Ben bir şey söyleyemedim, "İnatçı değil misin?" diye sordu.

"Hayır," diye hemen yalan söyledim.

"Doğru." Sonra sırttı, bu sefer tam anlamıyla.

"Bana sırtmayı kes, Whisky. Ben inatçı değilim."

"Bir dahaki sefere bana çok bakımlı olmadığını söyleyeceksin." Nefesim kesildi. "Değilim!"

Öyleydim. Çok bakımlıydım.

Gözleri yüzümde gezindi. "Tanrım. Dün biri bana Tex'in yeğeninin sana benzediğini söyleseydi, ona gülerdim. Senin gibi davranıyordu belki. Ama görünüşü asla."

"Ne demek istiyorsun?" Tersledim.

"Yani inatçı, tavırlı, biraz da deli."

"Ben d e l i değilim!" Deliydim ama Tex Amca k a d a r değil.

"Doğru," dedi Hank tekrar.

"Beni ne zamandır tanıyorsun? On saniye mi? Ve beni çözdüğünü sanıyorsun."

"Tatlım, Fortnum's'a g i r d i ğ i n anda seni çözmüştüm."

Nefesimin kesildiğini ve sonra kilitlendiğini hissettim.

aba sarf ederek kilidi atımd ve nefes verdim. Konuyu zorlamaya karar verdim. Nedenini sormayın, aptalcaydı. Sonra tekrar, biraz sarhoştumd (tamam, belki de çok sarhoştumd).

"Ve sen de benim çok bakımlı göründüğümü m düşünüyorsun?"

"Eddie söyledi ve Eddie haklı," dedi. Aman Tanrım. Benim hakkımda konuşuyordı.

"Demek Eddie benden bu yüzden hoşlanmıyor," dedim.

Sırtışı soldu, ellerini bıraktı ve geri çekildi.

Bundan hoşlanmadım. Ellerini oldukları yerde seviyordum. Beni sıcak ve dürüst olursam güvende hissettiriyorlardı.

Hank, "Eddie'nin yüksek bakım için fazla sabrı yok," diye cevap verdi.

"Eddie beni fırlatacak kadar iyi tanımıyor, sen de yle."

"Eddie seni tanıyacak ve bunu atlatacak. Ben çoktan atlattım."

Bunu aşmasını istemedim. Hiçbir şey olmasını istemedim.

Bu tam olarak doğru değildi, ancak oldukça sarhoş olduğumu göz önünde bulundurarak elimden geldiğince bu düşünceyle devam etmeye çalışıyordum.

Hank beni izliyordu ve düşüncelerimi okuduğunu anlayabiliyordum.

"Denver'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Bir süre," diye belli belirsiz cevap verdim.

"Ne kadar uzun bir süre?" diye
sordu. "Henüz karar vermedim."

"Benimle yemek yiyecek kadar uzun mu?"
Vay anasını.

Tex Amca'nın mektuplarında okumuştum ama şimdi tam
karşımdaydı. Bu Denver'lı çocuklar bir şey istediklerinde
dalga geçmezlerdi.

Ona göz kırptım.

"Ne?" diye
sordum. diye
sordum. "Beni
duydun." Tekrar
göz kırptım.

"Bu iyi bir fikir değil," diye cevap verdim ve vurgulamak
için kolumu uzattım.

Ne yazık ki koluma bağlı olan el hala martini taşıyordu
ve martini arka bahçeyi kaplayan tuğlaların ve Hank'in
ceketinin üzerine döküldü.

"Kahretsin! Özür dilerim," dedim, bardağı masanın
üzerine koymak için döndüm ve bunu bir kaçış planı
uygulamak için altın bir fırsat olarak değerlendirerek
kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Gidip bir havlu
getireyim."

Hank kolumu yakaladı ve beni durdurdu.

Kaçış planı engellendi.

"Merak etme," dedi.

"Ceketinde votka var."

"Temizler."

Gözlerimi ona diktim. "Temizlenmez. Bu süet. Kahretsin, sıırıslıklam olmuş. Sana yeni bir tane alacağım."

"Bana yeni bir ceket almayacaksın."

"Öyleyim, bu mahvolacak," dedim ona. "Bir havlu almalıyız."

"Sorumu geçiştiriyorsun," diye belirtti Hank. "Votka lekesinden kaçyorsun!" Ben de karşılık verdim.

Sorusundan kaçıyordum. Sahip olduğum her şeyle ondan kaçıyordum.

Beni kendine yaklaştırdı.

"Yemeğe geri dönelim. Yarın akşam. Seni altı buçukta alırım. Nerede kalıyorsun?"

Başımı salladım. "Tex Amca ve ben kedilerle oynayacağız."

İyi değildi ama elimdeki en iyisiydi.

Beni daha yakına çekti.

"Benimle akşam yemeği yemek istememenin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Evet, bir nedeni vardı. Milyonlarcası vardı. Hiçbirini paylaşmayacaktım ama en büyüğü Billy'ydi.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Nerede kalıyorsun?" Belli ki Hank de inatçı olabiliyordu.

"Dinle Whisky, buraya amcamı görmeye geldim, sonra da gideceğim."

Beni daha da yaklaştırdı, göğüslerim neredeyse göğsüne değecek şekilde beni önüne çekti. Bana baktı ve gülümsedi.

Zihnim karardı ve öylece bakakaldım.

Aptalca gelebilir ama gülümsemesi nefes kesiciydi. Harika dişleri vardı.

"Tatlım," dedi alçak bir sesle. "Fortnum's'a girip beni görene ve ben de seni görene kadar amcanı görmeye gelmiştin. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Seni ikna etmemi istiyorsun. Bunu yapmaya hazırım."

Yowza.

Karnım zonkladı ve göğüslerimin şiştiğini hissettim. O kadar ki, göğsüne saplanmadıklarına şaşırdım.

Beni ikna etmesini istedim. Bunu çok istiyordum. Belki de bir sonraki söylediğimi bu yüzden söyledim.

"Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrin yok."

Yüzü benimkine yaklaştı ve bir nedenden dolayı hareket etmedim.

Gerçekten taşınmalıydım.

Gözleri gözlerimin içine bakarak, "Hayır, bilmiyorum. Ama yarın akşam yemekte bana anlatacaksın."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ben sanıyorum."

Paniklemeye başladım, çünkü eğer kaçmazsam beni öpeceğini fark ediyordum.

Kolumu çektim. "İçeri girmem gerek."

Kolumda olmayan eli kalçama geldi ve parmakları içime girdi, nazik ama sert bir şekilde beni olduğum yerde tuttu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bırak gideyim."

"Görüyorum ki sizi ikna etmem gerekiyor." Bunu, kendisini çok memnun eden avantajlı bir durummuş gibi söyledi.

Hayır diyecektim. Bu konuda daha hızlı davranmalıydım ama kalçamdaki eli benimkini onunkiyle temas ettirdi. Başı aşağı indi ve beni öptü.

Aman Tanrım.

Bu doğrudu. Bu Denver'lı çocuklar dalga geçmezdi. Bu yumuşak ya da nazik bir öpücük, dudakların fırçalanması ya da dokunulması değildi. Bu bir öpücüktü, ağzı benimkinin üzerinde açıldı, dili dudaklarım ayrılana kadar ısrar etti (itiraf etmekten korkuyorum ki çok fazla ısrar gerekmedi) ve sonra dili içeri kaydı.

Parmakları kalçamı ısırmayı bıraktı, çünkü ona doğru

eğilmiştim. Kollarım kalktı ve boynuna dolandı.

ve sol elim saçlarına gitti. Başımı yana eğdim ve onu öptüm.

Elimde değildi, şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü. Billy'nin en iyi ağız yeteneklerini bile bir mil geride bıraktı.

Başını kaldırdığında gözlerimi kapalı tuttum ve "Kutsal inek" diye nefes aldım.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu ağızma karşı.

"Speer'daki Marriott Towneplace Suites."

"Eski Hirschfeld Press binası mı?"

Başımı salladım, öpücükten dolayı hâlâ biraz başım dönüyordu ve votka lekeli ceketim omuzlarımdan düşmüş olsa da onun sert bedenine yaslanmış sıcak ve rahat hissediyordum.

"Günüşığı, gözlerini aç," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda bana sırtıyordu. "Şimdi başka bir sorum var," diye devam etti.

Kahretsin.

Zaten çok şey söylemiştim.

Yaramaz Kız Martini'nin çekimine karşı koydum ve kalçamdaki eli belime kayarak beni kendine yakın tuttu. Diğer boynuma gitti.

Yaramaz Kız Martini'ye karşı verdiğim mücadeleyi kaybettim.

"Fortnum'dan ayrılmadan önce Indy'ye neden teşekkür ettin?" diye sordu.

Bir saniye ona baktım, hatırlamıyordum. Sonra hatırladım.

Bu tehlikeli bir soru olmadığı için, "Tex Amca'yı bana o getirdi" diye cevap verdim.

Kolu sıkılaştı ve başparmağı çenemde gezindi. "Nasıl yani? Siz ikiniz çok yakınsınız."

Başımı salladım. "Bugüne kadar onunla hiç tanışmamıştım." Gözlerini kırptırdı, yavaşça.

"Ciddi misin?" diye sordu.

Ellerim göğsüne bastırmak için hareket etti ama o uzaklaşmadı. Pes ettim ve ellerimi oldukları yerde bıraktım.

"Ciddiyim," diye cevap verdim. "Küçüklüğümünden beri birbirimize yazıyorduk ama hiç tanışmamıştık. Savaştan döndükten sonra ailesiyle ilişkisini kesti. Sadece benimle ve sadece mektuplar aracılığıyla konuşurdu."

"Tanrım," diye mırıldandı Hank.

"Aylardır sizin hakkınızda yazıp duruyor ve Indy'nin ona bir iş verdiğini biliyorum. Onu görmeye çalışmanın zamanının geldiğini düşündüm ve umarım onu aileye geri getirebilirim."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu yüzden mi buradasın?"

Değildi, tam olarak değil. Yalan söylemek için çok önemliydi, bu yüzden hiç cevap vermedim.

"Seninle eve gelmesini istedin mi?" Hank devam etti.

Başımı salladım. "Sayılır, ama henüz hazır değil." "Vazgeçmeyeceğini umuyorum."

Başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Onun onayı, ceketini tekrar üzerime sarmış gibi hissettirdi.

"Şimdi gitmeme izin verecek misin?" Rica ettim.

Eli boynum boyunca kaydı ve sonra saçlarımın altından girerek başımın arkasını kavradı. "Yarın saat altı buçukta seni almaya geldiğimde Marriott'ta olacağına dair bana söz verdikten sonra."

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim büyük bir pişmanlıkla.

Marriott'un yakınında bile olamayacaktım, her ne kadar olabilmeyi dilesem de.

Başını salladı. "Polis olduğumu biliyor musun?" Başımı salladım.

"Lee'nin özel bir soruşturma servisi olduğunu biliyor musun?" Kaşlarım birbirine çarptı ama yine başımı salladım.

"Maaş bordrosundaki tüm çocukların deneyimli ödül avcıları olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim açıldı. Bunu bilmiyordum.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Hank.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Marriott'ta değilsin, seni bulacağım ya da onlardan biri bulacak ve seni bana getirecek."

Vay anasını.

Boğazım korkuyla kapandı ve açmak için zorlukla yutkundum. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Başım beladaydı.

"Neden?" diye sordum.

"Nedenini biliyorsun."

Biliyordum. Nedenini biliyordum. Tam olarak nedenini biliyordum. Ölümcül çekim.

"Viski-"

"Günüşığı, şimdi bana söz ver ve ciddiylim."

Bunu düşündüm. Hank ile yemek yiyebilirdim. Sonra her şey biterdi. Sonra Tex Amca'ya planımı anlatacak bir zaman bulur, Billy'nin beni bulması için ekmek kırıntılarını yerleştirir ve onunla Chicago'ya geri dönerdim. Sonra Annette'ten kıyafet ve para zulamı alır, Tex Amca'nın da yardımıyla Billy'nin beni unutup hayatına devam etmesine yetecek kadar uzun bir süre ortadan kaybolurdum.

Bu arada, hoş bir anım olabilirdi - yakışıklı bir adamla güzel bir yemek.

İçimi çektim. "Tamam, otelde olacağıma söz veriyorum."

Bunun olacağını düşünmüştüm ama dudakları dudaklarıma indi, başımın arkasındaki eli yüzümü yukarı kaldırdı ve

beni tekrar öptü. İlkini bir tekrarıydı, ama daha iyisiydi, eğer inanılabilirse.

Bitirdiğimizde kollarım yine boynundaydı.

"Senden beni öpmeyi bırakmanı istemek zorundayım," diye fısıldadım ve bu isteğim kendime bile pek inandırıcı gelmedi.

Gülümsedi.

"Seni öpmeyi bırakmayacağım ama tekrar öpmek için yarın geceye kadar bekleyeceğim." Eli saçlarımda hafifçe dolaştı ve ağzı kulağıma gitti. Sonra, "Ve en kısa zamanda dudaklarından daha fazlasını tadacağım" dedi.

Aman Tanrım. Başım döndü, göğüslerim tekrar şişti, meme uçlarım sertleşti ve dizlerim o kadar güçsüzleşti ki, sıkıca tutunmak zorunda kaldım.

"Çok hızlı hareket ediyorsun," diye nefes aldım.

Boynumu öptü, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Tatlım, o kadar hızlı hareket etmek niyetindeyim ki başın dönecek," dedi.

Söz verdim.

Bunun için çok geçti.

DÖRT

GÖZLER GENİŞ AÇIK

I Fortnum's'da bir k a n e p e d e uzanıyordum,
ayaklarım kolçağın üzerinde, dizlerim bükülmüş,
gözlerim kapalı, kolum yüzümde

Müşteriler deli olduğumu düşünürse diye endişeleniyordum.

MP3 çalarımda Bruce Springsteen'in "Thunder Road"
şarkısını dinliyor, Tex Amca'nın işini bitirmesini bekliyor ve
dün geceyi unutmaya çalışıyordum.

Hank beni Indy'nin evine geri götürdükten sonra beş
numaralı martiniyi, yani Aptal Kız Martini'sini kabul ettim.
Hafızam beni yanıltmıyorsa, gecenin geri kalanını Hank'in
yanında durup kıkırdayarak geçirdim. Ve sanırım bu
zamanın bir kısmını onun elini tutarak geçirmiş bile
olabilirim.

Aman Tanrım.

Neyse ki altı numaralı martiniye, yani Kusan Kız
Martini'ye ulaşamadan Tex Amca beni otelime geri
götürdü. Oda dönmeyi bırakana kadar yatakta uzandım ve
uykuya daldım.

Uyandığımda üzerimden kamyon geçmiş gibi
hissedişiyordum. Kafatasımda delikler açmadan gözlerimi
açana kadar düşün altında durdum. Büyük hazırlıklarımı
yaptım, baştan aşağı makyaj yaptım ve

Saç. Kot pantolon giymeyi tercih ettim, çünkü her şey kot pantolonla uyumluydu ve tam bir kıyafet oluşturacak beyin kapasitesine sahip değildim. Günlerden pazartesiye. Hank çalışıyor olacaktı ve onunla karşılaşmayacaktım. O gece altı buçuğa kadar Göz Alıcı Yüksek Bakımlı Kız olmama gerek yoktu.

Kot pantolonun üzerine beyaz, yakasız, önden düğmeli ve göğüs kısmında birkaç sıra minyatür ruj bulunan bir gömlek giydim. Boynumda Me&Ro gerdanlık, kulaklarımda Me&Ro sallantılı halkalar ve bir çift gümüş babet ile tamamladım.

Broadway'deki dört şeritli trafikte manevra yaptıktan sonra Fortnum'a girdim ve Tex Amca, Duke ve Indy müşteri kuyruğunun arasından bana baktılar.

"Kahretsin, kızım." Ben tezgâha doğru ilerlerken Tex Amca sırtıttı, herkesin önünü kesti ve hiç umursamadı.

"Kahve," diye nefes aldım.

"Hey, sırada ben varım," dedi sıranın başındaki adam. Ona döndüm.

"Dün gece beş martini içtim ve çok az tanıdığım seksi bir adamla öpüştüm. Hem de iki kez," dedim ona.

"Önce sen gidebilirsin," diye cevap verdi. Indy güldü.

Karamelli lattemi aldım ve Indy'nin Tex Amca'yı neden işe aldığını öğrendim. Latte harikaydı.

"Tex Amca, bu çok güzel," dedim ona.

"Ağzında köpük var," dedi. Yalayarak çıkardım.

Duke bana bakıyordu.

Sonra Tex'e baktı. "Bir sonraki kapıdan içeri girmeden önce bir hafta kadar zamanımız olamaz mıydı?"

Tex Amca omuz silkerek, "Hayatı olduğu gibi kabul etmek gerek," diye karşılık verdi.

Aralarına baktım.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Indy'ye bir yudum daha alarak sordum.

Çantasını karıştırıyordu. Bir ilaç şişesi çıkardı, içinden iki ibuprofen çıkardı ve bana uzattı.

"Tex sana Jet'in sorunlarından bahsetti mi?" diye sordu.

Latte'yi bir yudum daha içerek hapları yuttum. "Tecavüzcüyü, tefeciyi ve babasının hareket halindeki bir arabadan atıldıktan sonra hastanelik olmasını mı kastediyorsun?"

Yanımdaki müşterinin gözleri yuvalarından fırladı.

Onu görmezden geldim ve Indy de öyle yaptı.

"Şey," diye başladı, "hepsi Cuma günü bitti. Sen Pazar günü geldin. Sen ve Hank, şey... görünüşe göre, şey-"

Sözünü kestim, "Evet, ve...?"

"Sanırım Duke biraz utangaç."

"Silah utangaçlığı, lanet olsun. Hank boku yedi." Bana baktı. "Alınma ama onu değirmende çalıştıracaksın, bunu söyleyebilirim. Ve hiç şüphe yok ki, hepimiz onunla birlikte öğütüleceğiz."

Göz kırptım.

"Sadece birkaç günlüğüne şehirdeyim," dedim. "Geldiğini görebiliyorum," diye karşılık verdi Duke.

"Hallelujah!" Tex Amca gürlledi. "Bu sefer gecikme yok. Onu zıplatmaya devam et, sevgili kızım, ben de bunu söylüyorum."

Indy'ye baktım.

"Sanırım kusacağım," dedim ona.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu.

"O da var."

Yine güldü ama bu kadar komik olanın ne olduğunu anlayamadım.

O sırada Daisy, üzerinde sıcak pembe, kadife, daracık, Juicy Couture eşofman takımı, üstünün fermuarı ancak Dekolte Tehlikesi Bölgesi olarak adlandırılabilir şekilde açılmış ve alnının etrafında örgülü havlu kumaştan bir bandana ile Dolly Parton'ın yarı yarıya Jackie Stallone'a dönüşmüş ama daha genç hali gibi görünerek kapıdan içeri girdi.

"Hey, Roxie! Tex çalışırken benimle güç yürüyüşü

yapmak ister misin diye uğradım," diye seslendi.

Karnım zil çaldı. "Çizburger almaya gidiyorum," diye cevap verdim.

Patates kızartmalı çizburger, akşamdan kalmanın işe yaradığını bildiğim tek tedavisiydi. Son kızartma çiğnenip yutulduktan sonra sadece on beş dakika sürüyordu ama on beş dakikalık bir nirvanaydı.

Daisy kaşlarını çattı. "Sugar bunch, çizburgerler güç yürüyüşünün amacını bozuyor."

Bu insanlar akşamdan kalmalığı nasıl önlüyorlardı? Hepsi benimleydi, içtikçe içiyorlardı. Bu gerçek olamazdı.

Yükseklikten olmalı diye düşündüm.

Indy, "Belki hamburgerciye yürüyerek gidip gelebilirsin," diye önerdi.

"Belki de Sibirya'ya kadar yürüyüp orada kalabilirsin," diye araya girdi Duke.

Döndüm ve Duke'a kaşlarımı çattım.

Kaşlarımı çattığımı fark edince, "Oha," dedi. "Hank boku yedi."

"Bana sorarsan Hank'in canına okuyacaklar," diye kıkırdadı Daisy ve sesi çan sesi gibiydi.

"Bir tımarhaneye girdim," dedim başka bir farkında olmayan müşteriye, bu seferki bir kadındı.

"Buralar hep böyledir," diye cevap verdi müşteri. "Ben de bu yüzden geliyorum. Sadece HBO'da yayınlanabilecek bir sitcom'a girmek gibi."

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

Daisy kolumdan tuttu ve beni Broadway ve Alameda'nın köşesindeki fast-food hamburgercisine kadar birkaç blok yürüttü.

Sırada durup ultra boy çizburger ve dört ekstra ultra boy patates kızartmasından oluşan siparişimi beklerken bana "Pekâlâ, Daisy'ye her şeyi anlat" dedi.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Gözlerini üzen şey hakkında." Vay anasını. O kadar belli mi ettim?

"Beni üzen bir şey yok," diye yalan söyledim.

Bir süre bana baktı. Tezgâhtar çantamı uzattı ve sonra "Konuşmaya hazır olduğunda buradayım, anladın mı?" dedi.

Başımı salladım.

Bıraktı, öylece bıraktı ve ben onu daha çok sevdim.

Paylaşacak kadar olmasa da, kendimi kötü hissettim.

O.

Çok daha yavaş yürüdük, çünkü ben Ultra büyük boy çizburger yemeğimi tüketiyordum ve Daisy cep telefonuma telefon numaralarını programlıyordu (ne olur ne olmaz, onun sözleri).

Fortnum's'a vardığımızda patates kızartmalarını dağıttım, diyet kolamı içtim (çünkü ultra büyük boy bir yemeği mideye indirmiş olsam bile

diyet içeceklerle içmek zorundaydınız) ve bir karamelli latte daha sipariş ettim.

Müşteri kalabalığının çoğu gitmişti. Daisy ve Indy kitap tezgâhında konuşuyorlardı, Duke ortadan kaybolmuştu ve Tex Amca espresso makinesinin arkasında yalnızdı.

Tex Amca, "Dün gece Hank'le el ele tutuştuğuna göre, ezik erkek arkadaşının senin ezik eski erkek arkadaşın olduğunu varsayıyorum," dedi.

İçimi ektim. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hank'e çok saygı duyuyorum. O iyi bir insan," diye paylaştı Tex Amca. "Bana o huysuz orospu çocuğuyla işinin bittiğini söyle."

"Billy ile işim bitti. Uzun zamandır onunla işim bitti. Sadece onun benimle işi bitmedi. Hank ile akşam yemeği yiyeceğim, ama sadece ikna edici olduğu için-"

"Eminim," diye araya girdi Tex Amca.

"Sadece akşam yemeği. Başka bir şey değil, Billy ile işimi bitirene kadar olmaz."

"Akşam yemeği Chicago'da sadece akşam yemeği olabilir ama Denver'da değil. Bu ocuklar dalga geçmez, anlıyor musun?" Tex sordu.

Bunu çoktan öğrenmiştim.

Devam etti, "Indy yaklaşık bir gün sonra Lee ile birlikte yaşamaya başladı. Jet, Eddie'yle bir haftadan kısa bir süre sonra birlikte oldu.

Hank'in sana bakışına bakılırsa, kırk sekiz saatten daha az bir süre olduğunu tahmin ediyorum."

Aman Tanrım.

"Ben senin amcanım ve o çocuktan, onunla birlikte olursan takla atacağımı söyleyecek kadar hoşlanıyorum" diye devam etti.

Başım beladaydı.

"Bunu sonra konuşuruz, tamam mı?" Rica ettim.

Bir süre bana baktıktan sonra, "Birkaç saat burada takıl, sonra bir yere gidip konuşuruz. Kaçıp gitmeni, kaçırılmanı ya da arabana bomba konulmasını istemiyorum." Gözlerim yuvalarından fırladı ve omuz silkti. "Olduğu biliniyor."

Aman Tanrım.

Kanepeye yerleştim, Springsteen'i seçtim ve "Candy's Room", "Incident on 57th Street "i geçtim ve akşamdan kalmalığım intikamla geri gelmesine rağmen "Thunder Road "un tadını çıkarıyordum ki kanepede yanımda bir hareket hissettim ve bir şey kalçama bastırdı.

Gözlerim açıldı.

Hank yanımda oturuyordu, kalçasını bana dayamıştı. Kahretsin.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Nedense bu onu gülümsetti ve benim midem bulandı.

MP3 çaları elimden aldı ve ekrana bakmak için çevirdi. Gördükleri karşısında gözleri doldu, ama başparmağıyla dokundu ve mega müzik patlaması ciddi anlamda rock 'n' roll olmayan seviyelere indi.

Sonra eğildi. Parmakları göğsüme yaslanmış olan kulaklığın kablosunu buldu. Kabloyu çekti ve sağ kulaklığım, dudakları oraya ulaştığı anda kulağımdan fırladı.

"Bağırıyorsun," diye fısıldadı.

Allah kahretsin.

Tam bir eziktim.

"Yine de Springsteen buna değer," diye bitirdi.

"Senin bir işin yok mu?" Başını kaldırdığında sordum.

Eli göğsümden uzaklaştı ve kanepede bedenimin karşısına, kalçamın yanına yerleşerek bana daha da yaslanmasını sağladı.

Öğlen bile olmamasına rağmen Denver'daki kullanılmış bir kitapçada en az yarım düzine kez kendimi aptal durumuna düşürdüğüm gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Kahve almaya geldim," diye cevap verdi

Hank. "Oh."

"Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Tex Amca ile öğle yemeği yiyeceğim."

Kahve tezgahına baktı. Başımı koltuğun üzerine koyup ben de baktım. Sırada dört kişi vardı ve iki kişi de tezgâhın sonunda kahvelerini içmek için bekliyordu. Tex Amca espresso makinesini deli gibi çalıştırıyor, her kahvenin mümkün olduğunca şiddetle hazırlanması gerekiyormuş gibi vurup kırıyordu.

Hank bana dönerek, "Gecikmiş olabilir," dedi.

"Az önce ultra büyük boy çizburger yedim," dedim Hank'e. "Aç değilim."

Gözleri vücudumda gezindikten sonra tekrar yüzüme kaydı. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama kızardığımdan emindim.

"O zaman belki ben öğle yemeği yerken bana eşlik edersin," diye önerdi.

"Yemeklerin etrafında olmak istemiyorum, beni hasta edecek. Akşamdan kalmayım. Muhtemelen akşam yemeği için bile çok akşamdan kalmayım. Son senemde Purdue, IU'yu Ross- Ade'de yendiğinden beri hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım."

"O zaman sakın bir gece geçiririz." Her şeye bir cevabı vardı.

Ben daha bir şey söyleyemedim, "Sen bir Boilermaker'sın" dedi.

"Doğuştan Hoosier, Tanrı'nın lütfuyla Boilermaker."

Ağzımdan ezbere çıkıyordu. Bunu üç yaşımdan beri söylüyordum, neredeyse "Git" dediğim kadar uzun süredir,

Cubbies, hadi." Bunu sevimli, flörtöz ya da komik olsun diye söylememiştim.

Hank'in bakışı bana her üç şekilde de anladığını söyledi.

Dirseklerimi arkama koyarak doğruldum, böylece onunla biraz yüz yüze geldim. "Whisky, aklına bir şey gelmesin. Reflekslerim yavaş. Bu yemek konusunda hâlâ emin değilim."

"Emin misin?"

"Ben gelmedim. Kişisel bir iş için Denver'dayım, Tex Amca'nın işi için. İşleri karıştırmaya gerek yok."

"Ne tür bir kişisel iş?" diye sordu. "Kişisel bir iş," diye cevap verdim.

Sırıttı. "Neden benimle kamyonetime kadar yürümüyorsun, ben de yoğun programından bana biraz zaman ayırmak istediğine dair seni biraz daha ikna edeyim," diye ısrar etti.

"Artık ikna etmek yok!" Bağırđım ve müşteriler dahil herkes bize doğru baktı. Sesimi alçalttım ve tısladım, "Söz vermiştin, bu geceye kadar olmaz."

"Akşama kadar bekleyebilirim."

Tanrım, doğruca bunun içine girmiştim.

"Sen kibirli bir orospu çocuğusun," dedim ona, açık açık.

Ne diyebilirdim ki? Akşamdan kalmaydım ve evde, yatağımda uyuyan başka bir adam vardı.

Tamam, belki Billy yoldaydı, beni arıyordu ve yatağımda uyumuyordu. Ve belki de Billy ve ben bir yıldır seks yapmıyorduk.

yanıt vermediğim için oldukça sinirlenmeye başlamıştı. Ama yine de, geleceğime ve kesinlikle bugünüme herhangi bir Hanks girmeden önce Billy'yi halletmem gerekiyordu.

"Günüşiği, kaltak gibi davrandığında bile sansasyonel oluyorsun."

Nefesim kesildi.

Sonra gözlerimi kısıtım. "Bana kaltak deme."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, bana orospu çocuğu diyebilirsin ama ben aynı şekilde karşılık veremem öyle mi?"

"Bu doğru."

Tekrar gülümsedi.

Başım büyük beladaydı.

Bu adamdan kurtuluş yoktu.

Belki de onu gerçekten sarsmak istemediğim içindi.

Pekala, ciddileşme zamanı gelmişti.

"Whisky, benimle neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Diğer eli kanepeye uzandı ve bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki yüzü sadece bir santim uzağımdaydı.

"Roxanne, iyi dinle. Sana bir baktım ve belanın peşinde olduğunu anladım. Bana söylemen için sana zaman vereceğim. Böyle bir şey olmazsa, sorun ortaya çıktığında müdahale edeceğim. Şu anda bunu Tex için ve seni merak ettiğim için yapıyorum. Bu geceden sonra bunu başka nedenlerle yapacağımı düşünüyorum."

Vay anasını.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir kez olsun akıllıca olanı yaptım ve hiçbir şey söylemedim.

"Kendini korumanı anlayabilirim ama beni koruman için bir neden olmadığını bilmelisin. Gözlerim sonuna kadar açık-"

Nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

"Hank-" diye fısıldadım, sözünü kestim ama o devam etti.

"Ve ben onların gördüklerini seviyorum." Yowza.

"Başım belada,"

dedim. "Bunu zaten biliyorum."

"Senden bahsediyorum."

"Senin de gözlerinin açık olduğunu bilmek güzel."

Bunu anlamasına bile izin vermedi. Burnumu öptü, uzaklaştı, masadan kağıt kahve fincanını aldı ve gitti.

"Kutsal inek," diye nefes aldım.

"Sugar bunch, bunu bir daha söyleyebilirsin," diye seslendi Daisy. Kitap tezgâhının üzerinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve Us dergisinin bir nüshasını karıştırıyordu. Elleri sayfaları karıştırırken bir yandan da az önce Hank'in arkasından kapanan kapıya bakıyordu.

"Kutsal inek," dedim yine.

"Hepimiz boku yedik," dedi Duke'un tok sesi kitapların arasından bir yerlerden.

Yanılmadığını hissediyordum.

TEX AMCA işten çıktı ve beni Üniversite Bulvarı üzerinde Jerusalem adında bir Orta Doğu restoranına götürdü. İkimiz de pilav, baba ghanoush, humus, fattoush, tabbouleh, yaprak sarma, falafel, gyros eti, üç çeşit kebab ve pide ile dolup taşan combo tabağı sipariş ettik.

"Vay anasını. Bunu asla yiyemeyeceğim," dedim tabağıma bakarak.

Tex Amca hemen söze girdi. "O zaman yeme, konuş. Neyin var senin?" Yemeye başladım.

"Roxanne Giselle-" diye başladı.

"Tanrım, Tex Amca, tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

Gözleri titriyordu, acı gözlerini kesiyordu ve keşke çenemi kapalı t u t s a y d ı m d e d i m .

"Tamam, konuşacağım," dedim, esas olarak onu inciten her neyse onu aklından çıkarmak için.

Ona Billy'den bahsettim.

Yarı yolda aracılığıyla ve hikaye, etrafında
hakkında balyoz bir parçası, o gürledi,
PİDE ekmek ve Baba

Ghanoush ağzından fırlıyor. "Öldüreceğim amına koyayım. o orospu çocuğu!"

Aval aval bakan komşularımıza baktım.

"Tex Amca, sakın ol," diye fısıldadım.

Yutkundu, sonra "Bitir şunu!" dedi ve çatalını bana doğru çevirerek bunu yaptı.

Hikayeyi bitirdim.

Sonra Tex dedi ki, "O pislikten kaçmak zorunda değilsin. Lee'ye tek bir kelime edersen o zavallı kışını düzeltir."

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

"Hayır Tex Amca, Lee'ye, Hank'e, Eddie'ye, Indy'ye, hiç kimseye bir şey söylemek yok."

"Lee belalı bir birey. Lee, tüm Alman ordusu arkasında dururken bile Hitler'in aptal, parlak çizmelerini titretirdi."

"Hayır," diye reddettim.

"Roxie, hayatım, planın boktan," diye bilgilendirdi beni. "Ben yıllardır bu plan üzerinde çalışıyorum!"

"Hâlâ boktan."

Ona kaşlarımı çattım. "Tex Amca, kendimi bu belaya ben bulaştırdım.

Kendim çıkıyorum."

Başını iki yana salladı.

"Böyle bir şey olmayacak. Çocuklarla konuşacağım," dedi sanki son sözüymüş gibi.

Dikkatini çekmek için avucumu masaya vurdum ve Tex Amca'nın gözleri benimkilere kilitlendi.

Derin bir nefes aldım ve "Endişenizi takdir ediyorum ve yardımınıza ihtiyacım var ama bunu kendi yöntemimle çözeceğim" dedim.

"Roxie-"

"Hayır!" Gözlerimi kapattım ve başımı masaya doğru eğdim. Sonra tekrar yukarı baktım. "Tex Amca, her sabah aynada kendi gözlerimin içine bakmak zorundayım. Hayatımın yedi yılını mahvettikten sonra, gerçekten sorunlarımı hiç tanımadığım bir adama teslim edebileceğimi ve uyanıp o gözlere bakabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana baktı.

Sonunda, "Tanrım Jones, ama sen bir MacMillan'sın." dedi.

"Aynen öyle," dedim ona biraz da gururla.

Bana biraz daha baktı. Tek söylediği "İyi," oldu.

Vücudumun rahatladığını hissettim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey var, sevgilim. Senin bu boktan planının güneye gittiğine dair en ufak bir sezgim bile var ve sözlerime dikkat et, güneye gidecek, çocukları çağırıyorum."

Vücudumun tekrar gerildiğini hissettim. "Hayır," diye cevap

verdim.

"Buna Hank de dahil."

"Hayır!" Aval aval bakan komşularımızı görmezden gelerek bağırdım.

"Buna özellikle Hank'in de dahil olduğunu söylemeliyim," diye düzeltti.

"Bunu yaparsan giderim," diye tehdit ettim.

"Gidersen Lee'yi kışına tekmeyle basarım. Seni bulması için Vance ya da Mace'i gönderecek. Colorado sınırına bile varamazsın."

Adamım, oh adamım, şüphesiz, cidden, resmen başım beladaydı.

"Tex Amca-"

İri, kaslı eli dışarı çıktı ve benimkini sardı. "Seni hayatıma yeni aldım, sevgilim, hiçbir huysuz orospu çocuğu seni geri alamaz. Bunun olması için o lanet balyozla kafatasımı yarması gerekecek."

Korku yine boğazıma düğümlendi, çünkü Billy'nin bunu yapacağından endişeleniyordum.

"Tex Amca-"

"Merak etme, Roxie. Benim kafatasımı kırmadan önce, yarım düzine başka kafatası kırması gerekecek. Güven bana, bu lanet heriflerin nasıl çalıştığını biliyorum. İlk dalgayı geçemez."

"Ben bu insanları tanımıyorum, sen de çok az tanıyorsun," diye hatırlattım ona.

"Neyden yapıldıklarını bilmek için daha fazlasını bilmeye gerek yok. Geçtiğimiz aylarda çok şey gördüm." Elimi sıktı. "Doğru yere geldin." Sonra koltuğunda geriye yaslandı ve başını arkaya eğdi. "Haydi bakalım!" diye gürledi.

Aman Tanrım.

Evet, şüphesiz, ciddi, resmi olarak başım beladaydı.

BEŞ

TELEFON ARAMALARI

U Tex amca beni arabama kadar götürdü. Onu evine kadar takip ettim ve çöp tepsilerini temizlemesine yardım ettim. Sonra aşağı indik.

Beni arkadaşı ve bakkal Bay Kumar'la tanıştırdı. Sonra Tex Amca'nın Nancy ile randevusu için hazırlanması gerektiğini öğrendim.

Bay Kumar'ın dükkanından dönerken, "Tex Amca ve Nancy, Ağaçta Oturuyorlar" şarkısını tekrar söyledim. Beni kucağına aldı, arabama kadar taşıdı, sokağa bıraktı, arkasını döndü ve arkasına bile bakmadan evine geri döndü.

Hee hee.

Otelime gittim ve bavullarımı karıştırdım.

Evet, iki tane vardı. Çok bakımlıydım ve bakımlı kadınlar en az iki bavulları olmadan hiçbir yere gitmezlerdi.

Randevum için giyecek bir kıyafet arıyordum. Patlamış bavullara çaresizlik içinde bakıyordum çünkü o iki bavulda birçoğundan daha fazla kıyafetim olmasına rağmen

Whisky ile randevumda giyecek bir kıyafetim yoktu.

Cep telefonum çaldı.

Gerildim ve kanımı emmeye çalışan bir canlıymış gibi çantama baktım ve Billy'nin aradığını söylemesini bekleyerek telefonu çantamdan çıkardım.

Onun yerine Daisy'nin aradığını söylüyordu. Şok içinde, çevirip açtım. "Alo?"

"Hey, şekerim, randevun için ne giyiyorsun?" Daisy sordu.

Yatağın kenarına oturdum. Bu kadını yirmi dört saatten daha az bir süredir tanıyordum ama o beni yirmi dört yıldır tanıyormuş gibi davranıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona.

"Indy'yi ara, o bilir. Bu işlerde iyidir. Dinle, bir süre şehirde olacak mısın?"

Şimdi ne olacak?

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Ben ve Marcus bir parti veriyoruz, bu Perşembe değil ama gelecek Perşembe. Senin de gelmeni çok isteriz."

Çok tatlıydı.

"Burada olup olmayacağımı bilmiyorum ama olursam gelirim," diye cevap verdim.

"Kesin rakamlara ihtiyacım yok, bu bir hayır işi, bu yüzden parmak yemeği olacak. Gelen insanlar Denver'ın çoğunun sahibi. Onlar

Şato'ya gelmeden önce karınlarını doyurmayı göze alabilirler."

Kale mi?

Daisy devam etti, "Bu siyah kravat. Giyecek ısıltılı bir şeyin var mı?"

"Um..." Ben gitmedim. Billy ve ben normalde siyah kravatlı davetlere katılmazdık.

"Merak etme, Tod sana bir şeyler ödünç verecek. O bir drag queen. En iyi dolap onda. Oh! Gitmeliyim, masözüm geldi. Ta-ta!"

"Hoşça kal," dedim ölü havaya. Telefonu çoktan kapatmıştı.

Telefonu kapattım ve bana kendimi hoş, güvenli ve garip bir şekilde evimde hissettiren düğmeyi kapatmaya çalıştım (düğme çalışmadı).

Gece makyajıma hazırlanmak için yüzümü yıkadım ve kurutuyordum ki telefonum çaldı. Arayanın Billy olduğundan emin bir şekilde makyaj masasının üzerine baktım. Onun yerine Indy'nin komşusu Tod arıyordu.

Vay anasını. Daisy'nin telefonumu kurcalarken Tod ve Stevie'yi programladığını biliyordum. Tod'un numaramı nasıl aldığını bilmiyordum.

Çevirip açtım. "Alo?"

"Hey, kızım. Ben Tod. Daisy aradı, büyük partisinde giyecek bir şeye ihtiyacın olabileceğini söyledi. Buraya gel, dolabımı karıştıralım," diye davet etti Tod.

Aman Tanrım, bu çok tatlıydı.

"Burada olacağımdan emin değilim," dedim ona.

"Burada olmalısınız! On yılın partisi olacak!" Tod sanki ona Prens William'ın evlilik teklifini reddettiğimi söylemişim gibi çığlık attı.

"Um..." Mırıldandım.

"Yine de gel. Bir şişe köpüklü şarap ve Yahtzee oyunu getireyim."

"Hank ile randevum var."

Sessizlik.

Sonra, "Kahretsin, bu çocuklar dalga geçmiyor." Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Yardıma ihtiyacım olduğu için derin bir nefes aldım ve "Ne giyeceğimden emin değilim" dedim.

Tod hemen cevap verdi, "Elinde ne olduğunu söyle."

Bavullarımın içindekileri tarif ettim. Konuştuğum süre boyunca mırıldandı, "Mm-hmm. Mm-hmm." Sonra, geniş, kep yakalı siyah bluzumu tarif ettiğimde, "Bu! Kot pantolon, topuklu ayakkabı ve rock 'n' roll atkısıyla. İyi bir kemerin var mı? Unut gitsin. Kemer ve eşarpla geliyorum. On dakika içinde orada ol."

Sonra bağlantıyı kesti.

Telefona bakakaldım.

Ciddi miydi?

Vay anasını.

Ciddi olamaz.

Bu konuda endişelenemezdim. Zaman akıp gidiyordu ve ben hazırlıklarına daha yeni başlamıştım.

Makyajımı yapmaya başladım ve telefon tekrar çaldığında beş aşamalı bir prodüksiyonun ilk aşamasını tamamlamıştım.

Bu sefer vücudum gerilmedi. Ekranda "ALLY ARIYOR" yazdığını görebiliyordum.

Bu tuhaf telefonlar dizisi artık beni şaşırtmıyordu.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Hey, civciv, Daisy bana numaranı mesaj attı. Hank ile randevun için kıyafetin var mı?"

Aman Tanrım.

"Hayır, ama sanırım Tod kemer ve eşarplarla geliyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tod seni halledecek. Denver'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona.

"Ekim ayındayız ve Perili Evler açılıyor ve hepimiz gidiyoruz, Indy, Jet, Daisy ve ben. Gitmek zorundasınız. Çok komik."

"Ben korkutucu şeyler yapmam," diye paylaştım, anlayacağını düşünerek. Ama anlamadı.

"Mükemmel. Merak etmeyin. Testereci adamın testeresinde asla zincir olmaz. Seni haberdar edeceğiz. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Testereli adam mı?

Ben daha sormadan bağlantıyı kesti.

Otel telefonu çaldığında elimdeki ölü telefona bakıyordum. Yürüdüm ve telefonu açtım, bu sefer Billy'nin beni çok erken bulmuş olmasından endişeliydim. Ya da daha kötüsü, Hank erken gelmişti.

"Alo?"

"Ben Tod, oda numaranız kaç?" Bir

saniye sessiz kaldım.

Çok ciddiye. Nerede olduğumu nereden biliyordu ki? Bilmek istemiyordum.

"Üç otuz üç," dedim. Bağlantı kesildi.

Aman Tanrım.

Şimdi Tex Amca'nın nasıl bu kadar iyi, gerçek ve hızlı bir şekilde topluluğa dahil olduğunu biliyordum. Bu insanlar yıldırım gibi hızlı hareket ediyorlardı.

Kapı çalındı ve ben de açtım. Tod, Purdue Boiler Babes Dans Takımı'nın tamamını süslemeye yetecek kadar eşarp ve kemer taşıyarak içeri girdi.

Her şeyi yatağın üzerine fırlatarak içeri girdi.

Kapıyı kapattım ve odaya geri döndüm.

"Tod, birazdan burada olacak..." Saatime baktım.
Sonra küçük bir çığlık attım.

"Sakin ol, sakin ol," dedi Tod, elleri önünde, avuç içleri aşağı bakacak şekilde havaya bastırarak. "Hadi başlayalım. Sen yüzünü bitir, ben bunu halledeceğim."

Sonra, daha fazla uzatmadan bavullarımı karıştırmaya başladı.

Hiç tanımadığım bir adamın bavullarımı karıştırmasına kızacak vaktim yoktu. Hank yirmi dakika içinde orada olacaktı ve ben daha makyajın ikinci aşamasına bile geçmemiştim.

Tod banyoya girdiğinde dördüncü aşamada gölgelendirme ve harmanlama yapıyordum. "Kıyafetler yatağın üzerinde, seni paketinden çıkardım, çünkü kızım bazı bluzların kırılmaya başladı. Bu yüzden onları astım, iç çamaşırlarını ve pijamalarını çekmecelere koydum. Kemerini ve atkıyı Indy'ye geri verebilirsin ve eğer hala şehirdeysen bu hafta sonu için Manolo Mary Janeleri ödünç alıyorum. Sanki benim için yapılmışlar."

"Elbette," diye cevap verdim, bu bir istek olmasa da. Havadan öpüştük ve o da gitti.

Makyajımı tamamladım, saçlarımı kabarttım ve siyah bluzumu, kot pantolonumu, Tod's'un siyah kemerini, Manolo Mary Janelerimi giydim ve boynuma bir kez tamamen gümüş bugle boncuklardan yapılmış ince, uzun bir rock 'n' roll atkısı doladım.

birlikte. Bileğime geniş gümüş bir manşet, diğer bileğime Raymond Weil ve kulaklarıma da ciddi anlamda uzun halkalar taktım. Saat altı yirmi dokuzda Boucheron ile sprey sıkıyor ve sakın bir şekilde nefes alıp Zen bölgeme ulaşmaya çalışıyordum (ve başarısız oluyordum) ki cep telefonum tekrar çaldı.

"JET ARIYOR" yazıyordu.

Telefonu açtım. "Alo?"

"Hey, Roxie, Daisy bana numaranı verdi."

Daisy meşgul bir küçük kunduzdu.

"Baban nasıl?" diye sordum.

Jet'in babası birkaç gün önce Fortnum's'ın dışında Broadway'de vurulmuş, bıçaklanmış ve dövüldükten sonra hareket halindeki bir arabadan atılmıştı. O sabah onu yoğun bakımdan çıkardılar ve Jet günü onunla birlikte hastanede geçirdi.

"Çok daha iyi. Nefes alıyorum, konuşuyorum, bilincim yerinde," diye cevap verdi.

Gülümsedim. "Sevindim."

"Bu gece Hank ile dışarı çıkacağını duydum. Giyecek bir şeyin var mı?"

Kahretsin! Dört yeni en iyi arkadaşım vardı ve onları sadece bir gündür tanıyordum. Bir sonraki şey, Indy'nin beni arayıp pijama partisine davet etmesi olacaktı.

Cevap veremedi otelin telefonu çaldı.

Küçük bir çığlık daha attım.

Jet'in güldüğünü duydum.

"Hank orada," diye tahmin etti.

"Ohmigod, ohmigod," diye
mırıldandım. "Derin nefes al,"
dedi Jet. "Ohmigod, ohmigod,"
diye bağırdım.

"Telefona cevap verirken yardımı dokunabilir," diye
önerdi ama bunu gülümseyerek yaptığını söyleyebilirdim.

"Bekle" dedim ona.

Telefonu kulağımdan çektim ve oda telefonunu açtım.

"Alo?"

"Hey."

Hank'ti.

Bacaklarım tutmadı ve yatağa oturdum.

"Hey," diye cevap verdim.

"Resepsiyondayım. Hangi odadasınız?"

Hank'i odamda istemiyordum. Hank'in odama
yaklaşmasını istemiyordum. Aslında Hank odama hiç
olmasını istemediğim kadar yakındı.

"Aşağı geleceğim."

Beni görmezden
geldi.

"Hangi odadasın?" diye tekrarladı.

"Hemen geliyorum," dedim.

Sesi alçaldı. "Günüşiği, bir kez daha soracağım. Hangi
odadasın?"

Sesi içimi titretti. "Üç otuz üç,"
diye cevap verdim. Bağlantı
kesildi.

Telefonu tekrar kulağıma dayadım, "Ohmigod, ohmigod,"
diye tekrarladım Jet'e.

Gülüyordu. "Bir tavsiyen var mı?" diye sordu. "Ne olursa."
"Karşı koyma."

Kahretsin.

"Jet... bazı şeyler var..." Durdum. Sonra tekrar başladım,
"Yapamam-"

Sözümü kesti, "Ben de yapamıyorum ama gerçekten
yapmama gerek yok çünkü Eddie yapabiliyor. Bu beni
tamamen korkutuyor," diye itiraf etti.

"Eddie size tapıyor. İkinizi gördüğüm anda bunu
anladım. Tex Amca da öyle söyledi," dedim ona.

"Evet. Buna inanmaya başlıyorum. Yine de beni çok
korkutuyor."

Kapı çalındı. Gözlerim kapıya kaydı ve ona baktım.

"Ohmigod, ohmigod," diye tekrarladım.

Jet yine güldü. "Kapıya bak."

Başımı salladım, yataktan kalktım ve kapıya doğru
yürüdüm. Sonra bir şeye odaklanmak için, olanın dışında
herhangi bir şeye.

"Tex Amca bu gece anneni dışarı çıkaracak." dedim.

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Bu işe y a r ı y o r , akraba olabiliriz."

Bir anda bundan hoşlanacağımı anladım.

Kapıyı açtım ve Hank'e baktım. Bana gülümsedi.

Benim dizler gitti zayıf veI değildi.
düşünmek Hank dışında her şey hakkında.

"Gitmeliyim," dedim

Jet'e. "Hank'e selamımı söyle."

"Elbette."

Bağlantıyı kesti ve ben de telefonu kapattım.

Hank'in gözleri telefona gitti.

"Jet," dedim ona.

Önünde olmama rağmen tek kelime etmeden ilerledi.

Hatırladığımdan daha iri görünüyordu. Daha uzun, omuzları daha geniş. Varlığı odayı istila etmiş gibiydi. Siyah deri bir ceket, koyu gri boğazlı bir kazak, kot pantolon ve siyah botlar giymişti.

Harika görünüyordu.

Çabucak yolundan çekildim. İçeri girmeyi bitirdi ve döndü. Kapıda durdum.

"Merhaba diyor," diye paylaştım.

Kolumdan tutup beni kapıdan dışarı çekti ve kapıyı arkamdan kapattı. Kapının kapanışını izledim ve tekrar çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Tex Amca bu gece annesiyle randevuya çıkıyor," diye paylaşmaya devam ettim.

Eli hâlâ kolumdaydı ve şimdi beni kendine doğru çekiyordu. Hala bir şey söylemedi.

"Eğer bu iş yolunda giderse, Jet ve ben akraba olabiliriz," diye devam ettim, konuşmayı tamamen durduramıyordum.

Beni daha yakına çekti. Eli kolumdan ayrıldı ve belime dolandı. Diğer eli boynumun yan tarafına gitti.

"Kuzen gibi bir şey olacağız," diye devam ettim.

Yüzü bana doğru geldi. Dudakları gülümsemedi ama gözleri gülümsüyordu.

Dudaklarım ve gözlerim gülmüyordu. Vücudum kalp krizi geçirmeye hazırlanıyordu.

"Kuzen mi? Yoksa ben onun yeğeni mi olacağım? Bu nasıl oluyor?" Gerçek zamanlı olarak olanlardan kaçınmak için umutsuzca soy ağacımı yeniden tasarlayarak sordum.

"Günüşiği?" dedi ağızma karşı. "Öyle mi?"

Nefes aldım.

"Kapa

çeneni."

Kapattım.

Sonra beni öptü.

Tıpkı önceki gece gibiydi. Aynı ciddiyette. Aynı derecede sıcak. Beynimi karıştıracak ve başımı döndürecek kadar hızlıydı.

Başını kaldırdı.

Tekrar doğru düşünebildiğimde, "Bunu randevu bittikten sonra yapman gerekiyor" dedim.

"O zaman ben de yapacağım," diye karşılık verdi, kolu hâlâ etrafımdaydı, eli hâlâ boynumdaydı.

Vay anasını.

"Üzgünüm ama siz Denver'lılar kafayı yemişsiniz. Sizi tanıyalı bir gün falan oldu ve Daisy, Ally ve Jet'ten telefon aldım. Tod, giyinmeme yardım etmek için Neiman Marcus'un aksesuar departmanının yarısını da yanında getirerek buraya geldi. Tüm Denver deneyimi garip. Garipten de öte. Denver 'Alacakaranlık Kuşağı' gibi," dedim ona.

"Biz dostuz."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Yorumumu duymazdan geldi ve "Aç mısın?" diye sordu.

Aç değildim. Sadece birkaç saat önce bir yığın yemek yemiştim.

Hayır dersem, seçeneklerimin ne olduğundan emin değildim ve çoğunlukla bir kızın sadece bela (ya da benim durumumda daha fazla bela) bulabileceği mobilyalardan oluşan bir odada olduğumuz için yalan söyledim.

"Açlıktan ölüyorum."

İşte o zaman gözlerindeki gülümseme ağzına vurdu.

Vay anasını.

Telefonum çaldı.

"Kahretsin!" Bağırdım, kollarından çekildim ve bakmak için telefonu kaldırdım. "Şimdi kim olabilir? Indy olmalı."

Hank telefonu elimden alıp açtıktan sonra kulağına götürdüğünde konuşmayı bıraktım.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet?" dedi telefona.

"Whisky, telefonuma öylece cevap veremezsin," diye çıkıştım, tıpkı Jet'in Eddie'ye çıkıştığı zamanki gibi. Bu, söylemek gerekirse, saçmalıktı.

Elinden almak için uzandım, ama başını elimden çekip aldı.

"Alo?" diye tekrarladı, sesi çok daha ciddiye.

Vücudum dondu ve kalbim durdu.

Billy.

Bu hiç iyi değildi. Indy, Duke, Stevie, Lee, Eddie ya da çok az tanıdığım yarım düzine insanın birdenbire arkadaşım olacağını düşünmüştüm. Billy değil.

Telefonu kulağından aldı ve kapattı.

"Kimdi o?" Kalp krizi geçirmeden önce kalp masajı isteyip istememem gerektiğini düşünerek ve Hank'in dudaklarının (yine) dudaklarımda olmasının iyi bir fikir olmadığına karar vererek sordum.

"Cevap yok."

Telefon yine çaldı.

Artık kim olduğunu bildiğim ve vücuduma yayılan paniği hissettiğim için ona uzandım ama Hank bir adım geri çekildi, çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Alo?" dedi.

Ona doğru ilerledim ve onun alanına girdim. "Hank," diye fısıldadım.

"Orada biri mi var?" Hank telefona konuştu.

Gözlerimi kapattım.

Bu gerçekleşmiyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Hank beni izliyordu. Telefonu kulağından aldı ve kapattı.

"Cevap yok," diye bilgilendirdi Hank beni. Kapıyı açtı ve düğmelere basmaya başladı.

Ne yaptığını biliyordum, gelen aramalara bakıyordu. Normalde bu cüretine kızardım ama bulabileceği şeylerden korkmakla o kadar meşguldüm ki.

"Telefonumu ver, Hank."

Aradığı şeye ulaştı. "Bilinmeyen arayan yazıyor."

Kahretsin.

Billy yoldaydı ve muhtemelen telefonunun şarjı bitmişti.

"Telefonu bana ver," diye

tekrarladım. Tekrar çaldı.

Gecikmeden kapağını açtı ve kulağına götürdü.

"Hank!" Bağırdım, kaçmaya çalıştım ama beni yakaladı, koluyla belimden yakaladı ve vücuduna doğru çekti.

"Ben Dedektif Hank Nightingale. Kim arıyor?" diye sordu o kadar otoriter bir sesle ki, karşı taraftaki ben olsaydım hemen cevap verirdim.

Billy bok kanaması geçirecekti. Telefonuma bir adam cevap veriyordu. Derin, seksi, otoriter, saçma olmayan bir sesi ve polis unvanı olan bir adam.

"Kendini tanıt," diye emretti Hank.

Bekledi. Ben de bekledim.

Hank sinirli görünüyordu. Nefesimi tutuyordum.

Telefonu kulağından çekip tek eliyle kapattı ve bana baktı.

"Cevap yok mu?" diye

sordum. Başını salladı.

Gözlerimi

kapattım. Kolu

sıkılaştı. Gözlerimi

açtım.

"Sorunun seni yakaladı mı?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. Sonra bıraktım.

"Belki."

"Bana anlatmaya hazır mısın?" Hank itti.

Hemen cevap verdim. "Hayır."

Bu onu daha da sinirli gösterdi.

Bu beni bir ucube yapabilir ama Hank normalde cidden yakışıklıydı. Hank sinirlendiğinde, grafiklerin dışında yakışıklıydı.

"Kızgınken daha da güzel görünüyorsun." Şimdi,
bunu neden söyledim?

Bana baktı ve neyse ki yorumumu görmezden geldi.

Sonra da şunları paylaştı: "Lise boyunca bir kızla çıktım. Güzeldi ama bir odaya girdiğinde onu sadece ben fark ederdim, odadaki her erkek değil. Normal kıyafetler giyerdi, moda dergisi sayfalarından çıkmış gibi görünen şeyler değil. Kimseye tavır yapmazdı. Asla sarhoş olmaz, asla yüksek sesle müzik dinlemez, asla sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmaz, kışını ısırsa bile belayı tanımaz ve nasıl sır tutulacağını bile bilmezdi."

Kalbim sıkıştı, kesinlikle kalp krizi öncesi. Kalp masajı istemeliydim.

"Onunla evlenmeliydin," dedim, sesim kibirli çıkıyordu.

Beni bıraktı, gözlerini kapattı, elini alnına sildi ve bana hak verdi, "Onunla evlenmeliydim."

Vay be!

"Hatırlarsan, seninle akşam yemeği yemek istememiştim," diye hatırlattım ona.

Elini bıraktı ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Günüşığı, benimle yemek yemek istiyorsun, seni öpmemi istiyorsun ve daha sonra sana başka şeyler yapmam için yalvaracaksın."

Kan vücudumun belirli bölgelerine hücum ederken bile ellerimi kalçalarımın götürdüm. "Hiç sanmıyorum, Hank Nightingale. Bu resmen tarihteki en kısa randevu oldu. Lisedeki kız arkadaşını mı bulmak istiyorsun? Hemen aramaya başla."

Bir anda belimden yakaladı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Aramızdakileri hissetmiyormuş gibi davranmak istiyorsan, buyur," dedi, yüzü benimkine yakındı. "Yakında itiraf edeceksin."

"Hissedecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

Kaşları birbirine çatıldı. "Dürüstçe mi?" diye sordu.

Ona kaşlarımı çattım çünkü ben bile bu yalanı bir daha söyleyemezdim.

"Telefonuma cevap vermemeliydin," dedim.

"Her zamanki gibi Indy'nin baş belası olacağını düşünmüştüm. Şeytani rüzgarın henüz eseceğini bilmiyordum. En azından kurduğun korumayı yıkmak için biraz zaman kazanmayı umuyordum. Görünüşe göre işleri biraz hızlandırmam gerekecek."

İşleri biraz hızlandırmak mı?

Mach 5'le gidiyorduk ve ben Mach 5'in varlığından bile emin değildim.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatmaya devam ettim ve cevap vermedim.

"Bana bir şey söyle. Tehlikede misin?" diye devam etti. Kaşlarımı çatmayı bıraktım ve vücudumun erimeye başladığını hissettim.

Kahretsin.

Benim için endişeleniyordu.

Billy kapıya bir balyoz indirmiş ve kolunu bir kez boğazıma dayamıştı. Yıllarca kaçmama ve bir yıldan fazla bir süre seks yapmamama rağmen, kol olayından sonra bana hiç el kaldırmamıştı. Çok sertti, bu kesindi ama ne zaman kaçar gibi yapsam beni ikna ederek geri getiriyordu ya da en azından ben öyle düşünmesine izin veriyordum.

Tehlikede olduğumu düşünmedim. Sadece kapana kısılmıştım.

"Tehlikede değilim, sadece bir sorunum var. Düzeltiyorum," dedim Hank'e.

Hank otoriter ses tonuyla, "Şimdi yalan söylemenin sırası değil," dedi.

"Yalan söylemiyorum."

En azından ben öyle düşünmüyordum. Ya da en azından öyle olmadığını umuyordum.

Bir süre beni izledi. Sonra gitmeme izin verdi ama elimi tuttu, telefonu yatağa fırlattı ve beni kapıya doğru çekti.

"Güzel, hadi biraz yemek yiyelim." Bu kadar basit.

Bana güvendi.

Aman Tanrım.

Elini sertçe çektim ve onu odaya geri çektim. Parmaklarım Fendi çantamın etrafına dolanana kadar buna izin verdi, sonra yola çıktık.

ALTI

HANK İŞLERİ HIZLANDIRIYOR

H Beni siyah Toyota 4Runner'ına götürdü, binmeme yardım etti, sürücü koltuğuna oturttu.

ve yola çıktık. Sanki 4Runner ile bir bütünmüş gibi tek elle ve doğal bir şekilde sürüyordu. Cidden bir ucube olduğumu düşünmeye başlamıştım çünkü nedense onun sürüş şekli beni tahrik ediyordu.

Tamam, belki de beni tahrik eden Hank'le ilgili her şeydi.

"Vejetaryen misin?" diye sordu, neyse ki beni tahrik ettiğine dair düşüncelerimden beni kopardı.

"Jerusalem'de öğle yemeğinde üç kilo et yedim," diye cevap verdim.

"Kombo tabağı mı?" Hank tahmin etti. "Evet," diye onayladım.

"İyi seçim."

Beni en iyi sayılamayacak mahallelerden geçirdi ama en kötüsü de değildi. Bir otoparka park etti ve Denver'ın hafif raylı trenini gördüm.

kaydırın. Beni götürdüğü bina John Wayne'in western filmlerinden fırlamış gibiydi.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Buckhorn Exchange, Denver'daki en eski restoran. Harika biftekler."

Benim için kapıyı tuttu ve dekorun büyük ölçüde ölü hayvan kafalarından oluştuğunu gördüm, ama bir şekilde aynı zamanda rahat, romantik ve zarif görünüyordu. Büyük, yüksek arkalıklı, rahat koltukları olan iki kişilik samimi bir masaya oturduk. Ben menüye bakarken Hank bir şişe şarap sipariş etti. Menüde çingiraklı yılan, kızarmış timsah kuyruğu, Rocky Dağı istiridyesi ve geyik vardı.

Menümden başımı kaldırıp Hank'e baktım. "Wyatt Earp'ün hayaleti kapıdan içeri girecek mi?"

Bana sırttı. "Ukala." "Hayır, cidden."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. Çenemi kapattım.

"Sipariş vereyim," dedi ve bu beni şaşırttı. Daha önce benim için sipariş veren bir erkekle hiç karşılaşmamıştım. Artık erkeklerin bunu yaptığını bile bilmiyordum.

Ne olacak, Denver'dayken.

"Rocky Mountain istiridyesi yok," diye cevap verdim. Başını salladı ve gülümsemeye devam etti.

"Ve timsah kuyruğu yok," diye devam ettim. "Timsahlar sevimlidir. Ben vejetaryen değilim ama sevimli hayvanları yemem. Kuzu gibi. Kuzular sevimlidir. Çıngıraklı yılanı deneyebiliriz. Sanırım yılan yiyebilirim çünkü yılanlar beni korkutur."

Bana baktı. Gülümsemesi kaybolmuştu.

"Timsahların sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her zaman gülümsüyor gibi görünürler. Bence timsahlar yanlış anlaşılıyor. Sadece güneşin altında tembellik etmek ve yüzmek istiyorlar ama insanlar onları rahatsız etmeye devam ediyor, güreşmeye zorluyor falan. Bu hiç hoş değil."

Bana bakmaya devam etti.

"İnek yer misin?" diye sordu.

"Onları City Slickers filmindeki sevimli inek Norman gibi inek olarak düşünmemeye çalışıyorum. Onları boğa olarak düşünüyorum. Boğalar korkutucudur."

Daha çok bakıyor sonra, "Domuzlara ne dersin?"

"Bir yerde domuzların kötü olduğunu duymuştum. Babe gibi değiller. Babe peruk takardı."

Dudakları seğirdi.

"Kesinlikle Tex'le akrabasınız," diye belirtti.

"Şey... evet," diye cevap verdim.

O emretti. Şarap geldiğinde içtik. Yemek geldiğinde yedik.

Güzel bir yemektir. O kadar iyiydi ki, öğle yemeğinden

sonra hâlâ tok olmama rağmen yedim. Hank biftek sipariş etti ve büyük bir tabakta geldi.

Masada ikiye böldükleri ve her porsiyonun üzerine erimesi için büyük bir parça otlu tereyağı koydukları et parçası. Cennet gibiydi.

Yemek ve içmek arasında sürekli konuştuk.

Korkuyordum ama kolay oldu.

Hank'in ikinci kuşak Coloradalı, üçüncü kuşak polis olduğunu öğrendim. Büyükbabası New York'ta görev sırasında öldürülmüş ve sonrasında büyükannesi ailesini kız kardeşinin yaşadığı Denver'a taşımış.

Hank Colorado Üniversitesi'ne gitmiş, hukuk okumuş ve üniversiteden mezun olduktan birkaç hafta sonra polis akademisine girmişti. Babası onun polis olmasını istemiyordu. Avukat olmasını istiyordu. Ama Hank hiçbir zaman bir kanun görevlisinden başka bir şey olmak istememişti.

Hank'in canı ne isterse onu yaptığını çabucak öğreniyordum.

Ailesiyle yakın olduğu belliydi ve bana Indy'yi hayatı boyunca tanıdığını söyledi. Indy'nin annesi ve babası Lee'nin en iyi arkadaşlarıydı ve Indy'nin annesi genç yaşta öldüğünde Hank'in annesi Indy'ye bakacağına ve onun iyi yetişmesini sağlayacağına söz vermişti. Indy ve Lee kendilerini bildi bileli birbirlerini seviyorlardı ama ancak son zamanlarda bir araya gelebilmişlerdi. Eddie üçüncü sınıftan beri Lee'nin en iyi arkadaşıydı ve o da aileden biri gibiydi.

Hank kışın kayak yapar, yazın softball oynardı. Springsteen dinlerdi ve onu üç kez konserde izlemişti ama en sevdiği şarkıyı ya da en sevdiği albümü söyleyemezdi. Sadece Springsteen olan her şeyi severdi.

Bu bile onun hakkında çok şey söylüyordu.

Rockies hayranıydı, Broncos hayranıydı ve ailesini, Denver'ı ve işini sevdiği açıktı.

Hank'e Chicago'da yaşadığımı ve evde web tasarım işi yaptığımı, ancak Indianapolis'in on beş mil batısındaki Brownsburg'da doğup büyüdüğümü söyledim. Ona ailemin hala orada yaşadığını, erkek kardeşimin Indiana Eyalet Parkları'nda park bekçisi olduğunu ve kız kardeşimin Louisville'deki bir tıp merkezinde hastane yönetiminde çalıştığını söyledim. Ona Indianapolis 500'e hiç gitmediğimi ama zamana karşı yarışlara milyonlarca kez gittiğimi söyledim. Tüm aile olarak Cubs taraftarı olduğumuzu ama basketbol ve hokey ihtiyaçlarımız için Pacers ve Ice'ı tuttuğumuzu söyledim. Ailemin Colts'a olan bağlılığına isyan ettiğimi ve Bears için tezahürat yaptığımı açıkladım.

Ona ayrıca, Orta Batı'da yaşayan herkes için bir ön koşul olduğu üzere, REO Speedwagon'u sevdiğimi söyledim, ancak güçlü baladları değil. Sadece "Roll with the Changes" ve "Ridin' the Storm Out" gibi şarkıları. Ayrıca Springsteen'i sevdiğimi ama onu hiç konserde izlemediğimi söyledim.

Sonra korkarım ki tartışmanın içinde kayboldum ve ona Springsteen'i sevdiğimi ve onun bir

İncil boyutlarında hikaye anlatıcısı şair (ama ona Springsteen'in tanrılar tarafından tasarlanmış güzel bir alt dudağı olduğunu düşündüğümü söylemedim çünkü bunun çok fazla şey paylaşmak olabileceğini düşündüm).

Mellencamp hakkında da uzun uzun konuştum, belki biraz fazla uzun ama ben küçük bir kasabada doğmuştum ve Mellencamp küçük kasabalar hakkında şarkı söylüyordu. Ayrıca dakikalarımın çoğunun anılara dönüşmesini, hayatın planladığım hayalleri silip süpürmesini izlemiştim ve Mellencamp bunun hakkında da şarkı söylüyordu. Indiana'dan gelen bir kız bunları kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu. Springsteen kalbimi parçalayabilirdi ama Mellencamp doğrudan ruhumu vurdu.

Konuşmamı bitirdiğimde Hank yine bana bakıyordu ama bu sefer gözleri yumuşak ve tembeldi ve tenimde bir ürperti hissettim.

Ona Billy'den bahsetmedim.

İşimiz bittiğinde, kotumun düğmesi karnıma battığı için tatlıyı reddettim. Hank ödemeyi yaptı ve ben de bu randevunun yakında sona erecek olmasından dolayı rahatlamaya başladım. Daha fazla sürerse kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Hatta bunu istediğimi bile biliyordum.

Sonunda, o kadar da kötü değildi. Aslında, güzeldi. Aşırı sahiplenici ve balyoz kullanmaktan çekinmeyen suçlu bir erkek arkadaştan kaçmak yerine neredeyse gerçek bir randevudaymışım, harika bir randevuymuşum gibi davranabilirdim.

Hank beni kapıdan çıkardı ve beni eve götüreceğini, muhtemelen öpeceğini, bunun da güzel bir anıya güzel bir katkı olacağını ve sonra işimizin biteceğini düşünerek rahatlamaya başladım.

Berbat olurdu, nefret ederdim ve hayatımın geri kalanında zamanlamamızdan pişmanlık duyardım ama bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Otoparka gitmek yerine beni hafif raylı sistem platformuna yönlendirdi.

Bir makineden bilet alırken ona baktım. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Seni şehir merkezine götürüyorum."

Gözlerimi kırptım. "Randevunun bittiğini sanıyordum."

Elimi tuttu ve beni raylara doğru götürdü. "Randevu kesinlikle bitmedi."

Kahretsin.

Elimi onunkinden çektim. "Doydum ve yorgunum. Çok lezzetli bir yemektir, teşekkür ederim ama o kadar şarap ve yemekten sonra uyumam gerek."

Yapmam gereken şey kot pantolonumu çıkarmak ve Hank'ten uzaklaşmaktır ve bu sırayla değil.

Rayların aşağısına bakıyor, beni kısmen görmezden geliyordu. "Uyanacaksın," dedi.

"Üşüyorum. Palto getirmediğim," demeye çalıştım.

Paltosunu çıkardı ve omuzlarıma yerleştirdi. Elleriykenarları kapatma hareketini tekrar yaptı ve

Başını eğip bana baktı, tam benim alanımda duruyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Daha iyi" bunun için uygun kelime değildi. "Lanet olası en iyi" bunun için uygun kelimelerdi.

Tanrım, bu adamdan kurtuluş yoktu.

"Benim alanımdasın," diye işaret ettim.

Yaklaştı. "Evet."

"Whisky, geri çekil," diye uyardım.

Sırıttı. "Roxie, rahatla. Şehir merkezine gidip yemek sersemliğini üzerimizden atacağız. Hepsi bu."

İç çektim, daha doğrusu kükredim.

Şehir merkezine gidip biraz Denver'ı görüp yemek sersemliğini üzerimden atabilirim diye düşündüm.

"Oh, tamam," diye teslim oldum.

Daha da yaklaştı. Sonra, şaka yapmıyorum, burnunu burnuma sürttü ve sonra gözlerimin içine baktı ve nefesim kesildi.

"Endişelenmeniz gereken bundan sonrası." Kahretsin.

Başım beladaydı.

BİZ RODE hafif raylı sisteme bindim ve Hank beni Denver'a götürdü. Onun ceketini giydim ve ilk başta beni tuttu.

elimi tuttu. Sonra elimi bıraktı ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

Buna izin verdim çünkü geceyi atlatmak için başka biri gibi davranmaya karar verdim. Billy Flynn'den önceki, henüz hayatını mahveden aptalca bir karar vermemiş Roxanne Giselle Logan gibi davranacaktım. Hank Nightingale adında uzun boylu, yakışıklı bir adamla çıkmayı hak eden Roxanne Giselle Logan.

Bu gece kendime rol yapacaktım. "Bu ayakkabılarla yürüyebiliyor musun?" Hank sordu.

"Bu ayakkabılarla basketbol oynayabilirim," dedim ona ve yalan söylemiyordum. Annem bana beş yaşındayken o küçük pembe, plastik çocuk ayakkabılarını aldığından beri yüksek topuklu ayakkabı giyiyordum.

"Ayakların ağrıyor, bana haber ver," diye mırıldandı. Kahretsın.

Sonuna kadar iyi bir adamdı.

16. Cadde'den aşağı doğru yürüdük ve Pazartesi gecesi olmasına rağmen sokaklar insanlarla doluydu. Barlar tıklım tıklımdı, restoranlar tıklım tıklımdı, ışıklar parlıyordu. Muhteşem ve canlıydı. Beni Writer Square'den geçirdi ve Wazee Supper Club'a götürdü, orada bana bir içki ısmarladı ve biraz daha konuştuk.

16th Street Mall'a doğru geri dönüyorduk ve randevunun sona ermek üzere olduğunu biliyordum. Geç olmaya başlamıştı.

ve Hank yarın dışarı çıkıp iyi işler yapmak zorundaydı. Bana gelince, hayatımı düzene sokmam gerekiyordu.

Sonra atlı arabaları gördüm. Atları severdim.

Tamam, kürklü her şeyi sevdiğimi söyleyebilirim.

"Bir saniye," dedim Hank'e. Omuzlarıma doladığı kolundan kurtuldum ve sürücüye doğru yürüdüm. "Atınızı sevebilir miyim?" Ona gülümseyerek sordum.

"Elbette," diye yanıtladı şoför.

Atın yanına gittim ve elimi saten burnunda gezdirdim. "Hey, koca adam," diye fısıldadım ona.

Başını bir sarsıntıyla kaldırdı, sonra yerleşti ve boynuma sokuldu. Elimde olmadan kısık bir kıkırdama çıkardım, çünkü gıdıklanıyordum.

"Seni seviyor," diye seslendi şoför. "Yemek gibi kokuyorum," dedim ona.

"Yemeği de sever."

Okşamaya devam ettim ve Hank bir süre izin verdi ve sonra beni çekti. At gitmemi izlemek için başını çevirdi. Ben de ona küçük bir el salladım ve kaldırımdan yukarı çıkmaya başladım ama Hank beni arabaya doğru yönlendirdi.

"Sen ne-?" Sormaya başladım.

Hank, "Atla, yola çıkıyoruz," dedi.

Önce ona sonra da şoföre baktım.

"Hayır," diye fısıldadım.

Dayanamadım. Romantik bir restoranda lezzetli yemekler, şarap, güzel bir sohbet, Hank'in ceketini giyerek Denver sokaklarında bir yürüyüş, şimdi de bir fayton gezisi. Bu çok fazlaydı. Buna dayanamazdım. Daha önce hiç at arabasına binmemiştim. Başıma asla romantik bir şey gelmeyeceğine inanmaya başlamıştım, Billy'nin kokusu üzerime sinerse kurşunlarla delik deşik olacağım Bonnie ve Clyde tarzı korkutucu bir durum dışında.

Billy beni hiç at arabasıyla gezdirmemişti. Billy milyonlarca romantik söz vermişti ama bana hiç çiçek bile almamıştı. Erkek arkadaşlarımdan hiçbiri bana çiçek almamıştı.

"Sorun nedir?" Bedenim kilitlenip hareket etmeyi reddedince Hank sordu.

Olduğunu hissettim. Ansızın olmasından nefret ederdim. Burnum sızlıyordu ve buna karşı koymaya çalışıyordum ama ağlayacağımı biliyordum.

Hank beni kendisine doğru çevirdi ve bana baktı.

Burun deliklerim titriyordu.

Kahretsin!

Burun deliği titremesinden daha kötü bir şey yoktu. Başımı eğdim.

Eli boynuma geldi. Başını eğdi ve bana bakmak için eğildi. "Tanrım, Roxie, sorun ne?"

"Hadi gidelim," diye fısıldadım.

"O iyi mi?" diye sordu şoför.

"Günüşiği," dedi Hank usulca, boynumdaki eli omuzlarımdan kayarak ve diğer eli belime dolanarak beni kendine çekti.

"Hadi gidelim," diye tekrarladım ama başım hâlâ eğik ve yüzüm ona dönük olduğu için göğsüne yaslanmış gibiydi.

"Mendilimi ister misin?" diye sordu şoför.

Hank'in ellerinden biri gitti, sonra tekrar çeneme geldi ve başımı yukarı kaldırdı. Bu, şu anda açıktan açığa ağladığım gerçeği göz önüne alındığında talihsiz bir durumdu.

Hank'i görememek için gözlerimi yana kaydırdım, çünkü herkes utanç verici bir durumda, saklanmaya çalıştığın kişiyi göremiyorsan, aslında orada olmadığını bilirdi.

Yüzümü mavi bir bandana ile sildi ve tek kelime etmedi.

"Bana aldırmayın," dedim bir çırpıda, hâlâ yana bakarak.
"Ben çok ağlarım."

Hank bir şey söylemedi.

"Reklamlarda ağlıyorum," dedim

ona. Hank hâlâ bir şey söylemedi.

"Terms of Endearment'ı izlediğimde ağlıyorum, ki bunu onlarca kez izledim," diye devam ettim.

Hank sessiz kaldı.

Titreyerek nefes aldım. "Shirley MacLaine her dışarı çıktığında ve hemşire odasında Debra Winger'a ilaçlarını vermek için kriz geçirdiğinde..." Bu anıyı hatırlayınca boğazım düğümlendi ve zorlukla yutkundum. "Beni etkiliyor."

"Bana bir filmi düşündüğün için ağladığını mı söylüyorsun?" Hank sordu.

Başımı salladım.

"O zaman neden
ağlıyorsun?" Sonunda
Hank'e baktım.

Sonra, nedenini sormayın ama fısıldadım, "Çünkü bana çok iyi davranıyorsunuz."

Bir an için, saklamaya fırsat bulamadan, başı hafifçe sarsıldı ve yüzü değişti. Yüzündeki ifade kaybolmadan ve gözleri tamamen kapanmadan önce okumaya fırsatım olmadı.

Okuyabildiklerim beni çok farklı şekillerde korkuttu.

"Biri sana iyi davranmadı mı?" diye sordu ve sesinin dikkatle kontrol edildiğini söyleyebilirdim.

"Hadi gidelim."

Bir süre beni izledi, bir kolu hâlâ sırtımdaydı. Sonra beni bıraktı. Pes edeceğini sanmıştım ama yanılmışım. Eğildi, bir kolunu dizlerimin arkasına kaydırды, omuzlarımdan tuttu ve beni yukarı kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" ılık atar gibi oldum ve tutunmak için kollarımı ona doladım.

"At arabasıyla gezintiye çıkıyoruz," dedi, beni taşıyarak at arabasına bindirirken.

Pek narin olmadığım için bu hiç de kolay değildi. Tex Amca'nın beni gezdirmesi bir şeydi. Tex Amca Paul Bunyon'un canlanmış haliydi. Bu tam bir ılgınlıktı.

Hank görünürde bir çaba sarf etmeden beni koltuğa oturttu ve yanıma oturdu.

Şoför aceleyle tüneğine çıktı ve biz de havalandık.

"Seni sarsmak mümkün değil, değil mi?" Hank'e sordum, gözyaşlarım dinmişti. Hissetmeye başlamıştım... Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Hank beni yanına çekti. "Hayır," diye cevap verdi.

Kollarımı kavuşturdum ve her ne hissediyorsam hissetmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Hissettiğim şey her neyse güzeldi ve ona teslim olamazdım. Eğer verirsem kaybedecek çok şeyim vardı.

Sonra ona baktım. "Makyajım mahvoldu mu?" Yere baktı ve gülümsedi. "Evet."

Kahretsin.

Bandana ve el aynamla makyajımı elimden geldiğince düzelttim ve Denver'a doğru yola çıktık.

Bir süre sonra Hank'in yanına yerleştım ve rahatlardım. Elimde değildi, sağlam ve sıcaktı. Denver

güzel bir şekilde geçmesini izledim ve araba sakinleştirici bir şekilde sallandı. En gergin, stresli nevrotik bile rahatlardı.

Bir süre sonra Hank'in eli çeneme geldi, başımı yukarı kaldırdı ve beni öptü.

Benim de onu öpmem uzun sürmedi. Hemen öptüm.

Çok iyi öpüşüyordu ve yakından incelediğimde alt dudağının Springsteen'inkine bile rakip olduğunu fark ettim.

Bu doğrudan kalbime ve ruhuma ateş etti.

"Oğlum, başım belada," diye fısıldadım, ağzına bakarak.

Eli başımın yan tarafına gitti. "Evet."

Kahretsin.

Hank'in 4Runner'ında oturmuş, o beni otele götürürken sokakların geçişini izliyordum.

Randevu bitmişti.

Yine ağlamamaya çalışıyordum.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu. Dünya tarihindeki en iyi randevu bile olabilirdi, ya da en azından ilk ona girmeliydi.

Aynısından bir tane daha istedim. Onlardan bir düzine istedim. Onlardan bir ömür boyu istedim.

Sadece bunu alacaktım.

Kendimi şanslı saymalıyım. Bazı kadınların böyle tek bir randevusu bile olmaz.

Kendimi şanslı hissetmedim.

Araba durdu ve sokağa park ettiğini fark ettim.

Etrafıma bakındım.

Otelde değildik. Bir mahalledeydik.

Söyleyebildiğim kadarıyla, güzel bir mahalle.

Hank'e baktım. "Neredeyiz?" "Benim evimde."

"Ne?" Çılgılık attım.

Beni görmezden geldi ve

dışarı çıktı. Koltuğuma

yapışıp kaldım.

Böyle bir şey olmayacak, böyle bir şey olmayacak, diye içimden söylendim.

Kapım açıldı.

Tekrar Hank'e baktım. "Beni otelime geri götür."

Uzandı, emniyet kemerimi çözdü ve elimden tutarak beni SUV'den dışarı çekti. "Köpeğimi gezdirmem lazım."

Elini çekerek durduğumda birkaç adım atmıştık.

"Köpeğin mi var?"

O da durdu ve bana baktı. "Evet." Köpekleri severdim.

"Ne tür bir köpek?" Sorguladım.

"Bir ikolata

labradoru."

Kahretsin.

Laboratuvarları severdim.

"Ben 4Runner'da bekleyeceğim," dedim ona.

Elimden tutup beni arkasına çekti. "Whisky, otele
dönmem gerek."

Elimi onunkinden çekmeye
alışıyordum. Deniyordum ama
başaramıyordum.

Beni görmezden geldi ve eve doğru yürümeye devam etti. Tek katlı, tuğla, güzel bakımlı bir bahçesi vardı ama orada bir kadının yaşamadığı belliydi. Çiçekler için saksı yoktu ve görünürde hiç şenlikli sonbahar süsleri yoktu. Orada yaşıyor olsaydım kesinlikle şenlikli sonbahar süsleri koyardım.

Orada yaşasaydım yapacağım diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyordum ki Hank kapıda durdu ve elimi bıraktı.

"Viski..."

Kilidi açtı ve kapıyı açtı. Çikolata
rengi bir labrador bize doğru koştı.

"Aman Tanrım!" Bağurdım ve yere ömeldim. "Ne sevimli
bir köpek!"

Ve çok tatlıydı. Sevimli.

Laboratuvar Hank'in üzerine atladı ve o da "Yat" diye emretti.

Laboratuvar sıçramayı bıraktı ve Hank'in kalçasına kafa attı, kulağını tırmaladı ve sonra üzerime geldi. Beni ön sahanlıkta kış üstü yere düşürdü ve yüzümü yalamaya başladı.

"Umarım onu bekçi köpeği olarak kullanmazsınız," dedim üzerime atlarken kulaklarını kaşımaya çalışarak.

"Bence makyaj malzemelerine veda edebilirsin," diye belirtti Hank.

Kendimi tutamadım, güldüm.

Ben kalkıp köpekle oynarken Hank eve gitti ve elinde bir ip ile geri geldi.

"Adı ne?" Ben sordum.

"Shamus."

Shamus'u alkışladım. Hank ona tasmayı takarken yanıma geldi ve ayaklarımın üzerine oturdu. Kurşun yerine oturduğu anda, Shamus talimi biliyordu ve bunun için can atıyordu. Yere burnunu sokarak kaldırıma doğru yöneldi.

Hank elimi tuttu ve köpeği takip ettik.

Yarım blok sonra kafama dank etti ve "Bu adil değil" dedim.

"Ne?" Hank sordu.

"Bana masum rolü yapma, Hank Nightingale. Ne olduğunu biliyorsun. Köpek."

Hank elimi bıraktı ve kolunu omuzlarım boyunca kaydırды.

Sonra o durdu ve Shamus da durdu ama Shamus durmak istemiyordu. Omzunun üzerinden "hadi çocuklar" bakışı her şeyi anlatıyordu. Ve ben durdum.

Hank eğildi, şakağımı öptü ve sonra dudakları kulağıma gitti.

"Zor ve sert olmaya çalışıyorsun ama yumuşak ve kolay olduğunu söyleyebilirim," diye fısıldadı.

Başımı geriye attım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ben yumuşak değilim!" Tersledim.

"Reklamlarda ağlıyorsun," diye dikkat çekti.

Ne yazık ki bu doğruydı. Daha da kötüsü, tıpkı bir aptal gibi bu bilgiyi ona gönüllü olarak vermiştim.

"O zaman ben kolay biri değilim," diye devam ettim inatla. "Göreceğiz bakalım." Kahretsin.

Shamus'u iki blokluk bir döngüde gezdirdik.

Sonra Hank bizi evine aldı.

Hank lambaları yakarken ben kapalı ön kapının önünde durdum ve gitmek istediğimi belli etmemeye çalıştım (oysa gitmek istemiyordum, gitmem gerekiyordu).

Ön kapı, sağda bir oturma odası, solda yemek alanı, ardından bir bar ve U şeklinde bir mutfak başlatan dolaplardan oluşan büyük bir ön odaya açılıyordu.

Yeniden yapılmıştı ve güzel görünüyordu. Pırıl pırıl parke zeminler, meşe dolaplar ve KitchenAid aletlerle tamamen yenilenmiş mutfak, moka dimi kaplı derin oturumlu, minderli mobilyalar ve havalı görünen eski bir yemek odası masası.

(Biraz seyrek ama yine de) sadece "Colorado" olarak kabul edilebilecek bir şekilde dekore edilmişti. Salona açılan kapının üzerinde kayakçıların damgalandığı birkaç eski Colorado plakası, masaların üzerinde özenle seçilmiş gibi görünen bazı Kızılderili eserleri, dimi kanepesinin üzerinde New Belgium Brewery biralarının ("Fat Tire" ve "Skinny Dip") çerçeveli iki baskısı.

Dekorasyon bu kadardı. Bol miktarda kokulu mumu ve kırlentleri yoktu, ama mekâna bir kişilik ve ev hissi vermek için yeterliydi. Sanki orada yaşıyormuş gibi. Sanki orayı seviyordu. Orayla ve yaptığı işle gurur duyuyormuş gibi.

Güzel, sağlam, siyah demir şamdanlar, dut kokulu mumlar ve panjurları örten perdelerle birlikte düşündüm.

Hank'in evini dekore etmeyi bırak, dedim kendi kendime ve düşüncelerimi vurgulamak için kollarımı kavuşturdum.

"Bir içki ister misin?" Hank, Shamus'un başlığını çıkardıktan sonra mutfaktan sordu.

Yerden ve baş üstü dolaplarından sadece belini ve karın kaslarını görebiliyordum.

Hank'in her şeyinde olduğu gibi, bu da iyi bir manzaraydı.

Shamus yanıma geldi ve tekrar ayaklarımın üzerine oturdu. Kollarımı açtım ve kulaklarını kaşıdım.

"Otele geri dönmek istiyorum," diye cevap verdim.

"Geceyi burada geçireceksin," dedi Hank, mutfağı yemek alanından ayıran tezgâhın ucuna doğru ilerleyip kalçasını tezgâha yasladıktan sonra kollarını kavuşturarak.

Ağzım açık kaldı ve bakakaldım. Sonra kapattım.

"Geceyi burada geçirmeyeceğim," dedim.

Gözleri yine tembel tembel baktı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Buraya gel," diye seslendi Hank usulca. "Hayır, beni otele geri götür."

"Buraya gel ve seni otele geri dönmek istemediğine ikna edeyim."

Aman Tanrım.

Beni ikna etmesine gerek yoktu. Otele geri dönmek istemediğimden zaten oldukça emindim. Ama benim için olmasa bile Hank'in iyiliğı için otele dönmek zorundaydım.

"Whisky, bu gece iyi bir uyku çekmeliyim. Yarın yapacak işlerim var."

Aslında bilmiyordum ama bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Ne gibi şeyler?" diye

sordu. Sessiz kaldım.

Hank devam etti, "Buraya gelebilirsin ya da ben oraya gidip seni getirebilirim. Seçim senin, ama seni uyarıyorum, muhtemelen bana gelmelisin."

Ben ona baktım, o da bana baktı.

Kalbim sadece daha hızlı atmıyor, göğsümde bir matkap gibi çarpıyordu.

Birbirimize bakıp duruyorduk, bir vuruş ikiye, iki vuruş üçe çıkıyordu.

Sonra kollarını açtı ve ileri doğru hareket etti.

Shamus, Hank'in ilerleyişini gördü ve beni terk etti (lanet köpek).

Geri çekildim ve kapının önünde dururken yarım adımda omuzlarım kapıya çarptı.

Onu kol mesafesinde tutmak için ellerimi kaldırdım.

"Viski..." Başladım ama iki büklüm olup bir omzunu karnıma koyarak ve beni itfaiyeci tutuşuyla kaldırarak ellerimden kurtuldu.

Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi.

"Hank!" Arkasından bağırdım ama o dönmüş ve yemek alanına doğru yürüyordu.

"Beni yere bırak!" Bağırdım, belini ittim ama o devam etti, mutfaktan geçip karanlık bir odaya girdi.

"Allah kahretsin! İndir beni!" Dönüp başka bir karanlık odaya girdiğinde de devam ettim.

Durdu, eğildi, bir lambayı yaktı ve sonra ayaklarımı yere koydu. Kaçacaktım ama tam önümdeydi ve etrafıma hızlıca bir göz attığımda arkamda kütük gibi görünen kocaman bir yatak olduğunu gördüm. Tam arkamda.

"Çekil yolumdan," dedim. "Bir taksi çağıracağım."

Kollarını bana doladı.

"Taksi yok," dedi, bir eli sırtımdan saçlarıma doğru kayarak başımın arkasını kavradı ve sabit tuttu. "Otel yok," diye devam etti, diğer kolu tamamen etrafıma dolandı, böylece eli beni belimin yanından kavradı, vücudum onunkine uzunlamasına bastırdı. "Bu gece benim yatağında benimle uyuyacaksın."

Ona baktım. Onun kollarında savaşıma isteğimi hızla kaybediyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım, son umutsuz çabamdı bu.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma dayayarak, "Bu kelimeyi unutma. Bu gece onu çok kullanacaksın."

Karnım guruladı. Hissettim ve hoşuma gitti. Bunlar son tutarlı düşüncelerimdi.

Beni öptü, dili ağzımın içine kaydı. Başım döndü ve beynim karıştı. Ben de onu öptüm. İstedim ki

ama yapmadım. Zayıf olmasaydım muhtemelen yapabilirdim. Ama öyleydim. Billy'ye karşı zayıftım ve şimdi de Hank'e karşı zayıftım.

Kollarım boynuna dolandı, ellerim saçlarına kaydı. Harika saçları vardı, gür, yumuşak ve yeterince dalgalıydı.

"Harika saçların var," diye fısıldadım kulağına, dudakları yanağımdan kulağıma doğru ilerlerken.

"Sen bir kaçıksın," diye fısıldadı, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. Sonra ağzı kulağımın arkasına dokundu ve titredim.

"Ben deli değilim," diye devam ettim sessizce ve başımı çevirip dudaklarımı boynuna, balıkçı yakasının hemen üstüne bastırdım, sonra dilimi oraya dokundurdum.

Eli belimden çıktı, gömleğimin içine girdi ve yan tarafımın derisine doğru kaydı. Orası hassastı, hatta gıdıklanıyordum ve ona karşı kıpırdandım.

"Bunu konuşacak mısın?" diye sordu başını kaldırıp bana bakarak.

"Belki," diye cevap verdim.

Başını salladı ve beni tekrar öptü.

Üzerimde ciddi bir etki bıraktığı için son öpücüğün ciddi olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Bu öpücük ciddiydi. Eğer daha önce başımın döndüğünü düşündüysem, baş dönmesinin anlamını bilmiyormuşum.

Öpücük sıcak ve sertti ve daha bitmeden ellerim kazağının üzerinde, sırtının ve omuzlarının derisinde geziniyordu.

Muhtemelen beni susturmak için beni tekrar öptü ve kaybedecek çok şey olmasa da sahip olduğum tüm kontrolü kaybettim.

Sonra tekrar, o da öyle yaptı.

Birbirimizin her yerindeydik. Ellerimiz birbirimizin kıyafetlerinin içindeydi. Dillerimiz birbirimizin ağzındaydı. Geri çekildi ve boğazımdaki eşarbı çözüp bir kenara attı. Geri gelmesine fırsat vermeden boğazlı kazağını belinden kaldırdım ve kafasına geçirdim. Beni yatağa geri itti ama beni takip etti, vücudu bir tarafımı kapladı, eli gömleğimden yukarı çıktı, göbeğimi takip ederek göğsümü avuçladı. Beni tekrar öptü ve sütyenimin kabını kabaca aşağı çektiğini hissettim ve sonra eli göğsümde tene tene temas etti.

İçine doğru eğildim ve eli gitti ama parmağı gitmedi. Meme ucumun etrafında tembelce dolaştı, ağzı hâlâ benimkinin üzerindeydi.

"Gömleğimi çıkarayım," diye mırıldandım.

"Daha bitirmedim," dedi, hâlâ parmağıyla daireler çiziyordu ve bu beni çıldırtıyordu ama iyi anlamda.

Ona doğru bastırdım. "Whisky, bırak da gömleğimi çıkarayım," diye tekrarladım.

Başını kaldırdı ve hâlâ daireler çizerek bana baktı. İyi hissettirdi.

"Neden viski?" diye

sordu. "Ne?"

"Neden viski?"

Kıyafetlerimi çıkarıp, ne bileyim, belki de ona saldırmak için uzaklaşmaya çalıştım ki başparmağı parmağıyla birleşti ve bir yuvarlanma hareketi yaptı.

Vücudum hareketsiz kaldı ve bacaklarımın arasında bir spazm hissettim. "Kutsal inek," diye nefes aldım.

"Neden Whisky?" diye tekrarladı, daireler çizmeye devam ederek. "Gözlerin," dedim. "Viskinin rengindeler."

Gülümsedi.

Bacaklarımın arasında tekrar bir kasılma hissettim. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Sonunda hareket edip gömleğimi çıkardığında başım dönüyordu.

Ona teşekkür edecektim, ama vücudumu kendi vücuduyla kapladı ve ellerini ve ağzını üzerimde, her yerimde kullandı, böylece konuşmamı engelledi. Ne olduğunu anlamadan sütyenim gitmişti. Ayakkabılarımı çıkarmak için uzandı, sonra kot pantolonumu indirdi. Sonra hiç uyardırmadan elleriyle bacaklarımı ayırdı ve ağzı külotumun üzerindeydi.

Güzeldi. Güzelden de öteydi, harikaydı.

Sonra külotumu çıkardı ve ağzı Ben.

Bu daha da iyiydi, çok daha iyiydi.

Aslında çok daha iyi olacağını hissetmişim ve iyi olacağını biliyordum.

"Hank," dedim ve sesim bir inilti gibi çıktı.

Sonra ağzı gitti ve tekrar üzerime geldi. Ona baktım, ellerimi omuzlarına kaldırdım ve bastırdım. Ben bitirmemişim, o da kesinlikle bitirmemişti. Beni şaşırtarak direndi ve yüzünü boynuma gömüp dilini oraya dokundurdu.

"Çok yaklaşmışım," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye cevap verdi, hâlâ ellerimin baskısına direniyordu.

Gözlerimi tavana

kırptım. "Neden?" diye

sordum. diye sordum.

"Seninle işim henüz bitmedi."

Ve bitirmedi.

Beni neredeyse oradan oraya, neredeyse oradan oraya götürdü ve onu neredeyse oraya getirmeye çalıştım ama sadece kemerini açıp kotunun üst düğmesini çözebildim. Botlarını ve çoraplarını çıkarmak için geri çekildi ama hepsi bu kadardı.

Elini bacaklarımın arasına sokmuştu, ben de elimi kotunun arkasına sokmuştum ve parmakları uzaklaşıp göbeğime doğru kaymaya başladığında neredeyse tekrar ağzının içinde nefes nefese kalmışım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Whisky!" Kendimi tutamayıp onu sırtına doğru itmeye çalıştım, böylece durumdan biraz olsun sıyrılabilecektim.

Çok tahrik olmuştum, daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım, vücudum uğulduyordu.

Gülümsüyordu.

"Bana gülümseme, seni sıçan. Başladığın işi bitir," diye emrettim.

Bana hafif bir öpücük verdi.

"Kibarca sor." Homurdandım.

Sonra saldırdım.

Sonra iş çığırından çıktı. Biraz boğuşma oldu ve ne yazık ki Hank daha güçlüydü. Sırt üstü yattım, bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde tutuyordu, diğer eli yine bacaklarımın arasındaydı ve ağzı boynumdaydı. Tekrar yaklaşmıştım ve onun da bunu bildiğini biliyordum.

"Ellerimi bırak, sana dokunmak istiyorum," diye ısrar ettim.

Cevap vermedi, onun yerine dilini boynumda gezdirdi.

"Hank." İsmi biraz mızımız çıktı. Tamam, belki de çok mızımız.

Eli bacaklarımın arasından çıktı ve vücudum gerildi.

"Lütfen," dedim alçak sesle.

Başını kaldırdı ve bana baktı.

Gözleri sıcak ve yoğundu ve ben nefesimi tuttum.

Tamamen üzerime yuvarlandı. Bacaklarımı açtım ve bileklerimi bırakırken kalçaları bacaklarımın arasına düştü. Eli fermuarının düğmelerinde çalıştı ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı ittim, ağzım boynundaydı. Sonra ellerim onu sardı.

"Tanrım, Güneşli," diye mırıldandı ama sesinde bir gülümseme vardı.

Gözlerinin içine baktım.

Onu kendime çekmeye çalışıyordum ama o bunu kabul etmiyordu.

"Seni içimde istiyorum, Whisky. Şimdi."

Elimi çekti ve sonra elleri kalçalarımın gitti, onları kaldırdı ve bana baktı, ama içeri girmedi.

Pes ettim.

"Lütfen." İçeri girdi.

Çok güzeldi.

Başımı geriye attım ve kollarım ona sarıldı.

"Tatlım, bana bak," diye fısıldadı Hank.

Ona baktım. İçimde hareket etti ve çok lezzetli hissettirdi. "Şimdi başlıyor," dedi bana.

Onunla birlikte hareket ettim. Söylediklerine pek odaklanamıyordum, çünkü her şey yeniden geliyordu ve yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Şimdi ne başlıyor?" Ben sordum. "Sen ve ben."

Daha hızlı hareket etti, daha sert bastırdı, daha derine indi. Aman Tanrım.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sen ve ben," dedi tekrar.

"Whisky," diye nefes aldım, "sana ayak uyduramıyorum."

Ona ayak uyduruyordum ama bahsettiğim şekilde değil. Ona tutundum, kalçalarımı eğdim ve o daha da derine indi.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye nefes aldım.

"Günüşiği, dikkatini vermeye çalış," diye cevap verdi, sesi eğlenmiş gibiydi ve ben ona göz kırptım.

Hâlâ hareket ediyordu ve ben her seferinde daha da yaklaşıyordum. "Deli misin sen?" Deli olup olmadığını umursamadan sordum.

"Şu andan itibaren, bir sen ve ben varız."

Kollarım istemsizce gerildi ve diğer bölgelerim de istemsizce gerildi.

Hank'in gözleri tembelleşti.

"İşte bu iyi hissettirdi," diye mırıldandı. "Hank-"

Derinlere kaydđ.

"Sessiz ol."

"Hank!"

Ađzđ benimkiyle buluştu.

"Sessiz ol," dedi.

Sonra beni öptü. Hareket etti. Hareket ettim. Çok geçmeden adını tekrar söyledim (yine inleyerek), ama esas olarak sonunda boşalmama izin verdiği için.

Ve muhteşemdi.

YEDİ

SON

A Ğşimiz bittikten sonra Hank uzaklaştı. Kot pantolonunu çıkardı, beni yatağı yatırdı ve üzerimi örttü. yanıma kaydı ve ışığı söndürdü.

Sırt üstü yattı ve beni kendi tarafına doğru yuvarladı.

Tüm bunlar boyunca sessiz ve uysaldım, çünkü kaç çeşit aptal olduğuma karar vermeye çalışıyordum.

Hank, "Sanırım senin konuşmanı tercih ederim," dediğinde yirmi yedi çeşit aptala karar vermiştim.

"Uykum var," diye yalan söyledim.

"Düşünüyorsun ve zihninin çalışma şekline bakılırsa bu muhtemelen iyi bir şey değil."

"Zihnimin nasıl çalıştığını bilmiyorsun," dedim ona.

"Timsahların sevimli olduğuna kendini inandırmışsın."

"Kendi kendime konuşmadım. Hiç timsaha baktın mı? Çok sevimliler," diye karşılık verdim.

Vücudu kahkahalarla hareket etti.

"Baykuşlar da çok şirin," diye devam ettim anlamsızca, kahkahasını duymazdan gelerek ya da daha büyük olasılıkla kahkahası yüzünden. "Hep bir baykuşum olsun istemişimdir. Florence Nightingale gibi. Cebinde bir tane taşırdı."

Vücudu hareket etmeye devam ediyordu ama içgüdüsel olarak kahkahasının daha da derinleştiğini söyleyebilirdim.

Sonra aklıma bir fikir geldi ve dirseğimin üzerine kalktım. "Hey, sen onunla akraba mısın?"

Karanlıkta gözlerini üzerimde hissettim. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Yerime oturdum ve başımı omzuna koydum. "Oh."

Bana doğru yuvarlandı ve ben sırt üstü düştüm.

Eli başımın yan tarafındaki saçlarımın arasına girdi. "Gerçekten uykun var mı?" diye sordu.

Uyanık değildim. Tamamen uyanıktım ve korkudan aklımı kaçırmıştım. "Um," diye mırıldandım.

"Çünkü eğer konuşmak istiyorsan, konuşacak bir şeylerimiz var." "Uykum var," dedim hemen.

Eli saçlarımdan boynuma, göğüslerimin arasından belime doğru kaydı. Sonra beni kendine çekti.

"Yarın konuşuruz," diye karar verdi. Daha da yaklaştım.

Bunu düşünmeyecektim. O zaman değil. Belki de hiçbir zaman.

Kollarımı ona doladım ve o da bana sarıldı. Birkaç dakika sonra, "Hank?" diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

Yüzümü boğazına bastırdım. "Bu gece için teşekkürler."
Kolları sıkılaştı.

Uyandım ve bir şey beni eziyordu.

Karanlıkta uzanıp durumu değerlendirdim ve sonra hatırladım.

Sırt üstü yatıyordum ve Hank yanımdaydı. Nefesini şakağımdaya hissedebiliyordum, pazusu göbeğime dayanmıştı, ön kolu kaburgalarımdaya yukarı kıvrılıyordu ve eli göğsümün yanında duruyordu. Kalçası her ikimin de üzerine atılmıştı. Buna ek olarak, Shamus diğer tarafımdaydı, başı Hank'in kolunun altında karnıma yaslanmıştı, sanki karnım bir yastıktı.

Hem insan hem de köpek Nightingale çocukları beni kapana kısırmıştı. Yıllardır kapana kısılmış hissediyordum ama bu tür bir kapana kısılmışlık kendimi rahat ve güvende hissettiriyordu.

İşte bu noktada mantık geri geldi. Bu iyi bir şey değildi.

Bu o kadar iyi bir şey değildi ki felaketle sonuçlanabilirdi.

Mesele Billy bile değildi. Hank'in Billy'yi anlayabileceğini hissediyordum. Hank iyi bir adamdı ve benden hoşlandığı oldukça açıktı (tamam, yani benden hoşlandığı gerçekten açıktı).

Ancak bu fikri test etmek istediğimden tam olarak emin değildim.

Hayır, ilk buluşmada Hank'le yatmakla ilgiliydi. Tam bir sürtüktüm.

Benim hakkımda ne düşünüyordur?

İlk buluşmamızda Hank'le yatmamış olsaydım Billy hakkında açıklama yapabilirdim. Şimdi, benim kolay biri olduğumu düşünecekti. Gözünü kırpmadan suçluları ve polisleri beceren Indiana'dan kolay bir kız.

Lütfen bile demiştim.

Bu sorunun tek bir çözümü vardı. Oradan çıkmak zorundaydım.

Derhal.

Sadece Hank'in evinden değil, Denver'dan da çık.

Billy'den ayrılma planım mahvolmuştu. İptal etmek ve her şeye yeniden başlamak zorundaydım.

Hareket ettim ve Shamus sarsılarak doğrulup oturdu. Donup kaldım, dinliyordum ama Hank uyanmadı.

"Hadi git Oğlum, hareket et dışarı." I
fısıldadı için Shamus onu biraz itti ve o da
yataktan atladı.

Hank'in altından kaydım ve sonra tekrar durup bekledim. Hâlâ uyanmamıştı, ben de yataktan çıktım. Shamus bunun oyun zamanı olduğunu düşündü ve kuyruğunu sallayarak odanın kapısına ve bana doğru koştu.

"Şşşt!" Tısladım. "Buraya gel. Otur!" Shamus söyleneni yaptı ve kuyruğunun heyecanla yeri süpürdüğünü duydum. Gece yarısı yürüyüşe çıkacağımızı, belki bir parka gidip frizbi oynayacağımızı sanıyordu. Çılgın köpek.

Kulağını kaşındım, keşke onunla frizbi oynayabilseydim dedim. Elbette tam o anda değil, ama eninde sonunda bir anda ve asla yapamayacağımı bildiğim için kalbimi yakaladı.

Elimi yaladı.

Bu benim de kalbime dokundu.

"Sen çok iyi bir çocuksun," dedim ona, içtenlikle ve Hank'in bir köpeği olmamasını dileyerek. Hank'le uğraşmak yeterince zordu. Buna bir de köpek eklenince neredeyse imkânsız hale geliyordu.

"Dur," diye emrettim ve Shamus itaat etti.

Karanlıkta kıyafetlerimi aramaya başladım ve Mary Jane'lerimden birine takıldım.

"Kahretsin!" Fısıldadım ve yatağa doğru baktım. Hank hareket etmemişti.

Tanrı'ya şükür.

İç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu buldum ama gömleğime giderken Hank'in botuna takıldım.

"Siktir!" Kendimi karanlıkta çırılçıplak dolaşan bir aptal gibi hissederek tersledim ve vazgeçtim. Karanlıkta kısmen giyinik olarak dolaşmak çok daha iyiydi.

İç çamaşırlarımı giydim ve Shamus beklemeye sabredemeyip bana doğru yürüdü. Tüylü vücudunu bacaklarıma yasladı ve kuyruk sallamalarının gücüyle dalgalandığını hissedebiliyordum.

"Otur, Shamus. Uslu dur," diye mırıldandım ve Shamus ayaklarımın üzerine yerleşirken bir kez daha başımı kaşıdım.

Işık yandığında hâlâ elimde kot pantolonumla köpekten kurtulmaya çalışıyordum.

Başımı kaldırdım ve yatağa baktım.

Hank ışığa ulaşmak için gerinerek geri geldi ve bir dirseğinin üzerine oturarak gözlerini bana dikti. Uykulu görünüyordu, saçları dağınıktı, göğsü açıktı ve nefesim kesildi. Normalde yakışıklı görünebilirdi, sinirliyken çok yakışıklı ve arabasını rahatça sürerken ağzınızı eritecek kadar yakışıklı olabilirdi ama uykuluyken tam bir afetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uyanıksın," diye bariz olanı işaret ettim.

"Komşular senin gürültünden uyandı. Ne yapıyorsun?"

"Ben gidiyorum."

Uh...iyi değil.

Bir saniye uykulu, bir saniye sinirli görünüyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Hank'e bakmamak için elimden geleni yaparak yere baktım ve ayaklarımı Shamus'un altından çektim.

"Bir taksi çağıracağım ve gidiyorum."

Ayaklarımdan mahrum kalan Shamus ayağa kalktı ve vücudunu tekrar bacaklarıma bastırdı. Kot pantolonumu giymeye çalıştığım için bu talihsiz bir durumdu, bu yüzden tek ayak üzerinde zıplıyor ve aynı zamanda Shamus'tan kaçıyordum. Pek zarif sayılmazdı ama kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Aşağı bakmamalıydım. Hiçbir uyarı olmadan, Hank oradaydı. Kolumu çekerek dengemi bozdu. Kot pantolonu düşürdüm ve o ve Shamus'la  arpıştım. Shamus aramızdan çekildi ve sonra ikimize birden bastırdı.

Hank  ıplaktı. Beni ne kadar tahrik ettiğine kendimi fazla kaptırdığım için ona iyice bakma fırsatım olmamıştı. Harika bir göğsü olduğunu biliyordum ama kısa bir bakışım bana diğer her şeyinin de harika olduğunu gösterdi.

Diğer her şeyini görmezden geldim ve "Hey!" diye bağırarak kolumu çekmeye çalıştım ama Hank sıkıca tuttu. Hatta boştaki eli gelip diğer kolumu yakaladı.

Bana bakarak, "Yatağa geri dön," diye emretti.

"Ben gidiyorum," dedim

ona. "Gitmiyorsun."

Hâlâ uzaklaşmaya çalışıyordum. Hâlâ başarılı olamıyordum. "Öyleyim," diye cevap verdim.

"Neden?" Hank sordu.

"Fark eder mi?" Ben de sordum.

"Neden?" diye tekrarladı.

Tanrım, bu adamdan kurtuluş yoktu.

"Bırak beni." Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım.

Bakışlarımı göğsüne indirdim, ellerimi oraya kaldırdım ve itmeye başladım.

Dikkatimi çekmek için beni hafifçe salladı. İşe yaradı. Tekrar yukarı baktım.

"Gecenin bir yarısı neden yatağımdan gizlice çıktığını söyle bana," diye sordu.

"Hank-"

"Cevap ver bana, lanet olası!" Vay anasını.

Artık kızgın değildi, öfkeliydi. Bunu sadece yüzünde göremiyordum, vücudundan yayıldığını da hissedebiliyordum. Nedense bu beni korkutmuyordu. Kontrol altındaydı. Tamamen kontrol altındaydı. Bunu, dünyada Lucky kotları kadar iyi başka bir kot olmadığını bildiğim gibi biliyordum.

Yine de beni konuşturdu. Kızgın olması hoşuma gitmedi, bana değil.

"Ben bir sürtük değilim," diye ağzımdan kaçırdım.

Kollarımdaki elleri gevşedi ama gitmedi ve o yavaş göz kırpmalarından birini kırptırdı.

"Pardon?" diye
sordu. "Ben bir
sürtük değilim."

Tanrım, aptal gibi konuştum. Şimdi açıklamak zorundaydım.

"Ben bir sürtük değilim. Asla ilk buluşmada bir erkekle yatmadım. Asla. Asla. Asla. Asla."

"Roxanne-" diye söze başladı ama ben devam ettim.

"Bil... son adamın üçüncü aşamaya geçmesi üç hafta falan sürdü ve biz bunu yapana kadar en az bir ay geçti. Yemin ederim."

"Roxie-" diye tekrar başladı Hank ama ben konuşmaya devam ettim.

"Ondan önce Derek vardı ve biz bunu yapmadan önce çok uzun zamandır çıkıyorduk ve yaptığımız zaman talihsizdi çünkü o bu konuda çok iyi değildi. Sonra Kenny vardı ve bunu yapmamızın ne kadar sürdüğünü bile hatırlamıyorum. Pisliğin tekiydi. Yaptıktan sonra beni terk etti."

"Roxie-" dedi Hank tekrar ve beni vücuduna doğru çekmeye başladı, ama kollarımı aramızda birleştirmiştım ve tam bir aptal gibi eski sevgililerimi parmaklarımla sayıyordum.

"Sonra Troy vardı. O da senin gibi iyi öpüşüyordu, ama yine de, bilmiyorum, en az iki hafta sürdü.

Ellerini gömleğime soktu. Bekle, Troy sayılmaz çünkü sonunda hiç yapmadık. Onu arkadaşım Kim ile öpüşürken gördüm ve ondan ayrıldım. Ne kaltak ama. Onu unutmuştum."

Hank şimdi kollarını bana dolamıştı. Shamus yanımızda oturuyordu, köpek vücudu bacaklarımıza yaslanmıştı ve ben bunu fark etmemiştim çünkü çok heyecanlıydım.

"Sonra Scott vardı, o benim ilkimdi. Sonunda yapana kadar en az bir yıl çıktık. Balo kraliçesiyle evlendi ve şimdi yarım düzine çocukları var, şaka değil."

Durdum ve Hank'e baktım.

Bana bakıyordu, kızgınlığı gitmiş, bir anıya sinirlenmişti. Yine gülümsüyordu ve sadece gözleri gülümsemeye odaklanmıştı.

Az önce Hank'e tüm sevgililerimi saymış mıydım? Evet, söyledim.

Kahretsin.

"Bitirdin mi?" Hank sordu.

"Ben bir aptalım."

Hank başını eğdi ve burnunu benimkine sürttü. Sonra bana hafif bir öpücük verdi.

Bu güzeldi ama yine de şu anda en az otuz farklı türde aptal olduğumu hissediyordum.

"Ben bir sürtüğ ve aptalım," dedim ona.

"Sen bir sürtük değilsin ve aptal da değilsin," dedi otoriter bir Şekilde, en azından buna inandığına beni inandırarak.

Sonra elleri sırtımdan yukarı çıktı ve styenimi czd. "Hayır!" İtiraz ettim. "Yapma bunu, gitmem gerek."

Beni görmezden geldi, askıları kollarımdan aşağı kaydırđı ve styeni bir kenara attı. Sonra elleri sırtımdan aşağı indi. Eğildi, popomun üzerinden geçtiklerini hissettim ve beni ayağa kaldırdı. Kollarımı ona doladım ve o da dönüp beni yatağa bıraktı ve üzerime çıktı.

Ağırlığı üzerimde iyi hissettirdi. Cok iyi. "Whisky, bırak beni. Gitmem gerek."

Elleri zerimdeydi ve bana hissettirdikleri hoşuma gitti. Hem de cok hoşuma gitti. Parmakları külotumu yakaladı ve aşağı cekmeye başladı.

Boynuma doğru, "Seni tekrar becerdikten sonra hâlâ gitmek istiyorsan, seni otele geri götüreceğim," dedi.

Vay anasını.

Midem bulandı.

Dalmayı ve ardından gelen erime hissini görmezden gelmeye calıŐtım. Gcl olmak zorundaydım. Ya da en azından gcl olmaya calıŐmalıydım.

"Hayır. Artık sevişmek yok. Sorunumu czmeliyim, sonra bittiğinde hala **buralarda** olursan, Şunu deneyeceğiz

ama yavaştan alacağız ve böyle devam etmeden önce birbirimizi tanımaya çalışacağız."

Başını kaldırdı ve bana baktı. Komik olduğumu düşündüğünü hemen anladım.

"Günlüğü, deli olduğunu biliyorum ve bunun tatlı olduğunu kabul etmeliyim, ama tekrar içine girmek için beklediğimi düşünüyorsan sen de delirmişsin demektir."

Vay anasını.

Erimiş duygu, kaynama derecesine ulaştı.

"Hank..."

Kalçalarımıdaki iç çamaşırımı indirmeyi bıraktı, eli kasık kemiğimi kavradı ve beni öptü.

Kahretsin.

Dili benimkine değdiğinde tutunmaya çalıştığım o küçük, minicik gücün kaymaya başladığını hissettim, sonra Hank öpücüğü kesti.

"Bacaklarını aç," diye mırıldandı ağzıma karşı.

"Anlamana ihtiyacım var," dedim ve anladım. O anda ona her şeyi anlatmaya karar verdim ve anlamasına ihtiyacım vardı.

"Bunu yarın açıklayabilirsin. Şimdi bacaklarını açmanı istiyorum."

Bacaklarımı sıkıca kapalı tuttum. "Ya yarın sana açıklarsam ve sen anlamazsan?"

Cevap olarak beni başım dönene kadar öptü. Öpücükten sonra dudakları yanağımdan kulağıma kadar indi.

"Roxanne, tatlım, bacaklarını benim için aç," diye fısıldadı.

Bacaklarımı açtım.

Zayıftım ve kendime engel olamıyordum ama gerçekten o anda onun için her şeyi yapardım.

Beni hemen ödüllendirdi. Sonra ben de onu ödüllendirdim.

Daha sonra bile, ayrılmakla ilgili tüm düşüncelerimi kaybetmiştim. Sırtımı göğsüne dayamıştım, kolu bana sarılmıştı, benim kolum onunkine dayanmıştı ve parmaklarımız birbirine geçmişti.

"Her neyse, anlayacağım" diye mırıldandığında yarı uykuluydum.

Daha derine sokuldum ve bunun doğru olması için dua ettim.

SAÇLARIM YÜZÜMDEN UZAKLAŞTIRILDI ve sonra bir parmak boynumdan aşağı indi. O parmak, yanımdan aşağıya doğru kayarak kalçamda dinlenirken tam bir ele dönüştü.

"Uyan, Güneşli."

Sırt üstü yuvarlandım. El olduğu yerde kaldı ve ben gözlerimi açarken karnıma doğru ilerledi.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi uyandırma çağrısıydı.

Hank yatağın üzerinde oturmuş, bana doğru eğilmişti. Dışarısı hala karanlıktı, ancak panjurlardan biraz ışık geliyordu ve ayrıca başka bir yerden de ışık geliyordu.

kapı aralığından evin bir bölümüne girdim. Üzerinde Rip Curl marka bir tişört ve yan tarafında geniş bir şerit bulunan koyu renk bir eşofman altı olduğunu görebiliyordum.

"Giyinmişsin," diye mırıldandım.

"Shamus ve ben koşuya çıkıyoruz. Geri döneceğiz, duş alacağız ve seni kahvaltıya götüreceğim."

Göz kırptım.

"Koşmak mı?" Ben sordum.

"Koşmak," diye

cevapladı. "Egzersiz

yapmak gibi mi?"

Dudakları seğirdi. "Evet."

"Neden?"

"Sanırım koşmuyorsun."

"Sadece eli testereli adamlar tarafından kovalandığında."

Dudak seğirmesi sırtmaya dönüştü. "Bu çok sık oluyor mu?" "Hayır, ama Ally Perili Ev'de bir tane olduğunu söyledi.

beni götürmek istiyor."

Gülümsemesi kayboldu ve kaşları birbirine çatıldı. "Tanrım, Ally ve Indy ile Perili Evler'e gitme. Birkaç yıl önce, Indy çılgına döndü ve perili patika yapmak için kurdukları saman balyalarını kırdı ve mısır tarlalarına doğru gitti. Tüm çalışanlar onun peşinden koştu, ancak canavarlar gibi giyindikleri için Indy aklını kaybetti. Onu sakinleştirmek için polis çağırmak zorunda kaldılar."

"Mısır tarlalarında" onu kaybettim.

"Mısır tarlaları mı?"

Fısıldadım. "Evet."

"Mısır tarlaları arasında perili bir patika mı var?"

"Evet, Thornton'da. Denver'daki en iyi perili ev. Indy ve Ally her yıl giderler. Neden?" "Mısır tarlaları beni korkutuyor," diye itiraf ettim.

Hank sessizdi.

Sonra dedi ki, "Sen Indiana'lısın. Nasıl olur da mısır tarlaları seni korkutur?"

"Mısır tarlaları beni korkutmaz. Geceleri mısır tarlaları beni korkutur. Geceleri perili mısır tarlaları beni korkutur," diye açıkladım.

"Çok perili mısır tarlasına gittin mi?"

"Dostum," dedim alçak sesle. "Bütün mısır tarlaları perilidir. Güven bana. Ben biliyorum." Sonra ona daha yakın olmak için dirseklerimin üzerine çıktım ve sessizce, "Sana fısıldarlar," dedim. Sonra ürperdim çünkü fısıldayan mısır tarlalarının anısı beni korkutmuştu. Gerçekten de fısıldayan mısır tarlaları herkesi korkutmalı.

Kollarını bana doladı ve beni tamamen yukarı çekip gövde mi onunkine bastırdı. Güldüğünü biliyordum. Duymadım ama hissettim.

Vücudu titremeyi bıraktıktan sonra, "Az önce bana 'ahbap' mı dedin?" diye sordu.

"Evet. Ne olmuş yani?"

Eli başımın yan tarafındaki saçlarıma girdi, parmakları saçlarımin arasında gezindi. Bu, kafa derimin hoş bir şekilde karıncalanmasına neden oldu. Elinin hareketini izledi ve sonra gözleri tekrar bana döndü.

"Dostum'un nesi var?" Cevap vermeyince ben sordum.

"Dostum'un tüm yanlışlarını konuşmak için yeterli zamanımız yok, özellikle de konuşacak daha önemli şeylerimiz varken. Ve eğer burada daha fazla kalırsam, egzersizimi tamamen farklı bir şekilde yapmak isteyeceğim, Shamus'un formda kalmasına yardımcı olmayacak bir şekilde." Bana hafif bir öpücük verdi, bu da dudaklarımin kafa derimden bile daha hoş bir şekilde karıncalanmasına neden oldu. "Buzlukta kahve çekirdekleri, kahve makinesinin üzerindeki dolapta da öğütücü var. Keyfine bak, ama seni kahvaltı için Dozens'e götüreceğim, o yüzden iştahını kaçırarak bir şey yeme."

"Tamam," dedim, alt dudağına baktım, o konuşurken hareket etmesini izlemekten büyülenmişim.

"Roxie?"

"Hmm?" Dikkatimi vermiyor gibiydim. Ne diyebilirdim ki? Alt dudağı iyiydi.

"Ağızıma böyle bakmaya devam edersen, seninle işim bittikten sonra ve işin çoğunu ben yaptığım için, Shamus'u koşuya çıkarman gerekecek."

Gözlerim onunkilere kaydı ve sonra daraldı. "İşin çoğunu sen mi yapıyorsun?"

Sırıttı ama cevap vermedi.

"Eee! Hank Nightingale, ilk seferinde sana dokunmama izin vermediğini ve ikinci seferinde üstüne çıkmaya çalıştığını ama beni ters çevirdiğini hatırlatmama gerek var mı-?"

Beni sessizce öptü.

"Bana hatırlatmana gerek yok," dedi beni öpmeyi bitirdiğinde usulca. "Her saniyesini hatırlıyorum."

Bu beni susturdu, çünkü nefesimi kesti.

Devam etti, "Kırk beş dakika, en fazla bir saat içinde döneceğim. Beni bekle. Birlikte duş alırsınız."

Başımı salladım. Zihnimin bir yerlerinde onun fevkalade otoriter davrandığını fark etsem de umurumda bile değildi.

"Sanırım bir süreliğine uyumaya geri dönebilirim," dedim ona. "Eve döndüğünde beni uyandır."

Sözlerim üzerine gözleri tembelleşti ve kolları sıkılaşıp bedenimi onunkine daha da yaklaştırdı. Koşu için motivasyonunu kaybettiğini hissediyordum. Yatağın kenarına baktım ve Shamus'un sabırsızlıkla orada oturduğunu, dilini dışarı çıkardığını, bakışlarımı yakaladığında kuyruğunu sallamaya başladığını gördüm.

Hank'e dönüp baktım. "Whisky, Shamus bekliyor."

Hank bana bakmaya devam etti. Sadece bana bakıyordu, yüzü yakındı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Tembel gözlerinin ardında o yoğun bakış belirlediğinde nefesimin sıklaştığını hissettim.

"Ne?" Ben sordum.

Eli yan tarafımda gezindi.

"Sadece yatağında uyduğunu düşünüyorum," dedi. "Bu iyi bir düşünce."

Boğazım düğümlendi ve içimde panik ve mutluluk duyguları kabardı. Garip bir şekilde heyecan verici ve aynı zamanda korkutucuydu. Boğazımı açmak için yutkundum, sonra kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna bastırdım.

"Hank," diye fısıldadım tenine karşı. "Kahvaltıda söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Lütfen, benim için ya da şu anda olduğumu düşündüğün kişi için, yapma-"

Sözümü kesti, "Bana farklı biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım, boynundan çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Ama söyleyeceklerimi duyduktan sonra öyle olduğumu düşünebilirsin."

Bana bir süre baktıktan sonra aniden beni yorganın altından tamamen çıkardı ve çıplak bedenimi kucağına kaydırıldı. Yorganı üzerime çekti, beni sıcak tutmak için etrafıma sardı ve sonra elleri başımın iki yanındaki saçlarıma girdi ve beni kendisine doğru tuttu.

"Tatlım, ben otuz beş yaşındayım ve dün gece senin bir elinle sayabileceğinden çok daha fazla sevgilim oldu. Kadınlarla öyle bir noktaya geldim ki, ne istediğimi biliyorum.

ve uzun zamandır beni senin kadar ilgilendiren bir şey görmedim."

Vay anasını.

O devam ettiğinde ben bunu sindirmeye çalışıyordum (ve bununla mücadele ediyordum).

"Sadece bu da değil, işim gereği çok fazla pislik gördüm ve her gün iyi uygarlığın kenarını kemiren pis kabukla uğraşıyorum. İyi insanlar tanıyorum. Kötü insanlar da tanıyorum. Kötü şeyler yapan iyi insanlar ve iyi şeyler yapan kötü insanlar tanıyorum."

Yüzü benimkine yaklaştıkça ve devam ettikçe gözlerim fal taşı gibi açılmış, büyülenmiş ve nutkum tutulmuş bir şekilde ona baktım.

"Senin nasıl biri olduğunu biliyorum ve kahvaltıda söyleyeceğin hiçbir şey, ben koşarken senin o muhteşem vücudunu yatağında çıplak ve uyurken düşüneceğim gerçeğini değiştirmeyecek."

İçimden bir ürperti geçti. "Vay canına," diye fısıldadım.

"Böylece endişelenmeyi bırakabilirsin," diye bitirdi. Başımı salladım.

Bir süre beni izledi ve sonra elleri başımdan omuzlarıma, oradan da sırtıma gitti.

"Bir şey daha var, Roxanne."

Yine başımı salladım, hala nutkum tutulmuştu, hala düşünüyordum ve başımı salladığım halde, bunu kaldırabileceğimden tam olarak emin değildim.

"Bir şey daha."

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim, sen ve ben hakkında. Korktuğunu biliyorum-"

"Ben değilkorktum."I Yalan söyledim, otomatik olarak ve içinde Kendini savunma.

Kollarını sıktı. "Sessiz ol," diye emretti.

Sustum.

"Çok hızlı gittiğimizi düşünüyorsun."

"Buna katılıyorum," diye tekrar araya girdim.

Başını salladı ve gülümsedi. "Anlaman gereken şey, her şeyin bitmiş olduğu. Dün gece içine girdiğim anda her şey bitmişti."

Bu karnımı titretti.

"Bunu dün gece de söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Anladığını bilmek zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü **b i r k a ç** saat içinde bana söyleyeceğin her neyse beni de işin içine katacak."

"Bunun o anlama geldiğinden emin değilim," diye itiraz ettim. "Ben eminim."

"Viski-"

"Ben zaten işin içindeyim." "Ben öyle düşünmüyorum."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorsun."

"Bunu kendim çözmeme izin vermelisin."

"Ben de yaşadım, gördüm. Diğer seferlerde seyirci kaldım ve seninle benim aramda böyle bir şey olmayacağı kesin."

Indy ve Jet'ten ve onların tüm sorunlarından bahsediyordu.

"Çok nazik davranıyorsun ama bu işi kendi yöntemimle halletmem gerekiyor," diye onu bilgilendirdim.

"İyi davranmıyorum. Benim olanı koruyorum," diye karşılık verdi Hank.

Sözleri karşısında vücudum şok içinde sarsıldı. Gözlerimi kırptım ve sırtım dikleşti.

"Ben senin değilim," dedim.

"Böyle düşünmekte özgürsünüz, ama bu öyle olduğunuz gerçeğini değiştirmez."

Bu tanıdıktı, çok tanıdık, sinir bozucu derecede tanıdık. Erkekler!

"Ben senin değilim!" Dedim ve sesim o kadar yüksek çıktı ki Shamus havladı.

"Anlıyorum Roxie, bağımsız ve güçlü olmaya çalışıyorsun-"

Olamaz, şimdi de bana patronluk taslıyordu. Büyüklük taslanmasından pek hoşlanmazdım. "Sakın bana patronluk taslamaya kalkma, Hank Nightingale. Ben bağımsızım," dedim, bağımsız olduğumu iddia etmeden.

Güçlü. Öyle olmadığımı biliyordum. "Ve yapabileceklerini düşünen erkeklerden bıktım usandım..."

Durdum. Çok uzağa, çok erken gitmek istemedim.

"Ne?" Hank sordu. Cevap vermeyince, "Neyi yapabileceğini düşünen erkekler?" diye üsteledi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve (yüksek sesle) "Beni ele geçir! Beni tuzağa düşür! Olmak istemediğim yerde olmamı, gitmek istemediğim yere gitmemi ya da hissetmek istemediğim şeyi hissetmemi sağla!"

Konuşmam bittikten sonra beni döndürdü, sırtım yatağa çarptı ve daha ne olduğunu anlamadan üstüme çıktı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Bana ait olman sana bir şey yaptıracığım anlamına gelmiyor, sadece bu durum devam ettiği sürece seni benim olarak gördüğüm anlamına geliyor. Seni koruyacağım anlamına gelir. Seninle ilgileneceğim anlamına gelir. Başka bir adam için bu farklı bir anlama gelebilir."

Gözleri değişti. Komikleştiler, yoğunluğu büyüleyici bir şeye dönüştü.

Sonra da "Beni başka bir adamla karıştırmayın" diye bitirdi.

Sözleri savunmalarıma yıkıcı bir darbe indirdi.

İnatla felsefi olmaya çalışmayı sürdürdüm, etrafımda beni Hank'ten koruyan kalkanımdan geriye kalanları ayakta tutmaya çalıştım.

"Bir şeyi önemsiyorsanız, onu serbest bırakmanız gerektiğini ve eğer size geri dönerse, bunun olması gerektiğini söylerler."

"Saçmalıyorlar."

Açıkçası, felsefi olma konusunda fevkalade başarısız oldum. Bundan vazgeçtim ve sinirlenmeye başladım.

"Hank!" Tersledim.

Gülümseyerek anı bozdu ve bana hafif bir öpücük verdi. "Bunu kahvaltıda konuşuruz. Ben seni dinleyeceğime söz vereceğim, sen de beni dinleyeceğine söz vereceksin. Bir yolunu buluruz."

Ellerimi kalçalarımaya koyabilseydim, koyardım. "Tex Amca kadar inatçısın."

Gülümsemesi derinleşti.

"Bu başının belada olduğu anlamına geliyor," dedi. "Bunu zaten biliyorum," diye homurdandım.

Tamamen üstüme yuvarlandı, vücudu benimkine bastırarak nefesimi kesti.

"Fortnum's'a girdiğini gördüğüm anda, seni şu anda olduğun yere getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Ve ikimiz de bundan iyi bir şey elde ettiğimiz sürece seni burada tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Dudağımı ısırdım. Ne diyebilirdim ki? Beni etkilemeye başlamıştı. Hayır, dürüst olmak gerekirse, beni çoktan etkilemişti.

Bunu bilmesine izin veremezdim.

"Ve sen benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet, istiyorum. Eğer burada olmak istemiyormuş gibi davranmaya devam edersen, kesinlikle delisin ve kendine yalan söylüyorsun." Burnumu öptü ve bana sıırttı. "Merak etme, sabırlıyımdır."

Kahretsin.

Ayağa kalktı, beni yatağa yatırana kadar döndürdü ve şakağımı öpmek için eğildi.

Sonra, benim bir cevap vermemi beklemeden (ki bunu yapmakta zorlanıyordum) gitti.

Gittiğini duydum ve uyumadım. Nasıl uyuyabilirdim ki? Zihnim bir telaş içindeydi. Başım dönüyordu ve Hank evde bile değildi.

Zihinsel olarak koruyucu kalkanımı çekiştirdim ama faydasız olduğunu biliyordum.

Her neyse. Hank'i de planıma dahil etmeliydim. Hank'in muhtemelen planı devralacağını ve kendi bildiği gibi yapacağını hissettiğimi düşünürsek bu zor olmayacaktı.

Daha kötü şeyler de vardı, değil mi? Her neyse.

Hank'in yastığına gömüldüğüm sırada kapının çalındığını duydum ve gülümsedim.

Eve çok erken gelmişti.

Zavallı Shamus. Belki daha sonra onu frizbi oynamaya götürürdüm. Shamus'un gerçekten frizbi oynayıp oynamadığını bilmiyordum ama çok akıllı bir köpeğe benziyordu. Öğrenirdi.

Hank'in muhtemelen burada olacağını bildiği için anahtarlarını almadığını düşündüm.

Ayağa kalktım, külotumu buldum, çekiştirerek giydim, yerden boğazlı kazağını aldım ve onu da giydim.

Yatak odasından çıktım ve başka bir odaya girdim, evin uzunluğu boyunca uzanan büyük bir odaydı ve yanlarında iki kanep, ucunda taş bir ocak üzerinde oturan bir odun sobası ve bir televizyon vardı. Yan kapıdan geçip mutfaktan ön kapıya doğru yürüdüm. Kim olduğuna bakmadan kapıyı açtım, ağızmda hâlâ bir gülümseme vardı.

Eşikte kimin olduğunu gördüğüm anda gülümsemem kayboldu.

Billy orada durdu.

SEKİZ

BILLY VE BENİM VAHŞİ YOLCULUĞUM

T Hank ve benim sonumuz oldu.

Bunun bir başlangıç olduğunu düşünmeme rağmen Bundan sonra olacaklar, Hank'i benden, oluşturabileceğim tüm dayanıksız kalkanlardan daha uzak tutacaktı.

ŞİMDİ pis bir otelde bir lavabonun altında kıvrılmış oturuyorum, ağzım bağı ve ellerim gider borusuna kelepçeli. Her yerim acıyor. Hiç bu kadar acımamıştı. Vücudum acıyor. Yüzüm acıyor.

Kalbim acıyor.

Her şey acıyor.

Canım yanıyordu ama korkmuyordum.

Billy gitti. Adamlar onu götürdü. Kim olduklarını bilmiyorum. Nereye gittiklerini bilmiyorum ve umurumda da değil. Çıkış yapmadığımız zaman biri beni, hizmetçiyi (eğer bu lanet yerde varsa) ya da müdürü bulur. Sadece beklemek zorundaydım. Bir lavaboya kelepçeli olarak ölmeyecektim.

Yine de, önemli bir şeyin, içimdeki derin bir şeyin, değerli bir şeyin çoktan ölmemiş olup olmadığı tartışılırdı.

BILLY BENİ KAÇIRDI. Bunu anlatmanın başka yolu yoktu.

Onun için kolay bir kaçırma değildi. Mücadele ettim. Şiddetliydi, yıkıcıydı ve çirkindi.

Kapıyı açtıktan ve yüzümdeki gülümseme kaybolduktan sonra Hank'in oturma odasına daldı, elleri üzerimdeydi.

Geri döndük...geri...ve sonra beni duvara çarptı. Kafatasım duvara çarparak çatladı ve öyle bir kuvvetle çarptım ki New Belgium Brewery baskılarından biri (Fat Tire olanı) düştü, yere çakıldı, camlar etrafa saçıldı.

"Lanet olası Hank Nightingale," diye yüzüme tükürdü Billy, beni nasıl bulduğunu anlatırken. Hank'i araştırmıştı.

Kahretsin.

Konuşamıyordum. Billy'nin eli boğazımdaydı ve sıkıyordu.

"Onu lanet köpeğiyle koşarken gördüm. Lanet bir polis. Dedektif Hank Nightingale," diye hırladı Billy.

Sertçe ittim, daha sert tekmeledim ve bir şekilde onu üzerimden indirdim.

Ayakta güreştik. Ayrıldım, koşmaya başladım. Billy beni yakaladı ve etrafımda döndürdü. Daha fazla güreş, bir lamba

yere düştü, masalar devrildi. Billy beni yere yatırdı, üstüme yuvarlandı, kızgın yüzü bana dönüktü.

"Onu becerdin mi?" diye sordu.

Cevap vermedim, konuşamayacak kadar korkmuştum. Kalbim hızla çarparken ve korkudan aklım başımdan gitmişken, Hank'in bir an önce eve dönmesini tüm benliğimle umarak onu ittim. Ne kadar süre önce gittiğini düşünmeye çalıştım. Kırk beş dakika ya da bir saat demişti. Muhtemelen sadece yirmi dakika, en fazla yirmi beş dakika olmuştur.

"Onu becerdin mi dedim?" Cevap vermediğimde Billy yüzüme doğru bağırdı ve sonra hareket etti.

Bir sustalının şakırtısını duydum ve üzerimden yuvarlandı ve ne olduğunu anlamadan bıçak Hank'in kazağına girerek onu kesti. Kendimi ittim. Billy beni kazağımdan yakaladı ve kazak daha fazla yırtıldı, lime lime üzerimde asılı kaldı. Kurtuldum, ayağı kalktım ve koşmaya çalıştım ama Billy beni bileğimden yakaladı ve uçarak dizlerimin üzerine düştüm.

Beni ayak bileğimden tutup kendine doğru çekerken döndüm ve onunla savaşmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Yüzüme vurdu, gümüş yüzüklerinden biri elmacık kemiğimdeki etimi yırttı. Yıldızlar gördüm ve ayağı kalkıp beni de yanına çekerek evin içinde Hank'in yatak odasına doğru sürüklediğinde başımı sallamaya çalıştım.

"Seni burada mı becerdi?" diye sordu, beni yukarı çekti, duvara çarptı, vücudunu benimkine bastırdı. "Seni becerdi mi?" diye tekrarladı, yüzümü

Kanayan yanağımı duvara dayadım. "Seni boşalttı mı? Seni kaç kere becerdi?" Beni duvardan uzaklaştırdı ve tekrar duvara çarptı. "Seni kaç kere becerdi?" diye bağırdı.

Artık tatlı dil yok. Hızlı konuşmak, tatlı dil yok.

Tamamen kontrolden çıkmıştı.

"Billy," diye fısıldadım.

Bana tekrar vurdu, o kadar sertti ki başım ve vücudum yana doğru uçtu ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra kaburgalarım tekme attı, botu vücuduma o kadar sert çarptı ki beni yerden kaldırdı. Sonra yere düştü ve beni ters çevirdi, üzerimdeki kazağın kalıntılarını yırttı ve kalçaları bacaklarımın arasına düşene kadar kalçasını bacaklarımın arasına soktu, kasıkları bana baskı yapıyordu.

"Seni burada, onun yatağında becermeliyim. Çarşaflarına onun için bir hediye bırakmalıyım."

Tanrım, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır, diye düşündüm.

Tekrar mücadele etmeye başladım. Kaburgalarım tekmelediği yerden yanıyor, yüzüm ağrıyordu. Oradaki kanı hissedebiliyordum.

Billy çırpınışlarımı fark etmedi.

"Bunu yapmalıyım ama zamanımız yok," dedi ve Billy, "Giyin," demeden önce Tanrı'ya şükretmek için sadece bir saniyem vardı.

Ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Giyin!" diye bağırdı.

Titreyerek ve korkarak giyindim.

KAÇMAYA ÇALIŞTIM.

Beni Hank'in 4Runner'ının arkasındaki sokağa park ettiği arabasına götürdü. İlk başta deli gibi sürdü, sessiz, çılgın.

Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Benimkiler önce hayatta kalmak, sonra kaçmaktı.

Denver'dan ayrıldıktan sonra sakinleşti.

Onunla konuşmaya, belki ikna etmeye, belki de ikna etmeye çalışmanın zamanının geldiğine karar verdim. "Billy, tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

"Kapa o lanet çeneni."

Tamam, sakın olduğu konusunda yanılmışım. Hızlı sürdü.

Colorado-Nebraska sınırına yakın bir yerde bir benzin istasyonunda durduk.

"Billy, tuvalete gitmem gerek, yüzüme bak," dedim sessizce.

Bana döndü. Artık benim yakışıklı, tatlı, hayalperest Billy'ye benzemiyordu. Bu adamı tanımıyordum bile.

"Kaçarsan seni yakalarım. Hata yapma."

Başımı salladım. Ona inanmıştım. Yine de deneyecektim.

Bana anahtarı verdi ve ben de tuvalete gittim.

İstasyonda başka arabalar da vardı ve içindeki insanlar

bana baktı ama bizi görmezden geldi.

Benzin istasyonunun bulutlu, çukurlu aynasında yüzüme baktım. Sol yanağımdan aşağı kan akıyordu ve yüzüme bulaşmıştı. Kesikler kötü değildi ama çok fazla kanıyordu ve morarma ve şişme çoktan başlamıştı.

Burun deliklerimin yandığını hissettim ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için derin nefesler aldım. Gözyaşları enerji sızdırırdı ve alabileceğim her şeye ihtiyacım vardı. Gözyaşlarımı zor tuttum, yüzümü yıkadım ve birilerinin polisi aramasını umarak banyoda kalabildiğim kadar kaldım. Siren seslerini duymayı umarak.

Bir yumruk kapıya vurdu.

"Kaldır kıcını buradan!" Billy bağırdı.

Başımı arkaya yatırdım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra kapıyı tüm gücümle iterek açtım ve Billy'nin yanından koşarak geçtim. Sadece dikkat çekmek, birinin yardım etmesini sağlamak istiyordum. Bu yüzden avazım çıktığı kadar bağırarak koştum.

Şaşkın bakışların şoka dönüştüğünü, insanların arabalarını doldurduklarını ya da arabalarında beklediklerini, Billy'nin beni kovaladığını görünce hareketsiz kaldıklarını gördüm. Sonra beni yakaladı, tekmeleyerek ve çığlık atarak arabaya sürükledi, beni şoför mahalline itti, benimle birlikte arabaya bindi ve bir şekilde, ben onunla mücadele ederken bile istasyondan hızla uzaklaştık.

Bir adamın bize doğru koştuğunu gördüm ama çok geçti.

Billy ılınca sürdü, sürerken benimle mücadele etti. Kaza yapsak da umurumda değildi. Bir kazanın vücuduma vereceği zararı, Billy'nin vereceği zarardan çok daha kolay atlatırdım.

Kenara çekip döndü ve tüm dikkatini bana verdi.

Bana tekrar vurdu, o kadar sertti ki zihnim karardı ve beynimin durulması için yavaşladım. Beni sarmak isteyen bilinçsizliği göz kırparak uzaklaştırdığımda Billy ellerimi naylon iple birbirine bağlıyordu.

İşi bittiğinde, yüzü benimkine bir santim kalana kadar beni acil durum frenine doğru çekti.

"ğrenmelisin, Roxie. ğrenmelisin."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

"ğreneceksin," diye bitirdi, sonra beni üzerinden itti, arabayı vitese taktı ve yola çıktık.

DÜZENSİZ BİR şEKİLDE SÜRDÜ. Doğuya, Chicago'ya doğru gittiğimizi sanıyordum ama sonra o güneye gitti. Kansas sınırında başka bir benzin istasyonunda durduk. İssız bir yer seti. Bu sefer araba yoktu, sadece görevli vardı. deme yapmak için içeri girdiğinde ellerimi direksiyona bağladı. Peynirli puf ve diyet içecek getirdi, ben de ellerim bağlı bir şekilde yedim. Czdanının banknotlarla dolu olduğunu fark ettim, onlarla şişiyordu ve ben olanlardan çok korkuyordum, nasıl bu kadar çok para bulabildiğinden daha da çok korkuyordum.

Hiçbir şey düşünmedim. Zihnimi boş tuttum, bedenimin dinlenmiş ve savaşmaya hazır olması için uyumaya çalıştım ama uyku gelmedi.

Kansas'a doğru yola çıktık, bir süre batıya gittik ve gecenin derinliklerinde bir otelde durduk. Billy otele giriş yaparken beni yine direksiyona bağladı. Bütün gece ellerimi çözmedi, hatta ben tuvalete giderken başımda durdu.

Yatakta sırtüstü yatarken Billy bana doğru bastırdı, vücudunun yarısı benimkinin üzerindeydi ve nefes almamı engelliyordu. Kaburgalarım hâlâ acıyordu ve onun kolları beni sardığında daha da çok acıyordu.

Fısıldadı, "Beni bırakamazsın Roxie. Sen sahip olduğum tek iyi şeysin. Sahip olduğum tek iyi şeysin. Seni kaybedemem. Anlamıyor musun?"

Anlamamıştım. "Billy, benimle konuşmalısın. Neden kaçırıyorsun?"

"Birkaç gün uzak durmalıyız. Bu sefer ben vurdum, Roxie. Sen gitmeden hemen önce vurdum. Şimdi seni Fransa'ya götürebilirim. Artık her yere gidebiliriz. İtalya'ya, Bermuda'ya gidebiliriz. Bikiniyle yaşayabilirsin."

"Billy," diye fısıldadım. "Ne yaptın sen?"

"Hepsi senin için, Roxie. Yaptığım her şey senin için."

Gözyaşlarımın boğazıma dolduğunu, burun deliklerimin titrediğini hissettim ama kendimi tuttum ve bütün gece uyanık bir şekilde orada yattım, Billy yanımda uyuyordu.

Kendim için yaptığım yatakta yatıyordum.

Ertesi gün yine aynısı oldu. Tek fark kaçmaya çalışmamam ve diyet içeceğimin yanında bir tüp cips almamdı.

Önce doğuya, sonra kuzeye gittik, geri döndük, sonra güneye, sonra tekrar kuzeye.

Konuşmadık. Billy artık hızlı konuşmanın ötesine geçmişti. Billy bile beni kendine getirmek için dakikada üç mil konuşması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

Göstergedeki saat gece yarısını gösterdiğinde Nebraska-Iowa eyalet sınırındaydık ve pis bir motelde durduk.

Billy giriş yaparken müdür direksiyona bağlı bana baktı. Bir hareket yapmadım, ikilemimi anlatmaya çalışmadım. Kaçma düşünceleri şimdilik yok olmuştu.

Annemin dediği gibi, akıllı olmaya ihtiyacım vardı. Kaçmak için insanlara ihtiyacım vardı. Kaçacak bir yere, bir karakola, bir itfaiyeye, bir hastaneye, bir gece kafesine ihtiyacım vardı. Bir şeylere. Zamanımı beklemeliydim, savaşımamalıydim. Belki de Billy'nin vazgeçtiğimi düşünmesini sağlamalıydim. Billy'nin bir yerlerde çuvallaması gerekiyordu ve ben bekliyordum.

İşte o zaman giderdim. Kaçardım. Evin yolunu bulur, Annette'ten eşyalarımı alır ve ortadan kaybolurdum. Ülkeyi terk etmeliydim, belki Kanada'ya, Meksika'ya gitmeli, ortadan kaybolmalı ve uzun bir süre, belki de sonsuza kadar yok olmalıydim.

Benim neslimin Tex Amcasıydım. Kendimi serbest bırakmak zorundaydım. Tex Amca'yı şimdi anlıyordum. Çamura atlayan siz olmasanız bile kirli hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyordum. Onun yerine itilmiştiniz ama yine de kirlenmiştiniz.

Üç gündür duş almamıştım. Saçlarım kirliydi, yüzüm ve vücudum kavgadan dolayı hâlâ ağrıyordu, özellikle de kaburgalarım, Billy'nin tekmesiyle kırılmış olmalarından korkuyordum. Arabada kapalı kaldığım için canım yanıyordu, ellerim iki gün boyunca birbirine bağlı kaldığı için acıyordu. Yatağıma uzandım, Billy yine yanımdaydı ve düşüncelerim Hank'e kaydı.

O zamana kadar onu düşünmemeyi başarmıştım. Ama yorgundum, çok yorgundum, düşünceleri uzaklaştıramıyordum.

Koşudan eve döndüğünde beni yatağında uyurken bulmayı düşündüğünde ne düşündüğünü merak ettim. Beni uyandırmayı, benimle duş almayı, normal insanlar gibi, yeni başlayan bir çift gibi kahvaltıya götürmeyi. Bunun yerine, eve geldiğinde evini darmadağın ve açık, beni de gitmiş olarak buldu.

Bir buluşma ve o ve benim olduğumuzu söyledi. Bu konuda çok emindi. O kadar emindi ki beni de emin etmişti. Yirmi dakika boyunca kendimi iyi, temiz ve özgür hissettim.

Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. Uzun sürmedi, süremezdi.

Burada, kokuşmuş bir motelde, bir suçluyla birlikte

kaçıyordum, güzel tasarım kıyafetlerim kirliydi, artık

Zırhım. Hank bana şöyle bir bakar ve ne düşündüğünü merak ederdi. Düşündüğü gibi biri değildim. Artık kim olduğumu bile bilmiyordum.

Kapı kırılıp açıldığında gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldüğünü hissettim.

Billy sarsılarak uyandı ve yataktan uzaklaştı. Işıklar yanarken diğer tarafa yuvarlandım.

"Kahretsin, Roxie, kaç!" Billy bağırdı ama kaçacak zamanım yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Kapının içindeydiler, tek kaçış yolumu kesmişlerdi.

Silahlı iki adam vardı. Bir an için afalladığımı hissettim. Üniformalı bir polisin taşıdığı kılıf dışında silah gördüğümü hiç sanmıyordum.

Billy saldırdı. Şaşkınlığımdan kurtuldum ve kaçmaya çalıştım. Biri Billy'nin peşinden gitti ama ne olduğunu göremedim çünkü diğeri benim peşimden geldi.

Lanet olası, bok kafalı, çok çok eski erkek arkadaşım sağ olsun, iki gün boyunca ellerim bağlı, bileklerim bağlanmaktan acımişti.

Yine de savaştım.

Beni kolayca etkisiz hale getirip banyoya soktu ve bir bileğimden lavabonun altındaki borulara kelepçeledi. Bağıırıyordum, mendilini ağzıma soktu ve yatak odasındaki lambadan söktüğü bir kabloyla ağzımı bağladı. Tüm bunlar bir dakikadan az sürdü. Bu saçmalıkta ustaydı.

Sonra arkasına bakmadan, diğerk odada duyduğum homurtulu, korkutucu çığlığa girdi. Ağzım kapatılmadan önce dışarıdaki hiç kimse çığlığımı duymamıştı. Ya da görmezden geldikleri türden bir yerdı. Çığlık durdu ya da hareket etti ama öyle ya da böyle yatak odası tamamen sessizleşti.

Lavabonun altında oturup gergin bir şekilde bekledim ama dakikalar geçmesine rağmen kimse beni almaya gelmedi.

İŞTE ORADAYDIM. En kötü korkularım gerçek olmuştu.

Billy'nin kokusu üzerime
sinmişti. Kokusunu bile
alabiliyordum.

YÜKSEK BİR FİYAT

I duydum hareket içinde ve diğer Oda, zar zor, sadece bir hışırtı.

Orada birinin olduğunu biliyordum, belki de orada olmaması gereken birinin.

Sessiz kaldım ve nefesimi tuttum, ne yapacağımdan emin değildim. Billy'yi götüren adamların geri gelip beni almalarını istemiyordum. Billy'nin bir derginin milyon dolarlık çekilişini kazandığını açıklamak için orada bulunan ve tüm bunların heyecanına kapılan iyi insanlar olduklarını düşünmüyordum.

Kapı aralığına vuran gölgeyi gördüm ve hiç düşünmeden lavabonun altına doğru ilerledim.

"Siktir," diye mırıldandı gölge.

Sonra banyonun ışığı yandı.

Vance orada duruyordu, Lee'nin ödül avcısı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, gözlerim ışığa alışmaya çalışıyordu.

Vance'in Hank'ten farklı bir tip olduğunu hemen anladım. Tepkileri üzerinde kontrol sahibi değildi,

Belki de istemiyordu ve yüz ifadesini benden saklamaya çalışmadı. Vance'in koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu ve ağzı gergindi.

Cebinden birkaç anahtar çıkardı ve yanıma çömeldi, elleri kelepçelere giderken bile gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Birkaç saniye içinde beni lavabodan kurtardı, sonra bir yandan bana bakarken bir yandan da başıma dolanan kordonla uğraşmaya başladı.

Mendili ağızımdan nazıkçe çektikten sonra elleri tekrar benim ellerime gitti ve "İyi misin?" diye sorarken naylon ip üzerinde çalıştı.

Gülmek ve ona kaç tane kızın dövüldüğünü, ağzının bağlandığını ve pespaye otellerde lavabolara kelepçelendiğini sormak istedim, "Evet, tabii, fıstık gibi" diye cevap verdi. Ama bu hiç de komik değildi ve Vance de ben de bunu biliyorduk.

Onun yerine, "Sanırım birkaç kaburgasını kırdı" dedim. Gözleri parladı ve yine saklamaya çalışmadı.

Beni yerden kaldırdı, otelden çıkardı ve sonra siyah bir Ford Explorer'a bindirdi.

Ben içeri girdikten sonra arabanın arkasına geçti ve direksiyona geçti. Gecikmeden kamyonu çalıştırdı, navigasyon cihazındaki bazı düğmelere bastıktan sonra telefonun bir düğmesine basarak kamyonun içinde çalmasını sağladı.

"Evet?" İkinci zil çalmadan önce bir ses cevap verdi.

"Onu yakaladım. Yerimi tespit edebildiniz mi?" Vance

hâlâ uydu navigasyonuyla uğraşırken sordu.

"Evet. O iyi mi?" diye sordu ses.

"En yakın hastaneye gitmem gerek," diye yanıtladı Vance. Sessizlik ve ardından "Siktir."

Vance navigasyonla uğraşmayı bıraktı, Explorer'ı bulunduğu yerden geri geri çıkardı ve sürmeye başladı.

"Posta kodunu duyduğunuzda uydu navigasyonuna girin. Bunu yapabilir misin?" Vance bana sordu.

"Evet," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. "Evet," dedim daha yüksek sesle.

Erkek sesi bana posta kodunu verdi ve ben de girdim. Ben bunu yaptıktan sonra Vance birkaç düğmeye basarak kontrolü devraldı. Navigasyon sistemi rotayı hesapladı ve Vance bir u-ie yaptı.

Sonra erkek sesi, "Hank ve Tex'e ne rapor edebilirim?" dedi.

"O güvende. Onu kontrol ettirmeme izin verin. Sonra ben ararım ve kararı Lee'ye bırakırsınız," diye yanıtladı Vance.

"Buradayım," dedi başka bir ses, Lee'ye ait olduğunu bildiğim bir ses.

Gözlerimi kapadım ve başımı pencereye yasladım, aşağılanma zaten açıkta olan zihinsel yaralarımı derinlemesine yakıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sabahın erken saatleri olmalıydı, saat üç, belki de dört ve Lee ile ordusu benim için iş başındaydı.

"Hank orada mı?" Vance sordu.

Zaten gergin olan bedenim kaya gibi sertleşti.

"Gözetleme odasında değil, ofisimde.
Bobby şimdi onu yakalıyor," diye yanıtladı Lee.

Bir nefes verdim.

"Tex?" Vance sordu.

"Tex aşağı odadaki ağırlık makinesini sistematik olarak parçalıyor."

Buna neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse.

Vance konuşmaya başladı. "Roxie dayak yemiş ama iyi görünüyor. Adamın kaburgalarını kırdığını düşünüyor. Onu kontrol ettireceğim. Sonra da eve döneceğiz."

Kollarımı ortama doladım ve başımı pencereye yasladım. Bobby, Lee'nin ofisinden Hank'i alıp gözetleme odasına gelmeden önce konuşmanın bitmesini istiyordum. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

"Flynn'i anladın mı?" Lee düşüncelerimi bölerek sordu.

"Orada kimse yoktu. Yalnızdı ve banyodaki lavaboya kelepçelenmişti. Boğuşma izleri vardı. Soru sormadım, sadece onu dışarı çıkardım." Vance'in gözleri bana kaydı. "O boğuşma senin miydi?"

Başımı salladım.

"Biri geldi ve Billy'yi aldı, beni lavaboya kelepçeledi," dedim sessizce.

"Duydun mu?" Vance
sordu. "Ike'a haber
vereceğim," dedi Lee.

Gözlerimi tekrar kapattım. Lee ve adamlarını bu işe bulaştırmamak için çok uğraştım.

"Roxie?" Lee adımı seslendi.

Orada oturdum ve cevap vermedim. Bunun Billy'yle çılgın bir yolculuğa çıkmaktan daha iyi olduğunu biliyordum ama nedense o anda daha kötü hissediyordum.

"Roxie," dedi Lee tekrar, sesi daha yumuşaktı.

"Evet mi?" Ses tonuna ve Vance'in dizimi ikna edici bir şekilde sıkmasına karşılık vererek cevap verdim.

"Vance ile konuş, ona olan her şeyi anlat. Hatırlayabildiğin her şeyi. Tamam mı?" Lee yine yumuşak bir sesle emretti.

"Tamam," dedim.

"Vance, düzenli telefon görüşmeleri istiyorum," diye devam etti Lee. "Anlaşıldı," diye yanıtladı Vance.

Lee, "Onu eve götürün," diye emir vermeye devam etti. Bağlantı kesildi.

Hank'le uğraşmak zorunda olmadığım için rahat bir nefes aldım.

Telefonda bir düğmeye basmasını izledikten sonra Vance'e "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi bana bakmadan.

"Şimdi olmaz. Nebraska önümüzde esniyor. Zamanımız var."

Bir saniye öylece oturdum ve sonra fısıldadım, "Teşekkür ederim."

Beni kurtarmasını kastetmiştim, sessiz olmama izin vermesini değil.

Sanırım ne demek istediğimi anladı.

Röntgenler üç kaburgamda çatlak olduğunu gösterdi. Beni sarmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu ve bunu kaburgalarımın çok içimin rahat etmesi için yaptıklarını düşündüm. Yüzümdeki kesiklerin iyileşeceğini ve dikiş gerek olmadığını söylediler.

Gördüklerinden hoşlanmadılar ve nazikçe bir polis memuru çağılmalarını isteyip istemediğimi sordular.

Hayır dedim.

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermemiştim. Dakika dakika ilerliyordum.

Vance beni bindirdi ve yola koyulduk.

Sormadan, bir alışveriş merkezinde durdu.

Onu öpebilirdim ama öpmedim. Kaçırıldıktan ve saldırıya uğradıktan sonra benim gibi yüksek bakım gerektiren bir kızın ihtiyacı olan bir şey varsa, o da bir outlet alışveriş merkeziydi.

Levi's mağazasına gittik ve bana Lucky'ninkiler kadar iyi olmayan düşük belli bir kot pantolon, neredeyse siyah olacak kadar koyu kahverengi harika bir kemer ve toz pembe bir Henley aldı. D&G değildi ama zor durumda iş görürdü. Sonra Body Gap'e gittik ve yeni iç çamaşırları aldım. Sonra Designer Shoe Warehouse'a gittik ve Vance bana bir çift Keds aldı, böylece Manolo Mary Jane'leri değiştirebilecektim.

Vance bir otelde durdu ve otele giriş yaptığımızda otelin şampuanını ve vücut yıkayıcısını kullanarak duş aldığımnda (bunu ona söylemesem de) isteseydi ilk çocuğunu doğurabilirdim.

Banyodan tertemiz çıktım ama kendimi hala kirli hissediyordum. Kıyafetlerimi çöpe attım, onları bir daha görmek istemiyordum (Manolos hariç hepsini, çünkü kaçırılmak ve kaçmak bile Manolo Blahnik ayakkabıları lekeleyemezdi).

Yatağın üzerinde oturan Vance'e baktım.

"Yuvarlanmaya hazır mısınız?" diye sordu, yataktan kalktı, son birkaç gündür benim kadar uyuduğundan şüphelenmeme rağmen tamamen hareketliydi.

Yani, hiçbiri.

Hank'in ya da Tex Amca'nın, Hank gittiğimi fark ettiği anda onu üzerime saldığından şüpheleniyordum.

"Kaburgalarımı yeniden sarmanı istiyorum," dedim ve bandajları ona uzattım.

Bana doğru geldi. Gömleğimi göğüslerimin hemen altına kadar kaldırdım, bu noktada utanmanın ötesindeydim. Beni gerçekten kötü saçlarımla bir lavaboya kelepçelenmiş halde bulmuştu. Utanmak artık bir lükstü.

Beni yeniden sardı, hızlıca, ustalıkla, saçma sapan bir şekilde, sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi. İşi bittiğinde ona başımı salladım ve "Hazır." dedim.

Ama hareket etmedim.

Birkaç saniye beni izledikten sonra boşluğumda durdu ve bana baktı. İlk defa gözlerinin kapalı olduğunu ve benden uzak durduğunu fark ettim.

Sonra sordu, "Zamana ihtiyacın var mı? Lee seni evde istiyor ama zamana ihtiyacın varsa zaman yaratırız. Yatağa girip uykunun seni iyileştirmesine izin verebilirsin."

Kahretsin.

İşte yine iyi bir adamla birlikteydim. Başa çıkamadım.

Tehditkâr gözyaşlarımı yuttum.

"Evim Chicago," dedim ona. Buna odaklanmaya ve ona muhtemelen yüz yıl boyunca uyuyabileceğimi ve iyileşemeyeceğimi söylememeye karar verdim.

Bana bakmaya devam etti ama sessiz kaldı. "Beni Chicago'ya götürecekmisin?" diye sordum. Hâlâ bana bakmaya devam ediyordu.

Sonra "Evet demek istiyorum ama hayır diyeceğim" dedi. Gözlerimi kapattım ve ellerini kollarımda hissettim.

"Kızım," dedi usulca. Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Eve döndüğümde Hank'in bulduğu şeyi bulsaydım, kadını gitmiş olsaydı ve onu aramaya gönderdiğim adam onu daha da uzağa götürseydi, ne yapacağımı bilemezdim. Üzgünüm, bu bir erkek meselesi. Ona saygı duyuyorum ve bana ne yapacağını göstermesine izin vermeyeceğim."

Banyo aynasına iyice baktım. Kesikler kabuk bağlamış, kan gitmişti ama elmacık kemiğimdeki ve gözümün etrafındaki morluk ve şişlik her zamankinden daha kötüydü. Boğazımda, kollarımda, kaburgalarımda, kalçalarımda ve bileklerimde daha fazla çürük vardı. Berbat bir haldeydim. İğrençtim. Bunu fiziksel bir şey gibi hissediyordum, içimde ve dışımda.

"Bana bak, Vance. Hank'e geri dönemem," diye fısıldadım ve bu bir yalvarış gibiydi, çünkü bir yalvarıştı.

Hank iyilik ve gerçektir. Bense sırlar ve yalanlar. Hank Nightingale ile isim yoktu.

Vance beni birkaç kez daha izledikten sonra bir karara vardı ve başını salladı. "Sana bunu verebilirim. Seni Tex'e götüreceğim."

Rahatlamam o kadar büyüktü ki, elimde değildi. Ona doğru sarktım. Kolları beni sardı ve güzel yanağımı göğsüne bastırdım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Cevap vermedi. Bir süre öylece durduk, Vance bana sarıldı, ta ki ben kendimi daha sıcak ve hareket edebilir hissedene kadar. Bedenim harekete geçmeye hazırlandığı anda bunu hissetti ve geri çekildi, elimi tuttu ve beni arabaya götürdü.

SADECE öğle ve akşam yemeği için ve benzin deposunu doldurmak için durduk. Fazla bir şey yemedim. Vance bunu fark etti ve bana su şişeleri alıp arada bir elime tutuşturarak içmemi sağlayarak susuz kalmamı engelledi.

Uyumaya çalıştım ama bir türlü gelmiyordu.

Hazır olduğumda, Nebraska hakkında bildiğim tek şey olan uzun ve düz bir yolda (şimdiye kadar - artık kalitesiz bir motel, orada çalışan iyi insanların olduğu bir hastane ve bir outlet alışveriş merkezi biliyordum) Vance'e hikayemi anlattım.

Ben konuşurken, taksi ondan yayılan açık öfkeyle titreşiyor gibiydi.

Konuşmaya devam ettim.

İşim bittiğinde hiçbir şey söylemedi. Sadece Lee'nin gözetleme odasına telefon etti.

DENVER karanlığın içinde parlıyordu.

Ne olduğunu anlamadan I-25'ten Speer Bulvarı'na çıkmış, şehrin içine doğru ilerliyorduk ki Vance telefondaki bir düğmeye bastı ve zil sesi SUV'un kabinini doldurdu.

"Öyle mi?"

"Denver'dayız."

"Seni görüyorum," dedi ses. "Yanlış yöne gidiyorsun."

"Onu Tex'e götürüyorum," diye yanıtladı

Vance. Sessizlik.

Sonra ses dedi ki, "Hank onu istiyor."

"Amcasına gitmek istiyor. Onu oraya götüreceğim," dedi Vance sese.

Bir süre daha sessizlikten sonra, "Karar sizin."

Vance bir düğmeye bastı ve telefon kapandı.

"Başın belaya mı girecek?" Ona sordum. "Hayır."

"Yalan söylemezsin değil mi?" Ben sordum.

"İsterdim," diye cevap verdi ve boktan sırtıtışının yayılmasını, yakışıklı yüzünün gösterge panelinin ışığıyla aydınlanmasını izledim. "Ama ben değilim."

Bu beni de neredeyse gülümsetiyordu. Neredeyse.

Tex Amca'nın evinin önüne yanaştı ve Explorer durmadan önce ön kapı açıldı. Tex Amca evden çıktı ve karanlığın içine girdi. Dışarıdaki ışık yandı ve Nancy'nin kapıda durduğunu gördüm.

Taksiyi açtım, dışarı çıktım ve Tex Amca oradaydı.

Bana baktı, sokak lambalarının aydınlattığı yüzü rahatlama ve öfke arasında bir savaş verdiğini açıkça gösteriyordu. Rahatlama galip geldi ve beni kollarına çekti.

"Dikkatli ol, Tex. Üç kaburgası çatlamış," diye uyardı Vance yakınlardan bir yerden.

Tex Amca'nın sıkı kolları gevşedi.

"Ben iyiyim," dedim göğsüne doğru. Cevap vermedi.

"Tex Amca. Ben iyiyim," diye tekrarladım. Hâlâ cevap yoktu.

"Dinlenmeye ihtiyacı var. Günlerdir uyuduğunu sanmıyorum," diye bilgi verdi Vance.

Bu adamların sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından sıkılmaya başlamıştım. Ne yazık ki fiziksel olarak o kadar yorgun düşmüştüm ki onlara bunu söyleyecek zihinsel kapasitem yoktu. Bunun yerine hâlâ Tex Amca'nın göğsüne yaslanmış olan başımı salladım ve biraz uzaklaştım.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Tex Amca, belli ki Vance'e.

"Bunu sonra konuşuruz," diye yanıtladı Vance.

Tex Amca beni bıraktı ve Vance'e baktı. Vance ve Tex Amca'nın birbirlerine baktıklarını ve etrafımızdaki havanın bir şekilde değiştiğini gördüm.

"Ne istediğine dair bir fikrin var mı?" Tex Amca lafı dolandırmadan sordu ve ben de Tex Amca'nın aradığı cevabın Vance'in verdiği cevap olmasını umdum.

"Evet," diye yanıtladı

Vance. "Para mı?" Tex

sordu.

Vance'in yüzü gerildi ve bunun söylenecek doğru şey olmadığını hemen anladım.

Tex Amca da yapabilirdi ve o da taktik değiştirdi.

"Roxie?" Tex tahmin etti ve bana değil, Vance'e hitap ediyordu.

Gözlerim büyüdü ve Vance'e bakarak cevabını beklemeye başladım.

Yorgun olabilirdim ve kaçırılmaktan yeni kurtulmuş olabilirdim ve Vance'e yaptığı her şey için kesinlikle minnettardım ve o çok tatlıydı (gerçekten tatlıydı, süper tatlıydı, aslında tatlıydı denemezdi, seksi demek daha doğrudu), ama kesinlikle postumu kurtardığı için bir minnettarlık hediyesi olarak teslim edilmeyecektim.

Her neyse, beni teslim edebilecek biri varsa o da bendim ve erkeklerle işim bitmişti. Tamamen ve tamamen. Bir kedi kadın olarak yaşamayı dört gözle bekliyordum. Bir düzine kedi ve harika bir vibratör alacaktım, belki de şu duyduğum tavşanlardan birini, hepsi bu.

Vance'in sesi yalnız ama tatmin olmuş gelecek planlarımın arasına girdi.

"Lee'den istediğimi alacağım."

Tex kararlı bir şekilde "Para," dedi ve sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Vance bana baktı. Sonra Tex'e baktı. Paylaşıp paylaşmamaya karar veriyordu.

Sonra karar verdi. "Onu teslim etmeden önce Billy Flynn ile nezarethanede beş dakika geçirmek istiyorum."

İki adamın arasına baktım. "Bekleme odası"nın ne olduğunu bilmiyordum ama bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Vay anasını.

Nefesimi tuttum.

Tex Amca ilk kez gülümsedi ve havada ne varsa buharlaştı.

Tex ona, "Sırada beklemen gerekecek," dedi.

Vance, "Sanırım ilk vuruşlardan birini hak ettim," diye karşılık verdi.

Kutsal inek. Kutsal inek. Kutsal inek.

"Vance-" diye başladım ama gözleri bana kilitlenince durdum.

Yine tepkisini saklamıyordu. Kızgın görünüyordu, kızgınlığın da ötesinde. Hemen fark ettim ki aslında tepkisini kontrol ediyordu. Bu onun gerçek tepkisiydi ve beni çok korkutmuştu.

Vance, "Bir erkek bir kadına el kaldırırsa, ders alması gerekir," dedi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey yoktu. Söyledikleri düpedüz doğrudu.

Vance benim alanıma girip ellerini omuzlarıma koydu ve söyleyeceğim her şey beynimden uçup gitti. Bana baktı ve gözleri değişti. Öfke hâlâ oradaydı ama yerini korumak için savaşıyor her ne varsa benden gizlendiğini izledim.

"Eddie'yle konuş," diye ısrar etti, sesi sakın, ifadesi artık kontrol altında ve gizliydi. "Suç duyurusunda bulun. "Suç duyurusunda bulun.

kaçırılma olayı Colorado'da bir polisin evinde gerçekleşti. Billy Flynn boku yedi."

Cevabımı beklemedi ve çenemden tutup başımı yana çekerek elmacık kemiğimi, tam da kabuk bağlamış yaralarımın olduğu yeri öptüğünde kalbim durdu. Sonra döndü, Explorer'ın kaputuna doğru yürüdü, sürücü koltuğuna geçti ve gitti.

"Hadi onu içeri götürelim." Nancy oradaydı ve iyi elini üzerime koydu. Beklediğimden daha güçlüydü. Beni eve doğru çevirdi, yüzü endişeyle doluydu.

Sokağın aşağısındaki köşeyi dönen ışıkları gördüğümde Tex Amca'nın kolu omuzlarıma dolandı.

Dondum kaldım.

Karanlıktı ama sokak lambalarından Hank'in 4Runner'ı olduğunu görebiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım, içimde bir panik havası esiyordu.

"Roxie?" Tex Amca sordu. O ve Nancy benimle birlikte durdular.

Gözlerim Tex'e kaydı. "Hank'i göremiyorum."

Tex Amca karşıdan gelen arabaya baktı. "Canım kızım..." Tex başladı ve benimle aynı fikirde olmadığını biliyordum.

"Hayır! Hayır, onu göremiyorum ve... o da beni göremiyor. Bu şekilde olmaz. Lütfen, lütfen, lütfen," diye bağırdım.

SUV yakındı. Zamanım yoktu. İlahi söylemeyi bıraktım, Nancy'nin elini ve Tex Amca'nın kolunu sıktım ve koştum.

Evin içine girdim, arka taraftaki odaya doğru ilerledim.

Kapıyı fırlatıp kapattım. Burası Tex Amca'nın yatak odasıydı.

Paniğimi hisseden kedilerin uçtuğu pencerelere koştum ve perdeleri çektim. Sonra karanlık odaya geri dönüp kapıya gittim, kilit var mı diye tokmağı yokladım ama yoktu. Sırtımı kapıya dayadım ve omuzlarımı kapıya dayayarak aşağıya kaydım.

Sesleri duydum - Tex Amca'nın yumuşak bir gümbürtü, Hank'in kontrollü ve sabırlı derin sesi, Nancy'nin arada bir araya girmesi. Gümbürtü daha da yükseldi ve sonra kelimeleri çıkaramasam da Hank'in kontrolünün kaybolduğunu söyleyebildim.

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum, dizlerimi yukarı çektim ve alnımı onlara dayadım ama sesleri hâlâ duyabiliyordum. Hank'in sabırsızlığını hissedebiliyordum ve Tex Amca'nın beni korumaya çalıştığını biliyordum.

Mırıldanmaya başladım.

Tanrım, çok yorgundum. Çok yorulmuştum. Yorgunluğa boyun eğemezdim.

Sesleri kafamdan uzaklaştırmak için mırıldandım ve plan yaptım.

Otelden kıyafetlerimi al.

Arabamı getir.

Chicago'ya git.

Annette'e git.

Paramı, eşyalarımı al ve kaç.

Kapı hafifçe çalındı ve ben sustum. "Roxie, tatlım, benim. Nancy."

Kapıdan yavaşça kalktım ve bir aralık açtım. Yalnızdı.

Sesler gitmişti. "Hank nerede?" diye sordum.

"Lee ve Eddie buradalar, onu dışarıda tutuyorlar. Bırak gireyim, bebeğim," dedi nazikçe. Kapıyı içeri girebileceği kadar açtım ve hemen arkasından kapattım.

Bir ışık yaktı ve sonra bana döndü. "Eddie ve Jet bugün otelinize gittiler. Ailede bir polis olması çok güzel." Annemin memnun gülümsemesini izledim ve kalbim bu manzara karşısında burkuldu.

Annemin Billy ve bana böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. Hiçbir zaman.

Nancy konuşmaya devam etti. "Eddie yönetime açıkladı ve seni kontrol ettiler. Araban dışarıda. Jet ve Indy eşyalarını getirdiler. Şu anda ikinci yatak odasını hazırlıyorlar."

Kapıya yaslanmış bir yandan dışarıda olanları duymaya çalışıyor, bir yandan da duymamaya çalışıyordum.

"Hepimiz Hank'le birlikte eve gitmen gerektiğini düşünüyoruz," dedi Nancy usulca. "Tex bile."

Başımı salladım ve yere baktım.

"Biraz uyuyacağım, sonra gideceğim," dedim ona.

Nancy bana yaklaştı. Benimle birlikte kapıya yaslandı, manevi destekten çok gerçek destek için olduğunu söyleyebilirim.

Uzandı ve elimi tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Hâlâ yere bakıyordum. "Uzaklara."

"Hank'in seni aramak istediğini bilmelisin. Jet söyledi. Lee ve Eddie onu vazgeçirmişler. Evine vardığında..." Durdu. "Bebeğim, bana bak."

Ona baktım. Yeşil gözleri nazikti ve burun deliklerimin yanmaya başladığını hissettim ve gözyaşlarımı kontrol etmek için derin nefesler aldım.

Konuşmaya devam etti. "Evine vardığında sen yoktun ve bu hiç iyi değildi. Tex tam olarak ne olduğunu biliyordu ve onlara bu Billy denen kişiden bahsetti. Lee, Hank seni yakalarsa ve Billy seninle olursa ne yapacağından endişeliydi. Tex bana Lee ve adamlarının Eddie ve Hank'in yapamayacağı şeyleri yapabileceğini söyledi. Yine de Hank'i senin peşine düşmekten vazgeçirmek için çok uğraşmak gerekti."

Nancy'nin, Hank'in değil de Vance'in peşimden gelmesine üzüldüğümü sandığını fark ettim.

"Sorun o değil," dedim ona.

"Neymiş o?" diye sordu.

Tekrar yere baktım ve yutkundum.

Elimi sıktı. "Ne oldu tatlım?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki onu zar zor duyabiliyordum.

Burnum yanmaya başladı ve gözlerim de öyle. Onları sertçe kapattım ve gözyaşlarımı kırptırdım.

"Ben kirliyim," diye fısıldadım onunkinden daha alçak bir sesle. "O iyi, temiz ve harika biri ve benden daha iyisini hak ediyor."

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı ve hareket etti, kapıya doğru kayd, eli elimi bıraktı ve kolu bana dolandı. "Bunun doğru olmadığını bilmelisin."

Orada durdum ve elinden geldiğince beni tutmasına izin verdim. Benden daha küçüktü ve felç geçirmişti ama yine de benden daha güçlüydü. Jet de öyleydi. Indy de öyleydi. Ally de öyleydi.

Herkes benden daha güçlüydü.

Hank'in onlar gibi birine ihtiyacı vardı. İyiyle kötüyü ayırt edebilen, iyinin yanında duracak ya da kötüye sırtını dönecek kadar güçlü birine.

Ve o ben değıdim.

John Mellencamp'ın söylediğı eski bir atasözü vardır: "Bir şey için ayakta durmalısın, yoksa her şey için düşersin."

Mellencamp haklıydı.

Mucizelerin mucizesi, ağlamadım ve sonunda "Uyumam gerek" dedim.

Geri çekildi ve bana yakından baktı. Gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi.

Yine de iç çekti ve beni rahat bıraktı.

"Indy ve Jet'in o yatakla ne yaptıklarına bakacağım. Onları buraya göndermemi ister misin?"

"Hayır!" Gerektiğinden daha yüksek sesle söyledim ama bu insanları seviyordum ve onlarla daha fazla zaman geçirmek ayrılmamı zorlaştıracaktı. "Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Üç gündür yalnız kalmadım."

Başını salladı ama hâlâ aynı fikirde olmadığı belliydi. "Ortalık sakinleştiğinde kapıyı çalacağım."

Elini tuttum ve sıktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Uzanıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı gereğinden fazla açmadan dışarı çıktı. Kendimi bir kez daha Tex Amca ile Nancy'nin anlaşmasını umarken buldum.

Işıkları söndürdüm ve omuzlarımı kapıya dayayarak yerdeki pozisyonuma geri döndüm.

Nancy'nin Indy ve Jet'le konuştuğunu duydum, sesleri bir mırıltı gibiydi ama ne dediklerini duyamadım.

Sonra sessizlik oldu.

Bekledim.

Aradan uzun bir süre geçti ve kapı çalındı. "Roxie?" Tex Amca'ydı.

"Öyle mi?"

"Sadece sen ve ben varız, kızım. Herkes gitti." Cevap vermedim.

Gözlerimi kapattım ve alnımı dizlerime yasladım. Bu rahatlama değil, kalp kırıklığıydı.

Bir süre daha karanlıkta oturdum ve kendimi hazır hissettiğimde dışarı çıktım.

Tex Amca bana donmuş bir pizzanın yarısını yedirdi ve üç kadeh içki içirdi. Tüm bu süre boyunca beni sessizce izledi. Bir şey söylemek istediği belliydi ama sesini çıkarmadı.

Onu oturma odasındaki büyük, eski konsol televizyonun önünde bıraktım ve ikinci yatak odasına gittim.

Çift kişilik yatağa yeni çarşaf lar serilmiş, üzerine nane yeşili eski bir şönil battaniye örtülmüştü. Bavullarım yerde, duvara yaslanmıştı. Pijamalarım temizlenmiş, katlanmış ve yastığın üzerinde duruyordu.

Gözyaşlarıma karşı koydum (yine), pijamalarımı giydim ve yatağa girdim.

Hâlâ bir planım vardı ve yarın onu uygulayacaktım.

Billy'ye ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. O benim için ölmüştü.

Hank'in nerede olduğunu bilmiyordum ve umursamamaya çalışıyordum. Benim için ölmemiştii ama ilişkimiz bitmişti. MAC kozmetik ürünlerinin fiyatına göre en iyi kalite olduğunu bildiğim gibi bunu da biliyordum.

Sonunda uyudum.

Örtüler hareket ettiğinde uyandım ve onları hareket ettiren ben değildim.

Bir an için Tex Amca'nın kedilerinden biri olduğunu düşündüm. Sonra yatak öyle bir hareket etti ki, bu tarihteki en büyük kedi olmalıydı.

Ya da bir insan.

Güçlü bir kol etrafıma dolandı ve sıcak, sert bir bedene doğru geri çekildim.

Dondum kaldım, sonra çekilmeye çalıştım.

"Yapma," dedi Hank başımın arkasına doğru. Kahretsin.

Geri çekilmeyi bıraktım ama vücudum gergindi.

"Buraya nasıl girdin?" Fısıldadım.

"Tex beni içeri aldı."

Gözlerimi kapattım.

Kendi kanımdan biri tarafından ihanete uğradım.

"Bir sonraki doğum günü partime kesinlikle davetli değil," dedim.

Sessizlik.

"Ben iyiyim, Hank. Gerçekten iyiyim. Gidebilirsin," dedim ona, daha doğrusu yalan söyledim.

Daha fazla sessizlik ve o hareket etmedi.

"Aslında senin gitmeni tercih ederdim," diye devam ettim. "Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Bu çok kötü, çünkü ben aynı ihtiyacı hissetmiyorum."

Tanrım, çok inatçıydı.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, az önce kaçırılan bendim. Şu anda duygularının bir önemi olduğundan emin değilim," dedim ona, sesim o kadar kibirliydi ki şirretlik sınırındaydım.

Vücudu benimki kadar gerildi. Bunu bir uyarı gibi hissettim.

Sonra ağzı kulağıma geldi. "Sargıları hissediyorum," diye mırıldandı, eli kaburgalarımnda hafifçe geziniyordu. "Ve Vance'in seni nasıl bulduğunu biliyorum. Bunu yaşadığın için üzgünüm, Günışığı."

Cevap vermedim ve bekledim. İşinin bitmediğini sanıyordum. Yanılmamışım.

"Ama hayatımdaki en iyi randevunun ertesi sabahı koşudan eve döndüm; domuzların peruk takmasından bahseden, Springsteen'in şarkı sözlerinden alıntı yapabilen, atlara fısıldayan, Indiana'da büyümüş ve mısır tarlalarından korkan bir kızla randevum vardı. Eve döndüğümde

O kızla sevişmek, onunla duş almak, ona kahvaltı hazırlamak, bana güvenmesini sağlamak ve nihayet onu daha yakından tanımaya başlamak. Bunun yerine, evimi bir felaket olarak buldum, yatak odamın duvarında sadece onun kanı olduğunu tahmin edebileceğim bir şey vardı ve o gitmişti."

Yüce Tanrım. Kanım duvara nasıl bulaştı?

Hank aklını kaçırmış olmalı. Tex Amca aklını kaçırmış olmalı.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi içime çektim. "Bu senin kanın mıydı?" diye sordu.

Nefesimi bıraktım. "Denedim ama ne yazık ki kanayan tek kişi ben oldum."

Sessiz kalmalıydım ya da muhtemelen küstahça davranmamalıydım. O ya da bu nedenle, odadaki hava o kadar değişmişti ki nefes almakta zorlanıyordum ve bunun kolunun kaburgalarımın dolanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Hank, kaburgalarım," diye fısıldadım.

Anında kolu gevşedi ve ağzı kulağımdan uzaklaştı. Kendini kontrol edene kadar bekledim. Hava normale döndü ve tekrar konuştu.

"Sanırım şu anda duygularımın önemli olduğunu söylüyorum," diye bitirdi.

"Özür dilerim. Evinizde oluşabilecek her türlü hasarı ya da temizliği ben karşılayacağım," dedim.

Benim tamamen aptalca yorumumu görmezden geldi.
"Bana tehlikede olmadığını söylemiştin."

Kahretsin.

Bunu söylemiştim.

"Tehlikede olduğunu bilseydim seni yalnız bırakmazdım," diye devam etti.

Tanrım, kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

"Senin hatan değildi, Hank. Tehlikede olduğumu düşünmemiştim," dedim ona.

Ve bu doğrudu, öyle olduğumu düşünmüyordum.

Billy'nin beni sevdiğini sanıyordum. Deli ve sahipleniciydi, çılgınca sahipleniciliğinden bahsetmiyorum bile, ama beni dövmek ve başka bir adamın yatağında bana tecavüz etmekle tehdit etmek şöyle dursun, bana vuracağını bile hiç düşünmemiştim. Beni ülkenin bir ucundan diğer ucuna, kötü adamlardan kaçarken sürükleyeceğini ve beni onlardan, ondan gördüğümünden daha büyük bir tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim.

Beni yanlarında götürmedikleri ya da oracıkta vurmadıkları için ne kadar şanslıydım?

Beni bir lavaboya kelepçeleyip bıraktıkları için ne kadar şanslıydım?

İki dolabı kıyafetlerle dolu, bir dolabı da ayakkabılara ayrılmış kurumsal bir tanrıça olma hayalleriyle büyürken sonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Gergin bedenim titremeye

başladı. "Kahretsin," diye

mırıldandım.

Geldiğini hissetti ve beni çevirdi. Direndim ama yine de yaptı.

"Kahretsin," diye tekrarladım üzerime gelirken.
"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Onunla yüz yüzeydim ve Hank'in her iki kolu da gözyaşları geldiğinde bana sarıldı, büyük, sarsıcı hıçkırıklar.

Kahretsin, ağlamaktan nefret ederdim. Çok güçsüzdüm.
Her neyse, ağlamak kaburgalarımı acıttı.

Ellerimi yüzüme kapattım ve acı olsun olmasın, kendimi bırakmaktan başka çarem yoktu.

"Ben çok aptalım," diye kekeledim ağlama hıçkırıkları arasında, ellerimi yüzümden çekerek. "Billy beni korkuttu, balyozla falan, ama ben çok aptaldım. Oyun oynayabileceğimi sanmıştım."

"Balyoz mu?" Hank sordu ama onu duymazdan geldim.

"Ondan daha zeki olduğumu sanıyordum. Tex Amca planımın güneye gideceğini söyledi. O kadar güneyde ki, bir sonraki galakside!" Bağırdım.

Hank, "Balyozun başına dönelim," diye önerdi.

Kendimi geri çektim ve yataktan yuvarlanmaya başladım. Hank pijamamın üst kısmındaki kaşkolunu tutup beni yatağa geri çektiğinde neredeyse dışarı çıkmıştım.

"Bırak beni!" Ağladım.

"Roxanne, sakın ol."

Ona karşı mücadele ettim. "Hank, bırak beni!"

Şaşırtıcı bir şekilde, mücadeleyi ben kazandım. Üç kaburgam kırıkken benimle güreşmeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Yataktan fırladım ve bavullarıma koştum, nefesim o kadar az çabayla zorlanıyordu.

Hiçbir yere gidecek halim olmamasına rağmen, "Hemen gitmeliyim," diye ilan ettim.

Hank yataktan kalkmış ve benim alanıma girmişti. "Yatağa geri dön," dedi.

"Hayır, gitmem gerek."

Ne tarafa dönsem yolumu kesiyor ve beni yatağa doğru sürüklüyordu.

"Çekil yolumdan!" diye bağırdım.

"Nereye gidiyorsun?"

Anlık bir karar verdim. "Meksika!"

"Meksika mı?"

"Param orada daha da artacak. Bir franchise başlatabilirim, market gibi bir şey. Köyümün gringa kraliçesi olurum."

Hâlâ ondan kaçmaya çalışıyordum ki elleri kalçalarımı yakaladı ve sıkıca tuttu.

Hank, "Tex'e bir franchise alacağını söyleme, çılgına döner," diye tavsiyede bulundu.

Söylediği şey beni durdurdu ve karanlıkta aptalca ona baktım.

"Franchise'ların nesi var?" Ben sordum.

Tex Amca yan odadan, "Onlar Amerika'nın ölümü," diye gürleyince Hank de ben de donup kaldık. "Şimdi siz ikiniz biraz sessiz olur musunuz? Duvarlar kâğıt gibi ince ve kedileri rahatsız ediyorsunuz!"

İkimiz de bir an hareketsiz kaldık ve sonra ben gülmeye başladım. Kendimi tutamadım. O kadar çok güldüm ki bir kaburgamın daha kırılacağını sandım. İki büklüm olmaya başladım ama alnım Hank'in köprücük kemiğine çarptı. Yine de gülmeyi bırakmadım.

Hank, belli belirsiz fark ettim, hiç gülmedi.

Kollarını bana doladı ve kahkahalarım hızla tekrar gözyaşlarına dönüştü. Ben de kollarımı ona doladım. Bunu yapmak istemedim ama yapmasaydım ayakta duramazdım.

Sonunda kendimi biraz kontrol edebildiğimde sessizce, "Beni sevdiğini sanıyordum," dedim.

Kollarımı ona doladığımda Hank'in vücudu gevşemişti, ama sözlerimle tekrar kıpırdamadan durdu.

"Yemin ederim, tehlikede olduğumu düşünmedim," diye devam ettim.

Bir eliyle sırtımı okşamaya başladı, diğer koluyla da beni tutuyordu. Beni tutuş biçiminde bir şeyler değişmişti ama bunu fark edemeyecek kadar yorgundum.

"Sana inanıyorum," dedi.

Yutkundum çünkü bildiğini biliyordum ve bu çok şey ifade ediyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, o gün sanki milyonuncu kez.

"Onu seviyor musun?" Hank sordu.

Göğsüne doğru başımı salladım ve hava tekrar değişti ve ben yine fark edemeyecek kadar bitkin düştüm.

Billy'yi şimdi sevdiğimi kastetmemiştim. Bir zamanlar, peri masalının hala gerçeğe dönüşebildiği bir zamanda onu sevdiğimi kastetmiştim.

Artık onu sevmiyordum. Ondan nefret de etmiyordum. Sadece onu yakınımda istemiyordum. Onu düşünmek bile istemiyordum.

Hank'in kollarında öylece durdum ve yorgunluğun içime sızmasına izin verdim.

Sanki hissetmiş gibiydi, beni çok iyi anlıyordu ve beni yatağa götürdü.

Karşı koymadım.

İkimiz de bindik ve bana tekrar sarıldı. Buna da direnmedim.

Uykulu bir şekilde, düşüncelerimden uzaklaşmak ya da belki de kendime bir ders vermek için Mellencamp'ın "Minutes to Memories" şarkısının sözlerini alıntılıdım.

"Mellencamp," diye mırıldandı Hank.

"Evet," diye fısıldadım. "Daha yakından dinlemeliydim."

Hank'in başı hareket etti, boynumu öptü ve sonra yerleşti.

Nefes alış verişı düzleşene kadar bekledim.

Sonra uyuduğunu anladığımda, Mellencamp'ın şarkının vizyonundaki bilge yaşlı adamı anlattığı bölümü fısıldadım. Bu vizyonu takip etmenin ne kadar zor olduğunu. Şarkıdaki genç adamın işleri nasıl kendi bildiği gibi yaptığını ve büyük bir bedel ödediğini. Yıllar sonra yaşlı adamla yaptığı konuşmaya dönüp baktığında, yaşlı adamın haklı olduğunu anladığını anlatıyor.

Ve oh adamım, haklıydı.

Sustum.

Bir süre sonra aklıma geldi ve bunun bir sır, benim sırrım, benim şarkım olduğunu düşünerek şarkı söylemeye başladım. Başka bir hayatta, son üç günün olmadığı bir hayatta, Hank'in Billy beni bulmadan önce koşudan eve döndüğü bir hayatta, bu Hank'in ve benim şarkım olabilirdi.

Springsteen'in sözleri.

O kadar sessiz söyledim ki, sesim neredeyse fısıltı gibiydi ve sadece iki kelimeyi değiştirdim.

Springsteen'in "Because the Night" şarkısının ilk mısrasıydı.

İkinci dizeyi mırıldandım ve mırıldanmanın ortasında Hank'in kollarında uyuyakalmışım.

Ben uyuduğum için Hank'in uyumadığını fark etmedim.

Sanki bir hafta uyumuşum gibi hissettim.

Uyandığım da Hank gitmişti.

ON

MP3 İŞKENCESİ

I Yataktan kalktığımda gün ışıdıııııııı.

Vücutum ağrı ve sızılarla protesto etti, bana izin verdi bir süre takılmak istediklerini erkenden anladılar.

Hank'in nereye gittiğini bilmiyordum ama işe gittiğini düşündüm çünkü neredeyse öğlen olmuştı.

Banyoya gittim ve Indy ya da Jet'in tuvalet çantamı lavabonun üzerine koyduğunu gördüm. Bu nazik insanların birkaç değerli anı dışında hayatımda olmayacağı için bir pişmanlık dalgasını daha bastırdım. Sonra bu düşünceyi bir kenara bırakıp dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

Aynada kendimi inceledim. Şişlik gitmişti ve morluklar mor, yeşil ve sarıydı. İyi bir renk kombinasyonu değildi ve Calvin Klein'ın bunları bahar koleksiyonunda kullanacağından şüpheliydim.

Oturma odasına girdiğimde Tex Amca'yı kanepede ayaklarını sehpaye uzatmış, karnının üzerinde bir kase patlamış mısır ve konsol televizyonda sessiz bir Bruce Lee filmi izlerken gördüm.

İçeri girdiğimde bana baktı. "Selam canım kızım. Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Kahve," diye cevap verdim.

Sırıttı. "Kahve yapabilirim."

Mutfak masasındaki yeşil, beyaz ve sarı papatya desenli vinil sandalyeye oturdum. Bana bir fincan kahve getirdi ve yanıma oturdu.

"Hank hâlâ uyuyor mu?" diye sordu. "Hank gitti," diye cevap verdim.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Gitti de ne demek?"

"Muhtemelen istedir."

Bana baktı.

"Gittiğini duymadım," diye belirtti.

Omuz silktim ve pencereden dışarı baktım.

"Onu içeri aldığım için bana kızgın mısın?" diye sordu. "Birazcık," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım.

"Bir şey hakkında konuşmak ister misin?" Tekrar başımı salladım.

"P e k a l a , kızım. Sana bugün vereceğim. Yarın konuşuruz."

"Duş alıp giyinir giyinmez şehirden ayrılıyorum," dedim.

"Hank bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil." İkinci kısım hakkında yalan söyledim. Sessizlik.

Pencereden Tex Amca'ya baktım. Yine bana bakıyordu. Görünüşe göre sükûnetini korumakta zorlanıyordu.

Sonra da "Öyle olsun" dedi.

Bu kadar kolay pes etmesine şaşırdım. Şaşırdım, rahatlardım ve belki biraz da üzüldüm. Ayağa kalktım ve başının üstünü öptüm, kahve fincanımı aldım ve duşa yöneldim.

Tex Amca yanımda, bavullarım onun iki yanında yerde, arabama bakarak YAYA KALDIRIMINDA DURUYORDUM.

"Ben olacağım," dedi Tex Amca. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim. Arabama bakmaya devam etti.

Sonra devam etti, "Buranın en iyi mahalle olduğunu söyleyemem, ama dört kesik lastik? Bu bir rekor olmalı."

"Tex Amca-" diye başladım.

"Welp!" diye gürledi, bavullarımı almak için eğildi. "Sanırım bugün gitmiyorsun."

Kesik dört lastiğimin buranın kötü bir mahalle olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığına dair içimde bir şüphe vardı.

Tex Amca bavullarımla birlikte eve girdi ve arkasına bakmadı.

Arabama döndüm ve ona baktım.

Bir süre sonra kocaman bir iç geçirdim ve eve girdim.

Kanepede oturmuş, ayaklarımı uzatmış, Independence Day'i izliyordum ve Will Smith cidden uzaylıların kışını tekmeliyordu.

Tex Amca son bir saattir telefonlara bakıyordu. Jet aradı. Indy aradı. Nancy aradı. Daisy aradı. Eddie aradı. Eddie tekrar aradı. Eddie üçüncü kez aradı. Her seferinde Tex Amca ağızlığı kapattı ve bir isim haykırarak ağızlığı kapatma eylemini tartışmalı hale getirdi.

Her seferinde Hank olduğunu düşünüp gerilirdim. Hank olduğundan endişelenirdim. Hank olmasını dilerdim. Sonra, Hank olmadığında, başımı sallardım ve Tex Amca benim için gülünç derecede kötü bir bahane uydurur ve telefonu kapatırdı.

Bir telefon daha çaldı ve cep telefonum olduğunu anladım. Tex Amca yanımda oturuyordu ve ben kanepenin yanında yerde çalan çantamı görmezden gelirken o bana baktı. Sonra ayağa kalktı, çantamı aldı, karıştırdı ve tam çalmayı bıraktığı sırada telefonumu çıkardı ve bana doğru uzattı.

Başımı salladım.

"Belki de Hank'tir," dedi.

Kahretsin.

Hank'in aramasını beklediğimi biliyordu. Başımı tekrar salladım.

Telefonumu çevirip açtı ve tuşlara basmaya başladı. Bunu uzun bir süre yaptı. Sonra, telefonum endişe verici sesler çıkarmaya başladı ve kendimi tutamadım, elinden çektim.

"Kes şunu!" Tersledim.

"Kimin aradığını öğren," diye emretti. "Belki Hank sana ulaşmaya çalışıyordur."

"Senin numaranı biliyor," diye belirttim.

"Belki de benimle konuşmak istemiyordur. Belki de sadece seninle konuşmak istiyordur," diye önerdi Tex.

"Ben onunla konuşmak istemiyorum," diye karşılık verdim.

Tex Amca bana baktı ve sonra sehpanın önüne doğru yürüdü, kaval kemikleri bacaklarımı kenara iterek beni oturmaya zorladı. Tam önümdeki sehpanın üzerine oturdu, Will Smith'i görmemi engelledi ve cüssesi sehpanın üzerine yerleştiğinde sehpanın geleceği hakkında endişelenmeme neden oldu.

"Yoluma çıkıyorsun," dedim ona.

"Bana bak kızım."

Etrafindan televizyona bakmaya çalıştım.

"Roxanne Giselle Logan, bana bak."

Ona baktım. Yıllarca "Roxanne Giselle Logan" olarak yaşadım. Bana söyleneni yapmaya şartlanmıştım.

tam adı bir otorite figürü tarafından
söylendi. "Ne?" Tamamen kibirli bir
şekilde kırptım.

Tamam, bana söyleneni yapmaya şartlanmıştım ama
bunu kötü bir zarafetle yapacak kadar da kibirliydim.

Öne doğru eğildi ve gözleri parlıyordu. O kadar parlaktı
ki, ateş saçıyordu ve gözlerindeki bir şey beni korkuttu.

Nefesimi tuttum ve bir sonraki adımın ne olacağını
bekledim.

"Bir yol ayırımındasın, sevgilim. Gideceğin iki yol var,"
diye bilgilendirdi beni.

Ona baktım ve o devam etti.

"Bir zamanlar ben de sizin yol ayrımınızdaydım. Yanlış
yolu seçtim. Bir kez dibe vurdun mu, geri dönüş yolunu
bulmak imkansızdır."

Nefesimi bıraktım ama sadece derin bir nefes daha alıp
tutmak için.

İri elleri dizlerimin üzerine yerleşti ve daha da yaklaştı.
"Yolumun yarısında, altı yaşında bir kız bana bir mektup
yazdı."

Lanet olsun. Lanet olsun.

"Hayır," diye fısıldadım ama kelime duyulmuyordu,
sadece ağzım kelimenin şeklini alıyordu ama ses
çıkırmıyordu. Nefesim şiddetli bir şekilde kesildi ve çok
yakında tüm kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum.

Çaba sarf ederek burnumdan hava çektim ve
gözyaşlarımı uzak tuttum.

"Yolumu kaybetmemi engellemedi ama kendimi kaybetmemi engelledi."

"Konuşmayı kes," diye fısıldadım ve bu sefer kelimelerin çıktığını duydum ama Tex Amca onları duymazdan geldi.

"Şimdi, bu iyiliğe karşılık verme şansım var." "Lütfen, Tex Amca, yapma."

Burun deliklerimin
titrediğini hissettim.
Beni hâlâ görmezden
geliyordu.

"Bu hayat iyi ve kötü dönemeçlerden oluşuyor. Birkaç ay önce iyi bir dönüş yaptım. Indy için bir kurşun yedim. Son üç günde Lee bana karşılığını verdi."

Gözlerimi kapattım.

"Bana bak, sevgilim."

Gözlerimi açtım.

"Lee kardeşi için kendini kurşunun önüne atardı, hiç kuşkunuz olmasın. Hank eve döndüğünde senin gittiğini görünce kendinden geçti. Seni ararken Denver'ı parçalayacağını düşünmüştüm. Lee senin peşinden gelmesini engellemek için neredeyse onu güvenli odasına kilitlemek zorunda kalıyordu."

"Lütfen, dur."

"Kötü bir dönem geçirdin, Roxie. Lanet kalbini aç ve Hank'in iyi olmasına izin ver."

Bir süre birbirimize baktık. Her nasılsa ağlamadım.

Sonra başımı salladım ve telefonumu açtım.

Ellerim titreyerek gelen aramalara baktım, kalbim çarpıyordu, Hank olduğunu umuyordum.

O değildi. Chicago'dan arkadaşım Annette'ti. "Annette," dedim Tex Amca'ya.

Elleri dizlerimi bıraktı.

"Hank değil mi?" diye sordu, açıkça şaşırmıştı. Başımı salladım.

Ayağa kalktı ve yanıma oturdu.

"Arayacak," dedi.

Tex Amca'nın ekstra yatak odasındaki yatağa uzandım ve tavana bakarken MP3 çalarımın Joni Mitchell dinledim.

Bağımsızlık Günü sona ermişti. Eddie tekrar aradı, Stevie de öyle. İkiisiyle de konuşmadım.

Hank aramadı.

Tex Amca Kumar'dan battaniyede domuz ve akşam yemeğinde peynirli makarna yapmak için malzeme alıyordu.

Joni'nin senden bir kasa içmekle ilgili şarkısını susturdum çünkü sadece kendime işkence ettiğimi biliyordum. Cep telefonumu aldım ve Annette'i aradım.

Annette, Chicago'da uygun bir şekilde "Kafa" adını verdiği bir kafa dükkânı açmak için web tasarımını bırakmıştı. Nargileler, pipolar, tütsüler, üzerinde Kelt düğümleri olan battaniyeler ve

Üzerlerine Jimi Hendrix basılmış, saykodelik posterler, batık tişörtler ve kenevir giysiler.

Şaşırtıcı bir şekilde, büyük bir başarı elde etti, çünkü büyük olasılıkla Tex'in kalibresinde bir deliydi ve mağazasını takılmak için eğlenceli hale getirdi, tıpkı Fortnum's gibi. Çok meşgul olup artık yapamaz hale geldikten sonra web sitesini yönetmem için beni işe aldı. Beş kıtada bong sattı.

Kıvırcık, kül sarısı saçları, süt yeşili gözleri vardı ve uzun boyluydu, benden bile uzundu. İyi bir arkadaşı. Billy'nin yüzüne karşı nazikti, bir keresinde benim adıma çok sinirlendiğini (evet, balyoz olayını anlattıktan sonra), bir bahçe camını duvara fırlatıp paramparça ettiğini asla belli etmedi.

"Hey, kaltak!" diye cevap verdi ikinci çalışında.

Endişelenecek bir şey yoktu. Annette telefona her zaman böyle cevap verirdi.

"Hey," dedim sessizce.

Sonra gözyaşlarına boğuldum. Sonra ona hikayemi anlattım, tüm hikayemi.

İşim bittiğinde "Yüce Tanrım," dedi.

"Biliyorum."

"Aramadı mı?"

"Annette!" Ağladım. "Billy beni kaçırdı ve dövdü. Bu Hank'le ilgili değil!"

"Billy muhtemelen öldürülmüştür ve değersiz, ölü bedeni Utah'ta bir kum tepesinde kırmızı karıncalar tarafından yeniyordur, Tanrı'nın izniyle. Billy geçmişte kaldı, bu Hank ise gelecekte olacak, bebeğim."

Annette'in kaçık olduğunu söylemiştim.

"Lastiklerimi tamir ettirir ettirmez eve geliyorum," diyerek Hank konusunu geçiştirdim.

"Bu ne zaman olacak?"

"Tex Amca'nın yarın arabayı alacak bir arkadaşı var. Dört lastiği değiştirmek o kadar uzun sürmez. Yarın gece yola çıkarım diye düşünüyorum. Sonra senin evinden eşyalarımı alacağım ve eğer sen ve Jason benimle çatı katına gelerseniz, sadece güvenli olduğundan emin olmak için, onu kapatacağım. Sonra da Meksika'ya gideceğim."

"Sikerim böyle işi," dedi Annette. "Jason ve ben Michigan'da uzun bir hafta sonu kampı yapacaktık. Bunu daha uzun bir hafta sonu yapacağız ve senin eşyalarını Colorado'ya getireceğiz. Yarın yola çıkıyoruz. Çatı katından ne istiyorsun?"

"Annette," dedim alçak sesle. "Kararımı verdim."

Uyarı sesimi duymazdan geldi. "Ben uydurmuyorum."

"Colorado'ya gelemezsin. Peki ya Head?"

"Günün sonunda personelime gitmeleri için yalvarmak zorunda kalıyorum. Head ile hiçbir sorunum yok. Altı aylığına bir komüne katılabilirim ve gittiğimi bile anlamazlar."

Bu doğruydu. Annette'in personeli Nick Hornby'nin High Fidelity'sindeki personel gibiydi. Tüm hayatları Head'di. Biri Head'e canlı bir el bombası atsa, kendilerini onun üzerine atma fırsatı için birbirleriyle savaşırlardı. Korkunçtu.

"Beni bundan vazgeiremezsin," dedim ona.

"Elbette yleyim. Arkadaşları aptala dönüştüğünde ve anında aptalca kararlar verdiğnde arkadaşlar böyle yapar," diye karşılık verdi. Sonra "Yolculuk!" diye bağırdı ve ben başka bir şey söyleyemeden bağlantıyı kesti.

Telefonumu kapattım ve tavana baktım.

Etrafımdaki her şey cehenneme dönmüşken küçük bir akıl sağılığı adasında yaşadığımı fark ettim.

"Both Sides Now" ile kendime işkence etmek üzereydim ya da Van Morrison'ın "Into the Mystic" şarkısına geçecektim ki kapı çaldı.

"Evet?" Ben aradım.

"Yemek hazır," diye gürledi Tex Amca.

MP3m bir kenara bıraktım, yataktan yuvarlandım ve odadan ıktım.

GEÇ OLMUŞTU.

Tex Amca ve ben battaniyeli domuzlarımızı ve peynirli makarnamızı yemiştik. Daha sonra, biraz kurabiye ve

kremalı dondurma. Daha sonra, yemekten sonra Tex Amca'nın kaçak içkisinden içtik.

Letterman'ı izlemeyi bitirdik. Koltuktan kalktım ve "Ben yatmaya gidiyorum." dedim.

Tex Amca'ya baktım. Telefonu kucağına oturtmuştu (bu arada döner bir telefonda, kablosu oturma odasına asılmıştı) ve öyle sert bakıyordu ki gözlerinden lazer ışınları fırlayacak ve telefonu yakıp kül edecek sandım.

Cevap vermeyince "İyi geceler,"
dedim. Başını kaldırıp bana baktı.

"Arayacak."

Ona gülümsedim. Ben bile bunun hüzünlü bir gülümseme olduğunu biliyordum.

Nancy ile kısa bir konuşma yapmıştım ama yakında aileden biri olacağından güvende olacağını düşünmüştüm. Eddie tekrar aradı, Indy de öyle. İkiisiyle de konuşmadım.

Hank aramadı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Onunla randevuma çıkmadan önce bile biliyordum.

Odam karanlıktı. Dün gece beni, hırpalanmış yüzümü, morarmış vücudumu göremedi ama biliyordu. Üzerimdeki kokuyu alabiliyordu. Her gün Billy gibi insanlarla uğraşıyordu. Ben Billy'nin kızıydım, bir zamanlar olsa bile.

Hank yatağında o kokuyu istemiyordu.

Eğildim ve Tex Amca'nın başının üstünü tekrar öptüm.

"Arayacak amına koyayım," diye hırladı Tex Amca. Omzuna dokundum ve uzaklaştım. Yatağa girdim ve bir süre orada uzandım. Sonra MP3 çalarımı çıkardım ve şarkıyı buldum. Springsteen'in Live 1975/85 box setinden "Because the Night "ı dinledim. Sonra tekrar dinledim. Üçüncü seferde ağlamaya başladım. Büyük hıçkırıklarla değil. Kağıt inceliğindeki duvarlara rağmen Tex Amca beni asla duymazdı. Sonra oynatıcımı kapattım, yüzümü yastığıma sildim ve uyumaya gittim.

SAKIZ İYİLİĞİNİN HAYALI DÜNYASI

I yataktan bir gün öncesine göre daha iyi hissederek kalktım.

Ağrılar ve sızılar azalıyordu.

Banyodaki aynada yüzümdeki morarmış renklerin bir başka korkunç karışımını gördüm, ama en azından soluyorlardı. Boynumun, kollarımın ve bileklerimin etrafındaki izler hala görülebiliyordu ama o kadar da kızgın değillerdi.

Mutfağa girdim, kendime bir fincan kahve koydum ve Tex Amca'nın işe gittiğini ve saat bir gibi evde olacağını söyleyen notunu gördüm.

Yatak odama dönmüş, kendime daha fazla müzikal işkence yaparak geçireceğim bir sabahın hayalini kuruyordum ki, Tex Amca'nın oturma odasındaki resimli pencereden dışarı baktım.

Gördüğüm şey karşısında durdum, kahve fincanı dudaklarımın yarısına kadar tutuktu.

Caddenin ortasında kocaman bir kamyon durmuştu ve gökyüzünde asılı duran, vince benzeyen bir şeyden sarkan, kayışlarla bağlı arabamdı.

Üzerimde bir çift pijamadan başka bir şey olmamasına aldırmadan (üzerinde sevimli pudra mavisi ve turkuaz retro yıldızlar basılı çilek rengi altlar ve turkuaz dantelli çilekli bir kaşkorse) kapıyı açtım ve çıplak ayakla kaldırıma koştum.

"Hey!" diye bağırdım kamyonun kollarında duran kirli mavi tulumlar giymiş iri, siyah bir adama. "O benim arabam!"

"Lastikleri değiştirmek için götürüyorum," diye cevap verdi, açık kasa kamyonun üzerinde tehlikeli bir şekilde havada asılı duran arabamla manevra yapmaktan vazgeçmiyordu.

"Lastikleri burada değiştiremez misiniz?" Gürültü üzerine bağırdım.

"Tex bunu dükkanda yapmamı istiyor. Elimdeyken bir ayar ve detay vermemi söyledi."

Tex Amca'yı öldürecektim.

"Ayarlamaya ihtiyacı yok. Buraya gelmeden önce bakımını yaptırdım," diye bilgi verdim.

Omuz silkti.

Ona kaşlarımı

çattım. Beni

görmezden

geldi.

Bir arabanın yaklaştığını gördüm ve dönüp Hank'in 4Runner'ının sokağa girişini izledim.

Artık yeryüzünde olmayan arabamı unuttum ve donmuş

bir halde Hank'in park edişini izledim.
Kahretsın.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hank arabadan indi, gözleri havada arabamdaydı ve bana doğru yürüdü.

İyi görünüyordu.

Kot pantolon, bot ve şarap rengi bir Henley giyyordu. Kemerinde bir silah ve rozet vardı. Tek eksik beyaz şapkaydı.

Yanımda durdu, gözleri hâlâ arabamdaydı.

"Neler oluyor?" diye sordu, bana bakmadan.

Dışarısının bir yaz günü kadar sıcak olduğunu geç de olsa fark ettim. Yine de pijamalarım la kaldırımda duruyordum ve saçım a hiçbir şey yapmamıştım.

Kahretsin.

"O benim arabam," diye paylaştım.

Hank bana baktı ve ben de nefesimi tutmaktan kendimi alamadım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Tex

Amca lastiklerimi patlattı."

Hank bana baktı.

"Gitmemi istemedi," diye açıkladım.

Hank bana bir süre daha baktıktan sonra gözleri yüzüme, sonra boğazıma, kollarıma ve bileklerime kayd ı, morlukları inceledi. Neredeyse dudağımı ısıracaktım ama onun bakışları altında hareketsiz kalmak için kendimi zorladım. Sonra gözleri benimkilere kayd ı.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Lanet olsun, konuşmamız gerekiyordu.

Döndü ve verandaya doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

Verandada durdu, içeri girmeye çalışmadı. Bunu tuhaf buldum ama onunla birlikte durdum.

"Kahve ister misin?" Ben sordum. "O kadar uzun kalmayacağım." Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. Sonra aklıma geldi.

Gözleri tamamen yanılttı. Seksi tembel ya da uyanık değillerdi.

Mesafeli ve ilgisizlerdi.

Nefesimin daha hızlı gelmeye başladığını hissettim, sanki yarıştan önce bir yarış koşuyormuşum gibi. Ve gerçek şu ki koşmak istiyordum, koşabildiğim kadar hızlı, gidebildiğim kadar uzağa koşmak.

"Ne oldu?" Kıvrılıp ölmek istemiyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

"Eddie'den kaçıyordun," dedi.

Gözlerimi kırptım, yine kafam karışmıştı ama o devam etti.

"Flynn'i koruyamazsın, Roxanne. Çoktan dava açtım. Evime girdi ve her şeyi mahvetti."

"Korumak mı?" Tam bir cümle kuramadan söyledim.

"Eddie bu sabah seni karakola götürmek için gelecek, böylece ifadeni verebilirsin, istersen suç duyurusunda bulunabilirsin, istersen bulunmazsın. Seçim senin. Ama eve gitsen bile, ben hala

takip ediyoruz. Flynn'in Boston, Pensacola ve Charleston'da arandığını öğrendiğimize göre, onu bulup burada hallettiğimizde çok meşgul bir adam olacak."

Konuşamadım.

Billy'nin üç farklı şehirde, Denver'ı da sayarsak dört şehirde aranıyor olmasına şaşırmamıştım, her ne kadar benim için yeni bir haber olsa da.

Hayır, konuşamamamın nedeni Hank'in Billy'yi koruduğumu düşünmesiydi.

"Hank-"

Sözümü kesti, "Eşarbını evimde buldum. Indy'de var."

Otomatik olarak (ve anlamsızca) "Bu Tod's" dedim.

"Indy'de," diye tekrarladı, gözlerini kaçırarak. Vincin yerine yerleşmesini, arabamın açık kasaya yerleşmesini izledi. Sonra bana baktı, gözleri boştu, tıpkı Eddie'nin beni ilk gördüğünde olduğu gibi. "İşe dönmem gerek," dedi. "Kendine iyi bak."

Reddedici sözleri üzerine aniden hareket ettim. İstemsizdi ama sanki karnıma yumruk atmış gibi tam ortasından geriye doğru sarsıldım.

Hemen eli kolumu tutmak için uzandı ve kaşları birbirine yaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona baktım ve sonra başımı salladım.

"İyi," diye yalan söyledim.

Beni bir süre izledi, sonra iki. Bir şey söyleme zamanım gelmişti ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Eddie'yle konuş," dedi.

Sadece ona baktım ve tek kelime etmedim.

Gözlerinin sertleşmesini ve kolumu bırakmasını izledim.
"Sen bilirsin."

Sonra da çekip gitti.

Onun gidişini izledim, açık kasa kamyonun gidişini izledim ve dönüp eve girmeden önce uzunca bir süre sokağı izledim.

Fincanımı sehpanın üzerine koydum ve oturma odasında durdum.

Kızıl ve beyaz kedi Petunia bacaklarımı okşadı. Onu sevmek için en iyi pozisyon olan yere oturdum.

Sonra yere kıvrıldım, yan yattım, dizlerimi göğsüme çektim. Petunia üstüme çıktı ve kalçama oturdu. Orada tüneyerek ayağını temizledi.

Eddie kapıyı açtığında beni böyle buldu. "Tanrım," diye mırıldandı.

Sırt üstü yuvarlandım ve Petunia kaçışmaya başladı.

Yerde düz bir şekilde durdum ve Eddie'ye baktım.

"Merhaba," diye selamladım onu.

"İyi misin?"

Hayır, iyi değildim. İyi olmaktan başka bir şeydim. İyi olmaktan o kadar uzaktım ki, iyi olmak başka bir boyuttaydı.

"Çok iyi," dedim.

"Neden yerde yatıyorsun?" diye sordu.

Çünkü tanıdığım en iyi adam, beni dövdükten, kaçırdıktan ve üç eyalet boyunca sürükledikten sonra bile bir kanun kaçağını koruyacak aptal bir kadın olduğumu düşünüyordu. Çünkü aynı adam iyilik ve adaletle ilgiliydi ve benim gibi bir kadınla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çünkü bu gerçek kalbimi kırdı ve beni kızdırdı ve hangisini daha çok hissettiğimden emin değildim, diye düşündüm.

"Biraz dinlenmek istedim," diye cevap verdim.

Eddie bir an düşündükten sonra, "Hank'le konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Flynn'e karşı suç duyurusunda bulunmak için seni karakola götürmeye geldim."

"Okeydoke," diye cevap verdim, yuvarlandım ve kaburgalarımı tutarak dikkatlice ayağa kalktım.

Ayağa kalkıp ona baktığımda, gizlemediği bir şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Pardon?" diye sordu.

"Okeydoke" dedim. Ben hazırlanırken bekleyebilir misin?" Bana bakmaya devam etti, sonra yavaşça başını salladı.

"Hazırlanmam biraz zaman alıyor. Belki geri gelmek istersin."

Gözleri temkinli bakıyordu. "Bekleyeceğim."

"Sorun değil. Kahve mutfakta," dedim ve sonra duşa girdim.

Hiç kimseye karşı suç duyurusunda bulunmamıştım. Altıncı sınıftaki bir okul gezisi dışında karakola bile gitmemiştim. Kıyafet kurallarının ne olduğundan emin değildim.

Duş aldım. Fön çektikten sonra saçlarımı derin bir şekilde yandan ayırdım ve ensemden sabitlenmiş sert bir at kuyruğu şeklinde düzleştirdim. Morlukları gizlemek için makyaj yaptım (bilginiz olsun, işe yaramadı). Dizimin hemen altına kadar inen ve arkası yırtmaçlı, deve renginde dar bir kalem etek giydim, üzerime kırmızı bir jarse tişört ve ayaklarıma da seksi, kırmızı, sivri topuklu askılı ayakkabılar giydim. Son olarak boynuma gösterişli bir eşarp bağladım.

Bonnie ve Clyde'da Faye Dunaway'in Bonnie'sine benziyordum, ama bere ya da tüfek olmadan ve biraz daha fazla renk yeteneğiyle.

Dışarı çıktığımda Eddie kanepede oturmuş kahve içiyor ve maç izliyordu.

"Hazır," dedim ve televizyonun yanına gittim. "Bunu kapatmamı ister misin?"

Tex Amca'nın televizyonu otuz yıllık olmalıydı. Kumandası yoktu. Muhtemelen bazı çevrelerde paha biçilmez bir antika olarak görülüyordu. Kesinlikle bir müzeye aitti.

Döndüm ve Eddie'ye baktım. Bana bir kez daha bakıyordu.

"Eddie?" Cevap vermeyince seslendim.

Gözleri donuklaşmıştı ama kendine geldi ve bana baktı.

"Hadi gidelim," dedi.

Eteğim çok dar olduğu için neredeyse onun süslü, kırmızı kamyonuna binemiyordum ama başardım.

Tam bir sessizlik içinde istasyona gittik.

Park etti ve ben de emniyet kemerimi açmak için yavaşça döndüm. Koluma bir el koyduğunda inmek için geri dönmemi engelledi.

Gözlerimin içine bakarak, "Erkek arkadaşına ne olduğu hakkında bir şeyler bilmelisin," dedi.

Ona göz kırptım.

"Erkek arkadaş mı?"

diye sordum.

"Flynn," diye

yanıtladı.

Sırtım kalktı.

"O benim eski erkek arkadaşım olurdu," diye bilgilendirdim onu.

Bana baktı, sonra söylediklerimi duymazdan geldi ve devam etti: "Bunları karakolda tekrarlıyorsan inkar ederim."

Ona bakma sırası bendeydi.

"Lee'nin adamlarından biri onu arıyor. Sadece bu da değil, Flynn'in başına ödöl koydu, bu yüzden sadece Ike ve polisler değil, yaklaşık sekiz eyaletteki tüm ödöl avcıları da onu arıyor. Lee muhtemelen onu bizden önce yakalar. Hank Lee'ye emir verdi ve Tex de kabul etti." Durdu ve beni izledi. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Bilmiyordum, bu yüzden başımı salladım.

"Flynn polise teslim edilmeden önce nezarethaneye gidiyor. Vance'in hakkı var. Tex vurulduktan sonra ilk vuruşu Vance yapacak. Hank çekildi ama bunu artık biliyorsun," diye açıkladı Eddie.

Son kısmı kesinlikle biliyordum. Hank o sabah oldukça açıktı.

Eddie'nin bana ne söylediğini de anlamıştım. Billy bu "bekleme odasına" gidecekti ve onu eşek sudan gelinceye kadar döveceklerdi.

Billy için üzüldüm ama ne ekersen onu biçersen diye düşündüm.

"Şimdi anladın mı?" Eddie sordu.

Başımı salladım.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi söyle, bana. Hoşuma gitmeyecek ama sözünü yerine getireceğim. Şu anda söyleyeceklerinizi dikkate almak Tex ve Vance'e kalmış."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Lee ile Flynn'i nezarethane olmadan doğrudan polise götürmesi konusunda konuşacağım. Bilmelisin ki dinleyeceğinden şüpheliyim. Kardeşinin ya da Tex'in başına gelenleri izlemek onun için kolay değildi."

Zavallı Lee, diye düşündüm.

Hoş bir düşünce değildi ama yine de iyi günlerimden birini geçirmiyordum. Aslında, en iyi haftalarımın birini de geçirmiyordum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım. "Senden Billy'yi korumanı isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Doğru," diye yanıtladı.

Tamamen ona döndüm. Biraz kaburgalarımı acıttı ama yine de yaptım. Tüm dikkatini ona vermek istiyordum.

"Önce beni boğmaya çalıştı. Sonra üzerimdeki kazağa bir sustalı sapladı. Sonra bana vurdu. Sonra beni Hank'in evine doğru sürükledi."

Eddie'nin gözleri muhafazakârdı ama sözlerim üzerine muhafazası kaydı.

"Sonra kaburgalarımın tekme attı, Hank'in yatağında bana tecavüz etmekle tehdit etti ve beni kaçırdı, bileklerimi bağladı, iki gün boyunca deli gibi araba kullandı, arabadan her çıktığında beni direksiyona bağladı ve o izlerken ellerim bağlı bir şekilde tuvalete gitmemi sağladı."

Eddie'nin koruması gitmişti.

Şimdi gözleri parlıyordu.

"Bu düpedüz kabalık," dedim ona. "Silahlı iki kötü adamdan ya da lavaboya kelepçeli bir şekilde kokuşmuş bir banyo zemininde oturmaktan bahsetmeyeceğim bile, üç gündür duş almadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O herif yüzünden en güzel Lucky kot pantolonumu çöpe attım!"

Sesim gittikçe yükseliyordu. Taksiyi dolduruyordu ve umurumda değildi.

Ellerimi havaya kaldırdım ve kamyonun tavanına baktım. "Yani, Tanrım! Ondan yıllar önce ayrıldım! Bir kadın seni koridorda bavullarınla dışarıda bırakıyor, bir ipucu bul!"

Tamam, şimdi

bağırıyordum. "Roxanne-"

Eddie söyledi.

Onu görmezden geldim. "Sonra Tex Amca buraya döndü, kafayı yedi ve Hank... her neyse. Lee'nin adamları da İncil Kuşağı'nın her yerinde koşturuyor." Durdum ve ona baktım. "Nebraska ve Kansas İncil Kuşağı'nda mı?" Sordum ama cevap beklemedim. "Her neyse, önemli değil. Bu bekleme odasının ne olduğunu bilmiyorum ama umurumda değil. Ne yaparsan yap. Billy bir anı. Sadece bilmek istemiyorum."

Sonra döndüm, kapımı açtım ve kamyondan atladım.

Yere indiğimde topuğumun üzerinde biraz sallanmam dışında harika bir çıkış olabilirdi.

Eddie'yi beklemeden yürümeye başladım ama o bana yetişti.

"Sıkı tutun, kızım," dedi ve beni eteğimin belinden yakaladı. Eteğim çok dar olduğu için oldukça iyi bir yakalamaydı. Bunu yaparken çok pratik yapmış olmalıydı.

Durdum ve ona ters ters baktım. "Ne?"

Bana baktı, gözleri hala parlıyordu ve bir şey hakkında karar verdiğini söyleyebilirdim.

Sonunda, "Sanırım Hank ile konuşmam gerekiyor," dedi.

"Bana iyilik yapma," diye tersledim. "Hank de bir anı. Suç duyurusunda bulunacağım, arabamı alacağım ve bu çılgın kasabayı havaya uçuracağım. Denver Looney Tunes Kasabası. Ekim ayı olsa da Temmuz gibi hissettirse ve her gün dağları görebilsem de umurumda değil. Burası çılgın bir yer ve yarı MacMillan olduğum için bunu ben söylüyorum."

İşim biter bitmez çekildim ve istasyona girdim.

Annem gurur duyardı.

ODA masalar, sandalyeler, kanepeler ve insanlarla doluydu. Geldiğimde insanların çoğu bana açık açık baktı. Bunu görmezden geldim, omuzlarımı dikleştirdim ve Eddie'yi bir masaya kadar takip ettim. Etrafımda bir hareketlilik vardı; insanlar etrafta dolaşüyor, konuşuyor, telefonlar çalıyor, kapılar açılıp kapanıyordu.

Eddie beni bir masanın yanına oturttu, böylece Dedektif Jimmy Marker adında hoş ve yaşlı bir adamla konuşabilecektim.

Ben hikâyemi anlatırken Eddie yanımızda durmuş bizi izliyor ve dinliyordu.

Arada bir Eddie'ye bakıyordum. Bazen ona kaşlarımı çatardım. Bazen de kaşlarımı kaldırarak, "Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" diye sessizce soruyordum. Üçüncü kaş kaldırışımdan sonra bana komikmişim gibi gülümsedi.

Lanet olası çılgın Denver erkekleri.

Dedektif Marker'ın ifademi almasının sonlarına doğru Eddie'nin gerildiğini hissettim.

Ona kaşlarımı çattım ama bana bakmıyordu. Kapıya doğru bakıyordu.

Bakışlarını takip ettim ve nefes almayı bıraktım.

Hank, Lee ve Vance kapıda duruyorlardı ve hepsi bana bakıyordu.

Hank'in gözleri boştu. Lee'ninkiler de aynıydı.

Vance bana sırttı.

İnsanüstü bir çabayla Hank ve Lee'yi görmezden geldim ve Vance'e sırttım.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Eddie ve uzaklaştı. Dedektif Marker'a döndüm.

"İhtiyacınız olan her şey var mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi ama o da Hank'e bakıyordu ve tuhaf bir nedenden ötürü gülümsüyordu. Kocaman gülümsüyordu, sanki fevkalade komik bir şey bulmuş gibiydi.

Denver'ın tımarhane olduğu konusunda tamamen haklıydım.

Herkes çıldırmıştı.

"Kartım sizde mi?" Dedektif Marker bana dönüp baktıktan sonra sordu.

Başımı salladım. "Yolda olabilirim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa cep telefonumu aramanız gerekecek."

"İfade vermek için geri gelecek misin?"

diye sordu. Ona bir bakış attım.

"İfade vermek için geri geleceksin," diye mırıldandı.

Ayağa kalktım, elini sıktım, çantamı omzuma attım ve odanın diğer ucuna yürüdüm.

Odadaki herkes izledi.

Hank, Lee, Eddie ve Vance bir araya toplanmışlardı. Vance ayrıldı ve bana doğru yürüdü. Diğer üçü dönüp baktı.

"Selam kızım," dedi Vance benim alanıma geldiğinde, cidden benim alanıma.

Geri çekilmedim.

"Hey. Beni Tex'in evine bırakman lazım. Beni götürebilir misin?" Ona sordum.

"Önce seni yemeğe götüreceğim."

Ögle yemeği istemiyordum. Kahvaltı etmemiştim, hatta kahve bile içmemiştim ama Hank'in gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için midem iyice sıkışmıştı. Kendimi ayaklarına atıp beni anlaması için yalvarmakla, üzerine atlayıp gözlerini oymak arasında gidip geliyordum.

Bunun yerine gözlerimi Vance'ten ayırmadım ve "Kulağa hoş geliyor" dedim.

Vance Huddle'a döndü.

"Anahtarlar," diye seslendi

Lee'ye.

Lee ona bir dizi anahtar fırlattı ve Vance onları yakaladı. Hank'in bakışlarından kaçındım. Vance elimi tuttu ve dışarı çıktık.

Takılıp düşmemeye ya da başka aptalca bir şey yapmamaya o kadar konsantre olmuşum ki, Vance elimi tuttuğunda odanın nabzının değiştiğini fark etmedim.

Ayrıca Vance'in elimi tuttuğunu gördüğünde Hank'in yüzündeki ifadeyi de yakalayamadım, ki bu iyi oldu çünkü yakalasaydım kesin takılıp düşerdim.

VANCE beni Lincoln's Road House'a götürdü, I-25 yolunun dışında bir motosiklet barı.

Beni yüksek bir bar taburesine oturttu. Etrafıma bakındım ve belki de kıyafetimi değiştirmem gerektiğini düşündüm. Denver kesinlikle bir kot pantolon şehriydi ve Lincoln's Road House'da kot pantolon neredeyse zorunluydu.

İsteğe bağlı olarak siyah deri pantolon giyildiğini fark

ettim.

Vance bana bir bira, kendine de bir gazoz aldı. Birkaç menü aldı ve karşıma oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu, beni yakından izliyordu.

"Hayatım darmadağın, vücudum hâlâ ağrıyor ve hayatımdaki bu değerli zamanı her gün hatırlatacak bir yara izinin yüzümde kalacağından eminim," dedim ona. "Sende durumlar nasıl?"

"Senden daha iyi."

"Vance, tatlım, bu pek bir şey ifade etmiyor." Gülümsedi.

Bacaklarımı çaprazladım, menüme baktım ve göz ucuyla Vance'in hareket ettiğini fark ettim. Ona baktım ama omzumun üzerinden bakıyordu. Arkamı döndüm ve Mace'in bara arka taraftan girdiğini gördüm.

Mace, Vance'e bir çene hareketi yaptı, kendine bir bira aldı ve sonra gelip yanıma oturdu.

Bana şöyle bir baktı ve "Kıyafetin güzelmiş" dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Vance, Mace'e, "Senin bir gözetleme görevinde olduğunu sanıyordum," dedi.

"Matt beni rahatlattı. Gözetimden nefret ediyorum. Çok sıkıcı," diye karşılık verdi Mace. "İke'dan haber var mı?"

Hem Vance'in hem de Mace'in gözleri bana kaydı.

Biramdan bir yudum alırken boştaki elimi onlara doğru salladım.

Birayı masaya koydum ve "Bekleme odasını ve planlanan kış tekmelemeyi biliyorum. Benim için sorun yok."

Mace Vance'e baktı. "Sanırım ondan hoşlandım." "Bir numara al," diye yanıtladı Vance.

Aman Tanrım.

"Beni besleyecek kimse var mı?" Benden hoşlanmaları hakkında konuşmalarını engellemek için ağzımdan kaçırdım.

Vance bok yiyen sırtışını yaptı ve sonra sipariş verdik.

Çantam çaldı, ben de açıp telefonumu aldım. "ANNETTE ARIYOR" yazıyordu. Çevirip açtım.

"Hey," dedim.

"Hey," diye karşılık verdi. Olamaz.

Annette normal selamını vermedi. Bu bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

Gerginleştım. Ben gerildiğim için hem Mace'in hem de Vance'in gerildiğini hissettim.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

"Jason ve ben oraya doğru yola çıktık. Iowa'dayız, Tanrı aşkına. Iowa."

Sanki Iowa için söyleyecek bir sözü yokmuş gibi durdu, ben de "Ve?" diye sordum.

"Şey, senin evine uğradık ve biraz dağınıktı."

Daha da gerildim. Vance ve Mace beni izliyorlardı.

"Çöp mü?" diye sordum.

"Evet. Dizüstü bilgisayarınız oradaydı ve bir şey kaybolmuş gibi görünmüyordu ama birçok şey kırılmıştı. Mobilyalarınız kesilmişti. Uzman değilim ama biri bir şey arıyormuş gibi görünüyordu. Kıyafetlerinin çoğunu ve isteyebileceğini düşündüğüm diğer bazı şeyleri aldım."

Gözlerimi kapattım, dirseğimi masaya koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Teşekkürler, Nettie."

"Gücümüzün yetip yetmeyeceğine bakacağız. Oraya vardığımızda bir otel ya da başka bir yer buluruz. Seni yarın ararım."

"Tamam. Dikkatli ol ve... teşekkürler."

"Sonra görüşürüz." Sonra bağlantıyı kesti ve ben de telefonu kapattım.

Vance ve Mace hâlâ beni izliyorlardı.

"Çöp mü?" Vance sordu.

"Çatı katım. Bir arkadaşım bazı eşyalarımı almaya gitti. Birisi bir şey arıyormuş gibi görüldüğünü söyledi. Söyleyebildiği kadarıyla kayıp bir şey olmadığını söyledi. Dizüstü bilgisayarımı bile almış, yani beni soymak için oraya gitmiş olamazlar," dedim.

Vance Mace'e baktı.

Mace, "Bir telefon görüşmesi yapmalıyım." diye mırıldanarak çıktı.

Mace'i görmezden geldim ve Vance'e "Endişelenmeli miyim?" diye sordum. Bana baktı.

"Endişelenmeliyim," dedim.

Elini uzattı ve benimkini tuttu. "Muhtemelen Flynn'in peşindeki insanlardı. Seninle ilgilenmediklerini çoktan kanıtladılar. Muhtemelen endişelenecek bir şey yok."

Başımı salladım ama "muhtemelen" kelimesini kullanması pek hoşuma gitmedi.

Sonra Vance'in yine omzumun üzerinden baktığını gördüm. Elimi bıraktı ama başını eğdi ve telefonum tekrar çaldığında masaya gülümsedi.

"INDY CALLING" yazıyordu.

Derin bir nefes aldım ve cevapladım.

"Neredesin lan sen? Evi milyonlarca kez aradım," diye gürledi Tex Amca.

"Üzgünüm Tex Amca, seni aramalıyım. Billy'ye karşı suç duyurusunda bulunmak için Eddie'yle birlikte karakola gittim. Şimdi de Vance ve Mace ile Lincoln's Road House'da öğle yemeği yiyorum."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve döndüm. O sırada Mace'in arka kapıda durup Lee, Eddie ve lanet Hank'le konuştuğunu gördüm.

"Siktir," dedim arkamı dönerek. Vance bana gülümsüyordu.

"Gülümseyecek bir şey yok!" Vance'e tısladım.

Vance'in gülümsemesi genişledi.

"Ne diyorsun lan sen?" Tex Amca kulağıma gürledi.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, Hank'in gözlerini sırtımda hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.
"Neredesin sen?"

"Fortnum'da. Bütün gün Indy, Ally ve Jet'in seni kaçıran o aptal, huysuz orospu çocuğuna hâlâ nasıl takılı kaldığınla ilgili konuşmalarını dinledim. Onlara hepsinin kafayı yemiş olduğunu söyledim," dedi. Sonra da "Sen değilsin, değil mi?" diye sordu.

Garson gelip yemeğimizi masaya koyarken gözümü kırptırdım.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Görünüşe göre Hank Lee'ye, Lee de Indy'ye söylemiş, Indy de herkese senin hâlâ o şerefsiz aşık olduğunu söylemiş."

Vücudum tamamen hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça arkamı döndüm ve Hank'e baktım.

Ya da daha doğru bir ifadeyle, kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış bir şekilde ona bakıyordu.

Hank kaşlarımı çattığımı fark etti ve kaşlarını kaldırdı. Gözlerim yarıklara kadar kısıldı.

Sonra masaya geri döndüm.

"Hayır... Ben... Billy... kahrolası... Flynn'e... aşık... değilim..." Her kelimeyi heceleyerek söyledim.

Sözlerimi bitirdikten sonra Vance başını geriye attı ve güldü. Ben de ona kaşlarımı çattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Tex Amca.

"Arabamı geri getir, Tex Amca. Eve varır varmaz gidiyorum," diye ısrar ettim.

"Hayır, hayatım. Hank'le aranı düzeltmelisin." "Hayatta olmaz."

Tex sessizdi.

"Emin misin?" diye sordu sonunda. "Çok eminim," diye yanıtladım.

Daha fazla sessizlik.

Sonra sordu, "Vance hakkında ne hissediyorsun?"

Tanrı merhamet etsin.

"Güle güle," diye cevap verdim.

Telefonu kapatamadan aceleyle, "Sen bu gece kal, anneni ararız," dedi.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Biz mi?" diye sordum.

Mace yanıma oturdu, Vance'e bir bakış fırlattı ve sonra yemeye başladı.

Tex Amca kulağıma, "Evet, sen ve ben." dedi.

"Onunla konuşacak mısın?" Alçak sesle sordum.

Durakladı. Sonra "Evet." dedi.

Hemen kabul ettim. "Bu gece kalacağım."

İçimden takla atmak geliyordu ama Tex Amca yoluna devam etmişti. "Çocuklarla iyi eğlenceler. Bu akşam yemeği sen pişireceksin."

"Bana uyar. Kutlama yaparız. Süslü bir şeyler hazırlarım."

"Kulağa hoş geliyor. Televizyondaki gibi içinde şehriye olan pilavla birlikte yağlı, sulu domuz pirzolası yemek istiyorum. San Francisco'nun ikramı."

Vance'in kızartma yemesini izledim, şaşkın bir sessizlik anına saplanıp kalmıştım.

Sessizliğimi bozduktan sonra "San Francisco ikramı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Tex Amca. "Ben markete gideceğim."

"Ben daha süslü bir şey düşünüyordum, mesela dana wellington. O günlük yemek, yıllardır konuşmadığın kız kardeşinle konuştuktan sonra yiyeceğin yemek değil."

"Siktir et onu. Bir dahaki sefere içki yerine şampanya isteyeceksin. Ben markete gideceğim. Sen yemek pişirmek için eve zamanında dön. Madem Vance'le birliktesin, ona iyice bir bak. Gördüklerin hoşuna gitmezse, Mace'e bir bak. Mace'i o kadar iyi tanımıyorum ama iyi birine benziyor."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Amcama sordum.

"Yok artık. O çocuklar çok boktan," diye cevap verdi. "Hank benim seçimim olabilirdi ama o işi berbat etti. Matt ve Bobby alındı. Ike yollarda ve o korkunç bir

Orospu çocuğu. Mace ya da Vance'i sevmiyorsan, seni Luke'la tanıştırayım. Lee, Luke'un ciddi bir baş belası olduğunu söylüyor ama bir kurşun yarasından sonra iyileşiyor, bu yüzden onu iş başında görmedim. Yine de Indy'nin onu sevimli bulduğunu söylediğini duydum. Bir süreliğine ona iyi davranman gerekecek."

Aman Tanrım.

Tex Amca, çöpçatan. "Sen delisin," dedim.

"Bana söyledikleri bu." Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonumu kapattım ve bir saniye boyunca ona baktım. Sonra yumruğumu etrafına doladım, ellerimi "Gol!" dercesine havaya kaldırdım ve yüksek sesle "Yaşasın!" diye bağırdım.

Şu anda barda duran Lee, Eddie ve Hank de dahil olmak üzere herkes dönüp baktı.

Her neyse.

Hiçbir şey bu mutluluk parçasını delip geçemezdi. Hank bile.

Vance'e sııttım.

"Görünüşe göre şansın döndü," diye yorum yaptı Vance.

"Dostum, Tex Amca bu gece annemle konuşacak. İlk önce Vietnam'dan döndüğünden beri en son konuştukları zaman olacak."

Vance'in gözlerparladı sonra onlar ısındı. Sonra,
Uzandı ve kulağımın kıvrımını izledi.

"İyi haber," diye mırıldandı.

"Buna inansen iyi edersin," diye

kabul ettim.

Tezgâha çarpan bir bira şişesinin gürültüsünü duydum. Tam zamanında döndüm ve Hank'in giderken arkasını gördüm.

Eddie ve Lee'nin barda durduğu yere baktım.

Eddie bana gülümsüyordu. Lee ters ters bakıyordu.

Onlara sırtımı döndüm ve bunların hiçbirini beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Ki öyle de oldu, hem de çok.

Ama tam o sırada, Tex Amca'nın annemi arayacağı mutlu haberiyle birlikte, sakız iyiliğiyle dolu sahte bir dünyada yaşayacağıma karar vermiştim.

En azından Colorado sınırını geçene kadar, sonra Nebraska'ya kadar Joni Mitchell ve Van Morrison oldu.

ON İKİ

HANK VE ÇILGIN YOLCULUĞUM

"H Ben, anne," dedim.

Tex Amca yemek masasında karşımda oturuyordu. Bacakları zıplıyor, elleri kalçalarında aşağı yukarı hareket ediyor, gözleri çılgına dönmüştü.

Domuz pirzolası ve pilavımızı yemiştik ve Tex üç kadeh içki ve iki bira içmişti. Hazır olduğunu düşünmüştüm ama kendiliğinden yanacakmış gibi görünüyordu.

"Selam tatlım. Neyin var senin?" Annem kulağıma söyledi.

Tex'e güven verici bir şekilde gülümsedim.

"İki tane gerçekten iyi haberim var," dedim ona.

"Öyle mi? İyi haberler her zaman işime yarar."

"Şey..." "Billy'yle işimiz bitti. O gitti.

Bu sefer gerçekten

gitti." Annem

sessizdi.

Sonra nefes aldı, "Aman Tanrım." Sonra telefonu ağzından uzaklaştırdı ve "Herb!" diye bağırdığını duydum.

Herb, buraya gel! Roxie, Billy'den ayrılmış. Yüce İsa. Yüce İsa dualarımı duydu."

Annem bir süre böyle devam etti.

Sabırla bekledim, çünkü annemin bu davranışına alışmıştım. Annem Pazar günleri kiliseye giderdi ve kesinlikle bir Hristiyandı, ancak tatlı Rab İsa'yı sadece biraz drama yeteneği gerektiren özel durumlarda (ki çok sayıda vardı) çağırırdı.

Bunun gibi.

Telefon itildi ve babam oradaydı. "Roxie?" "Selam, baba."

"Bu doğru mu? Sonunda o kaltaktan kurtuldun mu?"

"Evet."

Onlara Billy ile yaptığım çılgın gezintiyi anlatmayacaktım. Bunun için iyi bir zaman seçmem gerekiyordu, mesela Tex Amca'nın içkisinden üç kadeh içtikten sonra. Her neyse, yaklaşan yarı aile buluşmasına hiçbir şeyin renk katmasını istemiyordum.

"Tanrı'ya şükürler olsun. O piçten hep nefret etmişimdir," dedi babam.

Babam hiçbir şeyi saklayan biri değildi.

"Biliyorum. Bunu gerçekten bir sır olarak saklamadın," dedim ona. "Kardeşin de öyle," diye devam etti.

"Biliyorum."

"Ve kız kardeşin."

"Biliyorum," diye
vurguladım. "Ve anneni
de."

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. "Tanrım, baba,
biliyorum."

"Ve sokağın aşağısındaki Bayan Montgomery. Onu görür
görmez bana onun kötü bir tohum olduğunu söyledi."

Aman Tanrım.

Billy elbette kötü bir tohumdu ama Bayan Montgomery
herkesin kötü tohum olduğunu düşünüyordu. Holly
Newbury'nin bile kötü tohum olduğunu söylerdi ve Holly
artık Rahibe Holly'ydi ve St. Malachy İlkokulu'nda
öğretmenlik yapıyordu.

"Baba," dedim uyarırcasına.

"Bu iyi haber, Roxie. İyi haber."

Konuyu değiştirmeye karar verdim, çünkü Tex Amca
patlamak üzere görünüyordu ve bu gösteriyi yola
koymazsam ne olacağını kim bilebilirdi?

"Annem hâlâ orada mı?" diye
sordum. "Evet. Onunla konuşmak
ister misin?" "Baba, dinle, oturuyor
mu?" Sessizlik, sonra, "Hayır."

"Oturmasını sağla. Baba, ben Denver'dayım." Yine
sessizlik.

Devam ettim, "Şu anda Tex Amca'nın karşısında
oturuyorum.

Onunla konuşmak istiyor."

Bir tereddüt oldu, sonra elinin ağızlığın üzerine gittiğini duydum, ama yine de kelimeleri seçebiliyordum. "Trish, oturman gerekiyor."

"Ne?" diye sordu annem arka plandan ve ses tonunda "Roxanne Şimdi Ne Yaptı? "nın anneme ait kenarını duyabiliyordum.

Babam ona, "Roxie Denver'da, Tex'le birlikte," dedi. Kısa ama yüksek bir çığlık duydum.

Annem çığlık atmayı bitirdiğinde babam, "Seninle konuşmak istiyor," diye devam etti.

"Yüce İsa. Yüce İsa," diye bağırdı annem.

Tex Amca'ya gülümsedim.

Tex aniden ayağa kalktı, kaçmaya hazırdı. Ben de buna hazırlıklı olarak ayağa kalktım ve telefonu yanıma alarak yolunu kestim. Gözleri her zamankinden daha vahşiydi.

"Tex Amca, derin bir nefes al," diye tavsiye ettim.

"Telefonu annene veriyorum," dedi babam kulağıma. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim ve Tex Amca'ya baktım. "Hazır mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Tex?" Annem tereddütle kulağıma söyledi.

"Merhaba anne, hala benim. Bekle, Tex Amca geldi."

Tex derin nefesler alıyor, sonra dudaklarını büzüyor ve sanki bir kadınmış gibi hızlı hızlı üflüyordu.

Lamaze doğum pratiği. Telefon ahizesini ona uzattım ve sanki canlı bir şeymiş gibi ahizeye baktı. Sonra derin bir nefes daha aldı, ahizeyi elimden kaptı ve kulağına götürdü. Telefonu yemek masasının üzerine koydum.

"Trish?" Tex yumuşak bir sesle konuştu.

Karnımda eriyen bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Yaklaştım, alnımı amcamın iri, fıçı gibi göğsüne yasladım ve kollarımı ortasına doladım. Ona sarılmama ihtiyacı olmayabilirdi ama benim buna ihtiyacım vardı, hem de çok.

"Evet, benim. Nasıl gidiyor?" Tex sordu.

Annemin Tex'le konuştuğunu duydum. Sesi yüksek geliyordu ve ne dediğini anlayamıyordum. Bir süre konuştuktan sonra Tex'in vücudunun gevşediğini hissettim ve elini enseme koydu.

"Ben ve Roxie az önce pirzola ve pilav yedik. Birbirimizi tanımak için birkaç gün harcadık. O iyi bir çocuk, Trish. Onunla iyi anlaşıyorsun. Herb nasıl?"

Annem yine konuştu ve ben kapının çalındığını duydum. Çekildim, parmak uçlarıma bastım, Tex Amca'nın tüylü yanağına bir öpücük kondurdum ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı.

Gülümsemem kayboldu ve gördüğüm şey karşısında ağzım açık kaldı.

Hank orada duruyordu, hâlâ kot pantolonunu, botlarını ve şarap rengi Henley'sini giyyordu ama şimdi siyah deri ceketini de giymişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Sordum ama cevap vermedi.

İçeri girdi ve ben de yolundan çekildim çünkü çekilmeseydim bana çarpacaktı.

Hank odanın içinde bir şeyler arıyordu.

Tex Amca telefon ahizesini kulağına dayamış, gözleri Hank'in üzerindeydi.

Sonra Hank sehpanın üzerinden çantamı aldı, yanıma geldi, elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı sürükleyerek arkamıdan çarptı.

Çarpma sesinden Tex Amca'nın gürültülü kahkahasını duyabiliyordum.

Vay anasını.

Neler oluyordu?

"Hank!" Elimi onun elinden çekmeye çalışarak bağırdım ama beni kaldırım boyunca 4Runner'ına doğru sürüklüyordu.

"Hank! Dur! Neler oluyor?"

Beni sürücü tarafına götürdü, kapıyı açtı, eğildi, beni kucağına aldı ve ben bir çığlık attım.

Sanki hiç ses çıkarmamışım gibiydi. Hank beni koltuğa oturttu ve arkamdan girdi, böylece iki kez yolcu tarafına geçmek zorunda kaldım. Ben bir şey yapamadan,

Hatta emniyet kemerimi bile bağladım, Hank çantamı kucağıma attı, arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

"Beni Tex'e geri götür," diye talep ettim. Beni görmezden geldi, ben de devam ettim, "Ne yapıyorsun? Beni Tex'e geri götür!"

Hâlâ bir şey söylemedi.

"Bunu göreceğiz," diye tersledim, çantamı açtım ve telefonumu çıkardım. Kimi arayacağımı bilmiyordum ama birini arayacaktım.

Hank telefonu elimden alıp benden uzağa, onun tarafına, ön konsola fırlattığında telefonu zar zor çıkarabildim.

Ona baktım. Sonra ona baktım.

"Peki!" Ofladım çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve zihnim allak bullak olmuştu.

Sonra ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Bu delilik. Sen delisin. Denver delirmiş. Hepiniz geçen yüzyılın üzerinden atladınız, değil mi? Hatta son bir milyon yılı bile! Siz mağara adamısınız," diye bağırdım. "Beni Tex Amca'nın evinden sürükleyerek çıkardığınıza inanamıyorum. Annemle konuşuyordu!"

"Sessiz ol," diye konuştu Hank sonunda.

"Sessizliği sikeyim. Tanrım! Neden fırsatım varken arabama atlayıp buradan defolup gitmedim?"

Hank'in cevabı "Bu iyi bir soru," oldu.

Bu beni susturdu çünkü cidden oraya gitmek istemiyordum.

Emniyet kemerimi bağladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bir plan yapmaya çalıştım.

Hâlâ dar eteğim ve topuklu ayakkabılarımın içindeydim. Koşamıyordum. Hala üç kaburgam kırıktı. Dövüşemezdim. Zaten Hank'le dövüşmek istemiyordum. Lanet olsun, ben de koşmak istemiyordum.

Ne diyordum ben? Düşündüm.

Sonra kendimi düşünmeyi tamamen bırakmaya zorladım.

Ne olduğunu anlamadan evinin önüne park etti. 4Runner'ının içinde oturuyordum, o arabanın kaputunun etrafında dolaşırken kollarım hâlâ kavuşturulmuştu ve hareket etmiyordum.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı, içeri eğildi, kemerimi çözdü ve beni dışarı çekti. Beni ön kapıya kadar sürükledi.

"Tex Amca'ya geri dönmek istiyorum," dedim ona.

"Tex'e geri dönmüyorsun," dedi otoriter sesiyle ve kapıyı açtı.

Ben daha başka bir şey söyleyemeden Shamus oradaydı ve Hank beni içeri çekerken Hank'in ve benim üzerime atlıyordu.

"Selam dostum. Selam oğlum," diye mırıldandım ve eğilerek kulaklarının arkasını hızlıca kaşıdım. Beni kaçırdığı için Hank'e kızgındım ama hıncımı Shamus'tan çıkarmak için bir neden göremiyordum.

Çok hızlı bir çizikti çünkü Hank kapıyı arkamızdan kapattı, kilitledi, tekrar elimi tuttu ve sonra beni yatak odasına doğru sürüklemeye devam etti.

İşte o zaman elimi çekerek kavga etmeye başladım. "Hey! Nereye gidiyorsun? Bırak beni!"

Durmadı. "Hank,
lanet olsun!"

Yatak odasına ulaştığımızda nihayet durdu. Beni de bıraktı. Yatağın yanındaki ışığı yaktı ve ben kaçmak için döndüm, ama beni belimden yakaladı, bunu her nasılsa nazikçe yaptı ve beni etrafına çekti, böylece onunla yatak arasında sıkıştım.

Sonra ceketini silkti ve Henley'sini çıkardı.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve çıplak göğsüne baktım. Aman Tanrım.

"Sen ne-?" Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Kaburgalarına hürmeten, bu sefer sen üstte olabilirsin." Ağzım açık kaldı.

Sonra gözlerim kafamın içine geri döndü ve ona dikildi.

"Hiç sanmıyorum," diye tersledim.

Beni kalçalarımıdan yakaladı, kendine çekti ve öptü.

I yaptı Diren. Ben değil o Zayıf. Bu sadece o Direnişim uzun sürmedi.

Ağız yanağımdan boynuma doğru inmek üzere benimkini terk ettiğinde, "Sen bir pislisin," dedim.

Biraz uzaklaştı, tişörtümü eteğimden çekip çıkardı, başımın üzerinden geçirdi ve yere bıraktı.

Sonra gözlerimin içine baktı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve gözlerindeki bakışı gördüğümde durdu. Uzak ya da ilgisiz değillerdi. Başka bir şeydi, daha önce onda ya da herhangi birinde hiç görmediğim bir şeydi.

"Evet," diye kabul etti ve sesi gözlerindeki bakışı yansıtıyordu. "Öyleyim."

Sonra beni tekrar öptü.

Söylemeye gerek yok, ondan sonra çılgına döndü. Ne diyebilirdim ki?

Bu Hank'ti.

Birbirimizin üzerindeydik, eller, ağızlar, diller. Eteğimi yukarı çekti, belimde topladı, ikimizi de döndürdü ve yatağa oturdu, kollarını bana doladı, beni de yanına aldı. Geri çekildi, beni dikkatlice yuvarladı, sonra uzaklaştı, külotumu indirdi ve bir kenara fırlattı. Eğildi, bacaklarımı ayırdı ve ağız oraya gitti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve ellerimi saçlarının arasına soktum.

Beni uçurumun kenarına götürdü. Nefes nefese kalmıştım, ellerimi saçlarına bastırıyordum ve beni çektiğinde neredeyse oradaydım. Anında yukarı çıktım. Ellerim omuzlarına gitti, onu sırtına doğru ittim. Tokasını açtım, kot pantolonunun düğmelerini çözdüm, kalçalarına gerektiği kadar indirdim ve üzerine çıktım. Onu içeri sokmak için ellerimi etrafına dolamıştım ama elleri kalçalarımın gitti. Kıpırdandı, içime girdi ve elim aramızdan uçup gitti.

İçimi doldurduğunda sırtım kamburlaştı. Nefesim kesildi ve Hank kasılmaya devam etti.

Bu Hank ve benim çılgın yolculuğumdu ve çok daha tatmin ediciydi.

Bütün işi bana yaptırmadı. Güçlüydü, kalçaları güçlüydü ve ben sadece omuzlarına tutunup yolculuğun tadını çıkardım.

Çok lezzetliydi.

Boşaldığımda, elleri sırtımdan yukarı kayarak beni aşağı bastırdı ve iniltilerimi ağzına aldı.

Birkaç dakika sonra, ben de iyiliğine karşılık verdim.

Daha sonra, yüzümü boynuna bastırdım ve o konuştu, sesi derin ve boğuktu, "Adımı söyle."

Tereddüt ettim, ne sorduğundan emin değildim. Onun kim olduğunu bilmediğimi mi düşünüyordu? Kendimi hayal ettiğimi mi düşünüyordu?

Billy ile mi?

"Hank," diye fısıldadım, kalbim boğazıma
düğümlemişti. "Bana böyle
seslenemezsin."

Midem bulandı ama sessizliğimi korudum.

Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni de yanına alarak
doğrulduğunda kaslarının sıkılaştığını hissettim. Yatağın
kenarına yerleşti, ben hala ona sarılmıştım, ellerim
omuzlarındaydı. Ona baktım ve o da bana bakıyordu.
Kollarını üzerimden çekmedi.

"Eddie'yle konuştum,"
dedi. "Ben de öyle
düşünmüştüm," dedim.

Başını eğdi ve boğazımı öptü, sonra yüzünü orada tuttu.

"Tanrım, Roxie, özür dilerim," dedi boğazıma doğru.

Gözlerimi kapattım ve kollarım refleks olarak gerildi
ama hiçbir şey söylemedim. Söylenecek ne vardı ki? Son
yirmi dakika insanlık tarihinin en iyi özrü olmuştu.

Başını tekrar arkaya yatırdı. "Tex'i arayıp geceyi benimle
geçireceğini haber vermelisin."

Başımı salladım.

Benim bir tacizciye aşık, üzgün, kayıp bir kadın
olduğumu düşünmediği için mutluydum ama Hank'le
yeniden birlikte olmaya da hazır değildim.

"Beni Tex'e geri götürmelisin."

Gözleri tembelleşti. "Tex'e geri dönmüyorsun."

Ona baktım ve haklı olduğunu anladım, çünkü gözlerindeki tembelliğin arkasında yoğun bir his vardı ve kendime istediğimi söylemeye çalıştığım şeyi elde etmek için savaştığım gerektiğini biliyordum. Zaten bunu gerçekten istemediğim için savaşımaya hazır değildim.

Beni yan yatırdı ve başım yastığa çarptı. Bana doğru uzandı, telefonunu aldı ve bana uzattı.

Ben Tex Amca'ya seslenirken Hank uzaklaştı ve kot pantolonunu yukarı çekti ama düğmelerini iliklemedi. Sonra eteğimi aşağı çekti.

"Yo!" Tex Amca cevap olarak gürledi. "Hey, Tex Amca. Hank ile birlikteyim."

Bir kıkırdama duydum. "Evet, bunu gördüm. Bu çocuklar tam bir pislik," diye cevap verdi Tex Amca.

İçimi çektim. "Bu gece eve gelmeyeceğim."

"Hiç şaşırmadım. Hank yarın seni Fortnum'a götürsün. Eve gelmen gerekirse paspasın altına bir anahtar koyacağım."

"Annemle nasıl gitti?" Ben sordum.

"O ve Herb birkaç hafta içinde geliyorlar."

Hank dirseğinin üzerinde bana doğru eğilmişti ve kendimi tutamayıp ona gülümsedim. Gözleri yumuşadı ve eli boynuma gitti. Çenemi okşadı ve ben dudağımı ısırdım.

Sessizce mutluluğumu paylaştım ve o da sessizce kabul etti.

Zihinsel olarak kendimi o andan sıyırdım. "Bu iyi," dedim Tex Amca'ya.

"Gitmeliyim, Nancy'ye onu arayacağımı söyledim. Aramayacak.

Buna inan, sen ve Hank, ben Trish'i arıyorum. Lanet olsun, ama burada işler uzun süre sıkıcı kalmıyor."

"Seni seviyorum Tex Amca," diye ağzımdan kaçırdım ve bunun onun için çok mu fazla olduğunu merak ederek gözlerimi kapattım.

Sessizlik oldu, sonra, "Sevgilim."

Bağlantıyı kesmeden önce söylediği tek şey buydu.

Gözlerimi açtım ve telefonun kapatma düğmesine bastım. Hank onu benden aldı ve yuvasına koydu.

Sonra bana baktı. "Yemek yedin mi?"

Başımı salladım.

"Tatlı yedin mi?" Başımı salladım.

Ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni peşinden çekti. "Giyin, gidelim."

Beni Gunther Toody's adında bir yere götürdü, aile yemekleri için tasarlanmış ve 50'lerin tarzı bir lokanta hissi veren gösterişli bir restoran. Neon, krom, vinyl ve slogan düğmeleriyle kaplı beyaz üniformalı, şok edici kırmızı ruj

süren garsonlar.

Hank burger ve patates kızartması istedi. Ben ikolatalı malt aldım. Malt hayatımda yediğim en kalın, en büyük, en iyi malttı.

Pencereden dışarı bakıyor, maltımın pipetini emiyor ve bir düşünce yakalamaya çalışıyordum. Her şey çok hızlı gelişıyordu. Ayak uyduramıyordum. Bundan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi, ne düşüneneceğimi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey yavaşlamam, nefesimi tutmam, vücudumu iyileştirmem ve kendimi güvene almam gerektiğiydi. Hank'in güvende olduğunu düşünmüyordum. Denver kesinlikle güvende değildi, en azından duygusal olarak. Dürüst olmak gerekirse Chicago da öyle.

Hank'in ayağının beni düşüncelerimden uzaklaştırarak ayağımı dürttüğünü hissettim ve pencereden ona baktım.

Tanrım, çok yakışıklısın, diye düşündüm gözlerim ona takıldığında.

İçimi çektim ve başımın hâlâ ciddi bir belada olduğunu fark ettim.

Yemeğini bitirmişti ve tabağı kenara itilmişti. Beni izliyordu.

"Söylenecek şeyler var," dedi bana.

Olduğunu sanıyordum ama hiçbirini söylemek istemediğim gibi duymak da istemiyordum.

Seçme şansım olmayacaktı.

"Bana onu sevdiğini söylemiştin," dedi Hank.

Gözlerimi kırptım.

"Sevdim, sevdim, deh, deh, deh," dedim. "Geçmiş zaman."

Hank öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Tatlım, 'Onu seviyor musun?' diye sordum ve sen de başını salladın, geçmiş zaman değil."

Oh.

Bunu hatırladım.

Kahretsin.

Ben de öne doğru eğildim. "Deli bir adamdan yeni kurtarılmıştım ve günlerdir uyumamıştım. O kadar yorgundum ki ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bilmiyordum."

Elimi sıktı. Anladığına ve üzgün olduğuna dair verdiği tek onay buydu, ama anladığını ve üzgün olduğunu biliyordum. Hank gibi bir adam muhtemelen çok fazla özür dilemezdi ve ben o gece ondan zaten bir özür almıştım.

Pencereden dışarı baktım.

Pencereye, "Bu işi hallettiğimize sevindim," dedim, gerçekten de öyleydi. Temiz bir ara vermek, her şeyi çirkin ve kötü yerine iyi ve sakın bırakmak iyi olurdu.

Elini benimkinden biraz çekti ve ben de ona baktım.

"Bıraktığımız yere geri döneceğiz," dedi. "Onu bulduklarında Flynn'le uğraşmak zorunda kalacağız ama sen ve ben buradan devam edebiliriz."

Başımı salladım. "Hayır, arkadaşım Annette şu anda eşyalarımı Denver'a götürüyor, onları ve arabamı alır almaz gidiyorum."

"Günüşiği-"

"Hayır, Hank. Geri dönüş yok. Benim bir aptal olduğumu düşündüğün için sana kızgın değilim, çünkü ben bir aptalım. Sadece bu konuda aptal değilim. Sorun şu ki... Hayatımı düzene sokmam gerekiyor ve bu biraz zaman alacak. Sen... hayatına devam etmelisin."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Devam etmek mi?" kelimeleri yavaşça söyledi.

Başımı salladım. "Evet, bir yanlış anlaşılma yerine iyi bir notla bitirecek olmamız güzel," dedim.

"Roxie, biz bitmiyoruz."

"Evet, öyleyiz. Sen iyi bir adamsın..." Durdum ve bunun sadece o olduğunu fark ettim.

O iyi bir adamdı. Ben bir deliydim, evim dağıtılmıştı, eski sevgilim dört eyalette aranıyordu ve hâlâ kaçaktı, Tanrı bilir nerede ve ikimizin de etrafında dolaştığımız şey benim lekeli olduğumdu. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Billy'yi artık sevmediğimi bilse bile, Hank'in bunu düşünmesi bile benim hakkımda ne düşündüğü hakkında bilmem gereken her şeyi bilmemi sağlıyordu.

"Her şey bitti," diye bitirdim.

"Pardon, bir saat önce becerdiğim sen değil miydin?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Ona kaşlarımı çattım.

"Henüz bitmedi," dedi.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Evet, öyle. Yarın gidiyorum."

Bir süre beni izledikten sonra elimi bıraktı, arka cebinden cüzdanını çıkardı, masaya birkaç banknot attı ve cüzdanını tekrar cebine sokarak ayağa kalktı. Beni kabinden çıkardı ve elimi tutarak kapıya doğru yönlendirdi, kapıdan geçmeden önce garson kıza çenesini kaldırdı.

Dışarı çıktığımızda elimi bıraktı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti.

Pekala.

Bitirdiğim şeyleri çok iyi karşılıyordu.

Rahatlamam gerektiğini bilmeme rağmen, bu beni biraz kızdırdı.

4Runner'a vardığımda bana kapıyı açtı ve ben de ona dönerek her şeyi olumlu yönde tutmaya ve kibar olmaya karar verdim.

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Bana baktı.

"Anlamıyorum," dedi.

"Affedersiniz?"

"Roxie, sen değil gidiyor Her yerde. I sadece var seni kalmaya ikna etmek için."

Ona göz kırptım.

"Yarın gidiyorum," dedim (tekrar).

Benim alanıma girdi. Geri çekildim ve beni kapının iç tarafına sıkıştırdı.

"O zaman seni yarından önce ikna etmeliyim."

"Bunu yapamayacaksın. Benim kararım kesin," dedim ve ellerimle göğsüne bastırarak onu geri ittim.

"Birkaç gün önce benimle akşam yemeği yemek bile istemedin. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yatağıma girdin. Seni ikna edebilirim."

Vay be!

Kendinden kesinlikle emindi.

Tabii ki söyledikleri doğrudu (beni ikna etme kısmı hariç), ama yine de.

"Beni Tex Amca'nın evine geri götür," dedim.

Sırıttı. "Tex'e gitmiyorsun. Benimle eve geliyorsun."

Öfkeli bir ses çıkardım.

Bunun, onunla olan ilişkiyi bitirmemi pek iyi karşılamadığı anlamına geldiğini tahmin ettim. Aslında, hiç de iyi karşılamıyordu.

Hank beni öptü.

Sonra, hâlâ başım dönüyordu, onunla eve gittim.

SIRT ÜSTÜ YATIYORDUM. Hank bacaklarımı dizlerimden kaldırmıştı, böylece bacaklarım onun yanlarına sıkışmıştı. Dirseklerinin üzerindeydi, böylece ağırlığı üzerimde değildi. Bacaklarım bükülmüştü ve

kaldıraç, içimde derinlere kayıyordu, hiç kimsenin olmadığı kadar derine.

Gözlerim kapalıydı, onun hareket ettiğini hissediyordum, kollarım sırtına sıkıca sarılmıştı.

Beni tekrar baştan çıkarmasına izin verdim (dürüst olmak gerekirse, çok fazla sürmedi) ve her şeyi ezberliyordum, onun kokusunu, onun hissini, onun tadını, onun gücünü. Bu anıları uzun süre saklamam gerekecekti.

Çekildi ve ritmini bozdu, vücudu gergindi. Onu hissedebiliyordum ama içeri gelmiyordu.

Gözlerim açıldı. "Hank?"

Başını eğdi ve kulağıma mırıldandı, "Kal." Vay anasını.

Tüm vücudum kasıldı.

"Yapma," diye yalvardım.

"Bana kalacağına söz ver," diye fısıldadı.

Hareket ettim, kollarımı sıktım ve bacaklarımı sırtına doladım. "Whisky-"

Onun takma adını kullandığımda, derinlere kaydı ve devam ederek beni bitirdi.

İŞİMİZ BİTTİKTEN SONRA beni yanına çekti ve Billy'yle olanları, koşuya çıktığı andan döndükten sonra benimle yatağa girdiği ana kadar anlatmamı istedi.

Hiçbir şey söylemeden dinliyordu ama vücudu onun yerine konuşuyor, geriliyordu. Sırtımı okşayan eli arada bir hareketsizleşiyor, bazen esneyip içimi ısıırıyordu.

Sonra bana balyoz olayını anlattırdı.

Sonra bir şey söyledi. "O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Tex Amca da öyle dedi," dedim ona.

Ondan sonra Billy'den kurtulma planımı ona anlatmamı istedi.

Başka bir deyişle, beş gün önce kahvaltıda yapmamız gereken konuşmayı yaptık.

"Bu çok iyi bir plan değildi," dedi bana. "Bunu şimdi biliyorum," diye cevap verdim.

Evimin darmadağın olduğunu bildiğini söyledi. Mace ona Lincoln's Road House'da söylemiş.

"Oraya geri dönmen güvenli değil," dedi.

"Gidiyorum," diye karşılık verdim.

"Göreceğiz."

Tanrım, bu adamdan kurtuluş yoktu.

"Kadınlara oy kullanma hakkı veren On Dokuzuncu Değişiklik diye bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Bunu duymuştum," dedi ve sesinde bir gülümseme vardı.

"Ve fem... in... is... im diye bir hareket var," dedim yavaşça, sanki o silik bir çocukmuş gibi. "Kadınların çalışmaya başladığı, eşit işe eşit ücret talep ettiği, günün sorunları hakkında seslerini yükselttiği, geceyi geri aldığı, bunun gibi şeyler."

Bana doğru yuvarlandı, ben de sırt üstü döndüm. "Tanıdık geliyor."

"Ansiklopediniz var mı? Belki bakabiliriz. Eğer kelimeler okuyamayacağın kadar büyükse, yüksek sesle okur ve ilerledikçe açıklarım," diye teklif ettim.

Dirseğinin üzerinde ayağa kalktı. "Sadece çıplak yaparsan." Omzuna bir tokat attım.

Tokadımı duymazdan geldi, kalçasını benimkinin üzerine attı ve yerleşti.

İçimi çektim.

Shamus ayağa fırladı ve yatakta bir süre yerdeymiş gibi dolaştı, yüksek sesli bir köpek iniltisiyle uzandı, sırtı yan tarafıma uzunlamasına bastırdı.

Tekrar iç çektim. "Siz Nightingale çocuklarından kurtulmak çok zor."

"Bunu unutma," diye mırıldandı Hank ve bunu kanıtlamak istercesine kolunu belime doladı.

ON ÜÇ

BU EĞLENCELİ OLACAK.

T Ertesi sabah Hank beni uyandırdı ve benimle sevişti, özel bir ilgi göstererek kalbimi daha da yakaladı.

Boynumdaki, kollarımdaki, kalçalarımdaki, hatta bileklerimdeki solmakta olan morluklara ağzıyla ve elleriyle dikkat kesildi, sanki dokunuşuyla onları ve anılarını silebilirmiş gibi.

Dostum, başım belada mıydı yoksa ne?

İşimiz bittiğinde, ikimiz de hâlâ ağır ağır nefes alıyorduk, Shamus mızımızlandı ve gözlerini Hank'ten ayırmadan yatağın kenarında bir aşağı bir yukarı hareket etti.

"Onu dışarı çıkarmalıyım," dedi Hank, dudağıma hafif bir öpücük kondurdu ve yavaşça yanımdan uzaklaştı.

Başımı salladım ve yastığı ortama doğru çekerek yan döndüm.

Hank'in Henley'sini ve kot pantolonunu çekiştirip odadan yalınayak çıkışını izledim. Bir kapının açılıp kapandığını duydum. Sonra garip bir şey oldu.

Gözlerimi yavaşça kapattım, Hank'in sevişmesinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum ve gözlerimi açtığımda

Billy'nin yüzü tam benimkinin içindeydi.

Yatağımda doğrudum, yastığı hala ortama doğru tutuyordum ve Hank'in adını haykırdım. ığlık gürültülüydü, tizdi ve evin içinde bir silah sesi gibi yankılandı. Yastığı tutarak yatakta doğrudum ve dizlerimin üzerine ktm. Hank koşarak odaya girdiğinde sırtım yatak başlığına çarptı.

"Tanrım, Roxie," dedi bana bakarak. Dün gece Tex Amca'nın olduğu gibi ölümcül derecede solgun ve vahşı gözlü olduğumu bilmiyordum.

Hiçbir şeye bakmıyordum. Billy orada değildi. Gözlerim Hank'e kaydđ ve o yatağa oturdu, elleri bana doğru geldi, yastığı kaldırdđ ve beni sıcak, katı bedenine çekti.

"Vay anasını. Siktir, siktir, siktir. Bir şeyler görüyorum. Billy'nin burada olduğuna yemin edebilirim," dedim ve vücudumun titrediğini hissedebiliyordum.

Nefesinin altında küfretti ve beni kucağına çekti, çarşafı etrafıma sardđ ve başımı boynuna sıkıřtırdđ.

"Deliriyorum ya da daha da deliriyorum. Tanrım, yemin ederim tam buradaydı. Onu gün gibi görebiliyordum," diye fısıldadım boynuna doğru, kollarımı ortasına dolayarak.

"Bu bir flashback'ti, tatlım. şiddet kurbanları her zaman bunu yaşar."

Hâlâ titriyordum ve gözyaşlarımın boğazıma dolduğunu hissediyordum.

"Kahretsin," diye boğuldum, içine gömüldüm, beni içine çekmesini sağlamaya çalıştım ya da onun gücünün bir kısmını bana çekmeye çalıştım, hangisini bilmiyorum. Yanaklarımdaki ıslaklığın onun tenine geçtiğini hissettim. "Çok zayıfım."

"Seni buraya geri getirmemeliydim. Bu konuda endişeliydim."

Başımı salladım, gözyaşlarım hâlâ akıyordu. "Sorun bende. Ben zayıfım." "Sorun sen değilsin, herkesin başına gelebilir."

Bunun Indy'ye, Ally'ye, Daisy'ye ya da onun tanıdığı herhangi birine olmayacağını biliyordum. Onlar benden daha sert yapıydı.

"Özür dilerim," dedim
sessizce. "Neden?"

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Tanrım, Sunshine, kendine biraz zaman tanı." Başımı salladım ama aynı fikirde değildim.

Ben titremeyi bırakana kadar bana sarıldı, kolları beni sımsıkı sardı. Sonra beni de yanına alarak ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Eğilip yerden külotumu aldı ve sessizce bana uzattı. Ben onları giyerken o da çekmecesini karıştırdı ve zeytin rengi, termal, uzun kollu, arkasında taba rengi bir kafatası olan bir gömlek çıkardı. Bu bir Lucky termaldi ve

çok güzeldi. Çekti

Başımdan geçirdim, kollarımı geçirdim ve kalçalarımın üzerine düştü.

"Gidip Shamus'u alalım," dedi.

Elimi tutarak beni arka kapıya götürdü ve kapıyı açtı. Shamus içeri kaçtı. Sonra Hank beni mutfığa götürdü, elimi bıraktı ve kahve yapmaya başladı.

"Shamus'u besler misin?" Hank sordu.

Malı nerede bulacağımı söyledi. Lucky thermal'in kolları ellerimin üzerinden geçti ve onlarla yüzümdeki gözyaşlarının kalıntılarını sildim. Sonra onları tekrar kollarımdan yukarı ittim ve oturma odasına baktım.

Düzenliydi. Fat Tire baskısı gitmişti. Skinny Dip baskısı kanepenin ortasına yerleştirilmişti. Her şey olması gerektiği yerdeydi. Kırık lamba değiştirilmemişti ama ondan kalan her şey süpürülmüştü. Sanki Billy orada hiç olmamış gibiydi. Onun yerine, Hank ve benim randevumdan sonra içeri ilk girdiğim zamanki gibi görünüyordu.

Tekrar süslemeye başlamadan önce gözümü kaçırdım, derin bir nefes aldım ve Shamus'a kahvaltısını hazırladım. Ben bunu yaparken, Shamus mutlu bir beslenme beklentisiyle etrafımda zıplıyordu. Kasesini yere koyduğumda yüzünü ıslak mamaya gömdü, vücudu hala sallanan kuyruğuyla hareket ediyordu.

"O mutlu bir köpek," dedim Hank'e, Shamus'a bakıp hayatımın onunki kadar basit olmasını dileyerek. Yemek, mutlu. Yürüyüş, mutlu. Hank, mutlu.

Tamam, belki benim hayatım da böyle olabilirdi ya da bunun bir versiyonu olabilirdi ama o noktaya gelmeyecektim.

Hank önüme geçti ve sonra boşluğuma girerek popom tezgâha çarpana kadar beni destekledi. O kadar yaklaştı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Elleri boynumun iki yanına geldi ve gözlerimin içine baktı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha iyiyim.

Bunun için özür dilerim." "Eğer tekrar özür dilersen-"

"Özür dilerim. Özür dilerim... özür dilerim!" Tanrım, özür dilemeden duramıyordum.

Hank bana gülümsedi. "Kapa çeneni," diye emretti. "Tamam," diye cevap verdim.

"Kollarını bana dola."

O sabah yaşadığım deneyimden o kadar etkilenmişim ki hemen bana söyleneni yaptım.

Daha da yaklaştı. "Nasılım?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Pardon?"

Elleri omuzlarımdan aşağı kaydı ve sırtımda birleşti. Sonra burnunu benimkine sürttü.

Bunu yapmasından nefret ediyordum, çünkü bunu yapmasını seviyordum.

"Seni kalmaya ikna ediyorum," diye devam etti sessizce. Kahretsin.

"Bugün gidiyorum, Hank."

Gözleri tembelleşti.

Bunu yaptıklarında nefret ettim, çünkü bunu yaptıklarında çok sevmiştim.

Hem ona ciddi olduğumu göstermek hem de kendimi göstermek için ayağımı biraz yere vurdum.

"Kalacağımı mı sanıyorsun!"

Tersledim. "Kalacağını biliyorum," diye cevap verdi.

Gözlerimi tavana diktim ve sonra tekrar ona çevirdim. "Kahve içeceğim, sana kahvaltı için Fransız tostunu yapacağım ve sen de beni Tex'e götüreceksin. Sonra arabamı alıp Annette'i bulacağım ve gideceğim."

"Fransız tostunu kulağa hoş geliyor." Belli ki söylediklerimin geri kalanını görmezden gelmek istiyordu.

Her neyse.

"Ekmek, yumurta, akçaağaç şurubu var mı?" diye sordum. Başını eğildi ve boynuma gitti.

Dudakları oradayken, "Muhtemelen" dedi.

"Pudra şekeri, krem peynir?" Devam ettim.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi, ağzı hâlâ boynumdaydı.

Neyse, idare ederim. "Geri çekilin, ben başlayacağım."

Başını kaldırdı ve bana sırtıyordu.

Ona gözlerimi devirdim ve hafifçe güldüğünü duydum. Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Kahveye doğru yürüdüm ve üstündeki dolabı açtım, kupaların orada olacağını düşündüm çünkü kupaları orada saklardım. Fincanlar oradaydı ve iki tanesini çıkardım.

"Kahveni nasıl içiyorsun?" diye sordum.

Arkamdan geldi, kalçalarımı tezgâha bastırdı ve kollarını bana doladı, ağzı tekrar boynuma gitti.

"Siyah," diye cevap verdi, iki eli gömleğin altına girmeden hemen önce.

Biri kuzeye, biri güneye gitti.

"Hank!" Bedenim sarsıldı ama ondan kaçmak mümkün değildi. "Bırak beni."

"Bana Whisky dersin gitmene izin veririm," diye mırıldandı boynuma karşı.

Aman Tanrım.

İsteğini görmezden geldim ve "Bırakın beni!" diye bağırdım.

Bir elim külotumun içine girdi, diğer elim göğsümü avuçladı.

Lanet olsun.

On dakika sonra sırtımı onun bedenine yaslamış, can havliyle tezgâha tutunuyordum. Başım geriye doğru eğilmiş, omzuna yaslanmış, alnım boynuna bastırılmıştı. Başını öne eğmişti ve nefes alışımı dinliyordu.

Her iki elinin parmakları lezzetli bir girdap yaptı.

"Bana Whisky de," diye mırıldandı.

Gecikmedim ve ne istediye yaptım.

Sonra benimle ilgilendi, günün iki numaralı orgazmı ve ben daha uyanalı saatler bile olmamıştı.

Ben kendime gelirken, sırtım ona d ö n ü k , kolları göbeğime sarılmış bir şekilde beni tuttu.

Nefes alışım düzene girdiğinde, "Artık evimden korkuyor musun?" diye sordu.

Karnım eridi ve burun deliklerimden hızlı bir nefes çıkardım.

Hank bana iyi anılar vererek kötü anıları silmeye çalışıyordu.

Tanrım, o çok iyi bir adamdı. Gerçi, gerçekten seksi bir şekilde iyi bir adamdı.

Başımı salladım.

Boynumu öptü. "Kalmak istiyor musun?"

Tanrım.

İyi bir adam olabilirdi ama inatçı biri olduğu kesindi.

Başımı salladım.

"İnatçı," diye mırıldandı, ağzı kulağımın arkasındaydı. "Ben de tam senin hakkında bunu düşünüyordum," dedim ona. Gülümsemesini görmekten ziyade hissettim. "Bu eğlenceli olacak," dedi. Bundan şüpheliydim.

FRANSIZ TOSTU YEDIK. Duş aldık. Hank beni Tex'lere götürdü ve ben giyinirken mutfakta telefonla konuştuğumu duydum.

Annette'i aradım ve uyuklu bir şekilde "Hey, sürtük" diye cevap verdi. Denver'daydı ve bana Jason'la uykuya daldıklarını söyledi ve daha sonra Fortnum'da buluşmak üzere sözleştik.

Dükkanadaki Tex Amca'yı aradım (hala cep telefonunu kullanmıyordu) ve arabamın bulunduğu yerin adresini aldım. Sonra Hank beni arabamı almaya götürdü.

Hank'in bu kadar nazik davranması, arabamla gün batımına doğru gitmeye niyetlendiğimi düşünerek beni arabama götürmesi bana şüpheli gelmişti. Ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktım, özellikle de Hank'in ağzına. Ağzı büyüleyiciydi.

Kirli mavi tulumlu adam tezgâhın arkasında oturmuş gazeteleri karıştırıyordu.

Kafasını kaldırdığında ona "Arabamı almaya geldim," dedim.

Hank'e baktı, sonra tekrar bana. "Üzgünüm, sana veremem."

Ona baktım. "Neden?"

"Bir süre önce bazı polisler geldi, arabayı çekiciyle o t o p a r k a götürdüler. Bir suçun kanıtı olduğunu söylediler."

Vücudum hareketsiz kaldı. "Ne suçu?" Omuz silkti.

Başımı yavaşça çevirip Hank'e baktım. Kendinden memnun görünüyordu.

İşte o zaman bedenim yavaşça Hank'le yüzleşmek için döndü. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Dudakları seğirdi. "Olabilir."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu, ayağımı yere vurdum ve boğuk bir ses çıkardım.

Hank tam bir gülümseme yaptı, beni belimden yakaladı ve vücuduna çekti.

"Sana kalacağınızı söylemiştim," dedi.

"Ben...sen..." I durdu ve yapılmış ve boğulmuş Yine gürültü.

Kollarından biri belime dolandı, diğeri saçlarımın arasına girdi.

"Tanrım, çok tatlısın," dedi. "Sen bir pisliksin," diye cevap verdim.

Başını salladı, sonra eğdi ve beni baş döndürücü bir şekilde öptü.

İşini bitirdiğinde ona göz kırptım. Sonra dedi ki, "Bu çok eğlenceli."

HANK beni Fortnum'a götürdü ve herkes oradaydı -dy, Lee, Ally, Daisy, Tex Amca, Duke, Jet ve Eddie.

Sanki gösteriyi bekliyorlardı.

İçeri girdim ve Duke konuşmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım.

"Duymak istemiyorum. Evet, sen söyledin. Hepinizi değirmene soktum. Saldırıya uğramak ya da kaçırılmak istediğimden değil," diye tersledim onu.

Duke bana, "Ben de tam seni güvende gördüğüme sevindim diyecektim," dedi.

"Şey..." Ofladım, rüzgâr yelkenlerimi suya indirdi. "Teşekkür ederim."

Akıl sağlığımdan şüphe ediyormuş gibi başını salladı. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Ben de akıl sağlığımdan şüphe etmeye başlamıştım.

"Rica ederim," diye cevap verdi.

Hank yanımda durdu ve ben de ona baktım. "İşe falan gitmen gerekmiyor mu? Şüphelileri sorgulamak? Rapor hazırlamak? Mahkemede tanıklık etmek? Bu tür şeyler," diye sordum, sesim kibirli çıkıyordu.

Kolunu omuzlarıma doladı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi, gözleri gülümsüyordu, ağzı gülümsemiyordu. "Bugün Pazar, şüphelileri sadece hafta içi sorguya çekerim, tabii becerebilirim."

Başım sarsıldı. "Bugün Pazar mı?" "Evet."

Kahretsin. Bir haftadır uzaktaydım.

"Hayatım darmadağın oldu," diye fısıldadım.

Omzumu sıktı ve nedense kendimi güvende hissettim.

Daisy bize doğru yaklaşıp Hank'e bakarken güven duygularımı sindirecek zamanım olmadı. "Geri çekil, koca oğlan. Ona yeterince sahip oldun. Kız kıza konuşacağız."

Sonra elimi tuttu ve beni kitap raflarına doğru çekti. P-Q-R-S bölümüne döndüğümüzde Ally, Indy ve Jet'in de bizi takip ettiğini fark ettim.

"Demek Hank'e geri döndün." Indy gülümsüyordu.

"Arabamı alır almaz şehirden ayrılıyorum," dedim ona. Gülümsemesi soldu.

"Araban nerede?" Jet sordu.

"Hank arabaya el koydurdu," diye cevap verdim. Indy'nin gülümsemesi geri geldi.

"O değil istiyorum Ben için Git." I gereksiz yere açıkladı.

"Kesinlikle gitmeyeceksin," dedi Ally, o da gülümsüyordu. Ona baktım. "Ben gidiyorum."

Bunu söyledim ve ciddiye aldım.

"Kesinlikle gitmeyeceksin," diye tekrarladı Ally.

Indy bana yaklaştı. "Roxie, bilmelisin ki, bir keresinde Hank bir motosiklet istediğinde ve babası ona kendi parasıyla alması gerektiğini söylediğinde, Hank on tane iş buldu. Sabah erken kalkıp gece geç saatlere kadar çalışarak canını dişine taktı. Hatta futbol antrenmanlarına ve maçlarına bile gitti. Sonunda o motosikleti aldı."

"Hank motosiklet mi kullanıyor?" Ben sordum.

Ally sorumu duymazdan gelerek kendi hikayesini paylaştı: "Evet, Hank'in Bonnie Brae'de bir ev almaya karar verdiği zamanı hatırlıyorum. Büyüdüğü yere yakın olmak ve çocuklarına kaldırımlarda bisiklete binmeyi öğretebileceği bir mahallede bir arabanın çarpmasından korkmadan yaşayabileceği bir yere sahip olmak istiyordu. Emlak değerleri tavan yapmıştı. Bir polisin maaşıyla orayı satın almanın imkanı yoktu. Herkes vazgeçmesini bekliyordu. Evini bulduğunda, tam bir çöplüktü. Kimse orayı istemiyordu, arsa için satın alıp kazımak dışında. Hank değerinden fazlasını ödedi ve kendisi onardı."

Daisy "Dünya'dan Roxie'ye" diye seslendiğinde Hank'in çocuklarına bisiklet sürmeyi öğretme düşünceleri içinde kaybolmuştum.

"Ne?" Kendime geldim.

"Neden gitmek istiyorsun?" diye sordu

Daisy. "Açıklamak için çok karmaşık," dedim ona.

Hepsi birbirine baktı, sonra bana baktılar.

"Öyle!" Ağladım.

"Her neyse," dedi Ally, hayatımın karmaşasını tek bir kelimeyle geçiştirerek. "Yarın gece bizimle Nightmare'e gelecek misin?"

Aman Tanrım.

"Nightmare?" Ben sordum.

"Evet, Thornton'daki Perili Ev. Berbat bir yer," diye paylaştı Ally.

"Korkutmak konusunda iyi değilim," diye cevap verdim, geçen hafta yeterince korkuttuğumu düşünüyordum, çok teşekkür ederim.

Indy, "Oh, hepsi eğlence için," diye ikna etti.

Indy'ye döndüm. "Hank bana çılgına dönüp saman balyalarını kırıldığını ve polis çağırmak zorunda kaldıklarını söyledi. Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Ally ve Indy birbirlerine baktıktan sonra kahkahayı patlattılar. O kadar sert yapıyorlardı ki gülmekten iki büklüm oldular. Jet, Daisy ve ben onları izledik.

Sonunda ayıldılar ve doğruldular.

Ally gözündeki bir damla yaşı sildi ve mırıldandı, "O yılı hatırlıyorum. Güzel günlerdi."

"Hepiniz delisiniz," diye ilan ettim.

"Haklısın kardeşim," diye mırıldandı Jet.

"Ben gidiyorum. Kulağa eğlenceli geliyor ve senin de biraz kıkırdamaya ihtiyacın var. Haksız mıyım şekerim?" Daisy bana bakarak sordu.

O haklıydı. Çok haklıydı. Korkunç haklı.

"Tamam, peki," dedim. "Arkadaşlarım Annette ve Jason şehirde. Onlar da gelebilir mi?"

Perili Ev'in elebaşı olduğu her halinden belli olan Ally, "Ne kadar çok, o kadar neşeli," dedi.

Yine başımın belada olduğunu biliyordum ama bu farklı türden bir belaydı.

Uzun boylu, çok zayıf bir kadın rafların arkasındaki köşeyi döndü, kucak dolusu kitap taşıyordu. Bizi görünce sarsılarak durdu. Belli ki kendi dünyasındaydı.

"Merhaba," dedi, yeryüzünde başka insanların varlığına duyduğu şaşkınlık hâlâ yüzündeydi.

"Merhaba" dedik hepimiz.

Bir süre bekledi ve sonra bana "İyi olmana sevindim" dedi.

Ona göz kırptım. Bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Teşekkürler," diye cevap verdim.

Bir kitabı rafa kaldırdı ve uzaklaştı.

"Kimdi o?" Indy'ye sordum.

"Bu Jane. Yıllardır burada çalışıyor. Biraz... tuhaf biri," diye yanıtladı Indy.

Tex Amca bana Jane'den bahsetmişti. Sessiz, aşk ve dedektif romanlarına düşkün. Hayatını

Fortnum's, okumak, hiç yayınlanmamış kendi romanlarını yazmak ve başka pek bir şey yapmamak.

Daisy yakaladı benim el, alarak benim Zihin kapalı Jane. "Diğer her şey nasıl? Orada mı takılıyorsun?"

Peygamber çiçeği mavisi gözleri nazık ama keskindi. Sadece bakışlarından bile hiçbir numarayı kaçırmadığını anlıyordum.

Onlara o sabah Hank'in yatak odasında Billy'nin görüntüsünü gördüğümü anlattım.

"Hank bunun bir flashback olduğunu söyledi." diye bitirdim.

Jet, Ally ve Indy beni izliyordu, tüm gülümsemeleri kaybolmuştu. Endişeli görünüyorlardı.

Daisy ise başını salladı. "Evet, onları tecavüze uğradıktan sonra aldım."

Elim onun elinin içinde sıkıştı.

"Tecavüze mi uğradın?" Fısıldadım.

"Uzun zaman önceydi. Geriye dönüşler bir süre devam etti ama geçti. Zihin de tıpkı beden gibi iyileşir ama zaman alır. Bunu atlatmanı sağlayacak iyi bir adamın olması güzel. Bu süre zarfında Marcus'umu bulmam bana yardımcı oldu."

İçimi çektim.

Şehri terk edeceğimi söylediğimde kimse bana inanmadı ve Hank'in benim erkeğim olmadığını söylediğimde de bana inanmayacaklarını biliyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

Dükkanın önünden bir bağırış duyduk. "Jumpin' Jehosafats! Burası harika bir yer!"

Bu Annette olmalı.

Bağırış karşısında tüm kızların yüzü inanamamaktan donup kalmıştı.

"Bu benim arkadaşım, Annette," dedim ve oradan ayrılıp ön tarafa doğru yürüdüm.

Annette ve Jason kapıdan birkaç adım içeride duruyorlardı. Jason Annette'in ortağıydı, Annette'le aynı boydaydı, açık kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Her zaman ciddiymiş gibi gülümserdi ve asla kötü bir ruh hali içinde olmazdı.

Annette ve Jason geldiğimde bana baktılar ve Jason'ın olağanüstü durumlarda kötü ruh hallerine sahip olabileceğini anladım çünkü beni gördüğü anda yüzü sertleşti.

Annette bakakaldı.

"Selam," diye selamladım onlara gülümseyerek.

Annette Jason'a baktıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı.

Dışarıdaki kaldırımda, elleri kenetli ve kolları dimdik, başını geriye attı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Sonra kaldırımını toprak döver gibi tekmelemeye ve kum torbasına vurur gibi havayı yumruklamaya başladı, bir yandan da yüksek sesle, saçma sapan, öfkeli mırıldanmalar çıkarıyordu.

Fortnum'daki herkese döndüm. "O biraz deli."

Kimse tek kelime etmedi. Hepsi kapıdan dışarı bakıyordu.
Annette tekrar içeri girdi.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," diye açıkladı.

"Sanırım fikir birliği bu yönde," dedim ona.

"Hayır, hayır, hayır. Aletini koparacağım, burnuna sokacağım ve sokaklarda çıplak ve siksiz bir şekilde gezdireceğim, sonra da kafasını keseceğim."

Tüm mağaza sessizdi.

"Annette, tatlım, senin barış yanlısı olduğunu sanıyordum," diye yatıştırıcı bir sesle hatırlattım.

"Yüzünü gördün mü?" diye karşılık verdi.

"Um...evet. Şimdiden çok daha iyi."

Sözlerim üzerine gözleri yuvalarından fırladı. Vay anasını.

Yanlış bir şey söyledim.

Çabucak, "Sizi herkesle tanıştırayım," diye teklif ettim.

Tanıştırma işini ben yaptım. Annette, Tex Amca'ya kocaman sarıldı ve ben Hank'le konuşmamı bitirdiğimde ona yukarıdan aşağıya baktı, bana döndü ve başını sallayarak "Güzel" dedi.

Hank'in kolu omuzlarımdan geçti ve beni yanına çekti.

Annette ve Jason bunu anladılar ve Annette kocaman gülümsedi. Sonra da "Çok güzel." dedi.

Hank'e baktım, dudakları seğiriyordu.

Kahretsin.

Sonra Jason öne çıktı, elimi tuttu ve Hank'e "Sakıncası var mı?" diye sordu.

Beni Hank'in kolundan çekip kendi koluna aldı, sıkıca sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü.

Annette'in patlamasının etkisinden kurtulan oda yeniden sessizliğe büründü.

Gözyaşlarımın gözlerimin arkasına vurduğunu hissettim ve kollarımı ona doladım.

"Jason, ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ben iyiyim. Ben buradayım. Her şey bitti."

Gitmeme izin vermedi. Annette'in yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum (Annette de benim gibi ağlak biriydi), sonra kolları ikimize de dolandı.

Bir süre öylece durduktan sonra Hank'in usulca, "Jason, Roxie'nin üç kaburgası çatlamış," dediğini duydum.

Jason'ın kolları gevşedi ve Annette'le birlikte uzaklaştılar. Hank hemen kolunu tekrar omuzlarıma attı ve beni sıkıca yanına çekti.

Jason Hank'e bakarak, "Annette bana polis olduğunu söyledi," dedi.

Hank başını salladı.

"Onu yakalayacak mısınız?"

Jason sordu. Hank yine başını salladı.

Jason birkaç saniye ona baktıktan sonra o da başını salladı ve ben de vücudundaki gerginliğin azalmasını izledim.

Ondan sonra herkes sessizleşti.

"Pekâlâ o zaman!" Indy ortaya çıkan sessizlikte haykırdı. "Neden hepimiz öğle yemeği yemiyoruz?"

"Kulağa harika geliyor. Bir atı bile yiyebilirim ama önce arabayı boşaltmam lazım. Bir tekne dolusu eşyanız var," dedi Annette bana. "Eski Subaru sürükleniyor."

Hank ona, "Bunu benim evime götürebilirsin," dedi. Donup kaldım.

Hayır. Hayatta olmaz, diye düşündüm. "Hayır," dedim yüksek sesle.

"Harika," Annette beni görmezden geldi. "Seni takip edelim mi?"

"Hepimiz gidiyoruz." Ally, birdenbire oradaydı. "Çok el, az iş yapar."

"Hayır," diye tekrarladım, bu kez biraz daha yüksek sesle.

"Gidelim, açlıktan ölüyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk yemek yiyebilirim," dedi Eddie, Jet'le birlikte bize doğru yürürken.

Jet'i Hank'in bana yaptığına benzer bir şekilde tutuyordu.

"Hayır," dedim tekrar, daha da yüksek sesle.

"Öğle yemeği için nereye gidiyoruz? Ben Las Delicias diyorum," diye araya girdi Indy.

Lee, "Bunu dün de yaşadık," dedi.

Indy ona gülümsedi. "Her gün Las Delicias günüdür."

"Hayır!" Dördüncü kez söyledim ve neredeyse bağırmak üzereydim.

Daisy kolunu benimkine dolayarak beni Hank'ten uzaklaştırdı. "Benimle gelebilirsin şekerim. Henüz konuşmadığımız şeyler var."

Donma sırası Hank'teydi.

Daisy ona, "Merak etme yakışıklı, hemen peşinde olacağız," diye güvence verdi ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Tex, Jane ve bana aldırmayın! Biz burada kalıp çalışacağız!" Biz kapıdan çıkarken Duke bize bağırdı.

"Teşekkürler, sen bir bebeksin!" Indy karşılık verdi.

Korkuyla Tex Amca'ya baktım ama o sırtıyordu.

Herkes kendi araçlarına dağılırken Daisy beni arka tarafa park etmiş olan Mercedes'ine götürdü.

O arabayı çalıştırırken ben arabada oturmuş, camdan dışarı bakıyordum.

Daisy, "Şekerim, bir tavşan kadar korkmuş görünüyorsun," dedi.

"Korkuyorum," dedim ona. "Arabama el konuldu ve eve gidemiyorum. Hiçbir yere gidemiyorum. Şimdi arkadaşlarım eşyalarımı daha önce tanıştığım bir adamın evine taşıyor.

bir haftadır biliniyor. Artık resmileşti. Bugün itibariyle, onunla bir hafta önce tanıştım."

"Daha uzun görünüyor," diye mırıldandı Daisy. Haksız da sayılmazdı.

"Sakin ol," dedi Daisy. "Öğrendiğim bir şey var, bu hayat çılgın bir yolculuk ve sen de buna ayak uydurmalısın."

Ona döndüm. "Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Plan yapmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım var."

"İşte o zaman her şey ters gider, düşünecek zamanın olur. Ve tabutunda sonsuza kadar yalnız yatacaksın. Şimdi zamanını iyi insanlarla ve yakışıklı bir adamla geçersen iyi olur. Seksen yaşına gelip de hayatının nereye gittiğini merak etmeye başladığında, iyi bir şeyi geride bırakıp gittiğin için kendine teşekkür etmeyeceksin, anladın mı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Daisy izin vermedi.

"Güven bana şekerim, ben-" sonra konuşmayı kesti, gözleri büyüdü ve benden öteye, yan camdan dışarı baktı.

Neye baktığını görmek için döndüm, pencерemde bir adam eğilmiş içeri bakıyordu.

Sıradan bir adam değil, Billy'yi kaçıran adamlardan biri. Elinde silahla cama vurdu.

"Arabadan in," dedi bana bakarak.

"Lütfen bana bunun bir flashback olduğunu söyle," diye fısıldadım.

Daisy, "Bu lanet olası bir geri dönüş değil," diye cevap verdi.

Arabayı geri vitese taktı ve direksiyonu sert bir şekilde çekerek geriye doğru hızlandı, yanlara doğru kıvrıldı. Kötü adam tamponun önünden atladı ve Daisy neredeyse arkamızdaki sokakta ilerleyen Eddie'nin kamyonetine çarpıyordu.

Silahlı adam Bayaud'daki bir arabaya doğru koştu ve Daisy Bayaud'a dönerken arabaya bindi. Billy'yi almaya gelen diğer adam, beni lavaboya bağlayan adam, arabayı kullanıyordu. Bizden sonra kaldırımdan uzaklaştılar.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır. Kahretsin!" Bağırdım.

Arkama baktığımda beni takip ettiklerini ve Eddie'nin de arkalarından döndüğünü gördüm.

"Bu çocukları tanıyor musun?" Daisy sordu. "Billy'yi kaçırانlar onlar."

"Mm-hmm," diye mırıldandı, vites yükseltti ve kırmızıda geçip Broadway'e dönerken dikiz aynasına baktı.

Trafiğe girdiğimizde arabalar korna çalıp direksiyonu kırdı. Bir elimle ön panele, diğer elimle tavana tutundum ve elimden geldiğince vücudumu destekledim. Broadway'e doğru hızla ilerlerken arkama bir kez daha baktım ve iki adamla Eddie'nin de kırmızı ışıktaki geçtiklerini gördüm. Daha da umutsuzluğa kapıldığımda, arkadan bir Subaru'nun geldiğini gördüm, yükün altında sürükleniyordu ve tavanına iki dağ bisikleti bağlanmıştı.

Kahretsin.

Arabalar her yere savruluyor, korna alıyor ve pencerelerden kızgın yüzler görebiliyordum.

Bir Crossfire ve Hank'in 4Runner'ı Fortnum'ın önündeki park yerlerinden zumlayarak çıktı ve kovalamacaya katıldı.

Sonra yolcu koltuğundaki kötü adam camdan dışarı eğildi ve silahını bize doğrulttu.

"Kutsal inek! Ateş edecek!" Tam silah seslerini ve arabamızın bagajına isabet eden mermilerin "ping, ping, ping" seslerini duyarken bağırdım.

"Beni vurdular! Mercedes'imi vurdular! Lanet olası piçler!" Daisy ciyak ciyak bağırdı ve her iki tarafında da park etmiş arabalar olan dar bir yoldan sağa saptı.

Bir araba bize doğru geliyordu ve Daisy kornaya bastı.

"Çekil yolumdan, orospu çocuğu!" diye bağırdı, miyopmuş gibi ön camdan gözlerini kısarak öne doğru eğildi ve kocaman göğüslerini neredeyse direksiyona dayadı.

Korkunç tavuk oyunumuzda mümkün olan son anda araba direksiyonu açık bir noktaya kırdı ve biz de uçarak geçtik. Arkamıza baktım ve konvoyumuzdaki diğer araçların da uçarak geçtiğini gördüm.

"Bir polis karakoluna git," dedim ona.

"Ne?" diye sordu, hâlâ boynuzun üzerinde yatıyordu.

"Elini kornadan çek ve bir karakola sür!" diye bağırdım.

Korna çalmayı kesti ve cüzdanımın çaldığını duydum.

"Kahretsin!" Tersledim.

"Emniyet kemerini tak. Telefonu siktir et. Kemerini tak. Hemen!" diye emretti.

Daisy'nin dediğini yaptım. Sola saptı, bir dur işaretinden geçti ve iki blok sonra bir sola daha saptı, neyse ki yeşil ışıktaki geçti ve iki şeritli bir yola girdi. Telefonum nihayet çalmayı bıraktı ve Daisy trafiğe girip çıktı, kornasını bolca çaldı ve temiz bir atış çizgisinden uzak durdu.

Birkaç tur daha attık. Sürekli arkamıza bakıyordum. Eddie'nin kamyoneti geri çekilmişti. Crossfire kötü adamların arkasındaydı, Hank de Crossfire'ın arkasında.

Daisy bir dönüş daha yaptı ve Eddie'nin bir gün önce beni götürdüğü polis karakolunun otoparkındaydık.

Arka camdan kötü adamların devam edişini izledim. Crossfire lastik gıcirtısıyla durdu. Hank'in 4Runner'ı onu geçti ve kötü adamların peşinden gitti. Indy Crossfire'dan atladı ve kapıyı kapatır kapatmaz bir başka lastik gıcirtısıyla havalandı.

Sonra daha fazla bakamadım.

Daisy, Bo- and-Luke-Duke-General-Lee olarak tanımlanabilecek bir şekilde Mercedes'in arka yarısının sallanarak durmasını sağladı. Kırmızı kamyon arkamızdan geldi, Annette'in Subaru'su da onu takip ediyordu.

İki ekip arabası sirenleri ve ışıkları yanıp sönerek başka bir çıkıştan çıktı.

Eddie park etme zahmetine girmede. Arkamızda durdu, kamyondan indi, Jet diğer taraftan çıktı. Hemen polis karakolunun girişine doğru koşmaya başladı. Indy oradaydı, onun için kapıyı tutuyordu. Eddie bize doğru koştu.

Daisy ve ben arabadan çıktık.

"İstasyona girin. Hemen," diye emretti Eddie ve Jet ile Indy'nin emirlerini çoktan aldıklarını fark ettim.

Daisy ve ben tartışmadık. Anahtarlarını Eddie'ye fırlattı, o da havada yakaladı ve Jet ile Indy'ye katılarak istasyona girdik. Annette ve Jason bir dakika geçmeden içeri girdiler.

"Az önce ne oldu lan?" Jason tersledi.

Tamam, Jason'ın iyi ruh halini bozabilecek başka bir durum daha öğrenmişim.

Onlara kötü adamları anlattım.

"O şerefsizler Mercedes'imi vurdular," dedi Daisy ben konuşmayı bitirdiğimde. Titriyordu, belki de öfkeden ama ben başka bir şey olduğunu düşündüm.

Kollarımı ona doladım ve o da bu jeste karşılık verdi.

"O şerefsizler Mercedes'imi vurdular," diye fısıldadı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, korkusunun ağırlığının omuzlarıma iyice çöktüğünü hissediyordum.

Dayanmış.

Eddie içeri girdi. Öfkeyle parlayan kara gözleri önce Jet'e, sonra da bana kaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Daisy?" diye sordu.

Yanağını göğsümden çekti ve başını salladı ama gitmeme izin vermedi.

Eddie bir süre onu izledikten sonra, "Marcus'u arayacağım," dedi.

Havada bir şeyler değişmişti. Daisy'nin ve Jet'in yüzünde gördüm ama ne olduğunu bilmiyordum.

Eddie bana baktı. "O adamları tanıyor musun?" Başımı salladım ama "Billy'yi aldılar," dedim. "Billy şu anda onlarla birlikte değil," dedi.

Sadece ona baktım.

"Siktir," diye bitirdi

Eddie. Bunu tekrar

söyleyebilirdi.

Dedektif Marker'a ifade verdiğim odada bir kanepede oturuyordum.

Daisy kapının yanında, kocası Marcus olduğunu bildiğim yakışıklı, siyah saçlı bir adam tarafından tutuluyordu. Odadaki tüm polislerin kendisine yönelttiği tuhaf bakışları görmezden geliyordu.

Indy bir metre ötede üniformalı yakışıklı bir siyah adamla konuşuyordu. Jason da yanlarında duruyordu. Yüzü hâlâ tanıdığım o iyi huylu Jason'a dönüşmemiști.

Jet bir yanımda, Annette diğer yanımda oturuyordu ve hepimiz el ele tutuşuyorduk.

Eddie telefonda konuşuyordu.

Sonra başka bir telefonla konuşan bir adam "Hey, Eddie!" diye bağırdı.

Eddie elini ahizenin üzerine koydu ve çenesini kaldırdı.

"Hank onları yakaladı," dedi adam.

Eddie'nin gözleri bana kaydı.

"Tanrıçaya şükürler olsun," diye nefes aldı Annette.

Eddie'ye baktım ve göğsümün sıkıştığını hissettim.

Önceden, kalbimi korumak için şehri terk ettiğimi sanıyordum. Şimdi ise arkadaşlarımı korumak için şehri terk etmek zorunda kaldım.

ASIRLAR SONRA GİBİ GELEN BİR ANDA, Hank ve Ally odaya girdiler. Ally, Hank'le birlikte 4Runner'daydı ve

kötü adamların peşine düşmeye kararlıydı. Bu durum polisler tarafından çok önemli bir şey değilmiş gibi anlatılıyordu ve ben hepsinin Ally'nin bir kriz anında kendi başının çaresine bakabilecek türden bir kız olduğunu bildiği izlenimini edindim.

Odanın diğer ucundan Hank'in vücudunun gergin, gergin olduğu ve ciddi ve tamamen sinirli olduğu anlaşılıyordu.

Gözleri bana takılana kadar odayı taradı ve sonra doğruca bana geldi.

Kanepeden kalktım.

Önümde durdu, dişe diş, tamamen benim alanımda.

Başını eğdi ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

O otoriter sesiyle, "Kalıyorsun," dedi. Kahretsin.

ON DÖRT

"O ARADIĞIM KIŞI"

I Hank'in yatağındaki örtülerin üzerinde uzanmış, üzerinde siyah dantelli tozlu leylak rengi streç geceliğimi giymiştim.

korse ve etek ucu. Sallamaya çalıştığımı kendime söylediğim adam Hank'in yatak odasında takılmak için biraz müstehcendi, ama siktir e t , bu günlerde müstehcenlik benim göbek adımdı.

Shamus yanımda karnının üzerinde yatıyordu. Baş karnımda, gözleri kapalı, ben kulaklarını kaşırken memnun bir şekilde yatıyordu. Hank'in yatak odasındaki müzik setinde "Born to Run" çalıyordu ve Atlanta'daki bir arkadaşıma mektup yazmayı yeni bitirmiştım ama son zamanlarda olanları paylaşmamıştım. Bunun için bir telefon görüşmesi yapmam gerekecekti.

Kırtasiye malzemelerimi bir kenara bırakmıştım. Tavana bakıyor ve hayatımın nasıl böyle bir çılgınlığa dönüştüğüne karar vermeye çalışıyor ve akıl sağlığımdan geriye kalanları kurtarmak için kendimi suçlamaktan açıkça kaçınıyordum.

Sanki takım elbiseli biri bana doğru yürüdü ve üzerinde "Roxanne Giselle Logan, Hayatın Boktan" yazan bir sertifika verdi.

Öğleden sonrayı karakolda geçirdim.

Önce herkesin ifadesini aldılar. Sonra Daisy ve ben iki kötü adamı sıraya dizdik. Sink Man'i tekrar görmek tüylerimi diken diken etti, o kadar yakındı ki, tam orada gibiydi.

Neyse ki Hank de oradaydı, arkamda duruyordu, güçlü eli enseme sıcacıktı.

Daha sonra masaların, telefonların ve insanların olduğu büyük odaya geri döndük. Hank bizimle gelmedi ama herkes hâlâ oradaydı. Vance ve Mace gelmişti ve ikisi de suratsız görünüyordu. Ya da en azından Mace suratsız görünüyordu. Vance kızgın görünüyordu.

Lee'yle konuşuyorlardı ama onlar ayrılmadan önce Vance bana yaklaştı, gözlerimin içine baktı, o kadar derinden yanıyordu ki yüzümdeki sıcaklığı hissettim.

"Merak etme," dedi alçak
sesle. Sonra o ve Mace
havalandılar. Yowza.

Ne demek istediğinden emin değildim. Tek bildiğim, her ne ise, ciddi o l d u ğ u y d u .

Ondan sonra herkes kaçmaya başladı. Ben de peşlerinden gitmeye çalıştım ama Lee kolumdan tutup beni geri çekti.

"Sen burada kal, Hank'i bekle," diye emretti.

Eddie onun yanında duruyordu. Jet ve Indy de kendi adamlarının yanında duruyordu. Onlara baktım.

"İhtiyacım var-" Ben başladım.

"Hank'i beklemen gerek," diye sözümü kesti Lee ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Lee beni biraz korkutsa da tartışma ihtiyacı hissettim.

"Anlamıyorsun. Tex Amca-" dedim ona. "Tex'le konuşacağız." Bu kez Eddie araya girdi.

Arkamda başka bir varlık hissettim, döndüm ve karşımda Malcolm duruyordu, Hank ve Lee'nin babası, ikisinin de yakışıklı ve yaşlı versiyonu. Onunla bir hafta önce Indy ve Lee'nin partisinde kısaca tanışmıştım.

"Gel Roxie. Sana bir fincan kahve alalım," diye davet etti Malcolm.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Denver sokaklarında kovalandıktan ve vurulduktan sonra Hank'in babasıyla kahve içtim.

Kahretsin.

Lee, Indy, Eddie ve Jet'e son bir kez bakıp küçük bir gülümseme verdim. Sonra Malcolm'a başımı salladım ve onunla birlikte gittim.

Bana kahve getirdi, ya da kahve olarak tanımlanabilecek bir şey. Tex Amca'nın orgazmik kreasyonlarından birini içtikten sonra bir daha asla kahveyi hafife almayacaktım. Eve geri döndük.

Büyük oda, hareketliliği azalmaya başlamıştı. Benimle birlikte kanepeye oturdu.

Malcolm bana, "Sana neler olduğunu anlatayım," dedi.

Ona baktım. Gözleri açık, korumasız ve sonsuz bir nezaketle bakıyordu. İki şeyi hemen fark ettim. Birincisi, bu adam oldukça harika iki oğul ve harika bir kız yetiştirmişti ve bunun nedeninin iyi bir adam olmasından kaynaklandığını söyleyebilirdim. Ayrıca hayatımın son haftası olan karmaşanın içine herkesle birlikte onun da sürüklendiğini fark ettim. İlk şey beni alçalttı, ikincisi ise utandırdı.

Utancımı bastırdım, odaklandım ve sessizce "Neler olduğunu bilmek istiyorum" dedim.

Gözleri yorumumu onayladı ve kendimi önemli bir sınavı geçmiş gibi hissettim. Sadece bu da değil, "A" aldım.

Konuşmaya başladı. "O adamları sorguluyorlar. Jimmy Marker ve Danny Rose yapıyor. Jimmy ve Danny eski askerler, işlerinde iyiler ve arkadaşlar. Hank senin yüzünden bu işe karışamaz."

Başımı salladım.

Devam etti.

"Hank izliyor, iki yönlü ayna. İlk olarak, Flynn'e ne olduğunu ve hâlâ serbest olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Sonra da kimin için çalıştıklarını ve neden senin peşine düştüklerini bilmek istiyoruz."

Tekrar başımı salladım. Bunların hepsini ben de bilmek istiyordum.

"Hank seni burada, güvende olduğunu bildiği ve sana ulaşabileceki bir yerde istiyor. Bunu onun için yapar mısın?"

Malcolm'un sorusunun ne kadar büyük olduğunu bilip bilmediğini merak ederek yutkundum.

Sonra tekrar başımı

salladım. Kalamı

okşadı. "Aferin

kızıma," dedi.

Tekrar yaptım, bir test daha geçtim ve bir "A" daha aldım. Derin bir nefes aldım ve o devam etti.

"Bu bir aile meselesi, Roxie, birden fazla şekilde. şimdi, bunun nasıl olduğunu açıklayacağım. Kimse bir polisin kız arkadaşını evinden kaçırıp sonra da onu kurşunun önüne atamaz. Bu adamları yakalayıp seni güvene alana kadar tüm departman çalışacak. Lee ve ben de aynı amaç için elimizden geleni yapacağız. Bu konuda sana söz veriyorum."

Bana Hank'in kız arkadaşı dediği gerçeğine odaklanmamaya çalıştım. Bunun yerine daha da korkutucu olan bir şeye odaklandım. Bu adamı seviyordum. O Hank'in babasıydı ve Hank'i şu anda olduğu ve benim için olduğu kişi haline getirmişti. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum.

"Tüm bunlar olduğu için zgnm," dedim ona. "Dşnmelisin-"

Dizimi sıktı ve sözümü kesti, "Alınma tatlım ama benim ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Sessizce bekledim, işinin bitmediğini biliyordum ve nedense daha da korkmuştum.

Birkaç testi geçmiş olabilirdim ama o gün biri bana ateş etmişti. Bu muhtemelen bir babanın oğlunun birlikte olmasını istediği kız listesinde bir numara değildi, özellikle de Hank gibi bir oğlun. Aklıma Hank'in "Billy "si olabileceğim geldi, ailesinin bizi birlikte gördüklerinde yüzlerini buruşturup üzölmelerine neden olan kız.

Malcolm sözlerine şöyle devam etti: "Bu hayatta istediğim tek şey, benim dediklerim için bir parça mutluluk. Oğlumu tanırım. İsteddiği bir şey olduğunda etrafta dolanmaz, kusura bakmayın."

Konuşmasını mazur göstermek için bir el hareketi yaptım. Beni çılgına çeviren "sik" kelimesini kullanması değildi.

"Hank'in seni istediği çok açık ve bu çocuk aptalca kararlar vermiyor," diye devam etti Malcolm. "Akıllı, kontrollü ve kararlı biri. Eğer seni istiyorsa, isteyeceği bir şey vardır ve bilmem gereken tek şey de bu."

Kendimi tuhaf hissederek ona baktım. Bu kötü bir his değildi. İyi bir histi, gerçekten iyi bir histi ve bu beni daha da korkuttu.

"Bana babamı hatırlatıyorsun. O da saçmalamaz," dedim ona.

"Babanı seveceğim gibi görünüyor," dedi Malcolm ve bunu babamla tanışacağı kesinmiş gibi söyledi.

Malcolm'un babamla buluşması gözümün önüne geldi ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Annem ve babam Billy'nin ailesiyle hiç tanışmamıştı. Ben de. Billy onlar hakkında hiç konuşmazdı bile. Onlardan bahsedildiği anda susardı. Zorlamamayı öğrenmiştim.

Ailem Malcolm'u severdi ve Hank'e de bayılırlardı. Hank gibi bir adamla birlikte olduğumu düşününce annemin ta Brownsburg, Indiana'dan Tatlı İsa diye seslendiğini duyabiliyordum.

Malcolm'a, "Bütün bunları bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim.

Bana gülümsedi ve gülümsemesi oğlununki kadar muhteşemdi. "Benim için zevkti."

Bir süre daha oturduk, Denver'ın havasından bahsettik ve sonra spordan konuşmaya başladık. Bana Rockies'e ısınmasının biraz zaman aldığını söyledi. Eskiden Mets taraftarıymış. En azından Ulusal Lig'e sadık kaldığı için onu alaycı bir şekilde tebrik ettim. Sonra ona dünyada Wrigley Field'da nemli güneşin altında sosisli sandviç yiyip bira içmekten daha iyi bir şey olmadığını düşündüğümü söyledim. Bunu bitirdikten sonra Malcolm bana bir kez daha gülümseyerek bir sınavı daha geçtiğimi düşündürdü.

Sonra Hank odaya girdi ve ben konuşmayı bıraktım.

Gözleri bize takıldı ve odanın içinde yürürken gözlerini ayırmadı.

"Ne aldılar?" Hank geldiğinde Malcolm sordu.

Hank elimi tuttu, beni yukarı çekti, yanımda durdu ve elimi bırakmadı. Malcolm da ayağa kalktı.

"Pek bir şey yok, konuşmuyorlar. Dün Roxie'nin dairesini kontrol etmeleri için Chicago polisini aradım. Dairedeki parmak izleri bu adamlarla eşleşti ve Chicago bize bu çocukların daha büyük bir operasyonla bağlantılı olduğunu söyledi. Nebraska'daki otelde buldukları parmak izlerini de oraya yerleştirip yerleştiremeyeceğimizi kontrol etmek için raporları bekliyoruz. Bu konuda pek umutlu değiliz. Orası boktan bir yerdi. Pislik içindeydi, her yerde parmak izleri vardı. Lavabonun etrafındaki parçalar dışında pek bir şey bulamadılar. Onları Nebraska'ya yerleştiren Roxie'nin sözü olacak."

Bunu söyledikten sonra, beni ve lavaboyu düşününce ağzı sıkıştı.

Ona bakakaldım. Birinin Nebraska'daki o otele geri döndüğünden haberim yoktu ve polislerin Chicago'daki çatı katımı kontrol ettiğinden kesinlikle haberim yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Cevap veren Malcolm oldu. "Vance seni bulduğu andan itibaren Hank ve Jimmy üç eyaletten oluşan bir soruşturma yürütüyorlar."

Vay anasını.

"Hank bu işi yürütmüyor, en azından resmi olarak," diye devam etti Malcolm, sanki İçişleri'ne gidip Hank'in beni güvende tutma çabalarını ispiyonlayacakmışım gibi.

Malcolm'un söylediklerine tepki veremedi Hank elimi tuttu.

"Gidelim," dedi Hank, belli ki konuşması bitmiş olan babasına başıyla selam vererek.

"Nereye?" Ben sordum.

Bana doğru baktı. "Ev," diye cevap verdi.

Elimi onunkinden çektim ve Malcolm'un yanağına bir öpücük kondurdum. Elim çektüğimde Malcolm'un gözlerinin dudaklarına ulaşmayan bir gülümsemeyle kırıştığını gördüm ve bir şekilde bir "A" daha aldığımı anladım.

Hank'e döndüm. Tekrar elimi tuttu ve ayrıldık.

4Runner'a bindiğimizde ve Hank onu yola çıkardığında, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyi değil," diye dürüstçe cevap verdim.

"Sen?" "Kızgıyım," dedi, aynı dürüstlikle.

"Anlayabiliyorum." Bir süre sonra kocaman ve yüksek sesle içimi çektim ve ağlamamak için kendimi zor tutarak yan camdan dışarı baktım.

"Roxie," diye seslendi.

"Ne?" diye sordum. Hâlâ pencereden dışarı bakarak sordum. "Sana kızgın değilim."

"Biliyorum."

Ona inandım. Yine de kendimi tam bir baş belası gibi hissediyordum.

"Babanı seviyorum," diye konuyu değiştirmeyi teklif ettim.

"Güzel," diye cevap verdi ve o öğleden sonra ilk kez öfkесinin bir kısmının geçtiğini hissettim.

Evinin önüne park etti. Tex Amca'nın El Camino'su da dahil olmak üzere sokakta tanıdık arabalar sıralanmıştı.

Eve girdiğimizde sarımsak kokusu, Led Zeppelin'in sesleri ve aşırı heyecanlı bir çikolata labradoru tarafından saldırıya uğradık.

Eğer bu yeterince bunaltıcı değilse, her yer doluydu. Indy, Jet, Ally ve Annette Hank'in yemek masasında oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Kitty Sue (Hank'in annesi) ve Nancy mutfakta yemek yapıyorlardı. Diğer odadaki televizyondan bir maçın sesini duyabiliyordum (zar zor, Led Zeppelin'in sesi biraz yüksekti).

"Hey, kaltak!" İçeri girdiğimizde Annette bizi selamladı. "Ve, şey... dostum," diye devam etti Annette, Hank'e bakarak.

"Her şey yolunda mı?" Kitty Sue gözlerini Hank'ten ayırmadan sordu. Elinde spagetti sosuna bulanmış gibi görünen tahta bir kaşık tutuyordu.

Nancy bana doğru ilerledi ve tek koluyla sarıldı.

"Eminim acıkmışsındır," dedi kulağıma.

Hank annesine cevap verirken ben Nancy'nin kucağında rahatlardım ve ona başımı sallardım. Nancy uzaklaştı ve Tex Amca onun arkasında duruyordu.

"Tanrı aşkına, kızım. Sıkıcı olmasını istemiyoruz ama burası lanet olası French Connection değil," diye gürledi ve espri yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama durumun o kadar da komik olduğunu düşünmüyordu.

Ona sırttım ama zayıftı.

Büyük elini bir saniyeliğine başımın üstüne koydu ve sonra çekti.

Ona tekrar sırttım, bu sefer sırtışıım daha güçlüydü.

Ally, "Bütün eşyalarını içeri aldık, ekstra yatak odasında," dedi ve ona döndüm.

"Nancy ve ben eşyalarını Tex'lerde toplayıp buraya getirdik," diye ekledi Kitty Sue ve ben tam bir şok içinde ona baktım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, "Delirdin mi sen?" gibi bir şey ama sonra Tex bakışımı yakaladı ve gürlemeye başladı.

"Dudak yok, Roxie. Hank seni yanında istiyor, onunla kalacaksın."

Aman Tanrım.

Beni Hank'in yanına taşıdılar.

Tex Amca haklıydı. Bir hafta olmuştu ve ben Hank'in yanına taşınmışım.

Kahretsin.

Jet'e baktım ve bana yarı gülümseyen, yarı yüzünü buruşturan bir bakış attı. Acımı biliyordu. Sorunları sırasında Eddie'nin yanına taşınmak zorunda kalmıştı ve buna rağmen

Sorunları bitmişti ama hala taşınmamıştı. Mevcut durumumla ilgili hiçbir şey yapmayacağını söyleyebilirdim, muhtemelen diğer herkesle aynı fikirde olduğu için.

Boğuk bir ses çıkardım ve Tex'e dönüp baktım. Sinirlenmeye başlamıştım.

"Bu konuda söz hakkım yok mu?" Tex Amca'ya sordum. "Hayır," diye cevap verdi.

Gözlerim kısıldı. "Affedersiniz ama sanırım biliyorum."

Tex, "İnsanlar size ateş etmediği zaman sözünüzü söyleyebilirsiniz," diye karşılık verdi.

Jason, Lee ve Eddie, ben Tex Amca'yla kapışırken muhtemelen daha görkemli olacak gösteriyi izlemek için televizyon odasından içeri girdiler.

"İşte bu kadar. Bana ateş ediyorlardı ama Daisy yanımdaydı. Onu vurabilirlerdi. Arabasına ateş ettiler!" Tersledim. "Bana öyle geliyor ki buradan uzakta olsaydım herkes çok daha güvende olurdu."

"Düzgün düşünemiyorsun," dedi Tex memnuniyetle. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Ayağımı yere vurdum. Artık sinirlenmeye başlamamıştım, tamamen sinirlenmiştim.

"Ben doğru düşünüyorum. Benim yüzümden birinin başına bir şey gelirse, kendimle yaşayamam."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi Hank yanımdan, konuşmayı keserek.

Ona döndüm. "Öyle mi? Bundan emin misin?" diye sordum. Gözleri sertleşti.

"Evet," dedi yavaşça, bana bakarak. "Evet, eminim."

Vay anasını.

Söyleme şekli, bakışı ona inanmamı sağladı.

Neredeyse.

"Hank, o ağız," dedi Kitty Sue bir anne ses tonuyla. Hank'le aramızdaki gerginliğe rağmen, Kitty Sue'nun yetişkin, süper-mako, belalı polis oğlunu F-bombası attığı için azarlamasını takdir etmek zorundaydım.

Sonra da "Spagetti hazır, hadi yiyelim" dedi.

Sohbet bitmişti, gösteri de öyle.

Böyle olmasını istemesem de başka seçeneğim yoktu.

YEDİK. Bulaşıkları yıkadık. Scattergories oynadık. Tex Amca Nancy'yi eve götürdü. Sıcak şekerleme sosuna bulanmış ve üzerine krem şanti ve kiraz eklenmiş dondurma yedik. Yeni bulaşıkları yıkadık. Kitty Sue eve gitti, Hank ve Lee onunla arabasına kadar yürüdüler.

Bunu o kadar tatlı buldum ki nefesimin göğsümde sıkıştığını hissettim ve Indy ile göz göze geldim. Gözleri parlak ve sıcaktı ve ondan bana doğru bir şey aktı, sanki sadece ikimizin paylaşabileceği bir kardeşliğe davet gibiydi. Hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok kabul etmek istiyordum, Kurumsal Diva'lık, kıyafetlerle dolu dolaplar ve Paris'teki Chanel Kış Podyum Defilesi'nde ön sıradan yer almak bile.

Hank ve Lee geri döndü ve o an kayboldu, ama söz kaldı ve ben bundan o kadar etkilendim ki gecenin geri kalanında neredeyse tek kelime etmedim.

Daha fazla Scattergories oynadık. Indy ve Ally'nin geçmişteki Perili Ev hikâyelerini dinledik ve ben bu Perili Ev işinden giderek daha fazla korkmaya başladım. Kulağa eğlenceli gelmiyordu. Korkutucu geliyordu. Çılgınca geliyordu. Tamamen kontrolden çıkmış gibiydi.

Hank gerginleştığimi fark etti ve dikkatlice Scattergories oyununu kaldırdı.

Herkes ipucunu aldı. Kucaklaştılar ve sonra hepsi ayrıldı.

Hank kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, "Sessizleştin," diye yorum yaptı.

"Bugün vuruldum," diye cevap verdim, yalan söylüyor olsam da iyi bir noktaya değindiğimi düşünüyordum.

Bana doğru yürüdü. "Bu o değil."

Haklıydı, sorun bu değildi. Bunu nasıl bildiğini bana sormayın, ama sanki bir kablosu vardı ve beni ilk gördüğü anda onu bana takmıştı. Başından beri böyleydi. Bu beni hem korkuttu hem de kendimi merkezde ve güvende hissettirdi. Bunu nasıl yaptığını bana sormayın, ben de size söyleyemem.

"Bir şey yok," dedim. "Daisy'yi aramam gerek."

Şaşırtıcı bir şekilde, yapması gereken kendi aramaları olduğunu söyleyerek konuyu kapattı.

Daisy'yi aradım ve bana iyi olduğunu ve onun için endişelenmememi söyledi.

"Benimle uğraşırken yanlış kızla uğraştılar. Sözlerimi bir kenara yazın," diye tehdit etti.

Onları işaretledim. Sesi ciddi geliyordu. Daisy tarta kadar tatlı ve şirin olabilirdi ama içimden bir ses onun büyük bir kış kutusu açabileceğini söylüyordu.

HANK'İN EVİNDE üç yatak odası vardı. Ebeveyn odası evin yan tarafında, mutfağın yanında küçük, üç çeyreklik bir banyoya sahipti ve oturma odasının arkasında, tam bir banyo ile ayrılmış iki yatak odası vardı. Bu odalardan biri, kutularım ve bavullarım nedeniyle daha çok ağırlık odası-çöp-eşya odası gibi görünen bir yerdi.

Annette ve Jason sakladığım giysilerimi getirmişlerdi ve giysilerimin çoğunu da paketlemişlerdi. Ayrıca ayakkabılarımı, mücevher kutumu, lise yıllıklarımı, fotoğraflarımı

albümleri ve birkaç resim çerçevesini aile ve arkadaşlarının fotoğraflarıyla doldurduktan sonra hepsini Denver'a taşıdı.

Görünüşe göre, bir süre kalacağımı düşünmüşler.

Diğer yatak odası Hank'in ofisiydi. Eski, rahat görünümlü bir kanepa, televizyonlu bir masa, bir çalışma masası, bilgisayar ve köşede duran, dibi topak topak olmuş sopalarla dolu bir çanta vardı. O odanın onun sığınağı olduğunu düşündüm. Daisy'yi aradığımda orada kaybolmuştu ve ben de onu rahatsız etmedim.

Daisy'yi aradıktan sonra soyundum ve yatmaya hazırlandım. Televizyon odasında Hank'in CD'lerini buldum, "Born to Run "ı seçtim çünkü Hank'in evindeydim ve bu Springsteen'i gerektiriyordu ve Shamus ve ben leylak kabartmalı kırtasiye malzemelerimle yerleştik.

Kırtasiye malzemelerimi bir kenara bırakmıştım. Hank geldiğinde hayatımın ne kadar berbat olduğunu ve "She's the One" şarkısının yeni çalmaya başladığını düşünerek kendimi eğlendiriyordum (eğlendirmiyordum).

Yatağın kenarında durdu ve bana baktı. Bunu bir süre yaptı. O kadar uzun sürdü ki beni rahatsız etti.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu şarkıdaki kızla tanışmak için uzun zamandır bekliyordum."

Az önce söylediği şeyin önemi karşısında bedenimin hareketsiz kaldığını hissettim.

Shamus da öyle. Başını kaldırdı ve o da Hank'e baktı.

Bu şarkının sözleri şifreli değildi. Yine de, bir şekilde bana göre gerçek hikayeyi anlatan gürleyen, inanılmaz derecede havalı müzikle çarpıştılar. Beklentiyle başlıyor, sonra patlıyor ve ardından güzel, titreşimli bir doruğa ulaşıyordu.

Her kız gizliden gizliye "o" olmak isterdi, her ne kadar istemediğine dair kendine yalan söylese de. Bu, bir erkeğin arzuladığı ve hatta sevdiği kadına bakışıydı; acı, tatlı, meydan okuyan, hayranlık uyandıran ve son derece seksi. Tüm bunlardan bağımsız olarak, nakarat her şeyi anlatan "she's the one," şimdiki zamanın bir tekrarıydı.

"Viski," dedim sessizce çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Tişörtünü çekiştirerek çıkardı, yere bıraktı ve lambayı söndürdü. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken karanlıkta hissettirdi duydum ve sonra üzerine çıkarken yatak hareket etti.

Yanıma uzandı ama bana dokunmadı ve ikimiz de karanlıkta hareketsiz kaldık.

Bana dokunmasını, içime girmesini, bir şey yapmasını bekledim ama yapmadı ve Shamus başını tekrar karnımın üzerine koydu.

Şaşkınlığımı (ve dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığımı) örtmek için "Daisy'nin kocası Marcus'un olayı nedir?" diye sordum.

Hank cevap verdi, "O kötü haber. Silah kaçakçılığı yapıyor, bir sürü kızı var ve hobi olarak uyuşturucu satıyor."

Dirseğimin üzerinde kalktım ve döndüm, karanlıkta onun gölgesine baktım, gülsem mi diye düşündüm.

"Şaka yapıyorsun," dedim ve gerçekten öyle olmasını umdum. "Hayır," diye cevap verdi ve umudum tükendi.

Vay anasını.

Daisy'nin kötü bir adamla evlenmesini istemedim. Daisy'yi gerçekten seviyordum. Daisy'nin Hank gibi biriyle evlenmesini istedim.

"Peki Daisy'nin klandan biri olması nasıl olacak?" diye sordum.

"Daisy yeni katıldı. Sadece son birkaç haftadır buralarda."

Bu haber karşısında nefesim kesildi. Neredeyse kocasının bir suç lordu olduğunu bilmek kadar inanılmazdı.

"Ama onu yıllardır tanıdığınızı sanıyordum."

"Sorunları olduğunda Jet'e göz kulak olmaya başladı ve bunu sürdürdü. Marcus bunun bir parçası değil ve bir şekilde işe yarıyor."

Bu insanlar deliydi.

"Marcus ve Eddie'nin olayı ne?" Ben sordum.

"Eddie, Marcus'un hapse girmesini istiyor ve bunun gerçekleşmesi için uzun süredir çalışıyor. Marcus hapse girmek istemiyor. Birbirlerinden nefret ediyorlar."

Bu kulağa hoş gelmedi.

"Bunun uzun süre işe yarayacağını sanmıyorum," dedim. "Eddie Marcus'u hapse attığında ne olacak?"

Hank bana, "Daisy durumu biliyor, Marcus da öyle," dedi. "Bu senin sorunun değil, benim de değil. Bu gerçekleştiğinde, hepimiz anlaşıcağız."

Hank için bu kadar basitti. Bunda çok güzel bir şey vardı.

Öyle bile olsa.

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum," diye paylaştım.

İçini çekti ve bana döndü ama hâlâ bana dokunmadığını fark ettim. "Roxanne, Daisy'den hoşlanıyorum, ondan hoşlanmamak elde değil. Ama o seçimini yaptı. Marcus'a bir şey olursa ve senin deyimimle 'klana' elini uzatırsa, herkesin ona sahip çıkacağını umuyorum."

"Sen de dahil misin?" Oksijene ihtiyacım olduğu kadar bunun cevabını da bilmeye ihtiyacım olduğu için sordum.

"Ben de dahil."

İçime bir şeylerin yerleştiğini hissettim. Karnımda, kalbimde ya da zihnimde değildi. Her yerdeydi. Ruhumdaydı.

Hank ayağa kalktı, karanlık odada yürüdü ve "Jungleland" in ortasında Springsteen'i kapattı.

Yanıma uzandı ve yine bana dokunmadı. "Viski?"

"Öyle mi?"

"Hiçbir şey."

Çok şaşırmıştım. Hank'in bana dokunmasını istiyordum. Kabul etmek istemiyordum ama işte oradaydı.

Ona hiç dokunmamıştım. Dokunmuştum ama ilk hamleyi hiç yapmamıştım.

Orada biraz daha uzandım.

Siktir et, diye düşündüm ve onun içine yuvarlandım.

Ellerim göğsüne, dudaklarım köprücük kemiğine gitti. Kolunu belime doladı. Shamus ipucunu anladı, yataktan atladı ve odadan dışarı çıktı.

"Bunu asla yapmayacağını sanıyordum," diye mırıldandı ve sesinin rahatlamış gibi geldiğine yemin edebilirdim.

Cevap vermedim. Meşguldüm ya da en azından ağzım meşguldü.

Köprücük kemiğini ve boynunu ağzım ve dilimle keşfettikten sonra onu öptüm. Onu tatmama izin verdi, hatta onu kızdırdı, öpücüğün kontrolünü bana bıraktı ve bu baş döndürücü bir şeydi.

Sonra yavaşça aşağı indim, ellerimle, ağzımla, dişlerimle ve dilimle göğsünü ve karın kaslarını keşfettim. Tüm bu süre boyunca kalçamı, popomu ve sırtımı okşadı ama bunun dışında bana dokunmadı.

Acele etmedim, onun hissinin ve tadının ve kasların gerilmesinden, düşük inlemelerden (favorilerim) oluşan tepkisinin tadını çıkardım ve bazen gerçekten hoşuna giden bir şey yaparsam parmakları beni ısıırırdı.

Aşağıya doğru eğildim, onu önce elime sonra da ağzıma aldım.

Eli saçlarımın arasına
kaydı. "Siktir," dedi alçak
sesle.

Yaptığım şeyden hoşlandığını biliyordum. Bunu anlayabiliyordum ve bu beni tahrik ediyordu. O kadar ki, ona en iyi hareketlerimi yaptım ve yenilerini uydurdum. Birden eli saçlarımdan ayrıldı. İki eli de koltuk altlarımdan altına girdi ve beni vücuduna doğru çekti.

Ciddileşme zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım, yana doğru ilerledim ve "İzin verin ben çıkarayım" dedim. Ama beni tekrar üzerine çekti ve ona sarılmam için beni yukarı itti. Elleri iç çamaşırlarıma gitti ve acımasızca çekti. Kalçalarım öne doğru sarsıldı, malzeme yırtıldı ve külotum gitmişti.

"Viski," diye fısıldadım, az önce iç çamaşırlarımı yırttığı için afallamıştım (belki de yarı mağara adamıydı, ama gerçekten yakışıklı ve saçsız bir mağara adamıydı), ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Elleri kalçalarımdaydı ve tam kalçaları yukarı kalkarken aşağı doğru itti ve bana çarptı.

Harika, inanılmaz derecede harika hissettiriyordu ve neredeyse ne yaptığımı unutuyordum. Dudağımı ısırdım, kontrolü ele geçirmesine izin verme arzumu kontrol ettim ve öne doğru eğildim, boynunu kulağının altından öptüm ve "Hank, lütfen. Bu sefer izin ver."

Bunu kısmen ona bir şey vermek istediğim için yaptım, ama kısmen de sıra bana geldiği için yaptım.

Kalçalarımıdaki tutuşu gevşedi, bunu olumlu cevabı olarak kabul ettim ve yavaşça hareket etmeye başladım, bu sırada ağızla boynunu keşfediyordum. Oynamayı bırakma zamanı geldiğinde, ikimizin de daha fazlasını istediğini anladığımda, ona kendi ilacından tattırmayı düşünerek yukarı çektim ama aşağı inmedim.

Kulağına "Arabamı geri istiyorum." dedim.

"Günüşiği," diye inledi, elleri beni ısıırıyordu.

"Bana söz ver Hank."

Kıpırdamadan yattı ve tam onu istediğim yere getirdiğimi düşünürken, elleri sıkılaştı ve beni sırtüstü çevirdi ve devraldı, derinlemesine itti ve sonra gıcırdattı.

"Viski! Sıra bende!" Kollarımı ona dolayarak ve kalçalarımı onunkilere doğru kaldırarak ağladım.

"Seksi manipüle etmek için kullanma,"

dedi bana. Karanlıkta ona baktım.

"Bunu her zaman yapıyorsun!" Ben de dedim.

"Bu işte iyiyim." Gıcırdatmayı bıraktı ve hareket etmeye başladı. Elimde değildi, ben de onunla birlikte hareket ettim. "Ve bunu önemli olan hiçbir şeyle yapmıyorum."

Kibrini ve saçmalıklarla dolu olduğu gerçeğini görmezden geldim. Bir gece önce bunu beni kalmaya ikna etmek için kullanmıştı. Eğer bu önemli değilse, neyin önemli olduğunu bilmiyordum.

Bunun yerine elimdeki konuya ya da en azından elimdeki konulardan birine geri dönmeye karar verdim. "Arabamı geri istiyorum," diye bağırdım, ama bu biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Sessiz ol," diye karşılık verdi.

"Arabamı geri istiyorum," diye tekrarladım.

Beni öptü. Başım döndü. Konuşmayayım diye ağzımı, bir süre sonra konuşamayayım diye de vücudumu meşgul etti.

Sonra hissettim. Başımı çevirdim ve gerildim, kulağına doğru nefes aldım, "Whisky, ben..." Bitirmedim. Ellerini dizlerimin arkasına koyarak bacaklarımı kaldırdı, içime girdi ve konuşma yeteneğimi kaybettim.

İşi bittiğinde beni de yanına alarak sırt üstü döndü. Bir süre onun üstünde yattım, başım onunkinin yanındaki yastığın üzerindeydi, alnım çenesine yaslanmıştı.

Sonunda dedim ki, "Bu adil değildi."

"Bana ilk kez dokunduğunda, arabayı isteyip beni terk edebilmek için. Adil davranmak istemedim."

"Hank-"

Sözümü kesti, "Birkaç dakika önce beni ağzına alarak istediğini yaptırmak istediğinde bana Viski diyordun."

O zaman kızgın olduğunu anladım ve dirseklerimin üzerine çıktım.

"Kızgın mısın?" Kızgın olduğunu bildiğim halde sordum.

"Sen 'O Tek'sin."

Nefesim kesildi.

"Ben 'O Tek' değilim," diye tersledim.

"Sen tamamen 'O'sun." "Değilim!"

diye bağırdım.

"Lütfen söyle Ben Biz değil havin' Bu Saçma sapan bir konuşma mı?" diye sordu, sesi bıkkın çıkıyordu.

"Sen başlattın," diye karşılık verdim.

"Anlıyorum. Bu saçma konuşmayı yapıyoruz."

Boğuk bir ses çıkardım.

Beni sırtüstü yatırdı, ağırlığı hareket etti ve üzerime uzanıp ışığı açtı. Yan tarafına yerleşti, üzerimde yükseldi ve bana baktı.

O bir şey söyleyemeden ben "Arabamı istiyorum" dedim. "Gitmiyorsun," diye cevap verdi.

"Hayır. İstemiyorum. Sadece arabamı istiyorum."

"O zaman aptalca bir şey yapmayacağından emin olana kadar almıyorsun. Gitmek gibi."

Ona kaşlarımı çattım. "Gitmeyeceğimi söyledim, gitmeyeceğim."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Sunshine ama sana güvenmiyorum. Timsahların sevimli olduğunu düşünüyorsun ve sana eşyalarını getirmek için her şeyi bırakıp ülkenin öbür ucuna gidecek arkadaşların var.

Colorado, ve bugün olanlar seni çıldırttı. Tahminimce sana olanlar değil ama Daisy seninle birlikteyken ona olanlar. Sana arabayı geri veriyorum ve gidiyorsun."

Çok haklıydı.

Bundan nefret

ediyordum. "Bu

benim arabam."

"Sen benim kadınımsın ve Flynn ve Tanrı bilir kimler seni ararken tek başına kalmanı istemiyorum."

Vücudum dondu. "Billy?"

Hank bana baktı ve düşündüğünden daha fazlasını söylediğini anladım.

Sonra "Siktir." diye

mırıldandı. Korkunun içime

işlediğini hissettim.

"Hank, konuş benimle," diye fısıldadım.

Kalçası benimkinin üzerinden geçti ve beni yatağa

sabitledi. "Roxanne, güvendesin. Kimse sana zarar

vermeyecek."

"Konuş benimle," dedim, bu sefer daha yüksek sesle ve biraz daha histerik bir şekilde.

Hank iç çekti. "Ben yatak odasına girmeden önce haber geldi. Jimmy o çocuklardan birini konuşturmuş. Flynn onlardan kaçtı."

Aman Tanrım.

Vücudum sarsıldı ve Hank'in kolu **b a n a** dolanarak beni kendine çekti.

"Kimse sana zarar vermeyecek," diye tekrarladı.

"Hank, nerede yaşadığını biliyor. Buradan çıkmam gerek."

"Roxanne, beni dinle."

Kıvrınmaya başladım, tamamen paniklemişim, kaçmaya çalışıyordum. "Roxanne, Kahretsin." o yemin etti, ama I yapmadı bırak Mücadele ediyorum.

Yan yattı ve beni kendine doğru yuvarladı, kollarını etrafıma doladı, benimkileri vücuduma sabitledi ve ağır bir kalçayı benimkinin üzerine attı. O kadar güçlüydü ki direnmek boşunaydı, ben de kıpırdamadım.

"Beni incitti," dedim Hank'in

boynuna. "Biliyorum."

"Bunu tekrar

yapacak." "Hayır,

yapmayacak."

Mücadelemden çok endişemden dolayı orada yatarken ağır ağır nefes alıyordum.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim ve bunu yapmak için tüm gücümü harcadım.

Hank'in kolları ve bacakları gerildi. "Biliyorum."

Birkaç dakikalık içsel mücadeleden sonra ona doğru gevşedim ve o da bıraktı, uzandı ve ışığı kapattı.

Sonra sırt üstü düştü, ben kısmen üstünde, kısmen yanında, bir kolunu bana doladı.

Zihnimi sessiz tutmaya çalıştım. Neyse ki çok yorgundum, bu yüzden işe yaradı. Bunu yarın düşünecektim. Ya da hiç. Hiç düşünmemek kulağa hoş geliyordu.

"Ben senin kadının değilim," dedim,
uykulu bir halde. "Öylesin," diye
karşılık verdi.

Tanrım.

Bu adamdan gerçekten kurtuluş yoktu.

"Ben öleceğim. Billy ile gideceğim. Kimsenin zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım," diye söz verdim.

"O noktaya gelmeyecek," diye söz verdi karşılığında.

"Arabamı istiyorum," diye devam ettim inatla.

"Bunu yarın akşam konuşuruz."

"Yarın gece Perili Ev'de olacağım."

Başının yastığın üzerinde hareket ettiğini duydum. Muhtemelen sallıyordu çünkü benim tam bir aptal olduğumu düşünüyordu.

"Sen bir kaçıksın."

Tamam, benim deli olduğumu düşündüğü için sallıyordu. "Hayır, değilim" dedim.

Cevap vermedi.

Uzun bir süre orada yattım. Vücudundaki gerginliğin gittiğini hissettim, eli artık kalçamda rahatlamıştı ve uyuduğunu anladım.

"Sana dokunmaya bir şey elde etmek için başlamadım. İstedğim için yaptım," dedim uyuyan benliğine.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye cevap verdi, sesi alçaktı ve yorgun görünüyordu ama kesinlikle uyumuyordu.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Uyuduğunu sanıyordum!" "Hayır."

Kahretsin.

Yerime oturdum.

"Gerçekten de senin bir pislik olduğunu düşünüyorum," dedim, ama tek kelimesinde bile ciddi olmadığımı söyleyebilirdim.

"Uyumadığın için mi?" Şimdi sesi hem yorgun hem de Eğleniyorum.

"Şey...evet."

"Sen 'Because the Night' şarkısını söylerken ben de uyumuyordum."

Vay anasını.

Dirseğimin üzerinde tekrar doğruldum. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır," dedi yine.

Kahretsin. Kahretsin.

Lanet olsun.

Yuvarlandım. O da benimle birlikte yuvarlandı, beni belimden yakaladı ve tekrar vücuduna çekti.

"Şimdi gitmem gerekiyor,"

dedim. "Neden?"

"Utanç verici. Şarkı söylemem berbat."

"Bana iyi geldi."

"Çünkü benden

hoşlanıyorsun." Boynumu öptü.

Sonra arkama yerleşti ve "Evet" dedi.

ÇOCUKLARLA GÜNÜM

[Hank'in telefonunun çaldığını duydum. Bir yemin mırıldandı ve komodinden telefonunu almak için bana doğru eğildi.

"Evet?" diye cevap verdi, sesi uykudan boğuklaşmıştı. Gözlerim titreyerek açıldı. Hava hâlâ çok karanlıktı.

Gözlerim tekrar kapandı ve Hank'in içine kıvrıldım. Shamus sırtıma bastırdı.

"Nerede?" Hank sordu.

Gergin değil, teslim olmuş görünüyordu. Gergin olmadığı için dünyamın başıma yıkılmayacağını düşündüm ve gerilmedim.

Sonra, "Evde halletmem gereken bir iş var, sonra orada olacağım" dedi. Bir duraklama daha, sonra, "Evet."

Telefonu kapatırken bip sesini duydum.

"Viski?" Fısıldadım.

Daha fazla bip sesi vardı. Hank bir arama yapıyordu.

"Bir dakika tatlım," diye cevap verdi ve sonra telefonla konuştu. "Jack? Hank. Dışarı çıkmam ve Roxie için korumaya ihtiyacım var."

Konuşmayı kesti. Dirseğimin üzerine kalktım ve saçlarımı yüzümden çektim. Shamus kocaman bir köpek iniltisiyle itiraz etti.

"Siktir," dedi Hank, sonra durakladı. "Evet. Onu oraya götüreceğim. En fazla yirmi dakika."

Bağlantısı kesilirken bir bip sesi daha duyuldu.

"Neler oluyor?" Karanlıkta onun gölgesine bakarak sordum.

Hareket etti. Işık yandı ve ben gözümü kırptım. Shamus karnına doğru sarsıldı ve etrafı inceledi, kendisine açık olan tüm köpek olasılıklarına hazırlandı - erken yürüyüş, erken kahvaltı veya bir çeşit evcil hayvan ve kucaklaşma.

Hank bana "Bir cinayet işlendi ve bu benim üzerinde çalıştığım bir davayla bağlantılı," dedi. "Olay yerine gitmem gerekiyor. Seni Lee'nin ofisine götürmem gerekiyor. Orada uyumaya devam edebilirsin. Seni sonra alırım."

Tekrar gözlerimi kırptım ama ışık gözlerimi yaktığı için değil.

Lee'nin ofisi

mi? Hayatta

olmaz.

"Tex Amca'ya gidebilirim," diye önerdim.

Başını iki yana salladı, yataktan kalktı ve şifonyere doğru yürüdü.

"Lütfen tartışmayın. Güvende olduğunuzdan ve Lee'nin adamlarının sizi güvende tutabileceğinden emin olmak istiyorum. Eşyalarını topla. A

Kıyafetlerinizi değiştirin, sabah için neye ihtiyaınız varsa. şimdi gitmemiz gerekiyor."

Ciddi miydi?

"şimdi" benim için bir seçenek değildi. Çok titiz olduğumu biliyordu. Yirmi dakika demişti ve bunun bir kısmı yolculuk suresiydi. Bir kıyafet seçmem gerekiyordu. Saıma, vucuduma, makyajıma ihtiyaım vardı. Sadece kıyafet için yirmi dakikaya ihtiyaım vardı.

"şimdi mi?" Ben sordum.

Beyaz bir boxer şort giydi, yatağa geri geldi ve beni yataktan çekti.

Önümde dururken eğildi ve burnumu öptü.

"şimdi," diye

yanıtladı. Kahretsin.

HANK, benim için boşalttığı antrenman çantasını taşıdı ve birkaç basamak çıkararak ofislere doğru yürürken elimi tuttu. Diğer elimde Shamus'un tasmaşının sapı vardı.

Shamus sevinçten kendinden geçmişti, kpekik vücudu bu sevinçle titriyordu. Bir maceraya atılmıştı.

Umutsuzluğa kapılmışım. Korunmadan yalnız bırakılamazdım.

Kavga etmeden geldim çünkü yeterince endişe ve kargaşaya neden olmuşum. İşe gitmesi gereken Hank'le büyük bir tartışmaya girmeme gerek yoktu. Ayrıca, o haklıydı. Tex Amca iri yarı ve sertti ama Lee'nin adamları Papa'yı güvende tutmak için görevlendirilebilirdi.

Hank'in lütfen dediğinden bahsetmiyorum bile.

Bazı ofislere girdik. Girdiğimiz odanın ışıkları sönmüştü ama içeride bir kapı açıktı. Koridordan gelen bir ışık mekânı aydınlatıyordu ve buranın bir resepsiyon alanı olduğunu anlayabiliyordum.

Hank ve ben koridorda yürüdük. Koridora açılan birkaç kapı vardı.

Koridorun yarısındaki bir odadan bir adam çıktı ama açık kapı aralığında durdu. Bir kamyon gibi yapıydı ama belki biraz daha sağlamdı.

"Güvenli oda açık ve hazır," dedi Hank'e. Gözleri kısa bir süre bana kaydı, sonra odaya geri döndü ve kapı arkasından kapandı.

Pek hoş karşılanmadı.

Hank beni koridorun sonuna doğru götürdü ve bir odaya soktu. Seyrek döşenmişti ve dekore edilmemişti. Bir çift kişilik yatak, bir uzanma koltuğu, bir televizyon ve kitap ve DVD'lerle dolu bir kitaplık. Başka bir kapı daha vardı.

Shamus'un ipini bıraktım ve o da yeni alanını keşfetmekle meşgul oldu.

Hank çantayı sandalyeye bıraktı.

"Uyu," dedi bana döndükten sonra. "Sen uyanmadan geri döneceğim."

"Tamam," diye cevap verdim. Yapacak işleri vardı, suç ve adaletle ilgili önemli işleri. Kendime şimdi yaygara koparmanın zamanı olmadığını hatırlattım.

Bana doğru yürüdü. Gözlerinin tembelleştiğini fark ettim ve nefesimi tuttum. Eli boynumun yanına geldi ve bana hafif bir öpücük verdi.

Sonra da gitti.

Altında bir kot pantolon ve leylak rengi geceliğimin olduğu ceketimi çıkardım. Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkardım, ışığı kapattım ve yatağa girdim. Shamus da benimle birlikte yatağa girdi, bir süre yatağın üzerinde dolaştı. Kendi tarafına yerleşti, sırtını benim tarafıma dayadı ve ikimiz de uykuya daldık.

SHAMUS ŞAKIRDADI ve yataktan atladı. Neyin peşinde olduğunu görmek için döndüm ama o çoktan odanın yarısını geçmişti.

Kapıya doğru baktım ve orada bir adam duruyordu.

Bir an için kafam karışmış bir şekilde ona baktım, çünkü neler olduğunu bilmiyordum.

Sonra hatırladım.

Yine de adama bakmaya devam ettim.

Bunun Lee'nin adamlarından biri olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmedi. Büyük Kamyon Dostu değil. Bu adam uzun boylu ama zayıftı, siyah kargo pantolonu, siyah, dar bir tişört ve siyah botlar giyiyordu. Siyah saçları vardı, kısa kesilmişti ve hayatımda bir erkekte gördüğüm en iyi yüz kıllarına sahipti. Dudağı boyunca ve ağzının kenarlarından aşağıya doğru uzanan kalın, siyah bir bıyık, temiz ve hassas bir şekilde tıraş edilmişti. Harley Man'in Just Plain Hot Man'e dönüşmüş haline benziyordu.

"Hey," dedim ona.

Ağzının bir tarafı seksi bir yarım sırıtışla yukarı kalktı. Aman Tanrım.

"Köpek çıkmak istiyor. Hank gecikti. Uyumaya devam et."

Başımı salladım, mümkün olan en az kelimeyi kullanarak paylaşabildiği bilgi miktarı karşısında sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım.

Kenara çekildi. Shamus kuyruğunu sallayarak kapıdan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Bir an öylece uzandım ve tekrar uyumamın mümkün olmadığını düşündüm.

Sonra tekrar uyudum.

UYANDIM, yine kafam karıştı, yine ne olduğunu anladım ve yataktan kalktım.

İç kapıyı denedim ve bir banyo olduğunu gördüm. Eşyalarımı içeri taşıdım, mega sabah hazırlıklarımı yaptım.

(vücut losyonumu unutmuş olsam da lavabonun altında açılmamış bir Irish Spring buldum ve saç yumuşatıcı losyonumu unuttuğum için sadece ağdayla idare etmek zorunda kaldım). Yarı uykulu olduğumu düşünürsek kıyafetim de fena sayılmazdı. Zengin orman yeşili, düşük bel kadife pantolon, yulaf ezmesi rengi, şal yakalı kaşmir hırkayı kabuksuz giydim, belime geniş bir çikolata süet kemer taktım ve süet babetlerle eşleştirdim.

İşim bittiğinde diğer odadan kapıya doğru yürüdüm; kahve içmem, yemek yemem, Shamus'u kontrol etmem ve Hank'in nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kapıyı açmaya çalıştım, çekiştirdim, elim koldan kaydı ve kapı hareket etmedi.

Ona baktım ve tekrar denedim.

Kol dönmedi ve kapı hala hareket etmedi. İçeride kilitli kalmıştım.

İçimde bir panik hissettim. "Ne oluyor lan?" Fısıldadım.

Sonra bedensiz bir "Roxie" sesi duydum.

Sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakındım.

Geri geldi. "Burası kontrol odası. Sıkı durun. Birini getiriyoruz."

"Ne?" diye sordum. Odayla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissederek sordum.

"Nezarethaneye birini getiriyoruz. Sıkı durmanız gerekiyor. Güvenliğini sağladıktan sonra gelip

Sen."

"Kutsal inek," diye fısıldadım. Sonra panikledim. "Bu değil-" demeye başladım.

"O Flynn değil," diye araya girdi ses.

Derin bir nefes aldım. Sonra keskin b i r n e f e s aldım ve neden paniklediğimi bildiğini fark ettim.

Tamam, her neyse, hayatımın boka batmış olması bir sır değil ki, diye dūřundım.

Uzanmış koltuğun koluna oturdum ve kimi getirdiklerini duyup duyamayacağımı görmek için dinledim. Duyamadım.

Sonra kapı açıldı ve Sadece Sade Seksi Adam orada duruyordu.

Ayağa kalktım.

"Tekrar merhaba," diye selam verdim.

Yarım sırtışlarından birini yaptı.

"A mısın?" diye sordu.

Başımı salladım.

Yana doğru bir adım attı ve koluyla geniş bir hareket yaparak ondan önce gelmemi söyledi.

Az konuşan adam.

Dışarı ıktım. O da yanıma geldi ve koridorda yürümeye başladık.

"Ben Roxie," dedim

ona. "Biliyorum," diye

cevap verdi.

Al bakalım.

"Ve sen...?" Ben sordum.

Bana baktı. Gözleri karaydı ama mavi olduklarını da fark ettim. Indigo.

Aman Tanrım.

"Luke," dedi.

"Memnun oldum Luke."

Bir yarım sırtıma daha
yaptı. Tökezledim.

Tam bir sırtışa dönüştü.

Kahretsin, kahretsin,
kahretsin.

Koridorun sonuna kadar geldik. Kapıda durdu ve elini kapı koluna koydu.

"Resepsiyonistimiz dışarı çıkıp size yiyecek bir şeyler getirecek.

Ne istersen" dedi bana.

"Andy Griffith Show "daki Bea Teyze'nin hayalleri kafamda yuvarlanırken bunun hoş olduğunu düşünerek başımı salladım. Kapıyı açtı, içeri girdim ve olduğum yerde durdum.

Pırıl pırıl resepsiyon masasının arkasında oturan kadın Bea Teyze'den olabildiğince uzaktı. Podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyordu; yüksek elmacık kemikleri, parlak sarı saçları, on kilo zayıflığı, kesinlikle çok güzeldi.

"Merhaba, ben Dawn," dedi beni gördüğünde parlak bir sesle. Yüzünde gözlerine ulaşmadığını fark ettiğim bir gülümseme vardı. Tüm vücudunu taradı ve sonra gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü.

Kaltak, diye düşündüm.

"Merhaba. Ben Roxie," diye cevap verdim.

"Biliyorum," dedi bunu bir şakaymış gibi.

"Kahvaltı," diye araya girdi Luke, belli ki yapacak başka işleri vardı ve bunlar arasında tanışma ya da Dawn'ın kaltaklığını dinlemek gibi sıradan nezaketler yoktu.

"Um..." Ona siparişimi verirken kendimi tuhaf hissediyordum. "Kahve?" Luke bana işaret etti.

"Evet... karamel latte?" Emin olamayarak sordum.

Onun gözleri Dawn'a kaydı, benimkiler de öyle. Kendini beğenmiş gülümsemesini kaybetmiş ve sinirli görünüyordu. Bana karamelli latte almak için dışarı koşmak istemediği çok açıktı.

"Başka ne var?" Luke bana dönerek sordu.

"Bilmiyorum. Çörek, kek... bunun gibi bir şey." Üzerimde büyük bir baskı hissettim. Belki de sade meyve ve şekersiz granola sipariş etmeli ve yoga yapmadığım halde sabah yogamı nerede yapabileceğimi sormalıyım.

"Anladın mı?" Luke Dawn'a sordu. İş bitmişti ve yoluna devam etme zamanı gelmişti.

Başını salladı, çekmecedен çantasını aldı ve bir podyumdaymış gibi, bir ayağı diğerinin önünde, pahalı, özel dikim takım elbisesinin eteğinin altında kıcı sallanarak seke seke yürümeye başladı.

Orospu, diye düşündüm yine, gidişini izlerken.

Kapı Dawn'ın arkasından kapandıktan sonra Luke, "Karşılaştırma yok," dedi ve ben de ona döndüm.

"Affedersiniz?" Ben sordum.

"Dawn bir erkek yiyici. Sen değilsin. Karşılaştırma yok," diye cevap verdi Luke ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim.

"Bu iyi mi?"

Yarım gülümseme geri geldi. "Çoğu erkek yemek yemeyi tercih eder."

Vay anasını.

"Tex Amca bana vurulduğunu söyledi," diye ağzımdan kaçırdım, Sadece Ateşli Erkeklerin bir şeyler yemesi konusunu kapatmak için çaresizce.

"Evet," diye yanıtladı.

"Nasıl hissediyorsun?" Aptalca bir soru olmasına rağmen sordum. Sağlıklı ve zinde görünüyordu, çok sağlıklı ve zinde.

"Yaşıyor," diye cevap verdi. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Buna sevindim," dedim çünkü söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştım.

Cevap veremedi (cevap vereceğinden değil) kapı açıldı.

Döndüm ve Lee ile Marcus'un içeri girdiğini gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendimi durduramadan.

Luke yaklaştı. Sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Kıpırdamadan durdum.

Marcus'un gözleri bana takıldı.

"Roxie," dedi Lee.

Bana doğru yürüdü ve yanağımdan öpmek için eğildi. Vay canına.

Lee'den bir yanak öpücüğü.

Kesinlikle çoklu bir "kutsal inek" günüydü. "Merhaba Lee," diye fısıldadım.

Lee'nin gözleri Luke'a kaydı, tıpkı babasınıninki gibi eğlendiğini göstermek için köşelerini kırıştırdı ve kenara çekildi.

"Dün Marcus'la tanıştın mı?" Lee gözlerini bana çevirerek sordu.

Başımı salladım.

"Marcus, bu Roxanne Logan," diye tanıştırdı Lee bizi. Marcus elini uzattı ve ben de tuttum.

O bir şey söyleyemeden ben hızlıca, "Daisy'ye ateş ettirdiğim için çok üzgünüm. Daisy'yi severim. Gerçekten çok iyi biriydi.

benim için. Bilge, komik ve ilginç bir kıyafet zevki var."

Marcus bana baktı ve bir şey söylemedi, ben de tabii ki aptal gibi devam ettim.

"Mercedes'inde kurşun delikleri olduğu için de üzgünüm. Bu onun hatası değildi. O iyi bir sürücüdür. Yani, tavuk oynadığımız zamanlar ve... um... diğer zamanlar dışında soğukkanlılığını korudu."

Aman Tanrım, birinin beni konuşmaktan alıkoyması gerekiyordu.

"Ve eğer bir daha vurulursa, eminim muhtemelen kaçacaktır." diye devam ettim.

Luke'un eli enseme yerleşti. Çenemi kapattım.

El orada kaldı.

Marcus, "Daisy bana zor günler geçirdiğini söyledi," dedi. Başımı salladım. Luke'un eli sıkılaştı.

Marcus bana baktı ve içimi bir ürperti kapladı. Yakışıklıydı, bu kesindi ama gözlerinin ardında ürpertici bir sertlik vardı.

"Sorunlarınız sona erdi," dedi titremenin tüm vücudu sarmasına neden olan bir kesinlik içinde.

Ona göz kırptım.

"Hadi ofisime gidelim," diye araya girdi Lee. Gözleri artık ciddiye ve Luke'un üzerindeydi.

Marcus hâlâ elimi tutuyordu. Elimi sıktı ve sanki söz vermiş gibi hissettirdi. Sonra bıraktı. Lee omzuma dokundu ve odadan çıktılar.

Luke'un eli boynumdan çekildi ve ben de ona döndüm.

"Az önce ne oldu?" Ona sordum.

"Marcus resme girdi," diye cevapladı Luke.

"Ne?"

"Üç şey," dedi Luke hemen ve beni şaşırttı. Luke Speak'te üç şey sayabileceğinden emin değildim. Yapabileceğini kanıtlayarak devam etti. "Bir, polis senin sorununun izini sürebilir, o sorun ortadan kaldırılır ve biter. İki, biz yapabiliriz, senin sorunun nezarethaneye götürülür, bir ders verilir, sonra polise teslim edilir ve biter. Üç, Marcus bunu yapabilir, o bela ölür. Ben iki numarayı umuyorum."

Üç numaraya odaklandım.

"Ölü derken nefes almayan ölü mü?" diye sordum.

"Var olan tek ölü türü bu," diye yanıtladı. "Vay canına," dedim.

Bana baktı.

"Neden?" diye

sordum. diye

sordum.

Luke cevap vermedi ama nedenini biliyordum. Marcus Daisy'ye olanlar için beni suçlamıyordu. Billy'yi ve bu karmaşaya karışan diğer herkesi suçluyordu. Marcus'u görmüştüm.

Bir gün önce Daisy'yi tutuyordu. Her neyse, suç kralı, silah tüccarı, pezevenk, Daisy'yi seviyordu. Birisi onun hayatını tehlikeye atmıştı ve o kişi bunun bedelini ödeyecekti.

Luke'a, "Belki de onunla konuşmalayım," diye nerdim.

Yarım sırtış geri geldi. "Bu eğlenceli olurdu ama böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın? Belki ikna edebilirim-"

"Roxie," diye sözümü kesti.

"yle mi?"

"Sessiz ol."

Ona baktım ve sonra derin bir i çektim.

Sessiz olmak iyi bir şey olabilir.

Bir elini sırtımın küçük kısmına koydu, beni koridor kapısına doğru itti ve sonra beni kontrol odasına ve Shamus'a götürdü.

"BU HARİKA!" Kontrol odasına girdiğimde bağırdım.

Shamus bana doğru koştu ve heyecandan vücudu titreyerek üzerime atladı.  kaburgasını daha kırmasını nledim, başını iyice ovdum ve sonra onu nazikçe ittim. Ayaklarımın zerine oturdu, dili sarkıyordu.

"Merhaba, ben Monty." Sarışın, asker tıraşlı bir adam ayağa kalktı ve bana gülümseyerek elini uzattı. Elini tuttum, tokalaştık ve neredeyse tüm kemiklerim ezildiğinde irkilmemeye çalıştım.

Monty, Lee'nin çocuklarının çoğundan biraz daha büyüktü ama daha az formda değildi. Ayrıca merhaba demek gibi sosyal nüanslara biraz daha uyumluydu.

"Bütün bu şeyler de ne?" Duvardaki raflarda duran monitörlere, onların altındaki DVD kayıt cihazlarına, düğmelere ve elektronik ekipman raflarına bakarak sordum. Sanki beni bağlasalar Mars'a gidebilirmişiz gibi görünüyordu.

"Burası gözetleme odası. Güvenliği ve... diğer şeyleri buradan yürütüyoruz," diye paylaştı Monty.

Monitörlere baktım.

Monitörlere aval aval

baktım.

"Hey! Bu Fortnum's! Ve bu da...ve bu...ve..." Sustum.

Tanrım, Fortnum's'ın neredeyse her köşesi, önü ve arkası gözetim altındaydı. Tex Amca'nın bir yandan espresso makinesine vururken bir yandan da Duke ile tartışmasını izledim.

Monty bir düğmeyi çevirdi ve Tex Amca'nın sesi odanın içinde yankılandı.

"Hank Williams Jr. dinlemek istemiyorum! Johnny Cash varsa, Johnny Cash dinlerim. Eğer yoksa, Cream'i geri koy, hindi!"

Monty düğmeyi kapattı. "Kutsal

inek," diye nefes aldım.

Monty, "Fortnum's'ı yedi gün yirmi dört saat izliyoruz," dedi.

Luke, "Günün en iyi kısmı, gözetim vardiyası," diye ekledi.

Fortnum's'da geçirdiğim zamanı düşünmeye çalıştım. Neredeyse hiçbiri utanç verici bir olay olmadan geçmemişti.

Monty ve Luke'a baktım. Luke yarım sırtışını takınmıştı. Monty ise dümdüz gülümsüyordu.

"Kahretsin," dedim.

"Otursana," diye davet etti Monty, yüzünde hâlâ gülümseme vardı. "Kahvaltını burada yapabilirsin. Sana ne yaptığımızı göstereceğim."

"Hank nerede?" Monty'nin yanına oturup monitörlere bakarak sordum. Shamus ayaklarımın dibine yerleşmek için hareket etti.

Monty, "Hank süresiz olarak ertelendi," diye cevap verdi ama ben dinlemiyordum. Monitörlerden biri uyuduğum odanın görüntüsünü gösteriyordu.

Dehşet içinde Monty'ye döndüm.

"Uyurken beni izledin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Hank'in emirleri. Sürekli gözetim. Eğer yanında değilsek, seni izliyoruz."

"Ama... Ben koridorun sonundaydım," dedim, beni uyurken izledikleri için mahcup olmuştum ve umarım salyalarım akmamıştı.

"Öğrendiğim bir şey var, asla çok dikkatli olamazsın," diye yanıtladı Monty.

Tamam, belki de bu konuda haklıydı.

Monty beni uyurken izledikleri yönündeki endişe verici

haberi aklımdan çıkardı ve bana kontrolde ne yaptıklarını anlattı

Biraz güvenlik, çoğunlukla soruşturma. Sonra Dawn lattemi ve yaban mersinli kekimi getirdi. Latte soğuktu ve içinde fındık şurubu vardı. Kek berbattı. Polis telsizini dinlerken ve Monty bana bazı kodları öğretirken tek kelime etmedim ve keki yedim.

Sonra polis bandını kapattı. Lattemi yudumladım ve monitörleri izledik.

Yaklaşık yarım saat sonra yaşama isteğimi kaybediyordum ve kontrol odası soğukkanlılığını yitirmişti. Bu adamlar bunu her gün nasıl yapabiliyorlardı? İnanılmaz derecede sıkıcıydı.

Telefon çaldı.

"Tanrıya şükür!" Kendimi durduramadan bağırdım. Bir şeyler, herhangi bir şey olduğu için mutluydum. Monty'nin gömleklerinin alınmaya hazır olduğunu söylemek için arayanın kuru temizlemeci olması umurumda değildi.

Monty bana sırtıttı ve telefona uzanırken Luke'a baktı. "Bu kızlar heyecanı sever."

Luke, "Çok şükür," diye mırıldandı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama en azından iyi bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

"Evet?" Monty telefonda söyledi. Sonra da "O burada." dedi. Bana döndü. "Hank."

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Hey," dedim başımı eğerek ve Monty ile Luke'un dinlemekten başka bir şey yapmadığı o küçük odada kendimi tuhaf hissederek.

"Nasılsın?" Hank sordu ve sesini duyunca içimde bir heyecan hissettim.

"Monty, Luke ve ben kontrol odasında takılıyoruz."

Sessizli

k.

"Hank?"

"DVD falan izlersin sanmıştım." "Hayır, bana polis kodlarını öğretiyorlar."

Daha fazla sessizlik.

"Dawn bana bir latte ve kek getirdi. Luke ne istersem alabileceğimi söyledi, o da koşup getirdi." Bunu söyledim çünkü söyleyecek daha heyecanlı bir şeyim yoktu.

"Eminim Dawn bunu yapmaktan hoşlanıyordur," diye cevap verdi Hank, belli ki Dawn'ı tanıyordu.

"Gıdıklanmış gibi görünmüyordu," dedim ona.

Hank'in yumuşak kahkahasını duydum ve içimde bir heyecan daha yükseldi.

"Biraz zamanım var. Sen iyi olacak mısın?" diye sordu.

"Elbette," dedim.

"Elimden geldiğince çabuk seni almaya geleceğim." "Tamam."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Roxanne Logan'la mı konuşuyorum?" diye sordu.

"Şey...evet. Sorun nedir?"

Bir sessizlik daha. "Bir şey yok, tatlım. Yakında görüşürüz."

Üçüncü heyecanımı yaşadım ve sonra

bağlantıyı kesti. Telefonu Monty'ye uzattım.

Alıcıya yerleştirdi ve sonra bir düğmeye dokunarak, "Brody, kontrol odasına gel," dedi. Bundan sonra sandalyesine geri oturdu.

"Brody kim?" Ben sordum.

"Bilgisayarcımız. Bir süreliğine onunla gidebilirsin. Manzara değişikliği."

Ona rahatlamış bir gülümseme verdim.

Kapı çalındı ve Luke kalkıp kapıyı açtı.

Siyah kot pantolon giyen bir adam içeri girdi, siyah saçlarının kesilmesi gerekiyordu ve tepeden tırnağa dağınıktı. Buddy Holly gözlükleri takıyordu ve vücudu kesinlikle Lee'nin çocuklarından birinin normal yağsız kaslarına benzemiyordu. Siyah tişörtünde beyaz harflerle şöyle yazıyordu: BENİMKİNİ KALDIRDIM, SENİNKİNİ KALDIR!

"Tanrım. Bu Roxie. Vay canına. Günlerdir seninle tanışmak istiyordum!" diye bağırdı beni gördüğünde.

"Merhaba," dedim, bana gösterdiği tepkiye şaşırarak.

"Sen ünlü gibisin. Sen kaçırıldığında buralar çıldırmıştı. Herkes etrafta koşuşturuyordu, telefonlar susmak bilmiyordu. Dawn her zamankinden daha kötü bir haldeydi. Mümkün olan her bilgisayar kontrolünü yapıyordum. Otel kayıtları, havayolları, kredi kartları. Lee bana bir kova dolusu fazla mesai ödedi. Vance ne zaman birinin seni bir benzin istasyonunda gördüğünü bildirirse, her yer telaşa kapılıyordu. Vance birinin seni direksiyona bağlı gördüğünü söylediğinde, Hank o kadar sinirlenmişti ki yumruğunu aşağı odadaki duvara vurmıştı. Ben de gördüm. Çılgıncaydı."

Yüzümden kan aktığını hissettim.

"Brody," dedi Monty, sesi alçak ve uyarıcıydı.

"Ne?" Brody Monty'ye bakarak sordu, her şeyin heyecanı içinde tamamen kaybolmuştu. Sonra ipucunu yakaladı, heyecanı azaldı ve bana baktı. "Ah, evet. Doğru ya. Özür dilerim. İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Sesi sevinmiş gibi değildi. Sesi sanki o yerin hâlâ kablolu olmasını tercih ediyormuş gibi geliyordu.

"Neden Roxie'yi ofisine götürmüyorsun? Ona ne iş yaptığını gösterirsin," diye önerdi Monty.

"Gizli bir şey yok, değil mi?" Brody sordu.

Monty başını salladı ve Brody'nin sabrını zorladığını anlamak zor değildi.

"Doğru," diye onayladı.

"Tamam. Hadi," dedi Brody.

Brody'yi kontrol odasından çıkarken takip ederken Luke ve Monty'ye el salladım. Cevap vermediler ama ikisi de gülümsedi.

Brody beni koridorun sonundaki başka bir kapıya ve ortasında dört bölme bulunan, hepsinde bilgisayar ve dosya dolapları olan bir odaya götürdü.

"İşlerimi burada hallediyorum. Kredi kontrolleri, istihdam kontrolleri, bunun gibi şeyler. Daha eğlenceli başka projelerim de var ama onlardan kimseye bahsetmeme izin yok, Hank'in kız arkadaşına bile," dedi Brody.

Onun odasının yanında durdum. Çeşitli enerji içeceği kutuları, büyük cipsler ve şeker ambalajları ile bolca dekore edilmişti ve sınıf için atılmış tek bir aksiyon figürü vardı.

Brody'ye baktım. "Hank gerçekten yumruğunu duvara mı vurdu?"

Brody parladı. "Evet! Henüz tamir etmediler. Görmek ister misin?"

Dudağımı ısırdım ve başımı
salladım. Vay anasını be.

Hank, Bay Kontrol, duvara bir yumruk indirmişti. Benim için.

Kahretsın.

Brody devam etti, "Gerçekten çok üzgündü. Amcan da çok üzgündü ama çoğunlukla bağıırıyordu. Alınma ama ben

havalı olduğunu düşündü. Lee alındığına göre Dawn'ın Hank'e karşı bir ilgisi var ve Vance, Mace ya da Luke'la bir yere varamayacağını biliyor. Onlardan biriyle ya da diğeriyle bir şeyler yaşamaya çalışıyor. Erkek arkadaşı olmasına rağmen sürekli flört ediyor. Hank'in bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğinde çok sinirlenmişti, özellikle de Hank çılgına döndüğünde. Ben ve diğer herkes çok heyecanlandık. Dawn kendi bokunun kokmadığını sanıyor. Güzel olabilir ama Dawn'la ilgili her şey kokuyor. Burada çalışmak harika ama yaptığın havalı şeyleri kimseye söyleyemiyorsun. Her şey harika ama Dawn değil. Hank'in senden hoşlanmasına hepimiz sevindik çünkü Hank'i seviyoruz ama Dawn'ı sevmiyoruz. Kaçırılmana falan sevinmedik."

Vay be!

Dawn'ın bir sürtük olduğunu biliyordum.

Düşüncelerimi paylaşmadım ve ona gülümsedim. "Teşekkürler," dedim.

Diğer bilgisayarların hiçbiri alınmamıştı, ben de ona "Bu bilgisayarlardan birinde e-postalarımı kontrol edebilir miyim?" diye sordum.

Brody, "Elbette. Sizi ayarlayayım," diye cevap verdi.

Bir haftalık e-postayı kontrol ettim, yanıtlar gönderdim, gereksizleri sildim ve bazı web sitelerimin yönetim panellerinde birkaç değişiklik ve güncelleme yaptım.

Biraz sonra Dawn elinde birkaç pizza ve sodayla geldi ve Monty ile Luke sırayla bize katılarak bir şeyler içtiler.

Gözetimin monotonluğundan bir mola. Monty karısı ve ailesi hakkında sohbet etti. Luke pek konuşmadı ama Brody ve ben bunu telafi ettik. Dawn bize hiç katılmadı, muhtemelen pizzadaki peynirin anında selülit yapacağından korktuğu için, ama daha sonra ortalığı temizlemek için yüzü gergin ve sert bir şekilde geldi.

Kapı arkasından kapandığında, Brody bana kocaman bir sırtıttı attı.

Sitelerimden birinden çıkış yapıyordum ki Brody arkamdan geldi ve ne yaptığımı gördü.

"Web sitesi mi yapıyorsun?" diye sordu. "Evet, tasarımcıyım."

"Harika fasulyeler!" diye bağırdı. "Bana sitelerinden birini göster."

Sandalyesini yanıma çekti ve birkaç sitemde gezindik. Sonra bana bilgisayar ekibinin yüklediği "Diablo" adlı bir oyunu gösterdi. Bir karakter olduğunuz ve korkunç, harap olmuş topraklarda, mağaralarda, çöllerde ve şehirlerde görevlere çıktığınız bir rol yapma oyunuydu. Altın, zırh, silah ve büyüler topluyor ve kötü adamlarla savaşıyordunuz. Harika bir şeydi.

Brody oyunu ağıba bağladı ve sandalyesinde yuvarlanarak odasına döndü. En iyi kıyafete sahip olduğu için suikastçı karakterini seçtim ve oynamaya başladık.

Dakikalar gibi görünen ama aslında saatler süren bir süre sonra, bir grup ork ve trolle ölümüne bir savaşın içindeydik ve ben bağırdım, "Evet! Bastır Brody! Kıcını tekmele!"

"Orada durmayın! Çekil oradan. Seni öldürüyor!" Brody bağırdı.

İstatistiklerime hızlıca bir göz attım. Kötü adam beni öldürüyor.

Panikledim.

"Sağlık iksirlerim bitti. Geri çekilin! Geri çekilin! Bana biraz sağlık iksiri verin!" Çığlık attım.

"Hiç iksirim yok. Kaç, sürtük, kaç," diye bağırdı Brody.

Sağlığımdaki kırmızı tükendi ve suikastçım kazandığımız her şeyden mahrum bırakılarak başlangıç kampına geri götürüldü.

"Ben öldüm! Kahretsin, beni öldürdüler! Beni öldürdüler!" diye feryat ettim, elimi fareden çektim ve tiksintiyle sandalyemi geri çektim.

Brody sessizleşmişti.

Ona baktım ve kapıya baktığımı gördüm.

Bakışlarımı kapıya çevirdim ve kapı açıldı. Hank, Lee ve Luke çeşitli eğlenmiş erkek pozlarıyla orada durmuş bizi izliyorlardı.

Kahretsin.

"Ne?" diye sordum. Küstahlıkla devam etmeye karar vererek sordum.

"Eğleniyor musun?" Hank ağzı seğirerek sordu.

"Hayır," dedim öfkeyle. "Ben öldüm. Şimdi cansız bedenime kadar koşmam ve eşyalarımı almam gerekiyor. Orklar ve

Troller etrafta dolaşacak ve onlarla savaşmamız gerekecek ve bunu iyi zırhım olmadan yapamam. Bagajımda sakladığım dandik şeyleri kullanmak zorunda kalacağım. Gerçekten iyi bir kılıcım ve miğferim vardı ama şimdi yoklar. Bu berbat bir şey."

Hank bana baktı.

Sonra da "Neden bahsettiğini bilmediğimi biliyorsun değil mi?" dedi.

"Diablo," diye cevap verdim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Hank bana bakmaya devam etti.

"Hiçbir şey. Unut gitsin." Brody'ye döndüm. "Bu benim dizüstü bilgisayarımda çalışacak mı?" diye sordum.

"Elbette, eğer iyi bir tane varsa," diye yanıtladı Brody.

Hank'e dönüp baktım. "Alışveriş merkezine gitmemiz gerek. Bu oyunu almam lazım."

"Belki bunu yarın yaparız, Günışığı."

"Şimdi!" Tersledim.

"Uh-oh," dedi Brody. "Bunu daha önce de görmüştüm. Hiç hoş değil. Yakında bütün gece internette oynayacak."

Başım tekrar Brody'ye döndü. "İnternette oynayabiliyor musun?" Nefes aldım.

Lee, "Şimdi çeneni kapatmak için iyi bir zaman Brody," diye uyardı.

Hank odaya girdi ve elimi tuttu. "Gidelim, savaşçı prenses. Yemek vakti."

"Ben savaşçı bir prenses değildim, bir suikastçıydım," dedim ona.

Hank bana
gölümsemi. Kalbim
cırpındı.

Toparlandım. Hank beni sandalyeden çekerken, "Her neyse, daha yeni yemek yedik," dedim.

"Beş saat önce," diye araya girdi Luke.

Durdum ve ağzım açık bir şekilde Luke'a
baktım. "Bir bok yok mu?" diye sordum.

Luke başını salladı, eğlenen erkek pozu hâlâ tüm gücüyle devam ediyordu.

"Kutsal inek," diye fısıldadım.

Oyun beş saatimi emmişti ama bana beş dakika gibi geldi.

Brody'ye döndüm. "Diablo'nun benim için iyi olduğunu sanmıyorum."

"Bazıları buna dayanabilir, bazıları dayanamaz. Bu Diablo'nun iradesi," diye yanıtladı Brody.

Cevabındaki derin samimiyet karşısında başımı salladım.

Hank beni kapıya doğru çekti ve güldüğüne yemin edebilirdim.

"Görüşürüz," diye seslendi Brody biz dışarı çıkarken.

ON ALTI

DUALAR

H Ank, Shamus'u almaya gitti ve ben de eşyalarımı toplamak için güvenli odaya gittim.

Shamus yanıma koştuğunda uzanmış sandalyenin yanında durmuş, son parçaları da çantaya tıktırıyordum.

"Hey, oğlum," dedim, Shamus'un aşırı heyecanlı dili yüzünden el yıkamaya dönüşen bir kulak kaşımaya yapmak için belimden eğilerek. Görünüşe göre, benden uzakta geçirdiği son beş saat tüylü çikolata oğlum için köpek travması gibi geçmişti.

"Ooo," diye mırıldandım. "Roxie Teyze seni sıkıcı odadaki korkutucu, belalı adamlarla mı bıraktı? Zavallı çocuk."

Hank'in sıcaklığını sırtımda hissettim, sonra kolu ortama dolandı ve doğruldu. Çenesi boynuma geldi ve saçlarımı karıştırdı, sonra dudakları oradaydı. Shamus ayaklarımın üzerine oturdu.

"İyi bir gün geçirdin mi?" Hank boynuma doğru sordu.

Titredim ve kolunda döndüm. Başını kaldırdı ve ben de ona baktım. Shamus vücuduyla oturmak için yer değiştirdi.

ikimize de yaslanmıştı.

"Evet," dedim Hank'e, kendimi şaşırtarak çünkü o.

"Güzel," dedi ve ben de bunu kastettiğini söyleyebilirdim. Ona baktım. Her zamanki yakışıklı ama yorgun görünüyordu.

Kesintili ya da değil, tam bir gece uykusu çekmemişti. Smkl bir kaltak tarafından bile olsa yemeği teslim edilmemişti. Öğleden sonrasını hayali bir suikastçı olup hayali orkları öldürerek geçirmemişti. Gününü gerçek hayatta bir polis olup çirkin suç mahallerine giderek geçirmişti.

"Günün nasıl geçti?" Cevabı bildiğim için sordum.

"Bok gibiydi," diye yanıtladı.

Evet, haklıydım. Cevabı biliyordum ve bana bir şeyler olduğunu, bir şeylerin beni ona çektiğini hissettim ve aklımın (kalbimin değilse bile) direktiflerine karşı vücudum onunkine doğru eğildi. Diğer kolu bana dolandı.

"Sanırım sabahın nde bir cinayet mahalline gitmek eğlenceli değil," dedim usulca.

"Hayır. Ne kadar çok yaparsam yapayım, yine de eğlenceli değil." Kaç kere yaptıysa.

Kendimi durduramadan elimi kaldırdım ve orta parmağımla alt dudağının alt kenarını yokladım. Parmağımın ona dokunuşunu izledim ve sonra gözlerinin içine baktım.

"zr dilerim," diye fısıldadım.

Gözleri değışti. Bunu tarif edemezdım. Isındılar, yumuşadılar ve değışimi fiziksel bir şekilde, doğrudan karnımın en derinlerine kadar hissettim.

Sonra başı bana doğru eğildi, elim yanağındaki kirli sakalın üzerinde kaydı ve beni öptü, hiç oyalanmadan. Tamamen sıcak, ağır ve bol dilli bir öpücüktü.

İşini bitirdiğinde, öpücüğün etkisinden kurtulmaya çalışarak ona sıkıca sarıldığımda ağzı kulağıma doğru gitti. Dudağında olan elim boynuna dolanmış, parmaklarım saçlarında, diğer kolum beline sarılmıştı.

Kulağımın dibinde, sesi bir şeyden, tutkudan, belki de sadece duygudan boğuklaşarak mırıldandı: "Seni hemen şimdi becermek istiyorum. İçine girmek ve bu boktan günü silmek istiyorum."

"Viski," diye nefes aldım, başka bir şey söylemeye niyetim yoktu. Sözleri konuşma yetimi elimden almıştı.

Gerçekten bunu onun için yapabileceğimi mi düşünüyordu?

Ellerinden biri kazağımın eteğinin altından geçip kadife pantolonumun bel bandına girdi. Diğeri arkama geçti ve beni kendine doğru bastırdı. Sertliğini üzerimde hissedebiliyordum.

Evet, onun için bunu yapabileceğimi düşündüğünü tahmin ettim. Ve bu düşünce beni çok etkiledi.

O zaman her şey kafama dank etti. İş, sorumluluğu, saat üçte gelen telefonlar, belindeki silah, gördüğü pislikler, muhatap olduğu insanlar. Böyle bir günün ardından, evine

gidip

ev ve köpeği, ve oraya vardığında, yalnız olacaktı. Bu konuda konuşacak ya da unutmasına yardımcı olacak kimse yoktu.

Hank gibi bir adamın yalnız olması gülünç görünüyordu. İsteddiği herkesle birlikte olabilirdi.

Muhtemelen umurunda bile
değildi. Ama benim
umurumdaydı.

Lanet olsun.

Başım cidden beladaydı.

Başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu anlayamadan, dili kulağımın kıvrımlarında gezindi ve ben onun içinde daha da eridim. Beni de yanına alarak kıvrıldı. Shamus bacaklarımızdan uzaklaştı ve sonra kapının yanına uzandı.

Hank beni yatağa doğru götürmeye başladı.

"Hank," dedim ama cevap vermedi. Beni kendisinden uzaklaştırdı ve kemerimi çözdü. Yere düştü ve üzerinden geçtik. Elleri hırkaman içine girdi, onu açtı ve sonra neredeyse çıplak olan gövdeyi kendi gövdesine bastırdı.

Sonra bir şey hatırladım ve kaynayan damarlarıma buz girdi.

"Hank, burada kameralar var."

"Umurumda değil," diye cevap
verdi.

Olamaz.

Bunu kastetmiş olamaz.

Söyleyebilir mi?

"Sanırım mikrofonları bile var," diye devam ettim. "Umurumda değil," diye tekrarladı.

Ciddiydi.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve ben buna hazırlıklı değildim. Ben geriye düştüm ve o da aşağı indi, dizi bacaklarımın arasındaki yatağa yerleşti. Bir an üstümde durdu ve sonra yana doğru yuvarlandı, beni de yanına çekti, kışımındaki eli kasıklarımı uzunlamasına kaydırırken kalçasını bacaklarımın arasına kaydırды. Ağzı tekrar boynuma gitti.

Aman Tanrım, ama iyi hissettirdi. Öyle bile olsa.

"Onların izlemesini istemiyorum," dedim.

"İzlemeyecekler. Kameraları kapatacaklar."

Bunun doğru olmasını isterdim ama o odada zaman geçirmiştım ve bir süre sonra her şeyi izleyebiliyordunuz.

"Hayır, yapmazlar" dedim. "Orada oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, çok sıkıcıdır. Kesinlikle izleyecekler."

Başını kaldırdı ve o otoriter sesiyle odanın geneline hitap ederek emretti. "Kameraları kapatın" ve ağzı tekrar boynuma gitti, belli ki bu kadar olduğunu düşünüyordu.

Aman Tanrım.

"Bunu yapmayacaklar," dedim ona.

Dili boğazımın dibine dokunmak için boynumdan aşağı kaydı.

"Bunu yapacaklar," dedi boğazıma karşı.

"Yapmayacaklar. Gidip kontrol etmelisin."

Başını kaldırdı ve sanki ondan dışarı çıkıp bana biraz Rus havyarı getirmesini istemişim gibi bana baktı.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

Arkamdan bastırarak beni taş gibi sert kasıklarına yakın temas ettirdi.

"Günüşiği, gidip kontrol edecek durumda değilim." Görünüşe göre haklıydı.

Bunu düşündüm ve kararımı verdim. Nefret ederdim ama şartlı olarak yapardım.

"Tamam, ama eğer izliyorlarsa, mümkün olduğunca çok kıyafetle yapmalıyız ve beni görmemeleri için sen üstte olmalısın."

Yüzünü boynuma gömmeden önce bir süre bana baktı ve vücudunun kahkahalarla hareket ettiğini hissettim. Sonra dudakları tekrar yanağıma kaydı ve hala gülerek beni öptü.

Sonra beni öpmeye devam etti.

İki tür Hank öpücüğü bilirdim. Hafif öpücükler ve baş döndüren öpücükler.

Bu öpücükler üçüncü bir tür öpücüktü. Elleri popomda ve sırtımda geziniyordu ve bu öpücüklerin bir yere varmadığını fark ettim. Bunlar Hank'le sarılma öpücükleriydi, daha yumuşak, daha tatlı, daha yavaş, hala

bolca dilli, ama çoğunlukla sadece-

birlikte-olmak-ve-dokunmak-sen-boynarken öpücükler.
Beni farklı

bir şekilde sersemlettiler.

Bir süre sonra beni öpmeyi bıraktı ve burnumu kendi burnuyla ovdu.

Sonra dedi ki, "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Ona baktım.

"Bunu yapmayacak mıyız?" Ben sordum.

"Hayır. Fedakârlığını takdir ediyorum, Günışığı, ama rahat değilsen, bunu yapmayacağız."

Minnettar bir şekilde ona sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm. O çok iyi bir adamdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başımın üstünü öptü.

"Perili Ev'den döndükten sonra gününüzü sileceğim," diye teklif ettim.

Eli çeneme gitti ve yukarı kaldırdı, böylece ona bakıyordum. Gözlerinde yine o bakış vardı, midemin bulanmasına neden olan yumuşak, sıcak bakış.

"Seni bu konuda tutacağım," dedi.

Bu konuda hiç sorun yaşamadığımı fark ettim.

Shamus'u evine bıraktık ve beni Hank'in mahallesinde Gaylord adlı bir sokakta bulunan Reiver's adlı bir restorana götürdü. Barda oturduk ve

Hank bizim için sipariş verdi. Çantam çaldığında biralarımız yeni teslim edilmişti.

Telefonumu çıkardım, açtım ve kulağıma götürdüm.
"Alo?"

"Hey, kaltak!" Annette kulağıma doğru bağırdı. "Bugün v u r u l d u n m u ?" diye sordu.

Hank'e baktım ve "Annette" diye mırıldandım.
Dudaklarının kenarlarının yukarı kalkmasını izledim ve Annette'e "Henüz değil" diye cevap verdim.

"Kızım, Jason ve ben birbirimize aşığız," dedi.

Telefona gülümsedim. "Bunu zaten biliyorum."

"Hayır, Colorado'dan bahsediyorum. Bütün gün dağ bisikleti sürdük. İnanılmaz derecede muhteşem," dedi bana.

"Eğlenmene sevindim."

"Eğlence mi? Bu eğlence değil. Burası nirvana. Buradaki yollar...kış tekmiyor...kış...tekmeliyor. Sofa-King phat. Kaltak, Denver'da Head 2, Electric Boogaloo'yu açıyorum. Fortnum's'ın karşısında kiralık bir dükkan var. Şaka yapmıyorum. Yarın arıyorum."

Vay anasını.

Bunun iyi olduğundan emin değildim. Aslında, bunun iyi olmadığından oldukça emindim. Annette'in Denver'a taşınmasını istemiyordum.

Kendime gelince, Denver-limbo'daydım. Ayrılamazdım. Kalmayacaktım da.

Olaysız bir gün geçirmiştım, sakinleşmek ve kafamı toparlamak için zamanım vardı. E-postalarımı temizledim, biraz çalıştım,

hayatımın tamamen kontrolden çıkmadığını hissettim.

Ve sonunda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

İşaretlerin hepsi oradaydı, doğru olanlar -ee'nin yanaktan öpücüğü, Kitty Sue'nun bize spagetti yapması, Indy'nin Nightingale Kadınlarının Kutsal Kız Kardeşliği'ne sözsüz daveti, Malcolm'un sınavından tam not almam.

Sorun o değil, bendim.

Hank ile işler iyiydi. Aslında harikaydı ama bu uzun sürmeyecekti. Bunu Gap'in giysi bedenlerinin küçük geldiğini bildiğim gibi biliyordum. Ben hasarlı bir maldım ve işler yoluna girdiğinde ve Hank düşünmek için bir dakika bulduğunda, benim ne olduğumu ve daha iyisini yapabileceğini anlayacaktı. Bu gerçekleşmeden önce çoktan gitmiş olmak istiyordum.

Planım basitti. Dalgaya binecek, güvende olacak ve (daha fazla) soruna yol açmayacaktım, sonra da siktir olup gidecektim.

Kalbimi kaybettiğimi biliyordum, bunu korumak için artık çok geçti ama ona zaman tanımayacaktım. Hank'in viski gözlerindeki sıcak, yumuşak bakış soğuduğunda orada olmayacaktım.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve telefon konuşmasına yeniden girdim.

"Annette-" diye itiraz etmeye başladım.

"Beni bundan vazgeçiremezsin. Jason ve ben aynı fikirdeyiz.

Her neyse, arkadaşlarınızı gerçekten seviyoruz."

Hank'e baktım. "Onlar benim değil, Hank'in arkadaşları."

Hank'in gözlerinin kontrollü bir hayal kırıklığıyla titremesini izlerken Annette, "Onlar herkesin arkadaşı," dedi. Annette devam etti, "Şimdi dağdan aşığı iniyoruz, sonra duş alıp biraz yemek yiyeceğiz. Saat sekiz buçukta Ally'nin evinde buluşmamız gerekiyor. Orada görüşürüz."

Bağlantıyı kesti.

Telefonu kapattım.

"Annette Denver'a taşınmayı düşünüyor," dedim ona.

Hank'in eli dizime geldi, gözleri onaylıyordu. "Bu iyi olacak."

Dudağıımı ısırdım.

Hank ağızımı izledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı

Hank. "Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Bakışını beğenmedim," dedi. "Ne bakışı?" diye sordum.

Bana doğru eğildi ve eli uyluğumdan yukarı kayarak kalçamın yan tarafında durdu.

"Geri sar," dedi, yüzü benimkine yakındı. "On beş dakika önceki Roxie'ye geri dönelim. Tartışmayan ve kendisine söyleneni yapan tatlı kıza. Ondan hoşlanıyorum."

Vay be!

"Gerçek Roxie bu değil. Gerçek Roxie tartışır, asla söyleneni yapmaz ve tam bir baş belasıdır. Bu Roxie, Hayatı Tehlikede Olan Çıldırmış Roxie. Gerçek Roxie'yi sevmiyorsan arabamı geri ver, ben de Chicago'daki evime gideyim," dedim.

Gözleri tembelleşti. "Ben de Gerçek Roxie'yi seviyorum." Gözlerim kısıldı. Sırıttı.

Sonra devam etti. "Ben sadece tatlı olanın tadını çıkarıyordum."

Sonra elimi tuttu, kaldırdı ve orta parmağımı alt dudağına bastırarak bana güvenli odada ne yaptığımı hatırlattı ve bu konuda nasıl hissettiğini gösterdi. Ağzı açılıp dili parmağıma değdiğinde nefesimi tuttum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, ağzının içine bakıyordum ve surat asma halimi tamamen unutmuştum.

"Siyah fasulye sosu," diye anons etti barmen, halkın ön sevişmesinden habersiz, bizi o andan çekip çıkardı ve biralarımızın arasına bir kase sos ve biraz mısır cipsi koydu.

Gözlerim yana kaydđ ve üç kadından oluşan bir masa gördüm. Üçü de açık açık bize bakıyordu. Ya da daha doğrusu Hank'e bakıyorlardı. Hepsinin yüzünde aynı şehvet ifadesi vardı, hatta açıkça şehvet duyuyorlardı.

Elimi Hank'inkinden çektim ve kendimi toparlarken bir cipse uzandım. H a n k'in yumuşak kıkırdamasını duydum.

Birasından bir yudum almadan önce.

Siktiğimin Hank'i.

Telefonum yine çaldı.

Çipin içine daldırdığım gibi kaptım ve çevirerek açtım.
"Alo?"

"Hey, kızım," dedi Ally. "Neredesin?"

"Hank'le birlikte Reiver'ın
yerindeyim," diye cevap verdim.

"Mükemmel! Hepimiz yiyecek bir şeyler almak için
dışarı çıkacaktık, sizin için çok geç oldu. Annette ve Jason'a
ne dersiniz?"

"Eminim gitmek isterler" dedikten sonra ona Annette'in
numarasını verdim.

"Güzel. Ararım," dedi bana. "Dinle, Hank'e
endişelenmemesini söyle. Bu gece çalışması gerektiğini
biliyorum. Ona Carl'ın ve Jason'ın da orada olacağını söyle.
Herkesi yetecek kadar şok tabancamız var ve Daisy bir
koruma getiriyor."

Vücudum hareketsiz kaldı.

"Şok tabancaları mı?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi, sanki el çantası ya da kemer
gibi bir aksesuarmış gibi.

"Bodyguard mı?" Hedefe kilitlendim.

Güldü. "Sadece söylüyorum, güvendesin. Sekiz buçukta
görüşürüz. Sıcak tutacak bir şeyler giy ve spor
ayakkabılarını giy. Koşmaya hazır olmalısın. Sonra
görüşürüz."

"Kaçmak mı?" Ölü telefona söyledim.

Bir saniye öylece oturduktan sonra telefonu kapattım ve barın üzerine koydum.

Hank beni izliyordu.

Dolu çipi ağzıma attım. Çiğnedim. Gözlerim büyüdü ve sanırım mini bir zevk-orgazmı yaşadım.

Yuttuktan sonra, "Bu şey harika" diye nefes aldım. Sonra bir cips daha attım.

Hank'in eli bileğimi yakaladı, çip ağzımın yarısına kadar gelmişti, ağzım çipi almak için sonuna kadar açıktı. Gözlerim ona kaydı.

"Şok tabancaları? Korumalar?" diye sordu.

Ağzımı kapattım ve Ally'nin bana söylediklerini ona anlattım.

Bileğimi bıraktı ve arkasına yaslandı. Dirseği bara gitti ve eli alnına doğru bir hareket yaptı.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Cipsimi yedim ve onu görmezden geldim. Sonra bir tane daha yedim. Bana baktı. "Geri dönmek istemez misin? Bir süreliğine Sweet Agreeable Roxie, bu gece benimle istasyona gelir misin, ben çalışırken takılır mısın?"

Kulağa kontrol odasında oturmak kadar eğlenceli geliyordu. Bu perili ev işinden pek emin değildim ama Hank çalışırken ben de istasyonda tırnaklarımın uzamasını izleyecek değildim.

Başımı salladım.

"Siktir," dedi.

"Senin evine dönmemiz gerekiyor," dedim ona. "Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Bu da bana Vance'i aramam gerektiğini hatırlatıyor."

Hank yavaşça göz kırptı. "Neden Vance'i araman gerekiyor?"

"Bana birkaç kıyafet ve Keds ayakkabı aldı. Ally spor ayakkabısı giymem gerektiğini söyledi ve sahip olduğum tek ayakkabı Vance'in bana aldıkları. Ona borcumu ödemeliyim."

Hank hemen, "Ona geri ödeyeceğim," diye cevap verdi.

Bir çip daha attım. "Hayır, ona geri ödeyeceğim. Onu telefonuna programladın mı?" Çipi ağzıma attım ve telefonunu almak için elimi uzattım.

"Vance'i aramıyorsun," dedi kendi çipini alarak.

"Neden aramayayım?"

Çiğnedi ve yutkundu. "Çünkü değilsin."

Kızmaya başladığımı düşünerek ona baktım. "Neden olmasın?"

"Çünkü senin Vance'le konuşma fikrinden hoşlanmıyorum." Tamam, kesinlikle sinirlenmeye başlamıştım.

"Neden olmasın?" Tekrar ettim.

"Vance bir oyuncu ve seninle oynuyor."

Göz kırpma sırası bendeydi.

"Hiç sanmıyorum,"

dedim. "Öyle."

"O değil."

"Tanrı aşkına, Roxie," dedi ve onun da sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Bana 'Tanrı aşkına' deme, Hank Nightingale. Vance benimle oynamıyor."

"Lincoln'de ne oluyordu o zaman?"

"Lincoln'de mi?"

"Senin elini tutarken." Oh.

İşte bu.

"Bir an yaşıyorduk."

Hank'in kontrolü kayboldu ve gözleri sertleşti.

İzledim, aynı anda hem korkmuş hem de

büyülenmişim. "Peki ya kulağına dokunduğu zaman?" diye sordu.

O da vardı.

"Başka bir an yaşıyorduk," diye cevap verdim.

Hank'in kontrolü daha da azaldı ve tüm yüzü sertleşti. Bar taburesinden kayarken barmene baktı.

Barmene, "Şunu izle," diye emretti ve başıyla bardaki eşyalarımızı işaret etti. Çantam ve telefonum da yiyeceklerimiz gibi orada duruyordu.

Barmen Hank'in belindeki silaha ve rozete baktı ve başıyla onayladı. Hank elimi tuttu ve beni bar taburesinden çekti.

"Hey!" diye bağırdım ama beni sürükleyerek dışarı çıkardı, köşeyi döndü ve binanın yanından aşağı indi. Tüm bu süre boyunca kurtulmaya çalıştım. Başarısız oldum.

Beni binanın kenarına doğru itti ve Hank'in kontrolünün kaybolduğu konusunda yanıldığımı anladım. Ona bir kez baktım ve Hank'in kontrolünün gittiğini anladım.

Akıllı bir kız çenesini kapalı tutardı. Ben akıllı bir kız değildim. Özellikle son zamanlarda aptal olduğum bilinen bir gerçektir.

"Beni restorandan dışarı sürüklediğine inanamıyorum," diye tısladım.

Hank yaklaştı. "Sana benim kadının olmanın seni koruduğum ve güvende tuttuğum anlamına geldiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye tıslamaya devam ediyordum.

"Bu sefer sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim ve yapmayacağın şey Vance ile tekrar konuşmak ya da onu görmek olacak."

Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi.

Artık sinirlenmeye başlamamıştım. Çok sinirlenmiştim.

"Bunu bana az önce söylemedin."

"Kesinlikle söyledim."

"Geri al onu!" Sesim yükseliyordu.

Yaklaştı. Ellerinden biri başımın yanındaki tuğlaların üzerindeydi, diğeri ise kalçasındaydı. Göğsü

Neredeyse benimkine yaslanmıştı ve başını eğerek bana bakıyordu.

"Vance benim için bir şey ifade ediyor," dedim ona.

Söylenecek doğru şey değildi.

"Onu çok az tanıyorsun," dedi.

"Seni çok az tanıyorum," diye öfkeyle karşılık verdim.

İkinci ışka. Kesinlikle söylenecek doğru şey değil.

"Sikimi içine soktum. Beni Vance'i tanıdığından çok daha iyi tanıdığını söyleyebilirim."

Bu irkin yorum üzerine ellerimi karın kaslarına koydum ve sertçe ittim. Vücudu sarsıldı ama anında benim alanıma geri döndü.

"Kaba olma," diye kestirip

attım. "Roxanne-"

"Beni lavabodan kurtardı! Beni hastaneye götürdü! Üzerimdekilerden kurtulmak zorunda kaldığımda bana kıyafetler aldı çünkü onları bir saniye daha üzerimde tutmaya dayanamıyordum. Bana duş aldırdı çünkü günlerdir duş almamıştım."

"Roxanne-"

"Hayır,

Hank-"

"Roxanne, sessiz ol."

"Hayır!"

Eli kalçasından çenemi kavradı ve yüzü o kadar yaklaştı ki görebildiğim tek şey buydu.

"Seni o lanet lavabodan kurtaran kişi olmak istemediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Öfkesine neyin sebep olduğunu anladığımda midem sıkışmaya başladı.

Ona baktım ve sonunda çenemi kapalı tuttum.

"Vance'in her biri bir öncekinden daha kötü olan tanık raporlarını çağırmasını beklemenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bir benzin istasyonundaki tuvaletten kaçıyorsun, kanlar içinde, çığlık atıyorsun ve kaçmak için savaşıyorsun. Direksiyona bağlı. Bileklerin bağlıyken cips yiyorsun. Tanrım!"

Son kelime bir patlamaydı. Sanki vücudumda fiziksel bir etki yaratmış gibi irkildim ve sarsıldım.

Geri çekildi ve elini yüzümden çekti ama ben onu tuttum ve çekiştirdim.

"Hank, beni dinle."

Omzumun üzerinden duvara bakıyor, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu. Adını söylediğimde gözleri benimkilere kilitlendi ve hâlâ orada olan öfkeden dolayı içimde bir ürperti hissettim.

"Beni bulduktan sonra Vance'ten beni Chicago'ya geri götürmesini istedim." diye devam ettim.

Bunun üzerine Hank'in gözleri parladı.

Başımı salladım ve devam ettim, "Bunu yapmayacaktı. Bunu yapmayacağını çünkü sana saygı duyduğunu ve onu benim peşimden gönderdiğini söyledi. Bunu yapmayacağını çünkü beni sana geri getirmezse nasıl tepki vereceğini ona göstermeni istemediğini söyledi."

Kontrolünü sağlamaya çalışmasını izledim, çenesinde bir kas hareket etti. Tüm bu süre boyunca güzel gözlerini benden ayırmadı.

Burun deliklerimin yandığını hissettim ve gözyaşlarımı uzak tutmak için derin bir nefes aldım.

Kontrolün onda olduğunu görünce fısıldadım: "Beni bulanın sen olmadığına sevindim. Yapamazdım... Beni o şekilde görseydin bununla yaşayamazdım."

Bunun üzerine kolları bana dolandı.

"Siktir, Roxie," dedi başımın
üzerinden.

Kollarımı ona doladım ve daha fazla gözyaşı emdim.

Nefret ettim. Her şeyimle nefret ediyordum ama çok haklıydım. Bu Billy meselesi sonsuza dek Hank'le benim aramda kalacaktı. Öfkenin vücuduma yayıldığını hissettim ve eğer Billy o anda yanıma gelseydi kafasını koparırdım.

Bu adil değildi. Hiç adil değildi. Adil olmayan şeyler hakkında sızlanan insanlardan nefret ederdim, ama adil olmayan bir şey varsa, o da kesinlikle bu değildi.

Adil bir hayat, aramızda hiçbir şey olmadan Hank'i bana getirebilirdi.

Kırık bir nefes aldım, gözyaşlarım hâlâ tehdit ediyordu. Gözlerimi kapattım, yanağımı Hank'in omzuna yasladım ve dua ettim. Tüm bunların bir an önce bitmesi için dua ettim ki gidebileyim, hayatımın parçalarını toplayabileyim.

Ben de Hank için dua ettim, hayatına devam edip hak ettiği, güçlü, akıllı ve iyi birini bulabilsin diye. Günüyle ilgili konuşabileceği birini. Onu gülümseten biri. Köpeğini seven birini. Evine dut kokulu mumlar koyan birini. Dolabında pudra şekeri ve buzdolabında krem peyniri olan biri, böylece ona benim yaptığımdan daha iyi Fransız tostı yapabilirdi, ortasına şekerli krem peynir sürülmüş özel türden.

Vurulmayan biri.

Kaçırılmayan biri.

Onu duvara yumruk atmaya zorlamayan biri.

Hayatının neredeyse yedi yılını bir suçluyla yatarak geçirmemiş biri.

Benden daha iyi biri.

Hank hafifçe geri çekildi ama kollarını bana dolamaya devam etti.

Başımı kaldırıp ona baktım, dualarımı onun göremeyeceği kadar derine ittim ve ona gülümsedim.

"Artık Vance'i arayabilir miyim?" Ben sordum.

"Ona borcumu ödüyorum," diye cevap

verdi Hank. İçimi çektim.

"İnatçı," diye homurdandım, pes ettim.

Gözlerinde bir gülümseme belirdi ve alnını benimkine yasladı.

"Günüşığı?" diye

seslendi. "Evet?"

"Az önce seni her ne düşünürken

gördüysem..." Kahretsin.

Yeterince hızlı

saklayamamıştım. Nefesimi

tuttum.

"Çıkar şunu lanet kafandan."

"Hank."

"Bana söz ver."

"Hank!"

"Roxanne," diye otoriter sesini kullandı.

"Ne yani? Şimdi bana ne düşünmem gerektiğini mi söyleyeceksin?" Başımı geriye çekip ellerimi onun boynundan çekerek kalçalarımaya koydum.

Başını iki yana salladı.

"Az önce dedin ki-" diye başladım.

"Tamam, ne istersen düşün."

"Teşekkür ederim," dedim

küstahça. Sırıttı.

Ağzı benimkine yaklaştı. "Ama kendini uyarılmış say. Aklın yine o yolda dolaşırsa, onu başka şeylere çevirmek zorunda kalacağım."

Ben cevap veremedim, bana ne demek istediğini gösterdi. Beni derinden öptü.

Beynim allak bullak oldu ve sonra hiçbir şey düşünemez oldum.

YEDİ

"FRIGHTMARE"

Hank beni evine götürdü ve ayakkabılarımı değiştirdim.

Sonra ben köklü aracılığıyla onun çekmeceler
ve çekildi dışarı a

Colorado Üniversitesi sweatshirt'ü. Yemyeşil hırkamı
çıkarıp sweatshirt'ü giydim.

Mutfağa girdiğimde ona "Buna el koyuyorum," dedim.

Kalçalarını tezgâha yaslamış, bir yandan da tezgâhın
sağında duran bir deftere notlar yazıyordu. Bana baktı ve
sonra gözleri neredeyse bir elbiseyi andıracak kadar büyük
olan sweatshirt'e kaydı.

Sonra tembelleştiler.

"Buraya gel," dedi alçak sesle.

"Hayır, gitmeliyiz. Geç kalacağım."

"Buraya gel," diye tekrarladı.

"Hayır! İşe gitmelisin."

"Buraya gelebilirsin ya da..." diye

başladı. Bunun nereye varacağını

biliyordum.

"Oh, tamam," diye teslim oldum.

Yanına gittim.

Başım dönerken beni öptü.

İşler kızıştı, biraz sarkıntılık oldu ve geç saatte Ally'ye gittik.

Ally'nin yerine girdik ve Daisy dışında neredeyse herkes oradaydı.

"Hey, kaltak!" Annette bana bağırdı. "Hey, ahbap!" diye Hank'e bağırdı.

Hank ona gülümsedi.

Ona bön bön baktı, gülümsemesi karşısında bir an afalladı, sonra bana döndü ve yavaşça başını salladı.

"Güzel," diye
mırıldandı.

Gözlerimi devirdim.

"Sweatshirt gibi," dedi Ally, arkasına yaslanıp beni içine çekerek, sonra beni erkek arkadaşı Carl ile tanıştırdı. Yakışıklıydı, uzun boylu, sarışın, mavi gözlüydü ve Hank'e sırtıyordu. Beni biraz rahatsız eden ama tuhaf bir şekilde iyi hissettiren bilmiş bir sırıtmaydı bu.

"Konuşmamız gerek," dedi Hank
ona. "Ben de öyle düşünmüştüm,"
diye karşılık verdi Carl.

Hank eğildi ve bir kolunu belime yanlamasına doladı. Ona baktım ve bana hafif bir öpücük verdi.

"İyi eğlenceler," dedi ağzıma karşı.

Sonra o ve Carl ön kapıdan çıktılar.

"Bu da ne demek oluyor?" Kapalı kapıyı sanki x-ray görüşüm varmış ve içini görebiliyormuşum gibi izleyerek sordum.

Ally, "Hank, Carl'a sana bir şey olursa onu anında bir kıza dönüştüreceğini söylüyor," diye açıkladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Merak etme. Sana hiçbir şey olmayacak," dedi Indy.

Kapı açıldı ve Daisy geldi. Ya da Daisy geldi demeliyim.

Daracık, soluk bir kot tulum giyyordu; fermuarı maksimum dekolte potansiyeline kadar açılmıştı; bacaklarının dış yanlarını, kalçalarını, belini, yanlarını ve kollarının iç kısmını süsleyen yapay elmaslar vardı. Platformlu, yüksek topuklu, soluk kot çizmeler giymişti ve çizmelerin üzeri yoğun şekilde yapay elmaslarla kaplanmıştı. Boynunda pembe şifon bir eşarp vardı ve platin sarısı saçları en yüksek hacme ulaşacak şekilde taranmıştı.

"Hey, kaltak!" Annette, Daisy'nin Vegas'ta sahneye çıkmak üzereymiş gibi görüldüğü gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde bağırdı.

"Yo, şekerim," diye cevap verdi Daisy.

"Sana spor ayakkabı giymeni söylediğimi sanıyordum," dedi Ally, Perili Ev talimatlarının harfiyen yerine getirilmemesine sinirlenerek.

"Ben spor ayakkabı giymem, anladın mı?" Daisy o n a g ö z l e r i n i kısarak baktı.

Yowza.

"Bu senin cenazen," diye karşılık verdi Ally, gözlerini kısarak bakmasından hiç etkilenmemişti.

Vay anasını.

Daisy'nin gözleri bana geldi. "Ballı yulaf demetleri," dedi, "senin adam dışarıda onun adamıyla aşırı bir konuşma yapıyor." Başını sallayarak Ally'yi işaret etti.

"Biliyorum," dedim ona.

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Pekala o zaman, şok tabancalarını kim getirdi?"

Kahretsin.

CARL, Ally ve Indy Carl'ın Pathfinder'ına bindiler.

İnanabiliyor musunuz, Annette, Jason, Jet, Daisy ve ben Daisy'nin limuzininin arkasına bindik. Daisy'nin koruması kullanıyordu.

"Denver'a bayılıyorum," dedi Annette, pencereden dışarı bakarken ve sanki her gün limuzinlerin arkasında yolculuk ediyormuş gibi lüks alanda, tamamen evindeymiş gibi yayılırken.

"Perşembeye kadar kalmalısın şekerim, bana gel. Şık bir suare düzenliyorum," diye davet etti Daisy.

"Biz... lanet... oradayız," diye kabul etti Annette.

Jason bana baktı ve iyi huylu bir hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında ona gülümsüyordum. Yıllar boyunca bu bakışları çok sık paylaşmıştık.

Sonra Jet'e döndüm. "Smithie's nedir?"

"Pardon?" diye sordu.

"Smithie's. Sizinle tanıştığım gün Fortnum's'a geldiğinizde orada çalıştığınızı söylediğinizi duydum."

Bana sıırttı. "Resmi olarak artık orada çalışmıyorum."

"Eddie'nin kazanmasına izin verdin," diye tahmin ettim.

"Eddie çok kazanıyor," diye onayladı.

Eddie'nin Hank'e çok benzediğini düşündüğüm gerçeğini göz önünde bulundurarak bu bilgiyi ayıltıcı buldum.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bir striptiz kulübü. Orada kokteyl garsonuydum."

"Harika!" Annette ağladı.

Jet, Annette'e sonuna kadar gülümsedi ve hepimiz limuzinde otururken bir anlığına onun gülümsemesiyle gözlerimiz kamaştı.

"Kız kardeşim orada striptizci," diye devam etti Jet. "Yarın gece çıkış yapacak. İsterseniz hepiniz gelebilirsiniz. Size VIP giriş kartı ayarlayabilirim."

"Şekerim! Bu çok ateşli olurdu!" Daisy heyecanla çığlık attı ve sonra hepimizi şöyle bir gözden geçirdi. "Kız kardeşi Lottie Mac."

"Corvette Takviminin Kraliçesi mi?" Jason açıkça meraklanmış bir şekilde sordu.

"Lanet olsun," diye yanıtladı Daisy.

Etraflarına bakındım. Sanki farklı bir dilde konuşuyor gibiydiler.

"Gelmek ister misin?" Jet bana sordu.

"Seve seve," diye cevap verdim.

Elimi tuttu, sıktı ve bıraktı. Elim sıkarken onunla aramda bir şeylerin geçtiğini hissettim. Elim sıkması kız kardeşinin striptizini izlemeye gitmemle ilgili değildi. Bu onun bana güç vermesiydi. Sadece bir hafta önce onun da benimkine benzer bir travma yaşadığını hatırladım. Neredeyse tecavüze uğruyordu ve babası hala hastanedeydi. Benim acımı birçok farklı yönden biliyordu. Onunki de en az benimki kadar tazeydi.

Daisy, "Görüyorum ki Hank konusunda tavsiyemi dinlemişsin," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Ona baktım. "Hayır, Billy'yi bulur bulmaz gideceğim ve tüm bunlar sona erecek."

Limuzin ölüm sessizliğine büründü.

"Yine mi geldin?" Daisy sessizliğin içinde sordu.

İçimi çektim ve pencereden dışarı baktım. "Sen anlamazsın."

Jason yumuşak bir sesle, "Bizi deneyin," dedi.

Tekrar iç çektim, bu sefer daha derin ve daha yüksek sesle. Hank benden daha iyisini hak ediyor felsefemi açıkladım. Ben konuşmayı kestikten sonra daha fazla sessizlik oldu.

"Yine mi geldin?" Daisy tekrarladı.

"Anlamayacağını biliyordum," diye karşılık verdim. "Anlıyorum," dedi Jet.

Ona baktım.

"Hank grinin tonlarını görmez," diye devam etti.

Ona göz kırptım. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Grinin tonlarını görmediğini sanıyorsunuz. Siyah ve beyaz gördüğünü sanıyorsunuz. İyi ve kötü. Suç ve adalet. Grinin tonlarını görmüyor. Sen grisin."

Yutkundum. İşte bu kadar.

Daisy nazıkçe, "Jet, şekerim, Roxie'nin gri olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi.

"O gri. Ve sen de grisin," diye cevap verdi Jet, aynı naziklikle.

Daisy sessizdi çünkü Daisy kesinlikle griydi.

Burun deliklerimin yanmaya başladığını hissettim, dudağımı ısırđım ve pencereden dışarı baktım. Çok çabalıyordum ama gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından sızdığını hissediyordum.

"Roxie, sen güneş kadar grisin amına koyayım. Üzgünüm Jet, ama Roxie'yi yıllardır tanıyorum ve o gri falan değil," dedi Annette.

"Grinin kötü olduğunu ya da Roxie'nin gri olduğunu söylemiyorum. Sadece nasıl hissettiğini ve Hank'in onun gri olduğunu düşüneceğini düşünmesini anlıyorum."

Annette, "O gri değil," diye tekrarladı.

Jet, "Bunu biliyorum ama Hank'in kendisini öyle sanacağını düşünüyor," diye karşılık verdi.

"O lanet olası gri değil." Annette kızmaya başlamıştı. "Bunu biliyorum!" Jet de ona karşılık veriyordu.

"Hank'le konuşacağım," diye araya girdi Jason ve ses tonundan bunu yapmak istediğini anladım, hem de hemen.

"Sakın buna cüret etme," dedim Jason'a, başımı ona doğru çevirerek.

"Ağlıyor musun şekerim?" Daisy sordu.

Ağlıyor olmama rağmen başımı salladım.

"Oh Tanrım, Ben Özür dilerim. I sadece
aranıyor sen için Biliyorum Anladım."

Jet tekrar elimi tuttu.

Diğer elimle gözyaşlarımı sildim. "Sorun değil. Bir şey demek istemediğini biliyorum."

Jet, "Roxie, bana bak," diye ısrar etti.

Ona döndüm ve gülümsemeye çalıştım ama zayıf bir gülümsemeydi.

"Sorun yok," diye tekrarladım.

"Ben pek güzel değilim," dedi aniden.

Ona göz kırptım. "Pardon?" diye
sordum. diye sordum.

"En azından ben öyle düşünmüştüm," diye devam etti, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi.

Bunu nasıl düşünebilir? Çok güzel bir kızdı.

"Aynaya bakmıyor musun?" Şirretlik olsun diye değil ama ciddi bir şekilde sordum.

"Eddie beni kurtardıktan sonra bana olan ilgisini kaybedeceğini düşündüm çünkü o çok yakışıklı ve ben... değilim."

Annette ona, "Sen kafayı yemişsin," dedi.

Ona bakmaya devam ettim ve eli benimkini sıktı.

"Eddie bir süre önce beni kurtardı," diye fısıldadı.

Boğazımın kapandığını hissettim.

"Jet..." Sesim zar zor duyuluyordu.

"Hank griyi görür. Görmediğini düşünebilirsiniz, görmüyormuş gibi davranabilir, hatta görmediğini söyleyebilir. Ama görüyor. Söz veriyorum." Sesi de bir o kadar alçaktı.

"Hâlâ gidiyorum," dedim.

Başını salladı. "Bunu ben de anlıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Yine de gitmiyorsun," dedi.

"Gidiyorum," diye karşılık verdim.

"Öyle olduğunu sanıyorsun ama değilsin." "Öyleyim!" Dedim, biraz yüksek sesle.

Sadece başını salladı.

Jet ve Daisy'ye baktım. İki de bana sırtıyordu.

Annette ve Jason'a "Denverliler kafayı yemiş," dedim. "Biliyorum. Sevmediniz mi?" Annette cevap verdi.

Perili patıkaya giden sıranın en önündeydik, patıkaya açılan kapılar önümüzdeydi.

Kapının her iki yanında yanan birer meşale vardı. Tamamen gulyabani makyajı ve büyük, kapüşonlu siyah bir pelerin giyen bir adam kapının önünde duruyor ve tamamen "karakterli" bir şekilde bize bakıyordu.

Karanlıktı, soğuktu ve zaten korkudan aklımı kaçırmıştım.

Başından beri sorunlarımız vardı.

Öncelikle, perili ev ıssız bir yerdeydi ve gece karanlıktı. Sadece Denver ışıklarının puslu görüntüsü uzaktan görülebiliyordu.

Bu beni çok korkuttu.

Daisy'nin limuzini park yerine girdiğinde sansasyon yarattı. Sonra Daisy limuzinden indiğinde sansasyon yarattı. Ülkenin ortasındaki perili bir eve yüksek topuklu, platform çizmelerle dar, yapay elmas kaplı bir tulum giymek uygun bir şey değildi. İnsanlar baktı. Onun Dolly Parton olup olmadığını, Dolly Parton taklidi yapıp yapmadığını ya da

başka önemli bir şahsiyetti. Hatta biri ona yaklaştı ve imzasını istedi.

"Ne kadar tatlısın, değil mi?" Daisy çingiraklı bir kahkaha atarak kâğıdı imzaladı ve geri vermeden önce buzlu pembe rujuyla öptü.

Ondan sonra silahlara izin verilmediğini öğrendik. Sadece şok tabancalarına değil, Carl'ın belinde taşıdığı tam gelişmiş silaha da el koymaya çalıştılar.

Carl rozetini gösterdiğinde (Carl da bir polis memuruydu), güvenlik şefi olduğu anlaşılan iri yarı adam ona politika yapmaya başladı. Carl'ın yüzünde sert bir ifade belirdi, onu kenara çekti ve aralarında bir konuşma geçti.

Carl geri geldi ve o anda benim için İngiliz dilindeki en kötü sekiz kelimeyi söyledi: "Sıranın önüne gidiyoruz."

Herkesin önünden sıranın önüne doğru yürüdük.

Durumumuz nedeniyle bize geniş bir alan bırakıyorlardı. Bizi içeri almadan önce önümüzdekilerin arasında uzun süre bekliyor ve arkamızdakileri geride tutuyorlardı.

Carl bana şok tabancamı açıklamıştı. Hank'in sweatshirt'ünün altındaki kordonumun arkasına sokmuştum. Orada rahat hissetmiyordum ama kullanacağımdan şüphe etsem de yanımda olmasından hoşlandığımı fark ettim.

Indy, Ally, Daisy ve Jet'in hepsinde birer tane vardı. Sadece bir tane fazladan vardı ve Jason tek kelime etmeden onu alıp

Annette'e bir bakış attı. Bir an için suratını astı ve sonra umursamıyormuş gibi yaptı.

"Pekâlâ, toplanın," diye emretti

Ally. Hepimiz bir araya geldik.

"Herkesin bir ortağı var mı?" diye sordu. Indy onun kolunu benimkiyle birleştirdi.

Ona baktım ve sonra gözlerim panikle Carl'a kaydı.

Bana "endişelenme" der gibi başını salladı ama anladığınızı sanmıyordum. Kötü adamların beni vuracağından endişelenmiyordum. Aklı başında hiç kimse bana burada saldırmazdı. Her yerde yüzlerce insan vardı ve çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı.

Hayır, Indy'nin beni çılgına çevireceğinden endişelendim.

Ally konuşmaya devam ettiği için eş değiştirecek zamanım olmadı. "Ne olursa olsun, partnerinle kal."

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ally şöyle devam etti: "Hepimiz birbirimize destek oluyoruz. Biri yakalanır ya da köşeye sıkıştırılırsa, örneğin kapüşonlu cellat ya da çılgın, kanlı cerrah tarafından, hepimiz geri döner ve onu kurtarırız. Asla bir adamı geride bırakmayız. Anladın mı beni?"

Lanet olsun!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Anladın mı?" diye bağırdı.

Hepimiz başımızı salladık.

"Tekrar et," diye emretti Ally.

Hepimiz "Asla bir adamı geride bırakma" diye mırıldandık.

Bize başını salladı, "Güzel." Sonra Carl'la kollarını birleştirdi ve hortlağa "Hazırız" dedi.

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve kalbim boğazımda hissedebileceğim kadar sert atmaya başladı.

Annette ve Jason ortaklardı, Daisy ve Jet de öyle (Daisy'nin koruması da onları takip ediyordu). Indy benimleydi. Ally Carl ile birlikteydi. Bu sırayla girdik.

Çok güzeldi. Korkutucu ama havalı. Belli ki çok emek harcamışlar. Harika makyajlı harika canavarlar, iyi dekorlar, mükemmel manzara, ürkütücü, korkutucu, karanlık ve canavarlar sizi heyecanlandırmak için tam zamanında ortaya çıktı. Düşündüğüm kadar kötü değildi. Indy ve ben birkaç kez gafil avlandık ve çılgılık attık, öne doğru kaydık, sonra da kıkır kıkır güldük.

Cellat bölümünün olduğu açık alana geldik ve oradaki karakter, elindeki ilmeği kement gibi sallayarak, gruptaki korkak kedileri hemen fark etti. Indy ve bana yaklaştı ve gırtlaktan gelen bir sesle "Ooo, bu kızları sevdim" diye fısıldadı.

İkimiz de donup kaldık, kıpırdamadan durup ona baktık ve sonra ikimiz de avazımız çıktığı kadar bağırdık. Carl ve Ally bizi kurtardılar, bizi önlerine doğru ittiler, Ally kendi kendine gülüyordu.

Bazı perili mağaralardan çıktık ve mısır tarlalarından oluşan bir labirent olan açık bir alana girdik.

"Kahretsin," dedim, kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı.

Indy kolumu mengeneyle benzer bir şekilde tutuyordu ve her zaman tetikte, bir sonraki korkuya hazırlanmaya çalışarak etrafa bakıyordu (boşa bir çaba - bu insanlar ne yaptıklarını biliyorlardı).

"Ne?" diye sordu.

"Mısır tarlalarını sevmem."

Durdu ve bana baktı.

"Ama sen Indiana'lısın," dedi.

Sonra bir anda mısır tarlaları hareketlendi ve Mısır Kabağı Adam üzerimize atladı.

Kuru, ürkütücü kabuklardan yapılmış elleriyle bize saldırdı.

İkimiz de senkronize bir şekilde geri sıçradık, çılgınlar gibi çılgılık attık ve sonra Indy beni de peşinden sürükleyerek geriye doğru koşmaya başladı. Carl ve Ally'nin arasından geçerek Ally'yi kış üstü yere düşürdük. Indy avazı çıktığı kadar bağıırıyordu ve ben o kadar çok gülmeye başladım ki kendimi kontrol edemedim. Sadece Indy'ye değil, Ally'nin kışının üstüne düşmesine de. Onunla birlikte iki büklüm olmuştum, bir yandan koşuyor bir yandan da Indy'yi geri çekmeye çalışıyordum.

Geri çekilirken bir canavar bizi yakaladı ve hırslayarak dışarı çıktı. Indy ve ben durduk, sonra deli gibi çılgılık attık.

kadınların yüzüne doğru. Onu döndürdüm, kollarımız hala kilitliydi ve geldiğimiz yoldan geri döndük.

Hâlâ çığlık atarak önce bizi takip eden Carl'ın, sonra da ayağa kalkmış olan Ally'nin yanından geçtik. Koşarken Ally'ye çarptım ve o yine kış üstü yere düştü.

Kıkırdıyordum, arkama bakıyordum, Indy beni ileri doğru sürüklüyordu ve nefes nefese, "Özür dilerim!" diye bağırdım.

İkimiz de Mısır Kabuğu Adam'ın yanından geçtik ve kıkırdayarak ve çığlık atarak mısır labirentinin sonuna kadar koştuk.

Durduk, nefes almaya çalışırken iki büklüm olduk, birbirimize tutunduk ama hâlâ gülüyorduk. Kaburgalarım birazcık ağrıyordu ama umurumda değildi. Yıllardır bu kadar gülmemiştım ve en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Açık bir alandaydık. Grubumuzun ön kısmı çoktan gitmişti. Ally ve Carl'ın bize yetişeceğinden emindim.

Motorlu testerenin sesini duymamızın üzerinden bir ya da iki saniye bile geçmemiştı.

Ve şunu söyleyebilirim ki, sahte perili patika olsun ya da olmasın, açık bir alanda, karanlıkta, ıssız bir yerde olmak ve elektrikli testere sesi duymaktan daha korkunç bir şey yoktur.

Indy ve ben birbirimize baktık ve hep birlikte kafalarımız hareket etti ve omuzlarımızın üzerinden bize doğru gelen testerele adama baktık.

"Kaç!" Bağırdım.

O noktada, her kadın kendi başınaydı.

Indy ve ben birbirimizi ittik. O bir tarafa gitti, ben diğerk tarafa. Ayaklarımın yumuşak bir şeye çarptığını hissettiğimde onu izliyordum. Sahanın kenarları köpük kauçuktan yapılmıştı. Üzerinden sıçradım ve kaburgalarımı sarsarak dizlerimin üzerine düştüm, nefesim hala kesikti ama yine de aptal gibi cıvıldıyordum. Ayağa kalktım ve Indy'ye doğru koşmaya başladım.

Epey ilerlemişti ki önüne bir canavar atladı. Ondan kaçmak için yana doğru gitti, başka bir lastik parçasına çarptı ve ondan sekti, doğrudan canavara doğru yuvarlandı.

Adam onun üzerine devrildi ve güreşmeye başlamışlar gibi görünüyordu. Indy kontrolden çıkmış bir şekilde çığlık atıyor ve çırpınıyordu, yarı dehşete düşmüş, yarı gülüyordu. Canavar, parçalanmış malzemeden oluşan büyük bir kostüm tarafından engelleniyordu. Hızla birbirlerine dolandılar, kollar, bacaklar ve kostüm bir telaş içindeydi.

Durdum ve gülmek için eğildim, karnımı tuttum, o kadar çok kıkırdadım ki altıma işeyeceğimden emindim. Yardım etmeliydim ama edemedim. Indy ve canavarın çamurda böyle yuvarlanmalarını izlemek çok komikti.

Sonra bana çalım atıldı. Sert bir şekilde yere düştüm.

Sersemlemiş ve soluk soluğaydım. Düşüş kaburgalarımı sarstı ve acıttı. Etrafımdaki kollar güçlüydü ve dalga geçmiyorlardı. Canavarların bu kadar güçlü olmalarına

Sana dokunmak şöyle dursun. Belki de deli gibi koşturduğumuz için başımız beladaydı. Belki de dışarı atılıyorduk.

Çırpındım, döndüm ve gördüğüm şey karşısında hareketsiz kaldım. Billy beni yakalamıştı.

Kahretsin!

Çığlık attım, kıkırdayan bir çığlık değil, gerçek bir çığlık ve gerçek bir dehşetle dolu geceyi deldi.

"Kapa çenenini," diye emretti ve beni de yanına çekerek ayağa kalktı.

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

Bu bir daha başıma gelmeyecekti.

Ve her neyse, Hank'le olan şansımı mahvetmişti. Hank'i istiyordum. Hank, kokuşmuş hayatımda başıma gelen en iyi şeydi.

Siktir et Billy'yi.

Geri çekildim ve yüzüne bir yumruk attım.

Elimi çok acıttı ama sendeleyerek geri döndüğünde tereddüt etmedim.

Döndüm ve koştum.

Indy canavardan kurtulmuştu ama hâlâ kostümünün içinde bağlı bir şekilde yuvarlanıyordu. Indy elleri ve dizleri üzerindeydi, bana bakıyordu, yüzü solgundu. Çığlığımı duymuştu.

Billy'nin olduğu yere doğru baktı. Yanında durmak için kaydım.

"Billy!" Onu ayağa kaldırarak bağırdım. "Hadi gidelim!"

El ele tutuşarak birlikte koştuk. Bir köşeyi döndük, bir tane daha, saman balyalarının olduğu başka bir sahneye girdik.

Billy bizi yakaladı ve bir uçan ęalım daha attı. Hepimiz yere dőřtük ve balyaların içinde yuvarlandık, Indy ve ben dővőřtük, tekmeledik, tırmaladık.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Bir canavar geldi ve Billy'yi üstümüzden ęekti.

Billy etrafında döndü ve burnuna bir yumruk indirdi.

Canavar tekrar "Hey!" diye bağırdı ama elleri burnuna gittiği için sesi kesildi.

Indy beklemedi. Beni peşinden sürükledi ve canavar Billy'ye doğru ilerlemeye devam ederken arkamızdan gelen bir ęıđlık duydum.

Daha fazla patikadan koştuk, canavarların yanından geçtik ve bir eve girdik. Billy bizi orada yakaladı. Indy'yi benden ęekip kenara fırlattı ve Indy uçtu. Beni kuçağına aldı, karanlık merdivenlerden ęıkmaya başladı, beni yarı taşıyor, yarı itiyordu.

Yolun yarısına geldiğimizde Indy ona arkadan saldırdı. Vücudunun ona vurduğu darbeyi tüm gücüyle aldı, vücudu öne doğru sarsıldı. Beni dőřürdü ve ben merdivenlere dőřtüm, belim bir basamağın kenarına ęarptı, dirseklerim merdiven boşluğuna ęarptı.

Billy döndü ve Indy'yi koluyla yakaladı. Geriye düştü ve ben de onun yuvarlanışını izledim.

Ayağa kalktım, Billy'nin etrafından dolaşıp Indy'ye ulaşmak için onu tırmaladım. "Hayır!" diye bağırdım.

Beni merdivenlerden yukarı itmeye devam etti.

Tepede flaş ışıkları, bir ameliyat masası ve her yerde sahte kan, tavandan zincirlerle sarkan sahte kesik eller ve bacaklar ve kanlı bir laboratuvar önlüğü giymiş bir adam olan bir sahneye girdik. Bizi korkutmak için üzerimize geldi ama ben ayaklarımı yere basıp Billy'nin üzerine atılınca durdu, omzumla onu karnından yakaladım ve duvara yaslanmasına neden oldum. Geri çekildim ve onu yumruklamaya başladım.

"Sen..." Yüzüne vurdum. "Are..." Diğer elimle ona vurdum. "Hayır..." Ona tekrar vurdum, bu sefer vücuduna. "Gonna..." Ona tekrar vurdum. "Acıyor..." Çenesine yumruk attım. "Arkadaşlarım!"

Çok vahşiydim. Billy yağmur gibi yağan darbelerimden korunmak için sinmişti.

Lanet cerrah beni ondan çekip aldı.

"Bu da ne...?" demeye başladı ama sözünü bitiremedi.

Carl merdivenlerden hızla çıkarken aynı anda güvenlik şefi de çıkıştan odaya girdi.

Billy onları gördü ve duvarı itti. Kanlı cerrahı ve beni parçaladı ve kaçtı, geri dönmedi.

merdivenlerden, sondaki kapıdan değil, kendini pencereden aşağı attı.

Kanlı cerrah pencereye koştu. Carl ve güvenlik görevlisi kapıya koştu. Ben Indy'ye koştum.

Merdivenleri yarılamıştı. Ally de yanındaydı. "İyi misin?" Yanına vardığımda sordum.

"İyi," diye yanıtladı Indy.

Durdum, vücudumun tamamen titrediğini ve nefesimi tutmaya çalıştığımı fark ettim.

"İyi misin?" Ona bakarak tekrar sordum.

Beni kollarının arasına aldı. "Tatlım, ben iyiyim." Titremeye devam ettim.

"İyi olduğuna emin misin?" Tekrar sordum, sesimde gözyaşları, gözlerimi yakan yaşlar, boğazıma dolan yaşlar.

Ally'nin kolları ikimize de sarıldı.

Indy, "Ben iyiyim, gayet iyiyim," diye beni temin etti. Titremeye devam ettim.

"Şşş, kızım. Güvendesin," diye fısıldadı Ally.

Işıklar yandı ve biz orada durduk. Ayak sesleri duyduk ve diğerleri de oradaydı. Annette topluluğa katıldı, sonra Jet'in içeri girdiğini hissettim. Bunu nasıl yaptığımızı bilmiyordum ama dar merdivenlerde grup halinde sarılmayı başardık.

Daisy ve Jason hariç hepsi.

"Lanet olsun." Jason'ın bağırdığını duydum.

"Sen ne işe yararsın lan?" Daisy korumasına bağırdı.

Onları görmezden geldim ve ağlayarak ve titreyerek arkadaşlarıma sarıldım.

HANK evinin kapısını tek eliyle açtı, diğer eli benimkini tutuyordu.

Shamus bize doğru geldi, ama daha köpekçe karşılaşmasını yapamadan Hank "Dur" diye emretti.

Shamus kayarak durdu ve oturdu, köpek kafası iki insan arasında şaşkınlıkla bir ileri bir geri sallanıyordu.

Hank beni içeri çekti, kapıyı kilitledi ve mutfığa götürdü. Ancak o zaman elimi bıraktı.

Işık düğmesine gitti. Ben dondurucuya gittim.

Bir havlu aldım, içine buz koydum ve elime koydum.

Işığı yaktıktan sonra Hank ceketini silkip yemek odasındaki sandalyenin üzerine attı, Shamus'un başını kaşıdı ve bana doğru yürüdü. Yakınımda durdu, eli yukarı kalktı ve saçımdan bir şey çekti. Tekrar aşağı indi ve parmaklarının arasında bir saman parçası vardı.

"Saman balyalarının içinde güreşmek," dedim saman parçasına bakarak.

Hank'e baktığımda ağzı sıkıydı.

Billy kaçtı. Zor olmadı. Ortalık cehennem gibiydi, ışıklar yandığında insanlar ne olup bittiğini anlamadan etrafta dolanıyordu. Kolayca sıvışmıştı.

Erken kapattılar ve polisler geldi. Güvenlik şefi de dahil olmak üzere perili evi işleten insanlarla konuştum. Carl onlara hikâyemi anlatmıştı ve onlar da nazik ve anlayışlı davrandılar. Zaten kapanmak üzereydi, bana zarar gelmeyeceğine söz verdiler. Her şeyden çok benim için endişelenmiş görünüyorlardı. Burnuna darbe alan canavarın burnu sadece kanamıştı, kırılmamıştı.

Malcolm ve Dedektif Marker bir araya gelip Kojak ışığını kullanarak hızla oraya ulaştılar.

Malcolm bana doğru yürüdü, başımın yanından öptü, kolunu belime doladı ve bırakmadı. Hank geldiğinde ona doğru eğiliyordum.

Hank yanımıza geldi ve konuşmamızı böldü. Beni babasından uzaklaştırdı, kollarına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Kaburgaların nasıl?" diye sordu.

Başımı sallayarak iyi olduklarını söyledim ama sözlü olarak cevap vermedim. Kollarında kaybolmuştum, alabildiğimi alıyor, kendiminkini ona sarıyordum.

Görüşmenin geri kalanı Hank'in kolları bana sarılmış ve yanağım omzuna yaslanmış şekilde devam etti.

Lee ve Eddie aynı anda geldiler. Adamlar arasında parıldayan kızgın gözlerle birçok anlamlı bakış vardı.

Indy Lee'yle, Jet Eddie'yle ve Ally de Carl'la birlikte eve döndü. Gitmeden önce Indy, Jet ve Ally'ye sarıldım.

Daisy, Annette ve Jason'ı geri götürdü. Hank ve ben onlarla limuzine kadar yürüdük. İnsanlar limuzinin etrafında durmuş, Daisy'ye tanınmamış bir rock yıldızıymış gibi bakıyor, muhtemelen bu yaygara ve karmaşanın onunla ilgili olduğunu düşünüyorlardı. Daha fazla sarıldım ve gittiler. Daisy ve Jason hâlâ kızgın görünüyorlardı. Annette endişeli görünüyordu.

Hank beni 4Runner'ına bindirdi ve ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde tek kelime etmeden eve doğru yola koyulduk.

Orada, mutfağında Hank'e baktım.

"Indy'ye zarar verebilirdi," dedim.

"Evet, ama yapmadı," diye cevap verdi

Hank.

"Yapabilirdi."

"Yapmadı."

"Hank-"

"Sana Indy hakkında bir şey

söyleyeyim." Gözlerimi kapattım ve

başka tarafa baktım.

"Bana bak, Günüşığı."

Onları açtım ve arkama baktım.

"Kimsenin zarar görmesine izin vermeden öleceğini, onunla gideceğini söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?" Hank sordu.

Başımı salladım.

"India Savage'ın bunun olmasına izin vermesine imkân yok."

"Onu çok az tanıyorum," diye fısıldadım.

"Bu konuda yanıyorsun." Kollarını bana doladı. "Onu tanıyorsun çünkü tıpkı sana benziyor," dedi.

Bu, birinin bana söylediği en güzel şeylerden biriydi.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Viski." Sesim onun adıyla kesildi ve yüzümü göğsüne gömdüm. Buzu yere bıraktım ve yüzümün iki yanındaki kazağına tutundum.

Sonra bana çarptı ve çok sert çarptı. Kollarını ittim ve ayağımı yere vurdum.

"Lanet olası pislik!" diye bağırdım.

Shamus havladı.

Gözlerim köpeğe döndü. Dolapların kenarında durmuş, vücudu gergin bir şekilde bana bakıyordu.

"Üzgünüm, Shamus," dedim.

İsmini duyunca kuyruğunu sallamaya başladı ve gelip bana yaslandı. Vücudunu ovmak için eğildim ve buzu aldım. El altından lavaboya attım ve Shamus'un vücudunu ovmaya devam ettim ama başımı kaldırıp Hank'e baktım.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," diye ilan ettim.

Hank bana baktı.

"Indy'yi merdivenlerden aşağı itti," diye devam ettim. "Roxie, sakın ol."

"Sakinleşmeyeceğim. O piçin peşine düşeceğim ve onu öldüreceğim."

"Siktir!" Hank topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri tavana, elleri kalçalarına gitti.

"Ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey."

"Ne?" Daha yüksek sesle sordum.

Gözleri tekrar bana döndü. "Kimsenin peşinde değilsin."

"Şey... hayır," dedim, ona deliymiş gibi bakarak. "Sadece çok kızgın olduğum için öyle söyledim. Onu nasıl avlayacağımı bilemezdim."

"Bırak ben halledeyim," dedi.

"Tamam."

"Ciddiyim."

Shamus'un vücut masajından sonra doğruldum ve Shamus ayaklarımın üzerine oturdu. "Tamam dedim."

Hank, "Indy sana parlak fikirlerle gelirse, benim halledeceğimi söyle," diye emretti.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Jet, Daisy, lanet olası kız kardeşim, herhangi biri sana büyük planlarla gelirse, onlara benim halledeceğimi söyle."

"Tamam," diye tekrarladım, kaşlarım birbirine yaklaştı, belki de biraz 'virajı dönmüştür' diye düşündüm. "Whisky, iyi misin?"

"O kadınların nasıl çalıştığını bilirim. Flynn'le ödeşmek istersiniz, kızgınsınızdır ve sizi ikna ederler."

"Hank, yapmayacağımı söyledim-"

"Öyle görünmeyecek bile. Sizin fikrinizmiş gibi gösterecekler."

"Viski."

"Tex de."

Aman

Tanrım.

"Hank, oh...tamam

dedim." "Söz ver bana."

Tanrım!

"Hank!"

"Sadece yap, Günişığı."

İç çektim. Virajı dönmüştü.

"Tamam, söz veriyorum."

Bir süre bana baktıktan sonra nefes aldı. Sonra parmakları başımın iki yanındaki saçlarımın arasına girdi ve küçük bir sallama hareketi yaptı. Saman parçaları çıktı. Çok değil, dört ya da beş tane ve aşağı süzölmelerini izledim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım samanların fayans döşeli zemine çökmesini izlerken.

Elleriyle başımı tutarak yüzüne doğru eğdi. "Tekrar özür dilediğini duymak istemiyorum."

Bunu güzel ya da tatlı bir şekilde söylemedi.

Kızgın bir şekilde söyledi. Yutkundum ve bakakaldım.

Sonra kararsızca "Hank?" dedim.

Elleri boynumun iki yanına gitti. "Bunun sebebi sen değilsin, Flynn. Anladın mı beni?"

Başımı salladım.

"Sana kızgın değilim. Sadece kızgınım," diye açıkladı.

"Tamam," dedim, son beş dakika içinde milyarınıc ke.

Başka bir konuya geçti ve itiraf etmeliyim ki rahatlamıştım. "Elin nasıl?"

"Anne gibi acıyor," dedim ona.

Öfkesinin geçmesini ve bana gülümsemesini izledim. Ben de ona gülümsedim. Kendimi biraz da olsa geri kazanma düşüncesiyle bir anlık mutluluğu paylaştık.

Billy. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti, elleri sırtımdan aşağıya doğru kayarak vücudumu onunkine uydurdu.

Shamus aramızdan çekildi ve televizyon odasındaki köpek yatağına doğru yürüdü. Akıllı bir köpekti, Hank ve benim aramda nasıl hareket edeceğini çabucak öğrenmişti.

"Diğer her şey nasıl?" Hank sordu, sesi değişmiş, biraz boğuk çıkmıştı.

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Konuşmayı elleri ve ses tonu yapıyordu.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım ve kollarımı beline doladım. "Ben iyiyim."

"Bana borçlusun," dedi.

Ona göz kırptım ve sonra hatırladım. "Ah. Evet."

Bana hafif bir öpücük verdi. "Hadi sana sıcak bir duş alalım, biraz ibuprofen ve yatağa gidelim."

Başımı salladım.

"O zaman günümü silebilirsin," dedi bana, dönüp beni yanına yatırdı, kolunu omuzlarıma doladı. Yatak odasına doğru yürümeye başladık.

"Belki de gecemi silmelisin," diye önerdim.

"Hayır, bence sen benim günümü silmelisin."

"Benim gecem senin gününden daha kötüydü," dedim.

"Boktan bir gün geçirdim. Sen sadece yarım boktan bir gece geçirdin."

Bu doğruydu.

"Tamam, gününü sileceğim," diye pes ettim.

Biz mutfaktan çıkarken ışıkları yaktı.

MANDALINA VE ÇIKOLATA DÜĞÜNÜ

I Karnımın üzerine uzanmış, kollarımı yastığa dolamış, d e r i n bir uykuya dalmıştım ki çarşafın sırtımdan aşağıya doğru kaydığını hissettim,

Daha aşağı, daha aşağı. Arkamın üst kısmında durdu.

Başımı uyukulu bir şekilde çevirdim ve Hank'in karanlıktaki gölgesine baktım.

"Viski?" Hâlâ sersemlemiş bir halde seslendim.

"Sessiz ol, tatlım. Bir şeyi kontrol etmek istiyorum." Sonra ışık yandı.

Ona göz kırptım. Yatağın kenarında oturuyordu, üzerinde bir kot pantolon vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. Gözleri sırtımdaydı.

"Bu yeni bir şey," diye mırıldandı arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım. Pek bir şey göremedim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Elini uzattı ve parmağı sırtımın altından geçen bir şeyin izini sürdü. "Hareket ediyordun sanki

dün gece ihale. Şimdi nedenini biliyorum. O zaman iz oluşmamıştı ama şimdi başka bir çürük var."

"Ah." Arkamı döndüm, yastığa tekrar sarıldım ve açıkladım, "Indy merdivenlerde onun üzerine atladığında Billy beni düşürdü. Tuhaf bir şekilde yere düştüm."

Gözlerimi kapattım, bu kadar olduğunu düşündüm ve biraz daha uyumaya karar verdim.

Hank'in farklı düşünceleri vardı.

Beni belimden yakaladı, nazıkçe hareket ettirdi ve sonra beni yatağa kaydırarak dik konuma getirdi. Oturuyordum, yüzüm ona dönüktü, kalçamın yan tarafı onunkine değiyordu.

Çarşafı yanımda getirdim ve göğüslerimi örtmek için yukarı çektim.

"Ne?" Ona baktığımda sordum.

"Bu saçmalığa alışma. Bu senin hayatın değil. Bu iş bittikten sonra normale dönersin" diye cevap verdi.

Onu izledim ve içimin burkulduğunu hissettim. Ben gittiğimde neleri kaçırmayacağını ona göstermeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Hank," dedim sessizce. "Benim bir 'normalim' yok. Yedi yıldır Billy ile birlikteyim."

Bana tiksinti, dehşet ya da en azından şok içinde bakacağını düşünmüştüm. Bunun yerine elini başımın arkasına doladı, aşağı doğru eğdi ve alnımdan öptü. Sonra bıraktı ve gözlerimin içine baktı.

"O zaman sana normal
göstereceğim." Nefes almayı
bıraktım.

Hank fark etmedi. Ayağa kalktı ve şifonyerine gitti.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Günışığı, ama seni
evde bırakamam, bu yüzden Shamus'u benimle yürümek
zorunda kalacaksın. Giyin, bu işi halletmeliyiz. Üzerinde
çalıştığım davalardan biri kızışıyor ve karakola gitmem
gerekiyor."

Sonra sanki dünyamı sarsmamış gibi banyoya girdi.

Arkasından bakakaldım.

Hala nefes almıyordum.

"Bugün seçim senin," diye seslendi Hank banyodan.
"Fortnum'ın ya da Lee'nin ofisleri. İkisi de güvenli ama
ikisinden de ayrılamazsın."

Sonra bir elektrikli tıraş
makinesi sesi duydum.

Nefesimi bıraktım.

Shamus yanıma geldi, yatağın yanına oturdu ve bana
baktı, dili sarkıyordu ve gülümsüyormuş gibi görünüyordu.
Başını tuttum, tepesinden öptüm ve başını okşadım. Eğildi
ve yanağımı yaladı.

Hank banyodan çıktı, hâlâ tıraş oluyordu ve bana ve
Shamus'a baktı.

"Günışığı," dedi, sesi alçak ve uyarıcıydı, bana harekete
geçmemi söylüyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Giyineceğim." Sesim kibirli çıkmıştı.

Korkunç itirafıma hiç tepki vermemesini daha sonra düşünecektim. Bir karar vermem gerekiyordu. Çılgın Fortnum's ve Lee'nin adamları izlerken orada olabilecekler ya da Lee'nin ofisleri, yani Dastardly Dawn, sıkıcı oda ve Diablo, daha iyi bilinen adıyla hayatımın sekiz saatinin emilmesi.

Ayağa kalktığımda çarşafı yanıma aldım ve hacimli bir toga gibi etrafıma sardım. Sonra biraz da tavırlı bir şekilde (gerçekte bir şey ifade etmese de sırf bir şey ifade etmek için) diğer banyoya gitmek üzere odadan çıktım.

Shamus beni takip etti.

Bilmediğim şey, Hank'in gözlerinin de öyle olduğuydu. Ve bilmediğim bir şey daha vardı.

Gülümsüyordu.

Fortnum's'ı seçtim ve kapıdan girdiğim anda pişman oldum.

"Buraya gel!" Tex bana bağırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Hank'in el kaymış etrafında benim bel ve onun Parmaklarım beni güven verici bir şekilde kavradı.

"Ne?" Tex Amca'ya ters ters baktım.

"Ne var biliyor musun? İnsanlar sana ateş ediyor. Bir hafta önce kaçırıldın! O lanet kafanın içinde neler oluyor?"

Senin mi?" Tex bağırdı.

Sırada kahve bekleyen ya da koltuk ve sandalyelerde oturan bir düzineden fazla insan vardı. Duke espresso tezgâhının arkasındaydı, Jet de öyle. Jane kitap tezgahındaydı.

Hepsi bakmaya başladı.

"Benim hatam değildi!" Geri döndüm.

"Senin... senin lanet olası..." Tex sıçradı. "Peşinde deliler varken lanet olası bir perili eve gitmeye hakkın yok. Anneni arayacağım!"

Vücudum hareketsiz kaldı.

Herkesin gözleri bana döndü.

"Sakin annemi aramaya kalkma!"

Bağırdım. Herkesin gözü Tex'e döndü.

"Trish'i arıyorum. Hayır!" Konuşmak için ağzımı açtığımda Tex'in sesi odanın içinde patladı. "Kapa çeneni. Duymak istemiyorum."

Toplu bir nefes alma sesi duyuldu ve herkesin bakışları bana çevrildi.

Gözlerim kısıldı ve öne doğru eğildim. Hank'in parmakları şimdi belimi ısıırıyordu, güvence için değil ama kendimi Tex Amca'ya fırlatmamı engellemek için.

"Az önce bana çenemi kapatmamı söylemedin!" diye bağırdım. Gözleri Tex'e döndü.

"Beni doğru duydun kızım," diye gürledi Tex.

Hank'e döndüm.

"Beni Lee'nin ofisine götür," diye talep ettim.

"Sakın bunu yapma, Nightingale. Onu burada istiyorum, böylece ona göz kulak olabilirim," diye bağırdı Tex.

Hank sırtıyordu.

"Sanırım Tex'in sana çılgınca fikirler vermesi konusunda endişelenmeme gerek yok," dedi.

Ona kaşlarımı çattım.

Hâlâ kaşları çatık olan ağzıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra gitmeye başladı.

"Bu gece gününü silmemi bekleme benden!" Arkasından bağırdım.

Kapıya döndü ve bana göz kırptı, sonra da gitti.

I döndü için ve kadın en yakın Ben ve dedim, sesimden bıkkınlık damlıyordu. "Erkekler!"

Bana bakıyordu. "İnsanlar gerçekten sana ateş ediyor mu?"

Ona baktım. "Şey... evet," diye itiraf ettim.

"Tatlım," dedi başını sallayarak, bu tek kelime çok şey ifade ediyordu, sonra sıraya geri döndü.

ANNETTE, Jason ve Daisy iki saat sonra içeri girdiler.

Bir kanepede oturmuş, ikinci kahvemi yudumluyordum. Tex Amca üzerimde deneyler yapıyordu. İlki bir

Demlenmeden önce kahve telvesine tarçın serpilmiş bademli mocha. Bu ise vanilyalı snickerdoodle'dı. İkisi de harikaydı.

Annette kendini yanımdaki kanepeye atarak, "Caddenin karşısındaki yer harika," diye duyurdu. "Bir başvuru yaptık. Çok heyecanlıyım." Tex'e döndü ve "Americano, koca adam!" diye bağırdı.

"Yakaladım seni!" Tex gürleyerek karşılık verdi.

Bana kaşlarını çattı, görünüşe göre bunu henüz atlatamamıştı ve sonra espresso makinesine vurmaya başladı.

Jason espresso tezgahına giderken Daisy karşımızda oturuyordu.

"Caddenin aşağısında kiralanabilecek bir yer var. Steel Magnolias'daki gibi bir güzellik salonu açmayı düşünüyorum ama garajda değil," diye paylaştı Daisy. "Zamanımı değerlendirecek bir şeyler bulmalıyım. Hayır işleri yaparım diye düşünmüştüm ama bir bağış toplama partisi düzenliyorum ve komitemdeki kadınların hepsinin kışında sopa var. Biri kafalarına vursaydı eğlence nedir bilmezlerdi ve inanın bana, bunu düşündüm."

Ona inandım. Ayrıca, onun bir şeyler yapmak için harekete geçebileceğine de inandım.

o.

Jet geldi ve bizimle oturdu.

Annette, Daisy'ye gülümsedikten sonra, "Bu harika," dedi. Jet. "Saçımı yapmana izin verirdim."

Jet bana korku dolu gözlerle baktı ve başını sertçe sallayarak açıkça "hayır, hayır, hayır" dedi.

Daisy konuşmaya başlayınca tepki verecek zamanım olmadı. "Ah şekerim, çok tatlısın değil mi?" Sonra çın çın bir kahkaha attı.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve gözlerimiz kimin geldiğini görmek için döndü.

Luke orada duruyordu. Genel görünümünde ufak tefek değişiklikler yapmıştı. Hâlâ tamamen siyahtı, tişörtü daracıktı ama bu kez uzun kolluydu. Düz botlar yerine siyah motosiklet botları ve kargo pantolonu yerine kot pantolon giymişti.

Bir moda tutkunu olarak, yine de etkili olmayı başaran inceliği takdir ettim.

Bir kadın olarak onu takdir ettim.

Annette, Luke'a bakarak, "Jumpin' Jehosafats, sanırım az önce pantolonumu kremledim," diye fısıldadı.

Luke'un gözleri bana kilitlendi. Elini kaldırdı ve parmağını büktü.

"Daha önce yanılmışım. Şimdi kesinlikle pantolonumu kremledim," diye nefes aldı Annette.

Kalktım ve Luke'a doğru yürüdüm.

Bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni kitapların içine itti.

Biz döndü Doğru, içine ve biyografi Bölüm, ve durdu.

"Bu gece için planın var mı?" diye sordu.

Ona göz kırptım. "Striptiz kulübüne gidiyorum," diye cevap verdim. Gözleri parladı, bir an için şaşkınlığını gösterdi.

Sonra bana o seksi yarım sırtışlarından birini yaptı. Kalbim bir an için durdu.

"Neden?" Ben sordum.

"Ben senin flörtünüm," diye cevap verdi.

Kalbim beş saniye boyunca atmayı bıraktı.

Sonra nefes aldım. "Affedersiniz?"

"Kamerada değilsin, benimlesin," dedi. "Pardon?"

Tekrar ettim.

"Hank aradı. Davası açılıyormuş. Kendisi meşgul. Seni görevlendirdim."

Gözlerimi iki kez kırptım. "Affedersiniz?" Bir kez daha söyledim.

Sırtmaya başladı ve benim alanıma doğru ilerledi.

"Ben senin korumanım."

Vay anasını.

"Benimle gelmediğin sürece Fortnum's'tan ayrılamazsın," dedi.

Lanet olası inek, inek, inek!

Bir saniye mücadele ettim ve sonra karşı koymamaya karar verdim.

Zaten kazanamazdım.

Öncelikle, Tanrı bir korumaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. İkincisi, Hank açıkça bunu ayarladı. Son olarak, Luke'la kafa kafaya gelmemin imkanı yoktu.

Ben de "Tamam." dedim.

"Bu dükkanın dışında, beni görmediğin sürece hiçbir şey yapmayacaksın. "

"Tamam."

"Bana dokunabileceğin kadar yakın olmadığım sürece hiçbir yerde değilsin."

Ona dokunma düşüncesiyle yutkundum.

"Tamam," dedim ama sesim boğuk çıkmıştı.

"Düzgün müyüz?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Roxie, beni dinle," diye emretti Luke.

Ona baktım. Biraz daha yakından dinlesem kulaklarım kanamaya başlayacaktı.

"Hank'in kadını olduğunu biliyorum ve umurumda değil. Senden önce gelen Indy ve Jet'in hikayelerini de biliyorum. Etrafta dolaşırsan, aptalca bir şey yaparsan, kıcıımı tehlikeye atarsan, bana hesap verirsin. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım. Kesinlikle anladım.

"Bana cevap vermek istemezsin," diye uyardı.

Haklı olduğundan şüpheleniyordum ama merakımdan sormak zorundaydım. "Ne..." Boğazımı temizledim, "Size cevap vermek... tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bilmek istemezsin," diye cevap

verdi. Başımı salladım ve

istemediğime karar verdim.

Yaklaştı ve çivit rengi gözleri tuhaflaştı.

"Bir kadına asla el kaldırmam," diye beni temin etti.

Tekrar başımı salladım ve tuttuğum nefesi dışarı

verdim. "Bu yüzden yaratıcı olmak zorundayım," diye bitirdi.

Aman Tanrım.

"İyi olacağıma söz veriyorum," dedim

çabucak. "Bir şey daha var."

Kahretsin.

"Evet mi?" Cidden bilmek istemediğim halde sordum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Hank'i severim," dedi bana.

"Um..." Mırıldandım, bununla nereye varacağını bilmiyordum ve yine de bilmek istemiyordum. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hank ile aranızdaki işler yolunda gitmiyor..."

O duraksarken bekledim, gözlerim kocaman, dudaklarım ayrık, kalbim güm güm atıyordu.

"Günümü silebilirsin."

Oh... Tanrım...

Bana öyle bir gülümsedi ki, ciddi mi yoksa benimle oyun mu oynadığını anlayamadım. Sonra benim alanımdan çıktı ama elini kaldırdı ve parmağını benimkinin ucuna dokundurdu.

burun. Gözlerimi tekrar kırptım, sözleri karşısında şok olmuşum, dokunuşu karşısında şok olmuşum, nazik ve tatlı olması karşısında şok olmuşum. Bu onun sert tavrına uymuyordu.

Sonra da gitti.

Kitap raflarından, çölde ölmek üzere olan bir adamın bir vahada tökezlemesi gibi tökezleyerek çıktım.

"İyi misin?" Annette odanın diğer ucundan sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Pantolonunu mu kremledin?" diye sordu.

Espresso tezgâhındaki ikisi de erkek olan iki müşterinin gözleri merakla bana çevrildi.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Ah, sen bilirsin," diye karşılık verdi Annette.

Kanepelere doğru sendeledim ve yere yığıldım.

"Sana burası hakkında ne demiştim?" Müşterilerden biri diğerine dönmüştü, arkadaş oldukları belliydi. İkisi de koltuklarda oturan Annette, Daisy, Jet ve bana bakıyordu.

"Kahve bile sevmem ama müdavimi olmaya karar verdim," dedi diğeri.

"Ben çay yapmam!" Tex ona tehditkâr bir şekilde gürledi ve o da sıçradı.

Olumlu düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım. En azından Monty'nin günü sıkıcı geçmeyecekti. Olmak yerine

Bunu, Lee'nin çocuklarına verdiğim tüm baş ağrılarını geri ödeme yolum olarak düşündüm.

"Umarım eğleniyorsunuzdur!" Odaya doğru bağırdım. Kafamın içinde onların gülüşmelerini duydum.

Bilmediğim şey, Denver şehir merkezinin aşağısındaki bir ofis odasında gülüyorlardı.

DAISY dışarı çıktı ve öğle yemeği için hepimize simit sandviç aldı. Daisy, Annette ve Jason sıkılmayayım diye bütün gün benimle Fortnum'da kalmaya karar verdiler.

Öğleden sonrayı Jane'in kutu kutu kitapları incelemesine yardım ederek geçirdik. Öğleden sonrayı espresso tezgahının arkasında Tex Amca bize nasıl kahve içeceğimizi öğretirken geçirdik. Roket bilimi değildi, ama Tex Amca bir talim çavuşuydu ve Daisy güneşin altındaki her şey hakkında gevezelik etmeye ve sütü aşırı köpürtmeye devam etti.

Kahve yapmayı öğrendikten sonra Lee ve Indy içeri girdi.

Indy bana gülümsedi ama bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. İlk aklıma gelen Hank oldu.

Kalbim sıkıştı ve gözlerim Lee'ye kaydı. Hank onun kardeşiymi ve çok yakındılar. Eğer Hank'e görev sırasında ya da benim yüzümden bir şey olduysa, bunu Lee'ye bakarak anlayabilirdim.

En azından ben öyle sanıyordum ama Lee'nin yüzü sımsıkı kapalıydı.

Sanki biri elini boğazıma dayamış ve sıkıyormuş gibi hissettim.

Espresso tezgahına geldiler ve Lee bana baktı.

"Sizinle konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordu.

Yutkundum, başımı salladım ve espresso tezgahının arkasından yürüdüm. Benimle birlikte bir kanepeye oturdu ve botunun tabanını masanın kenarına dayadı. Ben de bacak bacak üstüne atmış, kanepeye yan oturmuş, ona bakıyordum. Onun duruşuna baktım. Onu ilk gördüğümde Hank nasıl oturuyorsa aynen öyle oturuyordu.

Kendimi durduramadan, "Tıpkı kardeşin gibisin," dedim.

"Pardon?" diye
sordu. "Yok bir
şey."

Lee beni yakından izliyordu ve aklımı okuduğuna yemin edebilirdim.

Sonunda, "Lanet olsun." diye mırıldandı. Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Ne?" Ben sordum.

Gözleri kırıştı. "Bunu sevdim," dedi, sanki kendi kendine, belli ki bir şeyden memnun olmuş, sevinmiş ve eğlenmişti.

"Hank iyi mi?" Söylediklerini duymazdan geldim ve asıl önemli olduğunu düşündüğüm konuya geçtim.

Lee'nin gözleri tekrar bana odaklandı. "Evet. Neden?"

"İçeri girdiğinde ciddi görünüyordun. Endişelendim."

Lee'nin dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "O iyi, meşgul. Gelip seninle konuşmamı istedi."

Başımı salladım.

"Nelerden hoşlanırsın?" Daha önce söylediklerine geri dönerek sordum.

"Pardon?" diye tekrarladı.

"Bunu sevdim' dedin. Neyi seviyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi ve doğrudan "Hank'e aşıksın" dedi. Gözlerim yuvalarından fırladı.

"Ne?" Sesim yükseldi ve kendiminkine benzemiyordu.

Bana doğru eğildi. "Bu iyi Roxie."

Emin değildim ama nefes almaya başladığımı sanıyordum.

Lee devam etti, "Hank lisede bir kızla çıkmıştı. Kız tatlıydı ama çok sıkıcıydı. Hank'in bütün kadınları sıkıcıydı. Sen..." durakladı, "sıkıcı değilsin."

Aman Tanrım.

Birincisi, Hank'in kadınları hakkında düşünmek istediğimden emin değildim. İkincisi, çok açıktı.

"Lütfen, bu konu hakkında konuşmayalım," diye yalvardım.

Lee beni biraz daha izledi ve pes etti ama bunu yine gözlerini kırpıştırarak yaptı.

Sonra yüzü ciddileşti. "Elimizde bilgi var."

Kahretsin.

Belki de Hank'e aşık olmam ve sıkıcı olmamam hakkında biraz daha konuşmak istiyordum, ne demekse artık.

"Ne?" Kendime rağmen sordum.

"Desmond Harper adında birini tanıyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Chicago'da büyük bir oyuncu. Çoğunlukla uyuşturucu," diye açıkladı Lee. "Flynn onun çok büyük çarkının bir dişlisiydi. Flynn ondan çaldı, büyük bir vurgun. Harper mutlu değil."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Parasını geri istiyor." "Ne kadar istiyor?" Ben sordum.

"Yarım milyon."

"Siktir!" Bağırđım ve espresso tezgahındaki herkes bize baktı. "Yarım milyon dolar mı?"

Lee ayağını indirdi ve bana döndü. "Roxie, sakin ol."

"Yarım milyon dolar verip bana peynirli puf mu aldı ve beni o adi motele mi götürdü? O orospu çocuğunu öldüreceğim!" diye bağırđım.

"Roxie-"

Yumruklarımı dizlerime vurdum. "En azından bileklerimi kadife bir iple bağlayabilirdi. Buna kesinlikle gücü yeterdi. Aptal pislik."

"Roxie."

"Biliyor musun...?" Konuşurken araya girdim. Daha çok deli-melodi konuşması gibi ama yine de. "Hiç kira ödemedi. Hiç market alışverişi yapmadı. Tam bir pislik!"

"Roxie."

"Ne? Uyuşturucu mu satıyordu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lee. "Beni dinle, Roxie-"

"Muhtemelen. Muhtemelen küçük çocuklara. Nasıl bu kadar kör olabildim?"

"Lütfen beni dinleyin."

"Ben bir aptalım. On kat daha aptalım. Tanrım, ölebilirim." Sonra devam ettim çünkü son yorum bugünlerde rahatlamak için çok yakındı. "Ölmek değil, yani nefes almadan ölmek değil, ama mecazi olarak ölmek, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Lee sırtıyordu.

"Ne?" Sanki az önce uzun bir laf kalabalığı yapmamışım gibi sordum.

"Kesinlikle sıkıcı değil."

"Harrumph" gibi bir ses çıkardım. Lee fırsatı değerlendirdi. "İyi haberlerim var."

Başımı salladım. İyi haberler duymayı çok istiyordum.

"Marcus Harper ile bir görüşme ayarladı. Dün gece Chicago'ya uçtu ve bu sabah onunla konuştu. Harper artık senin bu işe karışmadığını biliyor. Sadece bu da değil, Marcus onu uyardı. Sana korumasını verdi ve sen ya da Hank isterseniz de istemeseniz de, artık bu koruma var."

Derin bir nefes aldım ve serbest bıraktım.

Belki Marcus da griydi.

Lee, "Şimdi size kötü bir haberim var," dedi.

Gerildim. Kötü haber duymayı hiç istemiyordum. "Vance ve Mace rüzgârın içindeydi."

"Affedersiniz?" Ben sordum.

"Araba kovalamacasından sonra Vance bana geldi ve seninle neler olduğunu öğrenmek için karaya çıkacağını söyledi. Mace'i onunla birlikte hareket etmesi için görevlendirdim. Takip ediyor ve dinliyorlardı. Öncelikli olarak görevleri, öğrenebildikleri kadar çok şey öğrenmek ve Flynn'i ya da seni aramak için şehre gelen herhangi birini ortaya çıkarmaktı. Desmond Harper'a polisle aynı zamanda ulaştılar."

Başımı salladım.

Lee devam etti, "Flynn bir süredir Harper'ı mutsuz ediyordu. Şimdi Harper mutsuz değil, kızgın. Adamları yakalanınca, ki bu da hiç hoşuna gitmeyen bir şey, Flynn'in peşine düşmeleri için iki adam daha görevlendirdi."

Tekrar başımı salladım.

"Ve Flynn de senin peşinde."

Gözlerimi kırptım ve "Ve?" diye sordum.

"Flynn tekrar peşine düştüğünde onu yakalayacaklarını düşünüyorlar. Marcus'un uyarısına rağmen Harper onları geri çağırıyor. Çapraz ateşe yakalanabilirsin."

"Hayır," diye nefes aldım.

"Bu konuda endişelenmeyin. Sen korunuyorsun. Luke senin için görevlendirildi. Vance hâlâ dışarıda Flynn'i bulmaya çalışıyor. O iyi Roxie, çok iyi. Bu yüzden Mace'i geri çektim."

Paniklemeye başladım. "Lee, gitmem gerek. Buradan çıkmam lazım. Senden bunu isteyemem-"

"Sen git, peşinden bizzat ben geleceğim."

Ses tonu karşısında nefesim kesildi. Bunu kastettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Ama bu çok fazla, çok fazla şey yapıyorsun," diye karşı çıktım. "Bu bir aile meselesi."

Gözlerimi ona diktim. "Ben aileden değilim." Bana bir bakış attı.

Sonra koyu kahverengi gözleri erimiş çikolata gibi ısındı. Büyülenmiş gibi onu izledim ve uzanıp şakacı bir şekilde saçımın bir tutamını çekti. Ayağa kalktı, Indy'ye doğru yürüdü, bir kolunu ona doladı ve kalkık dudaklarını öptü. Onunla bir saniye usulca konuştu ve sonra gitti.

"Sanırım konuşmamız bitti," dedim Indy yanıma otururken.

Elini bacağıma koydu. "Aileye hoş geldin," dedi alaycı bir sesle.

Tanrım.

Bu adamları, hiçbirini sarsmak mümkün değildi.

"Dün gecedен sonra iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Sen?"

"Evet, sanırım Lee seni tehlikeye attığım için bana kızgın değil," dedim.

"Beni tehlikeye atmadın ve zaten Lee de senden hoşlanıyor. Bana Vance'in seni bulduktan sonra ona senin bir kaya olduğunu söylediğini anlattı. Diğer kadınlar, onların başka..." Durdu. "Onları etkiledin diyelim."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Kahve ister misin?" diye sordu. "Bir içki istiyorum," diye cevap verdim. "Viski?" diye alay etti.

Şakayla karışık koluna vurdum. Kahve almak için kalktı ve ben de içimi kaplayan sıcak duyguyu bastıramadan oturup gidişini izledim.

Cüzdanım çaldığında kapanış saati yaklaşıyordu.

Duke ile kitap tezgahının arkasında oturuyordum.

Telefonumu aldım, açtım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Hey, Günışığı."

Kalbim çırpındı.

"Hey, Whisky," dedim usulca.

"Günün nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Saf ve tam bir çılgınlık. Ama artık nasıl espresso içeceğimi biliyorum. Seninkini?"

"Bir şeye çok yaklaştık. Bütün günümü bir operasyon hazırlamakla geçirdim, bu gece içeri giriyoruz. Operasyonun ortasında vurulmazsan ya da saldırıya uğramazsan iyi olur."

Telefona gülümsedim. "Elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Lee ve Indy'de evimin anahtarı var. Ondan size vermesini isteyin. Evde fazla yiyecek yok ama mutfak çekmecelerinden birinde teslimat menüleri var."

"Teşekkürler ama Luke ve ben bu akşam Smithie'ye gidiyoruz. Jet'in kız kardeşinin lansmanı var. Belki öncesinde çete olarak yemeğe çıkarız."

Sessizlik.

Sonra, "Pardon, bu gece Smithie'ye gideceğinizi söylediğinizi duyduğumu sandım."

"Sen yaptın."

"Roxanne." Sesi alçak ve cesaret kırıcıydı. "Hank," ses tonunu taklit etmeye çalıştım ama başaramadım.

Hank'in kontrol için savaştığından şüphelenirken daha fazla sessizlik. "Tex'in bu sabah sana söylediği herhangi bir şey o inatçı beynine nüfuz etti mi?"

Hank belli ki kontrol mücadelesini kaybetmişti. "Jet'e gideceğime söz verdim," dedim ona. "Eminim anlayışla karşılayacaktır."

"Hank."

"Gitmiyorsun."

Dişlerimi sıktım.

O zaman I dedi, "Ben Gidiyorum, Hank. Billy. Flynn o değil

Hayatımın bir saniyesini daha kontrol etmek."

Bir süre daha sessizlikten sonra, "Kahretsin, inatçısın." Sanırım ona ulaştım.

"Aynen öyle," diye cevap verdim.

Sonra şöyle dedi: "Bütün günümü işime konsantre olmaya çalışarak geçirdim ve işime konsantre olmadığım zamanlarda da seninle ilgilenmeye çalıştım. Bunun yerine, günün çoğunu seni nefessiz bırakarak becermek istediğim tüm yollara konsantre olarak geçirdiğimi fark ettim."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Tadını hatırladıkça bile beni sertleştirdiğin için çok şanslısın, yoksa senin tam bir baş belası olduğunu düşünürdüm," dedi.

Vay anasını.

"Viski."

Teslim olurken benim üzerimden konuştu. "Smithie'nin yerini yakmamaya çalış. Smithie iyi bir adam. Bu gece başına gelecek her türlü kargaşayı hak etmiyor."

Kendime engel olamadım, telefona gülümsedim. "Luke'a iyi olacağıma söz verdim."

"Çok iyisin."

Bununla ne demek istediğinden emin değildim ama bunun beni hem sinirlendirdiğini hem de meme uçlarımın sertleştiğini fark ettim.

Hank devam etti: "Eve benden önce varırsan, yatarken hiçbir şey giyme. Engellerle uğraşacak havamda değilim."

Bununla ne demek istediğinden emindim ve bacaklarımın arasında bir spazm hissettim.

Sonunda "Dikkatli ol." dedi.

"Sen de," diye karşılık verdim, tartışmış olmamıza rağmen sesim yumuşaktı. "Operasyonunun" ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama telefonu onunla öfkeli kelimelerle kapatmak istemiyordum.

Daha fazla sessizlik. O kadar çok ki kafam karıştı.

"Hank?" Gitti ve bağlantıyı kesmedi mi yoksa telefonumda bir sorun mu var diye merak ederek aradım.

"Buradayım," diye cevap verdi. Sesi değişmiş, boğuklaşmıştı.

"Hank," dedim tekrar ve bunu belli etmek istemesem de, söylediklerimden çok şey anlaşıyordu.

İsim.

"Sonra görüşürüz, tatlım." Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonu kapattım ve Duke'un bana baktığını fark ettim.

"İyisin," dedi Duke başıyla onaylayarak.

"Öyle miyim?" Ben sordum.

Bana döndü, kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını siyah deri yeğinin üzerinde kavuşturdu.

"Öylesin. Bu çocukların tereyağı gibi erimeden sığağa dayanabilecek kadınlara ihtiyacı var ve bazen bu sıcaklık ateşli olabiliyor. Onlara karşılık verebilecek kadınlara ihtiyaçları var, böylece onları ezip geçmezler ve lanet olası kafataslarından sıkılmazlar. Ve durum gerektirdiğinde yumuşayabilecek kadınlara ihtiyaçları var, çünkü düzenli olarak sert darbeler alıyorlar, bazen kelimenin tam anlamıyla ve eve yumuşak bir şeyle dönmek başa çıkmanın tek yolu."

Vay anasını.

"Benim böyle bir kadın olduğumu mu düşünüyorsun?"
Ona sordum.

"Sanırım tüm dünyada böyle birkaç kadın var. Ve evet, sen de onlardan birisin."

Um...wow.

"Değilim, biliyorsun," diye fısıldadım.

Bana ters ters baktı. "Eski erkek arkadaşınla bir hata yaptın. Bir tane daha yapma."

"Duke-"

"Hank'e Flynn'in hayatını kontrol etmeyeceğini söyledin ama yine de ona izin veriyorsun."

Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi nefesimin kesildiğini hissettim.

Bana doğru eğildi. "Akıllı ol kızım. Bunu yapmazsan sadece kendini suçlarsın."

Ben daha karşılık veremedim kapının zili çaldı ve Tod ile Stevie içeri girdi.

Tod'un elinde karalama defterine benzeyen bir şey vardı. Çok fazla doldurulmuştu ve her yerinden kağıt parçaları ve başka şeyler çıkıyordu. Kitap tezgahına doğru yürüdü ve onu yere çarptı.

"İyi olmana sevindim kızım," dedi ve bana karşıdan bir hava öpücüğü verdi. Sonra, belli ki bir görevi vardı, "Indy, buraya gel!" diye bağırdı.

Stevie tezgâhın etrafından dolandı ve bana içten bir yanak öpücüğü verdi.

Duke ile yaptığım konuşmadan dolayı kendimi tuhaf hissediyordum. Herkesin başarısız olduğu yerde, her nasılsa Duke'un söyledikleri beni etkilemişti. Birinin kendisi hakkında kötü düşünmesi kimsenin hoşuna gitmez ve son bir hafta içinde tanıştığım insanlar arasında, Jane dışında, Duke'u en az tanıyan bendim. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmamak için içimde bir istek vardı ve bunu yaptığımı hissediyordum.

Indy, Daisy, Jet ve Annette tezgâha doğru yürüdüler. Jason uzun zaman önce kitap raflarının derinliklerinde kaybolmuş ve bir daha geri dönmemişti.

Tod kitabı çevirerek açtı. Açtığı sayfalardan biri üzerine zımbalanmış kumaş örnekleriyle doluydu, diğerinde ise sadece iki tane vardı, bir turuncu ve bir kahverengi.

Tod, Indy'ye suçlayıcı bir tavırla, "Ally bana düğün renkleri olarak pembe ve fildişinde karar kıldığınızı söyledi," dedi.

"Evet," diye onayladı Indy. "Ve?"

Tod turuncu ve kahverengi renk örneklerini işaret etti. "Mandalina ve çikolatada karar kıldığınızı sanıyordum."

Mandalina ve çikolata düğünü fikrini duyunca öğürür gibi oldum.

Stevie bana hem "Katılıyorum" hem de "Şimdi olmaz" diyen bir bakış attı.

Omzumda bir dokunuş hissettim ve orada bir el gördüm. Elin bağlı olduğu kolu takip ettim ve Duke'un yanımda olduğunu gördüm. Omzumu sıktı ve uzaklaştı.

İçimde bir rahatlama hissettim. Duke bana kızgın değildi. Gözlerimi kapadım ve tezgâha yaslandım. Tod tekrar konuşmaya başlayınca gözlerimi açtım.

"Acil bir Düğün Zirvesi düzenliyorum. Yarın gece," diye duyurdu Tod, sonra gözleri Annette'e kaydı. "Sen kimsin?"

"Ben Roxie'nin arkadaşayım, Annette."

Onu tepeden tırnağa süzdü. "Daisy'nin toplantısına mı gidiyorsun?"

Başını salladı.

"Giyecek bir şeyin var mı? Bu resmi bir tören,"

diye devam etti Tod. Kadın başını salladı.

Tod gözlerini bana çevirdi "Giyecek bir şeyin var mı? Yoksa çatışmalar ve canını kurtarmak için kaçmak arasında alışveriş yapmaya vaktin oldu mu?"

Ben de başımı salladım. Luke'un yarın alışveriş konusunda ne hissedeceğini merak ediyordum. Luke'un bundan pek memnun olmayacağından oldukça emindim. Ayrıca, Luke Kuralları'na göre, onu göremeyeceğim ya da ona dokunabileceğim kadar yakın olamayacağım hiçbir yerde bulunmamam gerekiyordu. Bu da Luke'un benimle birlikte soyunma odasında oturması gerektiği anlamına geliyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bu düşünceyi daha sonra düşünmeye karar vererek bir kenara ittim ve Annette'e baktım. "Yarın alışverişe gideriz."

"Siktir et," diye araya girdi Tod. "Burgundy Evi'nde alışveriş yapacaksın. Yarın gece." Tod, Indy'ye ters ters baktı. "Düğün Zirvesi'ne geliyorlar. Ondan sonra herkese parti kıyafetlerini ayarlayacağız. Tartışmaya bile gerek yok. Bu pembe ve fildişi meselesi hakkında bir fikir toplantısı yapmalıyız."

Indy, "Bu benim düğünüm Tod," diye belirtti.

"Kızım, kim bilir kaç yıldır sağlığım için sana şampanya, ayakkabı ve aksesuar tedarik ettiğimi mi sanıyorsun?" Tod tersledi. "Şimdi ödeşme zamanı."

"Ah canım," dedi Jet.

Annette güldü.

Daisy tıngır mıngır bir kıkırdama çıkardı.

Indy'ye teselli edici bir bakış attım. Bakışımı yakalayamadı. Tod'a ters ters bakıyordu.

Luke'un Düğün Zirvesi ve Drag Queen Dolap Gezintisi'ni alışverişten çok daha az seveceğini düşündüm.

O gün ilk kez gülümsedim.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve hepimiz kim olduğunu görmek için döndük.

Luke orada duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Tod. "Sanırım az önce pantolonumu kremledim."

"Bir de bana sor," diye kabul etti Annette.

Luke, "Akşam yemeği," dedi Luke

Speak'te. "Gitmeliyim," dedim ve çantamı kaptım.

"S a a t dokuzda Smithie'de buluşuyoruz," diye seslendi Jet arkamdan.

Ona başımı salladım, herkese el salladım ve Luke'un önünde durdum.

"Hazırım," dedim ona.

Tüm vücudumu taradı.

Sonra o seksi yarım sırtışını yaptı.

Arkamda inlemeye benzer bazı sesler duydum.

Luke sarılmış onun parmaklar etrafında
benim dirsek ve beni kapıya doğru itti.

"İ ş ı l t ı l ı bir şeyler giy!" Kapı kapanırken Daisy
bağırdı.

Kahretsin, ama başım beladaydı.

DENVER ERKEKLERİ ERKEKTİR

Luketook Ben için Lincoln'ün Yol Ev (açıkça
Bülbül Soruşturma Takım hangout) için Akşam
yemeği,
Şaşırtıcı olmayan bir şekilde pek bir şey söylemedi.

Ayrıca şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ikimize de yetecek kadar gevezelik ettim.

Sonra Hank'in anahtarını almak için beni Indy's'e götürdü.

Daisy'nin talep ettiği kıyafet konusunda biraz kararsızdı ve Mandalina ve Çikolata Düğünü'nün daha da büyük bir kâbusa dönüşmesinden korktuğu için Tod'dan başka bir ödünç araba istemekten çekiniyordu.

Indy'nin dolabını ve çekmecelerini karıştırıp giyebileceği "ışılıtlı" bir şeyler bulmak için yarım saat harcadık. Luke içeri girdiğinde neredeyse çözmüştük.

Tek kelime etmeden elimden tuttu ve beni evden çıkarıp şirketin siyah Explorer'ına sürükledi.

Sanırım beklemekten bıkmıştı.

Öte yandan ben ışıltı konusunda sorun yaşamadım.

Ben ışıltı Kraliçesiydim.

Hank'in evinde yüzümü yıkadım ve Drama Gecesi Makyajı yaptım; kömür rengi göz farı ve siyah sürme göz kalemi, çizgili dudaklarıma koyu ahududu ruj ve köprücük kemiğim ile omuzlarıma sim tozu sürdüm.

Göbeği ve göğüs kısmı dar, bel kısmı bol siyah bir bluz giymiştim. İnce kolları ve düşük, çukur yakası yırtık görünecek şekilde tasarlanmıştı, tamamlanmış değil. Kollardan biri omzuma oturdu, diğeri ise tasarım gereği düştü. Yırtık kısımların orası burası ışıltılı jet boncuklarla süslenmişti. Bir çift özel dikim, hafif dar, geniş paçalı, düşük bel, keskin kırışıklı siyah pantolon giydim. Pantolonun üst kalçalarımı çevreleyen kalın bir siyah boncuk çizgisi vardı. Bir sürü sivri uçlu, ince siyah bilezik ve sallantılı jet küpeler taktım. Saçlarımı dağınık bir şekilde topladım, uçlarında bebek siyahı yapay elmaslar olan tokalarla tutturdum ve bir sürü dalın aşağıya doğru süzülmesine izin verdim. Bir spreyci Boucheron ile tamamladım.

Banyodan çıktım ve Luke'un uzun, zayıf bedenini Hank'in yatağında uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, gözleri kapalı bir halde gördüm.

Shamus onun yanına yayılmış ve uyuyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Gözleri açıldı, başı döndü ve yavaş bir vücut taraması yaptı.

Sonra göz kapakları yarıya indi.

"Siktir," diye mırıldandı alçak sesle.

Kendimi sert bir şekilde toparladım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri ayaklarıma gitti. "Ayakkabı giymiyorsun."

"Kahretsin! Bir şey unuttuğumu biliyordum. Bekle biraz."

Ağırlık odasına koştum ve istediğimi bulana kadar kutuları ve bavulları karıştırdım.

Ayakkabılarımı, küçük kırmızı süet çantamı ve şalım alarak oturma odasına girdim. Çantanın içine gerekli eşyalarımı koydum; ruj, dudak kalemi ve acil durumlar için ekstra ışıltılı pudra almak üzere banyoya geri döndüm -Kredi kartlarını, parayı, telefonu ve Jet'in bana verdiği VIP kartları koydum.

Bir kanepeye oturdum ve (dört) çift seksi Jimmy Choo ayakkabımdan birini giydim (internet üzerinden açık artırma, yepyeni, neredeyse tam perakende fiyatı ama her kuruşuna değer).

Bunlar topuklu ayakkabılardı. Sivri, kırmızı süet burunlu ve aynı süetten sivri topuklu. Ayakkabının gövdesi kırmızı yılan derisindendi.

Ayakkabılar sıcaktı.

Kırmızı bir paşminayı omuzlarıma yerleştirdim ve bir ucunu boynuma doladım.

Luke kapıda duruyordu.

"Hazır," dedim.

Luke kımıldamadı.

Sonra da "Bugün mağazada ne dedim biliyor musun?" diye sordu.

"Mağazada çok şey söyledin," dedim ona.

Çok fazla kelime söylememişti ama hepsinin çok fazla anlamı vardı.

"Son kısım."

Gözlerim büyüdü ve başımı salladım.

"Seninle dalga geçiyordum," dedi bana. Bir nefes verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Fikrimi değiştirdim."

Ona ayak uyduramıyordum. Tam olarak hızlı gitmiyordu ama yine de ona yetişemiyordum.

"Anlamıyorum."

"Seninle taşak geçmemeye karar verdim."

Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi.

"Hank'in oturma odasında benimle flört mü ediyorsun?" Ben sordum.

"Ben flört etmem," diye açıkladı Luke.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana flört ediyormuşum gibi geldi."

"Flört etmek sana güzel gözlerin olduğunu söylemektir. Ben sana bunu söylemiyorum. Sana söylüyorum, bu iş

Hank, seni yatağında istiyorum. Bu flört değil." Ona bakakaldım.

Haklıydı, bu kesinlikle flört değildi. Sonra ona kaşlarımı çattım.

Kaşlarını çatmasından hiç etkilenmemişti. Tavana baktım.

Tavana, "Denver'daki erkekler kafayı yemiş," dedim. İleri doğru yürüdü, elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti.

"Denver erkekleri erkektir" diye ilan etti. Hay Allah.

Smithie's'e vardığımızda kapının dışında ve binanın etrafında bir kuyruk vardı. Büyük, siyah deri ceket giyen fedailer ve kırmızı kadife bir halat tarafından kontrol ediliyordu.

Luke yasadışı bir şekilde ön kapıya park etmiş.

"Hey! Oraya park edemezsiniz," dedi hayatını riske atma ihtiyacı hissettiği her halinden belli olan bir fedai, Luke'a. Bizimle yüzleşmek için yerinden kalktı.

VIP geçiş kartlarını çıkarmak için çantamı açtım ve fedainin bana yaklaştığını fark ettim. Luke'un eli göğsüne yaslanıp onu uzakta tutarken diğer eli koluma gitti ve beni yanına yaklaştırdı.

"Yapma," dedi Luke, derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Sadece Luke'un profilini görebiliyordum ama fedai her ne gördüyse "Sanırım oraya park edebilirsiniz" dedi.

Kartları çıkardım ve fedaiye gösterdim.
Bize kapılara kadar eşlik etti ve kapıları bizim için açtı.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Luke'un üzerine yürüdüm.

"O sadece işini yapıyordu," diye tersledim. "Ben de öyle," diye cevap verdi Luke.

Buna söyleyebileceğim fazla bir şey yok.

"Yoo hoo!" Duyduk. "Bu tarafa!" Tod bize el sallıyordu.

Kulübün pis ve iğrenç olacağını düşünerek içeri girdim.

Aslında güzeldi - temiz, yeni mobilyalar, pahalı, yanıp sönen disko ışıkları, parlak, yansıtıcı sahne, parıldayan gümüş direkler, barın ve sahnenin arkasında kırmızı neonlar. Tüm erkek personel baştan aşağı siyah giyinmişti ve Lee için çalışabilecek gibi görünüyorlardı.

Mekan tıklım tıklımdı, duvardan duvara insanlar vardı. Yüksek sesli müzik ve sahnede dansçılar vardı, yağlanmış, çoğunlukla çıplak, muhteşem vücutları olan muhteşem kızlar. Çok para kazanıyorlardı, paralar G-stringlerinden ister istemez dışarı çıkıyordu.

Odada kendim (ve dansçılar) dışında gördüğüm tek kadın arkadaşlarımdı.

Luke'un parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı ve beni kısmen önünde kısmen yanında masalara doğru itti.

bizim partimiz tarafından işgal edildi, sahnenin sağ tarafında yer aldı.

Indy, Ally, Daisy, Annette, Jason, Jet, Tod ve Stevie birbirine bağlı iki yuvarlak masadaydı. Nancy, Tex Amca ve Nancy'nin arkadaşları Trixie ve Ada ise tanımadığım üç kişiyle birlikte diğer iki masadaydı. Biri siyah saçları boyalı, saç dipleri çelik grisi olan ve dudağından sigara sarkan ufak tefek bir kadın, diğeri Tex'i aklı başında ve medeni gösteren iri yarı, kıllı bir adamdı. Sonuncusu ise kocaman afro saçları ve kahverengi gözleriyle iri yarı bir siyah kadındı.

Örtüyü çektim ve Daisy ciyak ciyak bağırdı, "Şekerim, kesinlikle ısıltı katabiliyorsun."

"Teşekkürler." Ona sııttım. "Sen de öyle."

Ve yapabilirdi de. Oturuyordu ve tek görebildiğim kafasından göğüs dekoltesine kadardı ama her yeri ısıltıyla kaplıydı. Saçlarına bile parıltılı sprej sıkılmıştı.

"Onlar Jimmy Choo mu?" Tod ayaklarıma bakarak sordu.

"Evet," dedim ona.

"O ayakkabılar için mükemmel bir şarkım var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama bende olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Tod.

"Ödünç alabilirsin," dedim.

"Kızım, sen benim yeni en iyi arkadaşımsın." Bana bir hava öpücüğü gönderdi ve Indy'ye anlamlı bir bakış attı.

Tex Amca'nın bana ters ters baktığını gördüm, belli ki striptiz kulübünde bir gece geçirmenin de çılgın bir eski erkek arkadaş tarafından takip edilen bir kadın için seçilmiş bir eğlence olmadığını düşünüyordu.

Nancy aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Bana göz kırptı ve el salladı.

Herkese merhaba dediğimde Jet ayağa kalktı ve elimi tuttu.

Jet, "Bunlar arkadaşlarım Lavonne, Bear ve Shirleen," dedi ve masaya döndü. "Bunlar Roxie ve Luke."

"Kahretsin ama siz kızlar gusto için gidiyorsunuz. Şu herife bakın. Kusura bakma tatlım ama gözlerin hiç de zorlanmıyor," diye Luke'u bilgilendirdi Lavonne. Sonra dumanın arasından gözlerini kısarak bana doğru baktı. "Aferin kızım."

"Biz birlikte değiliz," dedim ona.

Gözlerini kırıştırdı. Gözleri Luke'un hâlâ belimde duran eline kaydı. Sonra gözlerini kısarak bana baktı.

"Sen değil misin?" diye sordu. "Koruma," dedi Luke.

Lavonne'un gözleri kocaman oldu. "Ünlü müsün?"

"Hayır, sadece beni sürekli kaçırmaya çalışan sapık bir eski erkek arkadaşım ve onun peşinde olan kötü adamlar var. Luke çapraz ateşte kalmamamı sağlamak için burada."

"Hepimizin çapraz ateş altında kalmayacağından emin olacak mısın?" Bear konuşmaya müdahale ederek Luke'a sordu.

Luke acımasız bir dürüstlikle, "Benim tek odak noktam Roxie," diye cevap verdi.

Bear homurdandı ve gözlerini devirdi.

Lavonne, "Bunu görmek yeterince açık," dedi, dudakları yüzünü buruşturan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, sigarası hâlâ orada tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Ben bir şey söyleyemedim Luke'un parmakları kalçamı ısırdı ve beni geri çekip önüme geçti. Luke'un vücudunun etrafında, gözleri Jet'in üzerinde olan iri, siyah bir adamın koşarak bize doğru geldiğini görebiliyordum.

"Kız kardeşinin ayakları üşüyor. Oraya gidip onunla konuşmalısın. Burada önemli insanlar var. Burada bir senatör var. Geri adım atamaz. Yapamaz..." diye devam etti ve Luke'u periferik görüşünde yakalayınca tüm vücuduyla Luke'a döndü. "Sen de kimsin lan?"

"Bu Luke. O-" diye başladı Jet.

"Onun kim olduğunu biliyorum. O lanet olası bir bela," dedi siyah adam, gözlerini Luke'tan ayırmadan. "Defol git buradan."

Luke'un etrafındaki havanın parıldamaya başladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Lanet olsun.

Luke'un etrafından dolandım ve (nedenini sormayın) kız gibi, havalı bir sesle, başka bir deyişle, ünlem ve soru işaretleriyle noktalanmış bir dil kullanarak şöyle dedim

"Merhaba! Ben Roxie! Jet'in arkadaşı mısın?" Kolumu Luke'un koluna doladım ve ona doğru eğilerek başımı kısa bir süreliğine omzuna yasladım. "Bu benim nişanlım, Luke? Dansçıları izlemek için burada değil! Gerçekten!" Luke'a gülümsedim. "Öyle mi pookie?"

Luke bana bakıp yarım sırttı ve vücudunun yerini değiştirdi, böylece yan tarafım ona yaslanmak yerine göğsümün yarısı ona yaslanmış oldu.

Dudaklarımı büzdüm, kaşlarımı çattım, sonra yüzümü düzelttim ve gülümseyerek siyah adama baktım.

"Sadece Lottie'nin muhteşem çıkışını izlemek için buradayız!" Ben duyurdum.

Siyah adam bana baktı. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum. Lottie konuşuyordu. Denver'daki herkes senin kim olduğunu biliyor. Bu senin nişanlın değil. Nightingale ile yatıyorsun. Siktir!" diye bağırdı. Sonra Jet'e döndü ve parmağıyla yüzünü işaret etti. "Bir şey olursa, seni suçlarım."

Sonra sinsice uzaklaştı.

Jet bana baktı. "Bu Smithie. Gerçekten çok yumuşaktır."

Belki de Tex Amca haklıydı. Belki Jet biraz kaçıktı.

Smithie parmağıyla beni işaret ederek koşarak geri geldi.

"Dans ediyor musun?" diye sordu.

Ona baktım. "Dans mı?"

Başparmağını sahneye doğru
salladı. "Kutsal inek," diye nefes
aldım.

Luke benim yerime, "O dans etmiyor," diye cevap verdi.

Smithie ellerini havaya kaldırdı ve tekrar Jet'e baktı. "Bu
heriflerden bir tane daha. Soyunmanın nesi yanlış? Siktir!"

Annette masadan seslendi. "Dans ediyorum! Amatör
geceniz falan mı var?"

Smithie ona döndü. "Amatör geceye ihtiyacın yok kadın,
nasıl hareket edeceğini bilmen lazım. Nasıl hareket
edeceğini biliyor musun?"

Jason solgun görünüyordu.

"Nasıl hareket edileceğini biliyorum,"
diye cevap verdi Annette. "Bir ay içinde
Porsche kullanıyor olacaksın."

"Porsche istemiyorum. Breckenridge'de bir apartman
dairesi istiyorum," dedi Annette ona.

"Bunun için kucak dansı yapmalısın," dedi Smithie.

Jason hasta gibi görünmeye başladı.

"Kucak dansı yapmak istediğimden emin değilim," dedi
Annette.

"Sen bilirsin. Sadece dans etmek istiyorsan, yarın gel.
Seni hazırlayacağız!"

Smithie'yi hiç tanıımıyordum ama ben bile onun heyecanlı
olduğunu söyleyebilirdim.

Luke'un kolunu çektişirdim ve bana baktı. "Bir şeyler yap," diye tısladım.

"Ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir şeyler var. Jason hasta olacak gibi görünüyor."

"Benim sorunum değil."

"Bu harika!" Annette bağırdı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, bir an kendimi unutup alnımı Luke'un omzuna yasladım.

"Bebeğim," dedi Luke

alçak sesle. Başımı

kaldırdım.

Kahretsin.

Ondan bir adım

uzaklaştım. "İyi fikir,"

diye mırıldandı.

Masaya döndüm ve "Bir içkiye ihtiyacım var" dedim.

Siyah kadın bana "Gel buraya ve Shirleen'in yanına otur kızım," dedi ve ben de sandalyenin arkasına şalım, masanın üzerine de çantamı atarak gidip oturdum.

Luke peşimden geldi ve arkamda durdu.

"Biri bu kıza bir içki getirsin. Ne içiyorsun? Ben bir appletini aldım. Hiç appletini içtin mi? Çok yumuşaktır, göz açıp kapayıncaya kadar seni mahveder."

"Bir appletini kulağa hoş geliyor," diye kabul ettim. Berbat kulağa daha da iyi geliyordu.

Parmaklarını şıklatmaya başladı ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi bir garson geldi. Garson kız, önünde süslü, kırmızı bir yazıyla SMITHIE'S yazan sevimli, siyah bir kaşkorse, minik kırmızı bir mini etek ve bir çift harika siyah bantlı sandalet giyiyordu. Kıyafet harikaydı.

Shirleen, "Kızıma bir appletini getir, bana da," diye emretti, sonra iri saçlarını bana doğru salladı ve tamamen meraklı ama bir şekilde bundan sıyrılan bir tavırla şöyle dedi. "Jet bana senin bir erkek sorunun olduğunu söylüyor."

"Öyle de denebilir."

"Shirleen'e her şeyi anlat."

"Hangi adamdan bahsediyoruz? Gitmeme izin vermeyen korkunç eski erkek arkadaşım mı? Beni yanlışlıkla vurabilecek tanımadığım kötü adamlardan mı? Yoksa kaybetmekten korktuğum iyi adamdan mı?"

Shirleen bana baktı. "Kaç erkeğin var, kızım?"

"Sadece bunlar," dedim. Luke'a baktım, sonra tekrar Shirleen'e döndüm. "Şimdiye kadar."

"O zaman bütün gece buradayız, tabii gerçekten gösteri için gelmediyseniz."

Başımı salladım. "Ben sadece Jet için buradayım." "Konuşmaya başla," dedi Shirleen.

Ben de öyle yaptım.

ÜÇ APPLETİNİS SONRA, kesinlikle gevşemiş hissediyordum.

Jet, Lottie'nin sinirlerini yatıştırdı. Tod ayakkabılarımı denemesine izin vermem için beni ikna etti (ayakkabılar uymuştu). Hepimiz ayakkabılarımı giyerken drag gösterisinde hangi şarkıyı söylemesi gerektiği hakkında konuşarak çok zaman geçirdik. Kimse Annette'i dans etmekten vazgeçiremedi. Tex Amca benimle tekrar konuşmaya karar verdi (ama zar zor). Ve Shirleen bana Hank'i küçüklüğünden beri tanıdığını (ne? Denver'da yaşayan sadece iki düzine insan mı vardı?) ve eğer gitmesine izin verirsem kafamı muayene ettirmem gerektiğini (her neyse) söyleyerek tüm sorunlarımı çözdü.

Burası dinleniyordu. Brody kendini kaybetmişti. Lottie'nin dans etmesini bekledikçe beklenti havası daha da arttı, ta ki hava elektriklenene kadar.

Sonra ışıklar söndü.

Smithie sahneye çıktı.

"Beyler...siktir..." bize baktı, "ve bayanlar. Size Lottie Mac'i takdim ediyorum!"

Büyük kalabalığın içinden bir kükreme yükseldi.

Vay anasını. Lottie'nin yerinde olsaydım, ben de korkardım.

Işıklar söndü, Smithie'nin karanlıkta sahneden inmeye çalışırken bir "fuck" daha mırıldandığını duydum. Sonra ışıklar yandı ve Jet'in kız kardeşi oradaydı.

Jet kadar güzeldi, daha büyük göğüsleri, daha fazla makyajı ve uğruna ölünecek bir vücudu vardı. Altın rengi

katil bir bikini giymişti.

Dokunmak için ilk doğan ocuğumu satabileceğim boncuk ve payetlerle süslenmiş bir çift askılı, altın rengi sandaletle çıplak ayakla dans eder gibi dans etti.

Ve dans edebiliyordu.

Kızın hareket edebildiğini söylemek, muazzam boyutlarda bir yetersizlikti. Vücudunu çalıştırdı, sahneyi çalıştırdı, direkleri çalıştırdı ve kalabalığı çalıştırdı. Sanki sahnede dans ettiği ilk geceymiş gibi değil, sanki bunu icat etmiş gibi.

Kalabalığın zerine bir sessizlik kt, ilk şarkı boyunca tam bir saygı duruşu yaşandı.

İlk şarkıdan ikincisine geçildiğinde, kalabalık sersemlemiş halinden sıyrıldı. Hepsi tezahürat yapmaya, slogan atmaya, dalgalanmaya başladı.

Masalarımızdaki herkes onlarla birlikteydi.

Ellerim başımın üzerindeydi, "Woo hoo!" ve "Yürü be kızım!" diye bağırıyordum.

Lottie bir bacağını havaya kaldırıp bir bacağını direğe dolayarak baş aşağı bir direk kayışı gerçekleştirdikten sonra Shirleen ve ben birbirimize döndük ve beşlik aktık.

Lottie ustaydı. şarkının son notalarına kadar çalıştı. Sonra olduğu yerde durdu, arkasına uzandı ve styenini yırttı. Muhteşem göğüslerine nanosaniyelik bir bakış attıktan sonra ışıklar söndü.

Tekrar açıldıklarında, normal kızlar oradaydı ve Lottie gitmişti.

Kalabalık çılgına döndü. Oturan herkes ayağa kalktı ve ben de dahil olmak üzere çığlık attı.

Kulağımın dibinde bir şey hissettiğimde ve Luke'un "Gidelim" dediğini duyduğumda kıcımı sandalyeye zor dayamıştım.

Ona döndüm ve tam yüzüme bakıyordu.

"Bunu gördün mü? Harikaydı!" Bağırdım. "Dans etmek istiyorum. Böyle bir bikini istiyorum. O benim kahramanım!"

Kalabalık hâlâ kükrüyor, tezahürat yapıyor, alkışlıyor ve Lottie'nin geri dönmesi için yalvarıyordu. Zar zor duyabiliyordum, çok gürültülüydüler.

Luke'un parmakları kolumun etrafında kıvrıldı. "Gidelim," diye tekrarladı.

"Ama... Ben iyi vakit geçiriyorum," dedim.

Beni sandalyeden çekti. "Burası güvenli değil. Biz

gidiyoruz.

" "Luke."

Muhtemelen duyabilmem için beni yakınına çekti, uğultu hâlâ sağır ediciydi. Lottie'nin adını haykırıyorlardı ve ayaklarını yere vurmaya başlamışlardı.

Luke'a baktım ve gözlerinde seksi bir yarım sırıtış ya da flörtöz bir bakış yoktu. Yüzü ciddiye.

"Bana cevap vermek istiyorsan, bu saçmalığa devam et.

Şimdi gidiyoruz."

Yutkundum, başımı salladım, çantamı ve şalım aldım ve uzaklaşmak için hareket ettim.

İşte o zaman hissettim. Kalabalık sadece vahşi değildi, vahşiydi de. Lottie onları çılgına çevirmişti. İki şarkı yeterli değildi. Ayakları kanayana kadar dans edebilirdi ama bu yeterli olmazdı.

Diğerlerinin de bunu fark ettiğini fark ettim. Tex çoktan Nancy'yi dışarı çıkarmıştı. Bana dönüp baktı ve "Hadi!" diye bağırdı. Trixie ve Jason Ada'ya yardım ediyor, Tod ve Stevie de önden gidiyordu. Indy, Jet, Ally ve Annette sahnenin etrafında kayarak yan kapıya doğru ilerliyorlardı.

Shirleen, Lavonne ve Bear oturma odalarında oturur gibi içkilerini yudumluyorlardı. Olası tehlikeden tamamen habersiz olduklarını düşünüyordum ki Shirleen bana bağırdı: "Korumanla git kızım. Shirleen iyi olacak. Burası senin gibi güzel bir çocuğa göre değil. Sana bir bakarlarsa, seni paramparça ederler."

Başımı salladım, gerçekten de lime lime edilecek havada değildim.

Luke beni yanına çekerken Shirleen'in bağırdığını duydum: "Gel Shirleen'i gör! Jet seni getirecek. Her zaman bekleriz!"

Kalabalığın sıkıştığını fark ettim. Fedailer sahneye doğru ilerlemeye başladı.

Luke durdu ve kulağıma doğru eğildi. "Sırtıma yaklaş, kemerime tutun, başını aşağıda tut ve benimle birlikte hareket et." Başımı salladım. "Gidelim," diye bitirdi.

Parmaklarım kemerine dolandı, vücudumu sırtına yerleştirdim ve o da sahneye doğru ilerleyen adamların arasından sıyrıldı. Kapıya giden yolu yarılamıştık ki Luke durdu.

"Bu tatlı şeyi nereye götürüyorsun?" diye sordu göremediğim biri.

Luke uyarı dolu bir sesle, "Kenara çekil," dedi. Adamın kenara çekileceğini düşünmüştüm. Luke'un ses tonuyla aklı başında herkes kenara çekilirdi.

Sesi artık kavgacı (ve bana göre oldukça aptalca) olan adam "Canım istemiyor-" diye söze başladı, sonra Luke'un hızlı ve ekonomik bir şekilde hareket ettiğini hissettim.

Tekrar ilerlemeye başladı.

"Ayaklarına dikkat et," dedi Luke bana.

Aşağıya baktım ve yerde baygın yatan adamın üzerinden geçtik.

O zamanlar ilerlemekte hiç zorlanmıyorduk. Bize geniş bir alan bırakıldı.

Luke beni Explorer'a bindirdi, kaputu yuvarladı ve yanıma bindi.

O arabayı çalıştırırken dedim ki, "Arkadaşlarım için endişeleniyorum. Ve Lottie için. Bu hiç iyi hissettirmedi."

"Bu hiç iyi olmadı," diye cevap verdi Luke, gösterge panelindeki telefonun bir düğmesine basarak.

Taksinin içinde bir kez çaldı ve Luke geri geri giderken "Evet?" sesini duyduk.

"Lee'ye kadınının başka bir durumda olduğunu söyle.

Smithie'nin." "Anladım," diye onayladı ses.

"Eddie de kadın," dedi Luke.

"Anladım."

"Kız kardeşi de."

"Kontrol et."

"Dışarı," diye bitirdi Luke.

Bağlantının kesildiğini

duydum. Telefona

baktım. "Bu kadar mı?"

diye sordum.

Luke, "Benim görevim sizsiniz, onlar değil," diye

açıkladı. "Ama-"

"Lee bununla

ilgilenecek." "Ama-"

Vites değıştirdi ve Explorer'ı yola çıkardı. "Sessiz ol."

"Ama arkadaşım Annette içeride."

"Erkeğinin onunla olduğunu

sanıyordum."

"Evet, ama Jason senin gibi bir adamı yere seremez!"

Panikleyerek bağırdım. "Geri dönmek zorundayız."

"Geri dönmeyeceğiz."

"Geri dönmek

zorundayız." Cevap yok.

"Jason bir pasifist. O bir liberal. Vejetaryen. Normal bir durumda Jason kendini idare edebilirdi ama bu normal bir durum değildi. Sen Süpermen gibisin. Harika sakalların var. Kimse sana bulaşmaz. Geri dönmeliyiz!"

"Bebeğim?"

"Ne?"

"Kapa çeneni."

Bir ışıktaki durduk ve çantamdan telefonumu çıkarıp Annette'i aradım.

"Hey, kaltak!" diye cevap verdi. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet! Kaos! Çok havalı. Lottie'yi çok seviyorlar. Erken bir bis yapacak. Sabırsızlanıyorum. Bok gibiydi, değil mi? Lottie bana Daisy'nin ona tüm hareketlerini gösterdiğini söyledi. Bana da öğretecekler."

"Indy, Jet ve Ally iyi mi?"

"Şey...evet. Hepimiz soyunma odasında şampanya içiyoruz. Tod ve Stevie gitti, onların işi değil. Jason yeni geldi. Jet'in annesini ve yaşlı kadını arabaya götürdü. Eğleniyoruz."

Gözlerimi rahatlayarak kapattım ve sonra tekrar açtım.

"Yarın konuşuruz," dedim. "Daha sonra." Bağlantı kesildi.

"İyiler. Soyunma odasında şampanya içiyorlar," dedim Luke'a.

Cevap yok.

"Her şey yolunda gibi görünüyor. Belki de aşırı tepki verdin."

Hala cevap yok.

Bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Tüm arkadaşlarım hala orada şampanya içiyordu ve ben eve gidiyordum. Şampanya içmek ya da en azından bir appletini daha içmek istiyordum. Her neyse, Shirleen'i sevmiştim. Çok komikti.

Ben de dedim ki, "Belki de sorun yoktur. Belki de geri dönüp şampanya içmeliyiz. Lottie yine dans edecek ve bunu görmek isterim. Güvenli olduğuna eminim."

O sırada iki ekip arabasının ışıklarını yakıp sirenlerini çalarak Smithie'ye doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Yanımızdan uçup gitmelerini izledim ve Smithie'nin yanından da geçmelerini umarak koltuğumda dönüp arka pencereden dışarı baktım.

Teslim oldular.

Luke artık yeşil olan ışıpta ilerledi ve yarım blok ötede başka bir ekip arabasının bizim yola sola dönmesine izin vermek için yavaşladı ve o da yanımızdan geçti.

"Kahretsin," diye
mırıldandım. "Ne
diyordun?"
Tanrım.

Bizi Hank'in evine bıraktım ve Luke evi kontrol ederken beni kapıda bekletti. İşini bitirdikten sonra bir sürü ışık yaktık ve beni Shamus'u dışarı çıkardığı arka kapıya götürdü. Shamus işini hallederken arka kapıda birlikte sessizce durduk ve sonra eve geri döndük. Luke kapıyı kapatıp kilitledi ve bana döndü.

Kahretsin.

Luke ile yalnız.

"Kahve ister misin?" diye
sordum. "Evet," diye cevap
verdi.

Mutfağa geri döndük. Çekirdekleri öğüttüm ve bir fincan kahve yaptım.

Hank'in ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Luke'un Hank eve dönene kadar kalacağı belliydi. Uzun bir gece olabilirdi. Çok fazla kahveye ihtiyacımız olacaktı.

Demlenmeye başladığında Luke'a döndüm, kalçalarını tezgâha dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri yarı açık beni izliyordu.

Kahretsin.

Seksi olmayan bir sohbet başlatmaya karar verdim.

"Nerede vuruldun?" diye sordum.

"Gut," diye cevapladı.

Vay anasını.

Ben bile mide yarasının ciddi bir iş olduğunu biliyordum. "Şimdi iyi misin?"

"Bunu bana zaten sormuştun."

Haklıydı, sormuştum.

Kendimi sinirlenirken buldum. Nedenini bilmiyordum.

"Bu berbat bir şey!" Tersledim. "Seni vuran adamı yakaladılar mı?"

"Evet."

"Güzel!" Sonra kendimi anne tavuk olmuş buldum. "Koruyucu şeyler giymelisin, mesela şu yeleklerden. Muhtemelen şimdi bir tane giyiyor olmalısın. Senin iş kolunda neler olabileceğini kim bilebilir. Standart olmalı."

"Çelik yelek giyiyordum. Zırh delici mermilerdi."

Ona bakakaldım. "Bunlar yasadışı değil mi?"

"Beni vuran tam olarak yasalara uyan bir vatandaş değildi."

Bunu söyledikten sonra gözleri bacaklarıma kaydı ve Shamus'un ayaklarımin üzerinde oturduğunu ve benim de dalgınca başını okşadığımı fark ettim.

Luke, "Köpek sana sahip çıktı," dedi.

"O dost canlısı bir köpektir, herkesi sever," dedim ona. "Ayaklarımın üzerine oturmuyor."

Bu doğrudu, o değildi.

Shamus'a baktım. Shamus bana baktı. İki elimle başını okşadım. Bileğimi yaladı, sonra bacaklarıma doğru eğildi.

Doğrulup Luke'a baktığımda yüzünde o yarım sırıtışlarından biri vardı.

"Ne?" Ben sordum.

"Hank'in hiç şansı yok." "Bu ne anlama geliyor?"

"İsteyeceğinden değil," diye devam etti Luke sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

"Affedersiniz?"

Luke tezgahdan uzaklaştı ve bana doğru geldi. Ne ile karşılaşacağımı bilmeden kendimi hazırladım.

Yerime geçti, etrafımda dolandı, bir dolap açtı ve bir kupa çıkardı. Yanımdaki tezgâha koydu ve bana bakmak için başını eğdi.

Nefesimi tutuyordum.

"Yatabilirsin," dedi.

"Yatabilir miyim?"

"Evet."

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

Cevap yok.

İyi ev sahibesi moduna geçtim. "Sen uyanırken ve etrafta dolaşmak zorunda kalırken yatağa gidemem. Bu sıkıcı olur."

"Buna alışkınım," dedi bana. "Yine de," diye cevap verdim.

"Yatağa git," diye emretti. Kesinlikle emretti, bunu söylemenin başka bir yolu yok.

Emir dinleyecek türden bir kız değildim. "Sana eşlik edeyim," diye teklif ettim.

"Bebeğim," dedi göz kapakları tekrar aşağı inerken. "İkinizin arası iyiymen Hank'in benim taşınmamla ilgili bir endişesi yok. Ben başka bir adamın kadınına taşınmam."

Bunu duymak güzeldi.

"Yerinde olsam zorlamazdım." diye devam etti.

Aman Tanrım.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye karar verdim. "Akıllıca bir karar."

Onun önünden kayarak ayrıldım, iyi geceler diledim ve Shamus'la yatak odasına gittik. Kıyafetlerimi ve makyajımı çıkardım ve sonra ne yapacağım konusunda ikilemde kaldım.

Hank bana eve döndüğünde hiçbir kıyafet engeli istemediğini söyledi ve o öğleden sonra Hank'in benimle konuşma tarzına bakılırsa ben de hiçbir kıyafet engeli

istemiyordum. Ama emin değildim.

Luke evdeyken çıplak olmak iyi bir fikirdi. Ya bir şey olursa ve içeri girmek zorunda kalırsa?

Uzlaştım. Siyah dantelli lila geceliğimi giydim ama iç çamaşırı giymedim.

Sonra Shamus ve ben yatağa girdik ve bir süre dönüp durduktan sonra (ikimiz de) uykuya daldık.

YİRMİ

KUZEY KUTBU KADAR GRI

S Hamus sarsıldı ve yataktan atladı.

Otomatik olarak, onun bıraktığı sıcak alana girdim. tıpkı Hank yatağa yerleştiğinde yatağın çöktüğünü hissettiğim gibi.

Elleri hemen bedenime geldi ve beni kendisine çekti.

Saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi bir aralık açtım ve zifiri karanlıktı, bu yüzden tekrar kapattım.

Hank'in ağzı omzuma dokundu.

"Viski mi?"

"Evet," dedi, dudakları omzuma değiyordu. Eli belimdeydi, geceliğimin kumaşından kalçama doğru kayıyordu.

"İşin nasıl gitti?"

Ağzı omzumdan aşağı doğru hareket ederek saçlarımı bir kenara itti ve dili ensemdaki deriye dokundu. Titredim ve vücudum ısındı.

"Onları yakaladık," dedi boynuma karşı.

"Bu iyi," diye cevap verdim bir başka titremeyle.

Kalçamdaki kumaşı yukarı çekti ve sonra eli hareket etti, başparmağı iç çamaşırımı etiketlemek için içeri bastırdı, ancak orada değildi, bu yüzden eli çıplak kalçam boyunca kayd.

Sonra dondu.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Uzun süre donmadı. Parmakları beni kavradı. Beni çevirdi ve elini çıplak kığıma koyarak beni kendine çekti.

Sonra beni öptü. Tembel bir öpücük değildi. Tamamen öptü.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında ağır nefes alıyordum ve vücudum zonklamaya başlamıştı.

Bizi çevirdi, üstümüze çıktı ve kalçaları ben onları açtığımda bacaklarımdın arasına düştü.

Ağızını benimkinin üzerinde tuttu, öpücükleriyle başımı döndürürken eli aramıza girdi, parmakları beni buldu ve başımı daha da döndürdü. Bir bacağımdı beline doladım, kollarımı sırtına doladım ve kalçalarımı eline bastırmak için onları bir dayanak olarak kullandım.

Beni öperken bana dokundu ve sonra parmaklarından biri içeri kayd.

"Hank," diye nefes aldım ve kendimi durduramadığım için güzel alt dudağını dişlerimle hafifçe ısırdım. Eğer

Biri bana yapmamam için on milyon dolar verse yine de yapardım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan eli kaydı ve içime girdi.

Hareket etmeye başladı, derinden sallanıyor, sertçe vuruyordu. Daha önceki hiçbir zamana benzemiyordu. Kontrol olduğunu hissettim, eğer olmasaydı canımı yakabilirdi, ama pek bir şey yoktu.

Hoşuma gitmişti. Hayır, ona kontrolünü kaybettirme düşüncesini seviyordum.

Dizlerimi ve kalçalarımı kaldırarak onu daha fazla kaybetmesi için cesaretlendirdim. Nefes nefese kalmaya başladım, vücudum onun her hamlesiyle sarsılıyordu. Kulağına fısıldadım, ellerimi sırtının derisinde gezdirdim, ensesindeki nemli saçları okşadım.

O zaman konuşmamın imkanı yoktu.

Birbirimizin açık ağzının içine nefes aldık, ta ki ben bunu hissedene kadar ve vücudumdaki her kas kasılana kadar, hatta gizli olanlar bile, ve ben onun dudaklarına karşı inlerken o da benimkilere karşı inledi.

Sonra, vücut ağırlığını yarım dakika kadar üzerimde tuttuktan sonra bizi ters çevirdi, hâlâ birbirimize bağlıydık, o sırt üstü yatıyordu, ben üstteydim.

Yüzüm boynuna yaslanmıştı ve elleri popomdaydı.

"Kutsal inek," diye fısıldadım boynuna doğru.

Parmaklarını içime soktu ama cevap vermedi. Biraz sonra "Canını yaktım mı?" diye sordu.

"Yakınından bile geçmiyor," diye cevap verdim.

Elleri sırtımda dolaştı. Biri belime dolandı, diğeri saçlarımin arasına girdi.

Başını çevirdi ve kulağıma mırıldandı, "Tanrım, Roxie, beni çözüyorsun."

Bedenim hareketsiz kaldı ve bir kez olsun sessiz kaldım.

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Hank'in bunu paylaşacağı gerçeğini nasıl sindireceğimi bile bilmiyordum. Bu büyük bir itiraftı, özellikle de Hank gibi bir adam için. O sabah yaptığım itiraftan daha büyük bir itiraftı. Hayatları değıştiren türden bir şeydi.

Sonunda, "Kötü adamları yakaladıktan sonra heyecanlandığını sanıyordum," dedim.

"Bu da bir parçası," diye yanıtladı. "Çoğu, işim bittiğinde eve, sana döneceğimi bilmekti."

Aman Tanrım.

"İç çamaşırı giymemiş olman da yardımcı oldu," diye bitirdi.

Bu, işleri biraz hızlandıran bir itici güç gibi görünüyordu.

Bizi iki yanımıza döndürdü ve eli çeneme gitti.

"Konuşmamız gerek," diye açıkladı.

"Konuşuyoruz," diye belirttim.

"Seks sonrası konuşması değil. Bir konuşma yapmamız gerek." Olamaz.

Konuşmaya hazır değildim, en azından onun bahsettiği türden bir konuşmaya.

"Geç oldu. Yorgun olmalısın. Ben-"

"Yaklaşırken bile uzaklaştığını biliyorum," dedi bana.

Titremeye başladım çünkü bu durum artık korkutucu olmaya başlamıştı.

Bana o kadar uyum sağlamıştı ki, bu gerçek dışıydı. "Hank-"

Yine de konuşmama izin vermedi.

"Senin duymaktan hoşlanmayacağın kadar ben de söylemekten hoşlanmıyorum ama Flynn hakkında bir şeyi anlıyorum. Çekip gitmenden hoşlanmıyorum."

Nefesim ciğerlerimde tılandı.

"Öyle söyleme," diye fısıldadım.

Eli belimi kavradı. "Öyle değil. Asla öyle bir şey olmaz. Seni incitmemin imkanı yok, tatlım."

Vücudum üşüyormuşum gibi titriyordu ve Hank'in kolları beni sımsıkı sarmıştı.

"Biz farklıyız, sen ve ben," dedim ona.

"Biliyorum, Günışığı."

O kabul etse de ben devam ettim. "Biz başka bir şeyiz."

Özel bir şey, diye düşündüm ama

söylemedim. "Roxie, biliyorum."

"Billy ile hiç seninle olduğum gibi olmadım." "Tatlım-"

"Ve Billy yüzünden sana sahip

olamıyorum." Vücudunun hareketsiz

kalma sırası ondaydı. "Üzgün müsün?"

O kadar korkmuştum ki ağzımdan çıkanı kulağım duymuyordu.

"Bu hep aramızda kalacak. Onun hakkında bildiklerin, bana yaptıkları, ona nasıl izin verdiğim, kendini onunla kıyaslanan, benim bizi Billy ile eskiden sahip olduğumuz şeylerle kıyaslamam. Bu bizi sonsuza dek renklendirecek. Her şeyin kötüye gitmesine neden olacak."

"Roxanne-"

"Çok erken. Billy'den kurtulduktan sonra kendimi iyi hissetmek için zamanım olacaktı, kendimi değerli hissetmek için zamanım olacaktı, yeniden temiz hissetmek için zamanım olacaktı. Ama sen gördün, şu anda tam ortasındasın ve bundan nefret ediyorum. Üzerimdeki pis kokusuna alıştım. Onun pis kokusunun senin üzerine sinmesine izin veremem."

"Roxanne, bir saniye sessiz ol ve-"

Yüzümü boğazına bastırdım. "Bu sadece o lanet lavabonun altında beni görmeni engellemek için değil, Hank. Sen onu görmesen bile, gri olduğumu her zaman bileceksin."

Sen her zaman beyaz olacaksın ve şimdi senin için ben her zaman gri olacağım."

Vücudu daha önce hareketsizse bile şimdi kaya gibi sertti.

"Roxanne." Sesi de vücudu kadar sertti, katı ve keskindi. Adım havayı bir satır gibi kesiyordu. Uyarı doluydu, o kadar doluydu ki tehlikeliydi, ama anlamasını sağlamakta kaybolmuştum.

Uyarıyı görmezden geldim ve devam ettim, "Daha başlamadan bitmiştik."

Yuvarlanıp ağırlığı üzerime çökünce ve beni yatağa doğru itince cümlemi ancak tamamlayabildim.

"Sessiz olun!" Bu kelime odaya bir silah sesi gibi çarptı ve beni o kadar şok etti ki ağzım kapandı.

Karanlıkta bile gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Sonra dedi ki, "Jet'le konuşuyormuşsun."

Başımı salladım ama konuşmadım.

"Jet ve ben onun yaşadığı içsel bir mücadele hakkında konuşuyorduk. Tanıdığımız bazı insanlar hakkında konuşuyorduk, ikimizin de sevdiği arkadaşlar, uyuşturucu satan, oyun oynayan ve muhtemelen başka insanları öldüren arkadaşlar."

Vay anasını.

Hangi arkadaşlardı onlar?

Hangi konuşmadan bahsediyordu? Sorma şansım olmadı.

Hank devam etti, "Onlar hakkında söylediklerim hiçbir şekilde... Roxie, bunu hemen şimdi duy... hiçbir şekilde sana aktarılmıyor."

"Hank-"

Şimdi bir yuvarlanıştaydı ve kızgındı. Çok kızgındı.

"Kendini rahat bırakmayı öğrenmelisin. Kendine o kadar yükleniyorsun ki, kendini senin kadar kötü hissetmeni sağlayamam bile. İstesem bile. Tanrım."

"Anlamıyorsun," dedim ona.

"Sanırım çok iyi biliyorum," diye karşılık verdi.

"Hayır, yapamazsın!" Onu ittim ama yerinden kıpırdamadı, ben de devam ettim. "Bizi birlikte görmedin, ailemi ziyaret ettiğimizde yüzlerindeki ifadeyi görmedin. Pisliğin teki olduğunu bildikleri halde ona iyi davranmaya çalışan arkadaşlarımı. Beni merak ettiklerini biliyordum. Neden onunla birlikteydin? Neyim vardı benim?"

"Neyin vardı senin?" diye sordu.

Yüzüme bir tokat atmış gibi başım sarsıldı.

Sonra mücadele etmeye başladım. "Bırak beni, eve gidiyorum!" Bileklerimi yakaladı ve başımın üzerinde tuttu.

"Soruma cevap ver, senin sorunun neydi? Neden onunla birlikteydin?"

"Beni sevdiğini sanıyordum!" Bağırđım. "Bana her şeyi vaat etti. Büyük hayallerle doluydu. Bana lanet olası dünyayı gösterecekti. Genç ve aptaldım ve ona inandım."

"Yani, bir bok kafalının sana söylediği bir sürü yalana inandığın için aptal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet!"

"Bu senaryoda hatalı olan sensin, çünkü birini sevdin ve sevdiğin için de sana doğruyu söyleyeceğine güvendin."

Karanlıkta göz kırptım.

Bu şekilde düşünmemiştim.

"Bu ne aşkın hepsi hakkında, Roxanne.
Sen Birini seviyorsanız, size her zaman
doğruyu söyleyeceğine güvenirsiniz."

"Hank, lütfen, bırak beni," diye yalvardım.

"Sana uyuşturucu sattırdı mı?" Hank sordu. "Ne?"

Çıglık attım.

"Onunla uyuşturucu ticareti yaptın mı? Yaptığı şey buydu. O bir uyuşturucu satıcısıydı. Eroin."

Nedense söylediği son kelime beni o andan kopardı ve kafam karıştı.

"Eroin nedir?" Ben sordum.

Hank'in dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum. "Tanrım. Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Kendini nasıl gri sanabiliyorsun?"

Sonra aklıma geldi.

"Oh... şaplak," dedim yeni yeni anlayarak. "Ne oldu?" Hank sordu.

"Uyuşturucu," diye cevap verdim.

"Ne tür uyuşturucular?" diye ısrar etti.

Televizyondaki polisiye dizilerde bundan bahsederken neyi kastettiklerini hatırlamaya çalışarak düşündüm. Ne olduğunu bilmediğim için havalı görünmek istemiyordum ama bilmiyordum da.

Ben sessiz kalıp düşünmeye çalışırken nedense Hank'in vücudu gülüyormuş gibi hareket etmeye başladı. Elleri bileklerimden çözüldü ve yüzünü boynuma gömdü.

"Sunshine, sen bir kaçıksın." Evet, kesinlikle gülüyorum.

"Gülüyor musun?" Sadece kontrol etmek için sordum.

Beni bırakıp kendi tarafına yuvarlandı ama kollarını bana dolayarak beni de yanına aldı.

"Şaplak eroindir." Hank'in sesi hâlâ eğleniyor gibiydi.

"Aman Tanrım. Sid Vicious aşırı dozda bundan öldü," dedim ona.

"Evet, birçok insan aşırı dozdan ölüyor."

Konuşmamızın sert ve çok tuhaf bir hal aldığını fark etmem bir anımı aldı.

Hedefe kilitlenmenin önemli olduğunu düşündüm.

"Ben uyuşturucu satmıyorum, Hank. Web sitesi tasarlıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi ve bir elini kaldırıp parmaklarını başımın yan tarafındaki saçlarımda gezdirdikten sonra kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra kolu tekrar etrafımda kilitlendi. "Roxie, altı farklı eyaletteki insanlar senin adını gündeme getiriyor ve kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Masamda iş kayıtlarının, ev kira kontratlarının, telefon faturalarının ve kredi kartı ekstrelerinin kopyaları var. Son dört yıldaki hayatını takip edebilirim ve hiçbirisi şaibeli değildi. Flynn her ne yaptıysa, seni ondan korudu. Her kağıt parçası ve gelen her rapor senin kar kadar saf olduğunu gösteriyor. Kuzey Kutbu kadar grisin."

Oh... Tanrım...

"Beni kontrol mü ettin?" Dehşete kapılarak sordum.

"Flynn'i kontrol ettim. Bunu yapmak seni de kontrol etmem gerektiği anlamına geliyordu, çünkü tutuklama raporları ve adının çeşitli pisliklerle ilişkilendirilmesi dışında elimizde olan tek şey senin üzerinden bıraktığı izlerdi."

Bunu sindirmeye çalıştım ama Hank "Uyuşturucu sattığını biliyor muydun?" diye sorarak sindirme sürecimi yarıda kesti.

Çaresizlik içinde gözlerimi kapattım.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım ve itiraf ettim: "Hiçbir fikrim yoktu. İlk başta umursamadım. Sonra bütün gün dışarıda iyi işler yapmadığını anladım ama soru sormadım. Sadece bilmek istemedim."

Bunun benim hakkımda çok şey söylediğini ve hiçbirinin iyi olmadığını düşündüm.

Hank sessizce cevap verdi, "Demek istediğimi kanıtladın, Günişığı."

"Hangi nokta?"

"Onunla çalışmadın. Onun neyle ilgili olduğunu bile bilmiyordun. Yaptığın tek şey bir pislığe aşık olmaktı. Sana yalan söyledi ve sen de ona inandın çünkü onu seviyordun. Diğer insanlar için onun nasıl biri olduğunu görmek daha kolaydı. Onu önemsemediler, sadece seni önemsediler. Suç dolu bir hayat yaşamadınız. Sadece sana kim olduğu hakkında yalan söyleyen bir suçluyla yaşadın. Bunca zamandır normal bir hayat yaşıyordun, Roxie. Yanlış adamın kalbine girmesine izin verdiğin için suçlanacak kişi sen değilsin."

Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Yanılıyor olması dışında.

Sadece anlamadı.

Kaçak bir eski sevgilinin izini sürmek için eski kira kontratlarımı ve telefon faturalarımı kontrol etmek zorunda kalan polis bir erkek arkadaş istemiyordum. Bu aşağılayıcıydı, saf ve basit.

Ben sustuğumda, Hank konuşmaya devam etti.

"Roxie, onun kalbinde kalmasına izin verseydin her şey farklı olurdu. Ama sen bunu yapmadın. Eddie bana yıllar önce onu reddetmeye çalıştığını söyledi. Sen elinden gelenin en iyisini yapan yalnız bir kadındın ama tatlım, artık yalnız değilsin."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim ve birdenbire konuşmaz oldum.

Daha önce bu konuda konuşmak istemediğimden değil. Sadece o andan itibaren artık konuşmak istemiyordum. Çok yorulmuştum. Sanki bir enerji barı bile olmadan yüz mil koşmuşum gibi hissediyordum.

Elleri sırtımı okşamak için hareket etti. "Pekâlâ Günışığı, artık bu konu hakkında konuşmayacağız."

Parmakları yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezindi. Dürüst olmak gerekirse, bu çok fazlaydı. Baş edemiyordum.

Çok iyi bir adamdı ve geri çekilip beni rahat bırakması için söyleyebileceğim hiçbir şey yok gibiydi.

Aslında onun geri çekilmesini ve beni rahat bırakmasını istememem önemli değildi.

Bu, ona o kadar değer vermemle ilgiliydi ki benden daha iyi bir şeye sahip olmasını istedim.

Hareket etmeye hazırlandım. "Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var. Gidip kanepede uyuyacağım."

Onun parmaklar durdu hareketli ve onun eller sırtıma bastırdı. "Hayır, değilsin."

"Lütfen, Hank. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünmem gerek."

"Bu yapman gereken son şey." "Gerçekten Hank-"

"Sessiz ol, uyu."

"Ciddiyim."

"Roxie, sessiz ol."

"Tanrı aşkına," diye tersledim.

Orada yatıyordum, kızgındım ya da kendimi kızgın olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Bildiğim tek şey vücudumun gergin ve gergin olduğuydu.

Hank sadece kollarını bana doladı ve sessizliğini korudu.

Sonra düşünmemeye çalışarak biraz zaman geçirdim ama söylediği her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Tek yapabildiğim düşünmektir.

Tüm bunlar olurken Hank kollarını bana doladı ve sessizliğini korudu.

Düşünmeyi bırakmaya çalışmayı bıraktığımda, düşünmeyi tamamen bıraktım ve uykuya daldım.

Hank'in kolları hâlâ bana sarılıydı.

YİRMİ BİR

BU ADAMDAN KURTULUŞ YOKTU.

“W "Kalk, Günışığı."

İşık açıldığında gözlerimi açtım ve göz kırptı, geçici olarak kör oldu.

Sonra yatağın kenarında dik duran Hank'in kalçalarını gördüm. Kalçaları, dıştaki ikisi beyaz, içteki koyu gri olmak üzere yanlardan yukarı doğru uzanan üç ince şeritli siyah eşofman altıyla kaplıydı.

Kimsenin dik durmaması gerektiğine karar verdim, özellikle de Hank'in.

İki saat falan uyumuştum.

Gözlerimi tekrar kapattım.

"Uyanmak yok," diye mırıldandım.

Yüzümü yastığa sürttüm ve ışığa d o ğ r u döndüm.

Hank üzerine oturduğunda yatak hareket etti. Sonra örtüler belime kadar kaydı ve Hank'in eli orada durdu.

"Kalk tatlım, Shamus'un yürüyüşe ihtiyacı var."

Dudaklarının omzuma dokunduğunu hissettim, sonra yatak tekrar hareket etti ve ayağa kalktı.

Çoğunlukla yan yatıyordum ama kısmen de karnımın üzerindeydim. Shamus'u önümde hissettim ve gözlerimi kısarak ona baktım. O da gözlerimi kısıtışımı gördü. Kuyruğunu salladı, bana doğru yaklaştı ve çenesini belime dayadı. İki kez göz kırptı ve sonra gözlerini tekrar kapattı.

Shamus gözlerini kapattığından beri, ben de kapattım.

Belli ki Shamus'un yürüyecek hali yoktu. Shamus da benimle aynı ruh halini paylaşıyordu; daha fazla uyumak ve hayatımın bir felaket olduğunu unutmak istiyordu. Gerçi Shamus'un hayatı bir felaket değildi ve muhtemelen benimkinin de öyle olduğunu anlamıyordu ama köpek beyinleri böylesine karmaşık durumları anlayabilseydi, üzüntümü paylaşacağından ve uyumama izin vereceğinden oldukça emindim.

Tekrar uykuya dalmıştım ki aniden yatağa çekildim, ters çevrildim ve kaldırıldım, bir kolum dizlerimin arkasında, diğeri belimdeydi.

"Ne oluyor be!" Beni taşıyarak banyoya doğru birkaç adım yürüyen Hank'in omuzlarına tutunarak çığlık attım. Bacaklarımı indirdi ve beni banyo kapısında ayaklarımın üzerine yatırdı.

Başımı geriye doğru eğdim ve kaşlarımı çattım. Kolunu belime dolamıştı ve bana sırtıyordu.

Saçları duştan dolayı nemliydi ve uyanık, tetikte ve tazelenmiş görünüyordu.

Bunu son derece sinir bozucu buldum.

"Bu saatte nasıl parlak gözlü olabiliyorsun? Zar zor uyudun," diye sordum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim iyi bir saat olmadığıydı.

Sırıtmaya devam etti.

"Şartlandırma," diye cevap verdi. "Giyin. İşe gitmem gerekiyor, ama ondan önce Shamus'u gezdirmemiz, kahvaltı etmemiz ve sonra bir saatini, sonunda seni şu an olduğundan daha sevimli ve seksi göstermeyen her ne yapıyorsan onu yaparak geçirmen gerekiyor."

Ona baktım.

Ciddi miydi?

"Affedersiniz?" diye

sordum. "Giyin, Roxie."

"Hazırlanma rutinimi ince ve pratik bir sanat haline getirmek için yıllarımı harcadığımı ve bunu bitirdiğimde şu an olduğumdan çok daha iyi göründüğümü bilmenizi isterim."

"Hayır, yok."

Ağzım açık kaldı.

Sadece ciddi değil, deliydi de.

On iki yaşımdan beri yüksek bakım gerektiren tuvaletimi mükemmelleştiriyordum. Ailem her zaman banyodan çıkmam için bana bağıırdı. En az iki kat rimel, bir parıltılı allık, bir ruj ve bir dudak parlaticısı olmadan evden asla çıkmazdım, her ihtimale karşı fikrimi değiştirirdim

Gün içinde bir ara kıyafetime hangisinin daha uygun olduğunu düşündüm.

"Evet, öyle" dedim ona. "Uyandığımda gözlerim kısık, yüzüm lekeli ve saçlarım her zaman dağınık oluyor."

Beni vücuduna çekti ve başını eğerek yüzünün benimkine bir santim kadar yaklaşmasını sağladı. "Tartışma havasında olduğunu görüyorum ama istasyona gitmem gerekiyor, o yüzden köpeği gezdirirken tartışabilir miyiz?"

Ben cevap veremedim burnunu benimkine sürttü. Beni bıraktı, yüzümü banyoya dönmem için çevirdi, elini kıcıma koydu ve beni hafifçe itti. Ona ters ters bakıp akıllıca bir şey söylemek ya da en azından bir şey söylemek için döndüm ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Shamus banyonun kapısından içeri girdi ve kuyruğunu sallayıp dilini çıkararak oturdu.

"Her neyse," diye mırıldandım ve diş fırçamı aldım.

Shamus'u gezdirirken TARTIŞMADIK. Suratımı astım ve hayatımın cehennemin yedi kat dibine doğru sarmal inişini düşünmemeye çalışarak soğuk omuz çalışmamı yaptım.

Soğuk omzum ne gerçek ne de mecazi anlamda işe yaradı. Hank bunu tamamen görmezden geldi ve kolunu boynuma dolayarak beni onun yanına doğru bastırdı.

Ayrıca cehennemin derinliklerine doğru inen yaşam sarmalımdan başka bir şey düşünmemeyi başardım ve

Evine döndüğümde cehennemin dördüncü derinliğinden vals yaparak geçmiştım ve beşincisine doğru hızla ilerliyordum.

Hank beni düşüncelerimle ve hazırlanma rutinimle baş başa bıraktı. O yumurtaları çırpıp tost yaparken ben de duş aldım.

Bana kahve ve bir tabak yemek getirdiğinde banyosunun lavabosunda durmuş allık sürüyordum. Çırpılmış yumurta güzeldi. Biraz sarımsak ve biraz peynir vardı ve kızarmış ekmek mükemmel bir şekilde kızartılmıştı - çok açık değil, çok kahverengi değil - ve bol miktarda gerçek tereyağı ve üzüm jölesi ile kaplanmıştı.

Hank'in iyi bir aşçı olmasını bile son derece sinir bozucu buluyordum.

Hank beni izlerken öfkeyle dişlerimle bir parça tost kopardım ve çiğnedim. Banyo kapısına yaslanmıştı, ayaklarını bileğinden çaprazlamıştı, elinde bir tabak vardı ve yumurtaları çatallıyordu.

"Şimdi ne var?" diye sordu, gözleri tembel ve eğleniyordu. "Hiçbir şey," diye cevap verdim ağzım dolu bir şekilde.

"Yüzünde jöle var," dedi bana. Gözlerim aynaya kaydı.

Kahretsin.

Ovaladım, tostumu bıraktım ve kahvemden bir yudum aldım.

Banyoya girdi, başımın yanından öptü ve çıktı.
Siktiğimin Hank'i.

Fortnum'ın arkasına park etmiştik ve Hank beni durdurup ona doğru çevirdiğinde elim kapının kolundaydı.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek ister misin?" diye sordu. "Hayır," diye cevapladım.

Gözleri gülümsedi ama ağzı gülümsemedi.

Nasıl gülümseyebildiğini bilmiyordum. Tam anlamıyla bir gülümseme olmasa bile, bana göre gülümseyecek bir şey yoktu.

"Bu dün geceki konuşmamızla mı ilgili?" diye devam etti. "Hayır," diye tekrarladım. Bu sefer yalan söyledim.

Tamamen dün geceki konuşmamızla ilgiliydi. Hiçbirini aklımdan çıkaramıyordum. Dün gece mantıklı konuşmuştu. Aslında herkes anlamlıydı, Daisy, Duke, herkes.

İnanmak istedim, hatta inanmaya çalıştım. Ama kalbimde inanamadım.

İçten içe kendimi o zamandan korumam gerektiğini biliyordum. Her ilişkide olan, kararlarınızın sorgulandığı zamanlardan. O zaman nerede olurdum? Ne diyecektim? Dayanabileceğim sağlam bir ahlaki zeminim yoktu.

ve Hank sağlam bir ahlaki zeminin direğiydi. Her ilişkide eşitlik olmalıydı. Bizimkinde yoktu.

Temiz ve iyiydi.

Kirliydim ve kötü değilsem bile en azından şüpheliydim. Kim şüpheli kız arkadaş olmak ister ki?

Ben değil.

Bununla birlikte, zamanımın çoğunu ahlaki kuşklarımdan çok onun bana kendisini geri aldığını söylemesini düşünerek geçirdim.

"Yemek yapabildiğine inanamıyorum," diye tersledim, elimdeki konudan başka bir şeye odaklanmaya karar verdim.

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerini yavaşça kırpıştırdı.

"Pardon?" "Sen iyi bir aşçısın," dedim.

"Yumurta yapabildiğim için mi kızgınsın?"

"Şey... evet," dedim, sesimin deli gibi çıkmasını birazcık bile umursamadan.

Bunamak iyiydi. Kimse kaçık bir kız arkadaş istemezdi.

"Günüşığı, yumurta çırpabilirim ve ızgarada et pişirebilirim, yemek pişirme becerilerim bu kadar," dedi bana. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sen de iyi tost yapıyorsun." Bunu bir suçlama gibi söyledim.

Bana bir süre baktıktan sonra başını geriye attı ve güldü. Hem de kahkahalarla. Onu hiç böyle gülerken görmemiştim. Güldüğünü hissettim ve kıkırdadığını duydum,

Ama onu gülerken hiç izlememiştim. Her zaman yakışıklıydı, bazen diğerklerinden daha iyiydi, ama güldüğü zaman çok güzeldi.

Bu beni mutlu etmedi, bu yüzden ona kaşlarını çattım.

Kaşlarını atmamı fark etti ve beni taksinin diğerk ucundan kollarının arasına alıp yüzünü boynuma gömdü.

"Sen bir kaçıksın," dedi orada.

Yeter artık. Buna bir son vermeliydim. Ben istemedim, ben zorunda kaldım.

Tamam, Hank anlamadı. Başka kimse de anlamadı. Bu yüzden hepsi benim deli olduğm ve Hank'ten ayrılırsam birçok insanı hayal kırıklığına uğratacağımı düşündü. Bunun bir önemi yoktu. nemli olan ne yaptığımı biliyor olmamdı ve yaptığım şey Hank içindi.

Benden daha iyisini hak ediyordu.

Ne yaptığımı gerçekten bilmediğimi belirtmeliyim, ama bildiğimi sanıyordum.

Ben de "Tex Amca'nın yanına taşınıyorum" dedim. O iri bir adam. Tfeğ var. Bu karmaşa bitene kadar beni koruyabilir."

Hank başını kaldırdı ve bana şirin ve sevimli biriymişim gibi gülümsedi. "Tex'in yanına geri taşınmıyorsun."

"Evet, yleyim."

"Bir an için sana izin vermeyeceğini unutalım. İzin vermeyeceğim. Birincisi, güvende olduğundan emin olmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu benim seni güvende tutmam. İkincisi, Tex eski bir mahkum. Bir şey olursa, o tüfeği kullanmak zorunda kalırsa, neden silahı olduğuna dair rahatsız edici sorular olacaktır."

Kahretsin.

Tex Amca'nın rahatsız edici sorulara cevap vermek zorunda kalmasını istemedim.

"Bu yüzden bu iş bitene kadar güvenli odaya taşınacağım," diye denedim.

"Lee sana izin vermez."

"Neden?"

"Çünkü sana izin vermesine izin vermeyeceğim." Ona biraz daha kaşlarımı çattım.

Siktiğimin Hank'i.

Yapacak bir şey yoktu. Ya şimdi ya da asla.

"Tamam o zaman, senden ayrılıyorum. Güven bana Hank, bu senin iyiliğin için. Anlamadığını biliyorum ama bir gün, sana ortasına şekerli krem peynir sürülmüş Fransız tostı yapan hoş bir kadınla birlikte olduğunda anlayacaksın."

Ve umarım sıkıcıdır, sıkıcı, sıkıcı, diye düşündüm, ama söylemedim çünkü hoş değildi ve gerçekten kastetmemiştim

Bu. Hank'in sıkılmasını istemiyordum ama kendime karşı dürüst olursam onun da beni unutmasını istemiyordum.

Bu duyuruyu bir kabadayılık dalgası ve ciddi şekilde ağrılı bir mide tutulmasıyla yaptım. Aslında kusacağımdan neredeyse emindim.

Başını salladı ve gülümsemesi değişmedi. Ondan ayrılıyor olmama rağmen bana hâlâ sevimli ve şirin biriymişim gibi bakıyordu.

"Benden ayrılmıyorsun," dedi. Mide bulantısı beni terk etti ve ona göz kırptım. "Ayrılıyorum," dedim ona.

"Sen değilsin."

"Hank, öyleyim."

"Sunshine, değilsin."

"Ben senden ayrılırken sen bana senden ayrılmadığımı söyleyemezsin!" Oldukça yüksek sesle söyledim.

"Sanırım az önce yaptım."

Kabinin tavanına baktım.

"Buna inanmıyorum," dedim tavana.

Bu adamdan kurtuluş yoktu!

Hank'in eli çeneme gitti ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Roxie, senden daha sinir bozucu derecede inatçı bir kadın tanımadım."

Vay be!

Parlayan gözlerimi görmezden geldi (ve gerçekten parladıklarından emindim) ve devam etti, "Kafanda beni koruduğuna dair aptalca bir fikir var ve onu orada tutmak için ateşleniyorsun."

"Bu aptalca bir fikir değil," diye karşılık verdim.

"Bu aptalca bir fikrin de ötesinde," diye karşılık verdi Hank.

Vay be!

Gıcırdayan dişlerimi görmezden geldi ve sırtışı geri geldi. "Şanslısın ki senin inatçı olduğun kadar sabırlıyım."

"Sabırlı değilsin. Benden daha inatçısın." "Bu da işe yarar."

"Hank, beni dinlemek zorundasın-"

"Bu konuda, hayır dinlemiyorum."

"Hank-"

"Seni içeri alalım, çalışmam gerek."

"Konuşmamız gerek."

"Sonra konuşuruz."

"Şimdi konuşmamız gerek."

Kolları sıkılaştı ve beni oturduğum yerden kaldırıp kucağına çekti. Kolunu belime doladı, bir eli saçlarımın arasına girdi ve yüzüne bakmak için başımı aşağı eğdi. Çok sıkıydı ve birbirimize çok yakındık. Görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

"Fortnum's kapandığında gelip seni alacağım. Eve gideriz. Yemek yaparız. Sevişeceğiz ve sonrasında beni çalışmayacağımıza ikna etmeye çalışabilirsin. Bu olmayınca, ben seni ikna edeceğim. Sonra, muhtemelen tekrar sevişeceğiz ve sonra uyuyacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Kulağa harika geliyordu.

Tanrım.

Kesinlikle başım beladaydı. Aslında, başım o kadar beladaydı ki üzerime dövme yaptırabilirdiniz.

Vazgeçtim.

Geçici

olarak.

"Bu akşam Tod ve Stevie'lere gidiyorum. Acil Düğün Zirvesi ve ardından Tod, Daisy'nin partisi için kıyafet konusunda bana yardımcı olacak."

Vücudu titremeye başladı ve geç de olsa bundan zevk aldığını fark ettim. Gerçekten de bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Benim midem düğümlenmişti ve Hank eğleniyordu.

"Araban yokken, eşyalarla dolu bir araba evimdeyken ve Denver'da benden daha aktif bir sosyal hayatın varken benden ayrılıp Chicago'ya dönmeyi nasıl başaracağını düşünüyordun?" diye sordu.

"Onlar senin arkadaşların," diye tersledim.

"Çok geç, tatlım. Onları da kazıyamazsın.
Yine de denemenizi izlemek eğlenceli olurdu."

Hay Allah.

Her neyse.

Kayıplarımı azaltma zamanı.

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" Kibirli bir sesle sordum.

"Evet," dedi.

Bana hafif bir öpücük verdi, ama gözlerindeki bakış bana daha fazlasını yapmak istediğini söylüyordu.

Beni koltuğuma geri kaydırды. Dışarı çıktım ve ilerledim.
Bana yetişti ve elimi tuttu.

İçimi çektim.

Fortnum's'a el ele girdik ve içerisi tıklım tıklımdı.

Hank gerildi. Kalabalığı taradı ve güvenli olduğuna karar verince rahatladı. Kolumu çekti, böylece ona doğru düştüm ve beni derin ama hızlı bir şekilde öptü.

Sonra bana onaylayarak sırtıttı, ben de ona baktım, vücudum ona yaslanmıştı, başım tamamen dönmüştü.

Sonra da gitti.

İçeri girdiğinde öğleni biraz geçiyordu. Etrafına umutla bakmasaydı onu fark edemezdim.

beklenti. Güzel olmadığından değil, güzeldi. Ama onu ilk fark ettiğinizde ona bakmaya devam etmenizi sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Uzun kollu, V yakalı mavi bir tişört, kot pantolon ve bot giyiyordu. Çilek sarısı saçları, şeftali ve krem rengi teni ve sıcak, kahverengi gözleri vardı.

Daha önce birçok kez insanları izlerken yaptığım gibi, kıyafetini zihinsel olarak yeniden tasarladım, böylece daha büyük bir yumruk atacak, onu fark edecek, ona biraz yetenek verecekti. Daha iyi bir kemer, kesinlikle. Eğlenceli bir kolye yardımcı olabilirdi. Kesinlikle biraz göğüs dekoltesi. Ve farklı bir kot pantolon, kullanışlı olmayan ama kot pantolon benzeri bir moda ifadesi yaratan bir pantolon. Harika bir vücudu vardı ve bunu kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Tex Amca'ya bakıyordu (ya da dehşet içinde ona bakıyordu), sonra benimle göz göze geldi, aklındaki şey için daha güvenli bir bahis olduğuma karar verdi, bana doğru yürüdü ve gülümsedi.

"Merhaba. Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bugün var," diye cevap verdim, gülümseyerek. Kitap tezgahının arkasında oturuyordum.

Hank beni bıraktığında, Indy, Tex Amca ve Jet çalışan tek kişilerdi. Mekan tıka basa doluydu ve her yerde boş kahve fincanları vardı. Kalabalığa bile yetişemiyorlardı ve temizlik yapacak zamanları yoktu.

kalktım. Kirli bulaşıkları toplayıp yıkamaya başladım, düşüncelerimi dağıtacak bir şey bulduğum için mutluydum.

Bir şey düşünemezdim tabii. Lavaboya gittiğimde radyodan Lynyrd Skynyrd'ın "Gimme Three Steps" şarkısı çalıyordu ve Skynyrd sonraki iki saat boyunca çaldı.

Kalabalık azaldığında, Indy bana kitap tezgahı kasasında hızlı bir eğitim verdi (Tex Amca sadece espresso satıyordu ve kitap satışı yapmıyordu), böylece o ve Jet, Jet'in hastanedeki babasını görmeye gidebileceklerdi. Dönüş yolunda uğrayıp bize öğle yemeği ısmarlayacaklardı.

Kız önce Tex'e sonra da bana baktı.

"India Savage hâlâ bu dükkânın sahibi mi?" diye sordu. "Evet. Onu mu arıyorsun?" Ben de cevap verdim.

Kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Aslında..." duraksadı ve sonra bana baktı. "Onun bir arkadaşını arıyorum. Hank Nightingale. Buraya gelir mi?"

Ona baktım. Vay anasını.

İçimde bir şeylerin büküldüğünü hissettim, acı veren bir şey.

"Evet," dedim sessizce. "Hank buraya gelir. Onu tanıyor musun?"

"Bir süre önce çıkmıştık. Sonra ben New Mexico'ya taşındım. Şimdi geri taşındım ve ona bir bakayım dedim. O ve Indy, bilirsiniz, çok yakınlar..." Onun sesi

sonra kararlılıkla parladı. "Ben Beth," diye kendini tanıttı.

"Roxie," diye cevap verdim.

Bana baktı ve gözleri hızlı bir tarama yaptı. Bir taburede oturuyordum, bacak bacak üstüne atmıştım ve tezgâhtan biraz uzaktaydım, dirseklerimi tezgâha dayamıştım. Üzerimde kayık yakalı siyah bir kazak ve yıpranmış, eski bir Levi's vardı. Boynumda karmaşık, krom örgü bir gerdanlık, bileğimde kazağımla eşleşen geniş bir bileklik ve yuvarlak burunlu, siyah süet, platform takozlar vardı.

"Burada çok uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?" diye sordu. "Aslında burada çalışmıyorum, yerime bakıyorum."

Onun için kötü hissettim. Bu kolay olamazdı ve eski erkek arkadaşıyla yattığımı bile bilmiyordu. Ona nasıl söyleyeceğimi ya da söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Özellikle de mevcut koşulları göz önünde bulundurarak söylememem gerektiğine karar verdim.

"Dinle," diye başladım. "Hank'e bir mesaj iletmemi ister misin?"

"Um, evet. Ona söyler misiniz-?"

Kapının üzerindeki zil çaldı. O döndü, ben baktım ve ikimiz de Hank'in içeri girdiğini gördük.

Lanet olsun.

Zamanlaması bok gibiydi.

İçeri girdiğinde, ne kadar iyi görüldüğü beni normalden daha fazla etkiledi. Kot pantolon o kadar iyi oturuyordu ki birkaç eyalette yasadışı olabilirdi. Ağır, mat gümüş tokalı, öldürücü, koyu kahverengi bir kemerde silah ve rozet. Yarım fermuarlı ve yüksek yakalı zeytin kahvesi bir kazak, etek ucu kemerin arkasına sıkışmış, belinin geri kalan kısmının etrafına sıkışmamış, kolları ön kollarına doğru itilmiş.

Lanet olası bir katalogda yer alabilirdi ve onu bu şekilde göstermek için üç stilisti yoktu. Kendiliğinden oldu.

Gözleri üzerimdeydi, sıcak ve tembel, dudaklarının kenarları seksi bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Hank-" diye başladım ama sesim sessiz ve cılız çıktı. Ben boğazımı temizlerken tezgâhın etrafında döndü. "Hank," dedim, bu sefer daha yüksek sesle, ama oradaydı.

Tezgâhtan uzaklaştım ve ona bakmak için başımı kaldırdım. Beth orada duruyor olmasına rağmen ve ben onu durduramadan elini başımın arkasına doladı ve bana hafif bir öpücük verdi.

Ona bakmamıştı bile.

"Seni öğle yemeğine götüreyim diye düşündüm," dedi usulca, gözleri gözlerime bakıyordu, eli hâlâ başımın üzerindeydi. Bir santim bile uzaklaşmamıştı.

Kahretsin.

İhtiyacım olmamasına rağmen boğazımı tekrar temizledim ve "Hank, Beth'i hatırlarsın" dedim. Sonra gözlerim yana kaydı.

Beni bıraktı ve doğruldu, Beth'e döndü, ben de onu izledim. Bir an için boşluğa düşmüş gibiydi, sanki onu hatırlamıyordu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Sonra gülümsedi. Seksi bir dudak dönüşü değil, dostça, içten bir gülümseme.

"Beth. Tanrım. Burada ne işin var? New Mexico'da yaşadığını sanıyordum."

Beth, Hank ve benim aramda baktı. Kızarıyordu, hem de çok.

"Denver'a geri taşındım," diye cevap verdi.

Hank benim yerime geçti ve kolu omuzlarıma dolandı, bilinçsizce bir erkek hareketi yapıyordu, neden orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yüzü kızarmakla kalmadı, elinin altında bir bıçak olsa karnına saplayacakmış gibi bakmaya başladı. Ulaşabileceğim bir mektup açacağı var mı diye tezgahı aradım.

"Bu harika," dedi Hank, hâlâ umursamaz bir tavırla. "Hank," diye araya girdim. "Beth burada-"

"Hayır!" diye sözümü kesti, gözleri üzerimdeydi ve kocamanlardı. "Sadece uğradım... um..." Bocalıyordu. Roxie'nin kurtarması gerekecekti.

Hemen dedim ki, "Beth Dan Brown'ın kitabını almak için burada.

Da Vinci hakkında olanı biliyor musun?"

Hank bana baktı, muhtemelen bu saçma bilgiyi neden paylaştığımı merak ediyordu.

"Ona elimizde olmadığını söyledim. Nereden bulacağını bilmiyorsun, değil mi? Okumak istiyor, hem de çok," diye yarım yamalak bitirdim.

Tanrım, tam bir aptalmışım.

Hank önce bana sonra Beth'e baktı ve durumu anladı. Eğer sadece bir kitap arıyor olsaydı, ne adını bilirdim ne de onu varlığından haberdar ederdim.

Yüzü yumuşadı ve kolunu omuzlarımdan çekerek uzaklaştı.

"Beth," diye mırıldandı ve kalbim kendini kötü hissettiği belli olan Hank için, ama özellikle de aşağılanmış olan Beth için çarptı.

"Belki de Tattered Cover'ı denerim!" diye açıkladı oyunbazca ve sonra bana baktı. "Yardımanın için teşekkürler Roxie." Tekrar Hank'e baktı. "Hank, seni görmek çok güzel. Belki görüşürüz."

Gitmek için hamle yaptı ve ben de "Bekle!" diye seslendim.

Hâlâ yakınımda olan Hank'e çarparak taburemden indim.

"Neden ikiniz öğle yemeğine gitmiyorsunuz?" Ben önerdim.

"Ne?" Beth sordu, ya da bir nevi utanç dolu bir nefesle dışarı attı.

"Pardon?" Hank bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak sordu.

Bir fikrim vardı. Yrek parçalayıcı bir fikirdi ama bir şeydi.

Tatlı görünüyordu, güzeldi ve ondan hoşlanmıştı. Denver'a döndüğünde onu aramaya gelecek kadar hoşlanmıştı. Normal biriydi ve muhtemelen kimse ona ateş etmemişti, etmeyecekti de.

Yani daha şık bir gardıroba ihtiyaı vardı. Indy ona yardım ederdi.

Belki Fransız tostuna şekerli krem peynir sürmüyordu ama Shamus'un onu seveceğinden nispeten emindim. Yine de Shamus herkesten hoşlanıyor gibiydi.

Hank'ten bir adım uzaklaştım. "ok yoğundu, bu yüzden ayrılamam, hem zaten Indy ve Jet yemek getiriyorlar. Siz ikiniz yemeğ gidin, hasret giderin, bilirsiniz işte... eski dostlar falan."

Hank artık bana aklımı kaçırmışım gibi bakmıyordu. Beni boğmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Hank'ten bir adım daha uzaklaştım.

"Sanmıyorum-" diye başladı Beth.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Hank onun sözünü kesti ve cevap vermemi beklemedi. Elimi tuttu, Beth'e sertçe başını salladı, "Bir dakika" dedi ve beni tezgâhın arkasından kitap raflarına doğru sürükledi.

Sürüklenirken, Tex Amca'ya bir göz attım, o da bana başını sallıyordu.

Hank beni kurgu, biyografi, suç, romantizm bölümlerini geçip doğruca ön odayı arka odadan (seyahat, sağlık, sosyal bilgiler) ayıran ve üzerinde ters çevrilmiş vinil kartonların bulunduğu kocaman bir masa olan açık alana sürükledi.

Durdu, döndü ve bana baktı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama "Tek kelime bile etme" dedi.

Ağzımı kapattım.

Hank kızgın görünüyordu.

Burun deliklerinden derin bir nefes alarak kontrolü ele aldı.

Sonra yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "Lütfen bana eskiden çıktığım bir kadınla aramı yapmaya çalışmadığınızı söyle," dedi.

"Hank-"

Bir şey söylememe izin vermedi. "Eskiden sabırlıydım. Şimdi ise kendimi seni biraz sarsmaktan alıkoymakta zorlanıyorum."

"Hank-"

"Roxanne, az önce kız arkadaşımın bana başka bir kadın ayarlamaya çalıştığını gördüm."

"Ben senin kız arkadaşın değilim. Senden ayrıldım." Bir adım daha yaklaştı.

Geri çekildim.

Kıçım vinillerle dolu masaya çarptı. Hank açtığım boşluğu doldurdu.

"Beth'e bunu yapman hiç hoş değildi," dedi.

"Evet, öyleydi. İkiniz iyi anlaşılabildiniz. Ona daha önce çıkma teklif etmiştin. Ona bir iyilik yapıyordum," diye kendimi savundum.

"Onunla iki kez çıktık. Polis teşkilatından bir arkadaşımın kız arkadaşının arkadaşıydı. Hatırladığım kadarıyla acı verici derecede utangaç ama tatlıydı ve New Mexico'da bir işe gidiyordu."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Onun eski bir kız arkadaş olduğunu sanıyordum," dedim.

"O kadar uzağa hiç gitmedi ve gitmeyecekti de. Bir arkadaşına iyilik yapıyordum ve bu beni piç gibi gösterse de, bunu sadece yakında başka bir eyalete taşınacağını bildiğim için yaptığımı söyleyeceğim."

Kahretsin, diye düşündüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım yüksek sesle, kendimi tam bir sürtük gibi hissediyordum. Fortnum's'a girmek için her şeyini harcamış olmalıydı. I

Hank'e baktım. "Gidip onunla konuşacağım," dedim.

"Hayır, yeterince şey yaptın. Onu yemeğe götüreceğim ve bu gece işin bittiğinde seni Tod's'tan alacağım. Eve gittiğimizde bir konuşma yapacağız ve bu meseleyi sonsuza dek kapatacağız."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Hank-" diye başladım.

"Tod's'a Tex, Duke, Lee ya da adamlarından biri dışında kimseyle gitmeni istemiyorum. Anladın mı beni?"

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve öfkesini zar zor kontrol altında tuttuğunu hissediyordum.

Başımı salladım.

Uyuyan kaplan uyanmıştı ve onu bir sopayla dürtecek değildim.

Bana öfkeyle baktı. Dudağımı ısırdım.

Sonra kendime engel olamadım. Bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Elimi göğsüne koydum ve ona doğru eğildim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

"Daha sonra, konuştuktan sonra, çıplakken ve yatağımdayken özür dileyebilirsin."

Vay anasını.

"Hank-"

Bir elini boynuma koydu ve yüzüme **b a k m a k** için başını eğdi. "Roxanne, şimdi sessiz olmak için iyi bir zaman."

Kahretsin.

Hâlâ kızgındı ve kendimi tam bir sürtük gibi hissediyordum. Hazırlandım, patlamasına hazırlanıyordum.

Sonra, beni tamamen şaşırtacak şekilde, öfkesi geçti. Bana hafif bir öpücük verdi ve şefkatle boynumu sıktı.

"Sonra konuşuruz," dedi sessizce.

Sonra da gitmişti.

Orada durdum. Dakikalar da olabilirdi, saatler de. Orada öylece durdum, Hank'in olduğu boşluğa baktım, onunla kavga etmenin ne kadar kolay olduğunu tam olarak anlayamadım. O kadar kızgın olduğunda bile, bunu değiştirebilir ve bana veda öpücüğü verebilirdi.

Telefonum çaldı.

Arka cebimden çıkardım, çevirerek açtım ve kulağıma dayadım.

"Alo?" dedim. Herhangi birini, Annette, Indy, Daisy, herhangi birini bekliyordum.

Cevap vermeden önce bakmalıydım çünkü Annette, Indy, Daisy ya da başka biri değildi.

Billy'ydi.

"Onunla birlikte köpeğini gezdirdiğini, arabada lanet olası kucağına oturup onu öptüğünü gördüm, seni lanet olası kaltak."

Nefesim kesildi ve olduğum yerde kaldım.

"Öğreneceksin, Roxie. Öğreneceksin amına koyayım."

Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonu kulağıma götürdüm ve donup kaldım, boşluğa bakmaya devam ettim, görmüyordum, nefes almıyordum, korkudan kaskatı kesilmiştim.

Billy beni izliyordu.

"Biraz yardım!" Tex Amca ön taraftan bağırarak beni sersemliğimden uyandırdı.

Telefonu kapattım, cebime soktum ve bağırdım. "Geliyorum!"

Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik korunuyordum, güvendedim. Kameralar şu anda bile üzerimdeydi. Asla yalnız değildim. O bana ulaşmadan onu bulurlardı. Vance dışarıda Billy'yi arıyordu ve Hank'in beni güvende tutacağını biliyordum.

Az önce ne düşündüğümü fark ettim ve gözlerimi kapattım.

Hank. Ona söylemeliyim. Lee'ye söylemeliyim. Birine söylemeliyim.

Ön tarafa doğru yürüdüm ve kahve tezgahında yarım düzine müşteri vardı, ikisi kitap almak için bekliyordu.

"Kızım, çıkar şu lanet kurşunu!" Tex Amca gürledi.

Tex Amca'ya sonra söylemeye karar verdim. Hank'i ve konuşmamı daha sonra düşünecektim. Zavallı Beth'e yaptıklarım için daha sonra kendime kızacaktım.

Kitap tezgahına doğru yürüdüm ve kitapları sıraya koydum.

YİRMİ İKİ

TANRI ONU ZAMAN ZAMAN BUNALTIYOR.

“W ne düşünüyorsun, Roxie?” Tod sordu.

Kafamı kaldırdım ve herkesin beni izlediğini fark ettim.

Ben, Ally, Daisy, Annette, Tod, Stevie ve Jet. Aklım başka yerdeydi, çünkü hayatımın en tuhaf gününü yaşamıştım.

Şimdi Tod ve Stevie'nin oturma odasında oturmuş bir kadeh köpüklü şarap içiyordum (siyah halı, güvercin grisi duvarlar, leylak rengi mobilyalar, cam masalar, şık, kadınsı, bembeyaz, orada burada insan boyutunda heykeller - tamamen eşcinsel ve bok gibi havalıydı).

Acil Durum Düğün Zirvesi tüm hızıyla devam ediyordu.

Her yerde her renkten kumaş örnekleri ve kurdeleler, dört farklı ülkeden düğün dergileri, parti hediyelikleri örnekleri, düğün mekânlarının parlak broşürleri, farklı müzik grupları ve DJ'ler için bilgi broşürleri ve davetiye örnekleri vardı. Yemek masasının üzerinde geleneksel gelin ve damattan oyuncak ayılı gelin ve damada kadar yedi (yedi!) düğün pastası vardı.

Damat. Düğün Planlayıcısı Karalama Defteri cam sehpanın üzerinde açıktı ve bir gün önce taşıdığından çok daha fazla eşya ile doluydu.

Tartışma hararetli ve ağır geçti. Düğün renklerinden başlayıp çılgınca gelinliklere, kiliselere, müzik gruplarına, aklınıza ne gelirse. Indy'nin ne istediğine dair kesin bir fikri vardı ve sahip olduğu her fikir Tod'unkiyle şiddetle çatışıyordu.

Tüm bunlar olurken Stevie sakın bir şekilde sıcak ve lezzetli ordövrler servis etti.

Ayrıca tüm bunlar olurken, Hank ile yapacağım "konuşma" ve tuhaf günümle ilgili düşünceler arasında gidip geldim.

O öğleden sonra, Hank gittikten yaklaşık yarım saat sonra Duke geldi, Indy ve Jet de çok geçmeden öğle yemeğiyle birlikte geldiler. Yemek yerken Tex Amca'ya Billy'nin telefon konuşmasını anlattım.

"Benimle taşak geçiyor olmalısın!" diye gürledi, ağzından ton balıklı sandviç artıkları uçuşuyordu.

Yemek parçalarından kaçtım ve başımı salladım.

"Hank'i aradın mı?" Jet üzgün görünerek sordu.

"İşler biraz yoğundu," diye cevap verdim.

"Hank'i arıyorum. Telefonunu bana ver, kadın," dedi Tex Amca, koca elini Indy'ye doğru uzatarak.

Indy, Tex ve cep telefonları konusunda ne yapması gerektiğini biliyordu (yani, hiçbir fikri yoktu). Telefonunu çıkardı, çevirerek açtı, Hank'in numarasına geldi ve Tex Amca'ya vermeden önce düğmeye bastı.

Tex Amca sandviçini de yanına alarak hışımla uzaklaşırken Jet'e döndüm. "Hank ve ben dün gece konuştuk."

Jet'in üzüntüsü hemen geçti ve bana gülümsedi. "Bu çok iyi. Her şeyi yoluna koydun mu?"

"Tam olarak değil," dedim. "Her neyse, sadece sana gri olmamla ilgili bir şeyden bahsettiğimi ve Hank'in biraz... sinirlendiğini söylemek istedim."

Jet bana göz kırptı. "Pardon?" diye sordu.

"İkinizin konuşması hakkında bir şeyler söyledi ve ikinizin konuştuğu şeyin hiçbir şekilde, ya da tam olarak onun sözleriyle söylemeliyim..." Sahte, derin bir sesle, "'Roxie, bunu hemen şimdi duy, hiçbir şekilde sana geçmiyor' dedim."

Jet'in ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. "Gördün mü! Senin gri olduğunu düşünmeyeceğini söylemiştim. Artık endişelenecek bir şey yok."

Doğru.

Diledim.

"Bu gri de neyin nesi?" Indy ikimizin arasına bakarak sordu.

Kimse cevap veremedi Tex Amca geri döndü. "Seninle konuşmak istiyor."

Hank'in Beth'le öğle yemeğinden sonra ruh halinin nasıl olacağını merak ederek bir an için gözlerimi kapattım. Sonra telefonu aldım.

"Hey," dedim.

"İyi misin?" diye sordu, ses tonunda öfke yoktu, sadece endişeliydi.

Gerginliğimin biraz olsun azaldığını hissettim.

"Biraz korktum ama iyiyim," diye cevap verdim.

"Öyle görünmediğini biliyorum ama bu iyi bir şey Roxie. Lee'yi arayacağım, o da Vance'e söyleyecek. Flynn'in seni takip ettiğini zaten biliyoruz ama her ne yapıyorsa dikkatli davranıyor. Vance'in başına bela açıyor ve Vance birinci sınıf bir iz sürücüdür. Şimdi Flynn çaresiz, kızgın ve aptal olmaya başladı ve bu iyi bir şey. Bu hata yapacağı anlamına geliyor."

Başımı salladım. Bu mantıklıydı ve Billy'nin daha çaresiz, öfkeli ve aptal olması oldukça korkutucu olsa da, onu yakalamak kulağa iyi gelmiyordu. Kulağa harika geliyordu.

"Tamam," dedim telefona.

"Nasıl bir korumaya sahip olduğun hakkında hiçbir fikri yok. İyi olacaksın," diye güvence verdi Hank.

"Tamam," diye tekrarladım, ona inanarak.

"Tod's'a gittiğinizde yanınızda birinin olduğundan emin olun," diye devam etti.

"Viski," dedim sessizce. "Bunu bana zaten söylemiştin." "Biliyorum. Anladığından emin olmak istiyorum."

Hank çok iyi bir adamdı.

"Anladım," dedim ona.

"Seni almak için saat dokuzda Tod's'ta olacağım." "Tamam," dedim yine.

"Görüşürüz, Günışığı," dedi ve bağlantıyı kesti.

Telefonu kapattım ve Indy'ye uzattım, tam o sırada kapının zili çaldı. Hepimiz gelenin kim olduğunu görmek için döndük ve gördüğüm şey karşısında gözlerim büyüdü.

"Ohmigod!" Indy bağırdı. "Beth! New Mexico'da olduğunu sanıyordum."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Indy Beth'e sarıldı ve Beth ona, "Geri taşındım. Sonunda Lee ile birlikte olduğunu duydum."

"Evet," diye parmaklarını oynatarak Beth'e sol elini gösterdi Indy. "Biz evleniyoruz."

"Bu harika!" Beth mutlu bir şekilde Indy'ye gülümseyerek cevap verdi. Sonra gözleri bana kaydı ve yüzü pembeleşti. "Roxie. Konuşabilir miyiz?"

Kahretsin!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Indy, Jet, Duke ve Tex Amca bana baktılar. Daha önceki aptalca gafımı sadece Tex Amca biliyordu.

Beth'e "Elbette," dedim.

Hepimiz kitap tezgahında sandviçlerimizi yiyorduk. Beth ve ben bir kanepeye doğru yürüdük ve oturduk.

Ona döndüm ve hızlıca başladım, "Özür dilerim. O şu
-"

Bana bakarken gözleri kibardı ve sözümü usulca kesti. "Üzülme. Hank bana senin... çilenden bahsetti."

Ona bakakaldım. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Bunu yaşadığın için çok ama çok üzgünüm. Bana bu yüzden dengesiz davrandığını ve güven sorunların olduğunu söyledi." Dizimi okşadı. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Düzensiz davranıyor

musunuz? Güven

sorunları?

Aman Tanrım.

Hank'i öldürecektim.

Beth devam etti, "Her neyse, seninle konuşmak istediğim şey... şey..." durdu, rahatsız görünüyordu.

"Öyle mi?" Hank'in zamansız ölümünü zihnimde planlarken bile ona gülümseyerek sordum.

"Gerçekten harika giyinmişsin," diye ağzından kaçırdı. "Ve düşündüm ki... belki, eğer sakıncası yoksa, belki, um... beni

Alışveriş mi?"

Yine ona bakakaldım.

Aceleyle devam etti, "Biliyorum, birbirimizi çok az tanıyoruz ve bunu sormam gerçekten garip ama-"

"Bunu çok isterim!" Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce düşünmeden heyecanla bağırdım.

Sonra düşündüm.

Oh lanet olsun.

Ne diyordum ben? Arabamı alır almaz gidecektim. Beth'in kişisel alışverişçisi olmama gerek yoktu.

"Bu çok havalı olurdu!" diye haykırdı, ben mini bir çıldırma yaşarken. Bana sarılmadan önce bir an tereddüt etti. Geri çekildiğinde, "Deniyorum ama bir türlü toparlayamıyorum. Yeni bir şey deneyeceğim ve sonunda bir ucube gibi görüneceğim. Sadece biraz moda yönlendirmesine ihtiyacım var."

Lanet olsun.

Şimdi geri çekilemezdim.

Ve haklıydı. Kesinlikle biraz moda yönlendirmesine ihtiyacı vardı.

"Bunu yapabilirim," dedim gülümseyerek.

"Teşekkür ederim," diyerek bana tekrar sarıldı. "Bana telefonunu ver. İçine numaramı yazacağım. Bu da benimki."

Telefonları takas ettik. Numaralarımızı değiş tokuş ettik. Bana tekrar sarıldı. Indy ile konuştu, Duke, Jet ve Tex ile tanıştı ve sonra bir midye kadar mutlu bir şekilde ayrıldı.

En azından artık bir sürtük gibi hissetmiyordum. Bu iyiydi, değil mi?

"Bu da neydi Şimdi?" Beth gittikten sonra Indy bana seslendi.

Tex Amca ona, "Roxie, Hank'e o kızı ayarlamaya çalıştı," dedi.

Indy, Jet ve Duke, sanki Tex Amca onlara Broadway'in ortasında Mardi Gras boncukları ve gülümsemeden başka bir Şey giymeden dans ettiğimi söylemiş gibi bana baktılar.

"Seni onun kız arkadaşı sanıyordum," dedi Duke.

"yleyim ve değilim. Ondan ayrıldım," diye cevap verdim. Indy, Jet ve Duke'un bakışları yoğunlaştı.

"Neden böyle aptalca bir Şey yapasın ki?" Duke patladı, sesi Tex Amca'ya çok benziyordu.

"Merak etme. Ondan ayrılmamı gerçekten kabullenmedi. Hâlâ birlikte olduğumuzu düşünüyor," diye onu temin ettim.

Indy ve Jet birbirlerine bilerek gülümsediler. Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Aman Tanrım. Bu lanet kızlar. Yemin ederim, hepimizi öldürecekler," dedi Duke ve muhtemelen kitap raflarına doğru tepinerek uzaklaştığını duydum.

Kanepenin iki yanımda hareket ettiğini hissettim.

Gözlerimi açtım ve başımı önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirdim. Indy ve Jet oradaydı.

"Konuşmak ister misin?" Indy sordu. Gözlerimi tekrar kapattım. "Hayır." "Biz buradayız." Jet'in söylediğini duydum.

Sessiz bir moral desteği olarak bir saniye benimle oturdular ve sonra ikisi de uzaklaştılar.

Kapanıştan sonra Tex ve Duke bizi Tod ve Stevie'nin evine kadar götürdüler ve içeride güvende olduğumuzda bizi bıraktılar. Ardından, Acil Düğün Zirvesi'ne en fazla bu kadar yaklaşmak istediklerini açıkça belirterek evlerine doğru yola çıktılar.

Daisy ve Annette zaten oradaydı. Ally bizden on dakika sonra geldi.

Annette ve Jason günün bir kısmını Lottie Striptiz Kulübü Ekstravaganza'sının akşamdan kalmalığını atlatmakla, bir kısmını da tekrar dağ bisikletine binmekle geçirmişlerdi. Annette bana Jason'ın Eddie'yle evinde maç izlemek için Acil Düğün Zirvesi'ne katılmayı tercih ettiğini söyledi.

O anda, onlarla birlikte olmayı diledim.

"Eee?" Tod düşüncelerimi böldü. "Tarz sahibisin. Jimmy Choo, Manolo giyiyorsun ve gerçek bir pashmina'n var. Senin fikrin önemli. Peki, sen ne düşünüyorsun?" Tod, sanki beş yüz dolarlık ayakkabıların yolundan gitmemiş

birinin fikir beyan etmeye hakkı yokmuş gibi sordu.
"Tamam, kabul ediyorum belki de çikolata

düğün için iyi ama mandalınanın üstesinden gelebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

Bakışları benden uzaklaştı ve Indy'nin üzerine yerleştğinde bir parıltıya dönüştü.

"Roxie? İyi misin?" Annette sordu, yeşil gözleri bana bakarken hem keskin hem de nazikti.

Yavaşça şampanya bardağımı sehpanın üzerine koydum ve ayağa kalktım.

Annette'e "Hayır," dedim. "Hayır, iyi olduğumu sanmıyorum."

Annette de ayağa kalktı, hazırlanıyordu. Beni uzun zamandır tanıyordu, ne olacağını biliyordu.

"Tatlım-" diye başladı.

Ondan Tod'a döndüm. "Tod, çok tatlısın ama bu Indy'nin düğünü. Renkler pembe ve fildişi. DJ çalacak, müzik grubu değil, yani AC/DC ya da canı ne istiyorsa onu çalabilirler. Gerbera papatyaları istiyorsa, onları alacak. Ve hiçbir yerde oyuncak ayı olmayacak. India Savage'ın oyuncak ayı sevmediğini en iyi siz biliyorsunuz."

Tod bana göz kırptı ve sonra dedi ki, "Tamam kızım. Otur, sana biraz daha şampanya getireyim."

"Hayır," diye devam ettim. "Oturabileceğimi sanmıyorum ve daha fazla şampanya istemiyorum." Volta atmaya başladım. "Oh... Tanrım! Billy dışarıda, beni izliyor. Hank ile Shamus'u gezdiriyordum ve o da beni izliyordu. Hank ile Shamus'u gezdiriyordum."

Hank 4Runner'ındaydı ve beni izliyordu. Hank beni öptü ve o da izliyordu!"

Annette yumuşak bir sesle, "Tatlım, buraya gel," dedi.

Onu görmezden geldim. "Bugün Hank'e başka bir kadın ayarlamaya çalıştım. Ne düşünüyordum ki? Bunu yaptığıma inanamıyorum! Beth'i küçük düşürdüm. Şirretlikti. Şirretlik yapmak istememiş olsam da yine de şirretlikti. Hank bana çok kızmıştı. O kadar kızgındı ki canı yanıyordu. Sonra artık kızgın değildi. Aynen böyle, puf!" Ellerimi önümde birleştirdim. "Her şeyi kontrol altına almıştı ve tekrar normal gibiydik. Bütün bunlar da ne demek oluyor? Kavganın kontrolden çıkmış, çirkin ve acımasız olması, geri alamayacağın şeyler söyleyip aptal gibi davranman ve birinin, genellikle de benim, gözyaşları içinde kalmam gerekir. Bu şekilde nasıl dövüşülür bilmiyorum, sadece söylemen gerekeni söylersin ve üstesinden gelirsin. Yani, bu da ne böyle?"

Artık bağıırıyordum.

"Bazen böyle oluyor. Buna katlanmak zorundasınız," diye açıkladı Annette odadakilere.

Onu görmezden gelmeye devam ettim ve söylenmeye devam ettim, "Hank bu gece sohbet etmek istiyor. Dün gece bir konuşma yaptık! Başka bir konuşma yapamam! Beni korkutacak şeyler söyleyecek çünkü beynimin içinde gibi. Birbirimizi tanıyalı iki hafta bile olmadı! Nasıl olur da beynimin içinde olabilir? Bu gerçek dışı!"

Herkes sessiz kaldı ve beni izledi.

"Sonra beni öpecek ve başım dönecek ve doğru düşünemeyeceğim. Bu çok erken. Çok fazla, çok erken. Düşünmem gerek. Hayatımı toparlamalıyım. Buradan siktir olup gitmeliyim."

Titremeye başladım ve burun deliklerim sızlamaya başladı ve bunun geldiğini biliyordum. Denesem bile durduramazdım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken Annette'e döndüm.

"Nettie," diye fısıldadım. "O dışarıda bir yerde ve Ben."

Sonra onu bir daha göremedim çünkü gözyaşlarımın içinde eridi.

Kollar etrafıma dolandı ve Annette'in kulağıma mırıldandığını duydum. "Sus, tatlım. Şimdi sus."

"Beni izliyor," diye tekrarlardım. "Beni Hank'le birlikte izliyor. Onun pis gözlerini Hank'in üzerinde görmek istemiyorum."

"Sus," dedi Annette.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca tutundum. Beni geri çekti ve sadece saçlarımı okşamak için hareket etti.

Sonra a ise I duydum onu Söyle, "Can Biz kullanım banyonuz?"

"Sana göstereceğim," dedi Stevie ve beni merdivenlerden yukarı çıkarırken elleri hafifçe üzerimdeydi.

Annette ve Stevie banyoda yüzümü temizlememe yardım ettiler. Annette'in elini tutarak kendimi toparladım.

Stevie yüzümü ılık, ıslak bir bezle silerken. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, cesaret verici bir şekilde gülümseyerek.

"Hayır," dedim ama gülümsemeye de çalışıyordum.

Alnımdan öptü. "Yapacaksın," dedi ve sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Yapamayacakmışsın gibi görünebilir ama yapacaksın. Söz veriyorum."

Ona inanmak isteyerek başımı salladım ve Annette'in elini sıkmasıyla üst kata doğru yürüdük ve Ally'nin "Lee'yle konuşacağım. O pisliği buldukları anda, nezarethanede onunla birlikte olmak istiyorum."

"Ally," dedi Indy.

"Şekerim, bu gece Marcus'la konuşacağım," diye araya girdi Daisy. "Kendine çeki düzen vermek zorunda. Billy Flynn'e yer kalmayacak, tabii bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

"Daisy," dedi Indy.

"Hayatta olmaz. Önce onu vurmak istiyorum. Ben yapacağım

O orospu çocuğunu öldür," diye araya girdi Ally. "Ally," dedi Indy.

"Hayır, onu öldüreceğim," diye açıkladı Daisy.

"Tanrı aşkına, kimse onu öldürmeyecek!" Indy bu kez yüksek sesle söyledi.

Sonra Stevie, Annette ve ben cam kırılma sesi duyunca sıçradık.

Indy bir saniye süren sessizliğin ardından, şimdi de sessizce, "Tod," dedi.

"Hayatımda çok boktan şeyler gördüm." Tod'un sesi öfkeyle titriyordu. "Yıllarca kim olduğumu saklayarak bir dolapta yaşadım. Ailem hala bilmiyor. Arkadaşlarım AIDS'ten öldü, başka arkadaşlarım kim olduklarından başka hiçbir sebep yokken otoparklarda ve ara sokaklarda dövüldü. Bunlar benim oturma odamda hiç olmadı. Hiç bu kadar kırılmış, tatlı, ruhlu bir varlık görmemiştim. Hayır, sanırım Billy Flynn'i öldüreceğim."

Bu anons alt katta sessizlikle karşılandı.

Yutkundum ve Annette ile Stevie'ye baktım.

Sonra fısıldadım, "Kırıldım mı?"

Stevie'nin eli koluma geldi. "Başa çıkmak için o kadar çok çabalıyorsun ki kızım, cehennemi yaşadığının farkında bile değilsin. Hepimiz izliyorduk, hepimiz endişeliydik. Kimse o kadar uzun süre güçlü kalamaz. Bunun olması iyi bir şey. Devam et. Buna ihtiyacın var."

"Ama," diye başladım, "ben güçlü değilim. Ben zayıfım."

Stevie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Ben her zaman ağlarım," diye açıkladım.

Elini kolumdan çekti ve aramızda salladı. "Oh, pekala. Tod da öyle ve en güçlüsü o.

Tanıdığım bir insan. Hayatında neler yaşadığına inanamazsınız bile."

Ona göz kırptım.

Kolunu benimkine doladı. "Bu başka bir şişe şampanya için. Daisy'nin partisi için sana bir kıyafet alalım, olur mu?"

Beni merdivenlerden aşağı indirdi ve Annette'e bir bakış attım.

Sahanlıkta durmuş aşağıya bakıyordu. Gözlerimi yakalayınca bana bir öpücük kondurdu.

Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Hepimiz üst katta, Burgundy'nin Odası olarak bilinen ikinci yatak odasıındaydık (Burgundy Rose, Tod'un drag queen alter-egosuydu) ve hepimiz şaşkınlıkla Annette'e bakıyorduk.

Saçları hacminin üç katına kadar açılmıştı (Daisy'nin ikramı) ve üzerinde kan kırmızısı, çember etekli, siyah marabou tüylerinin uçtuğu bir elbise vardı.

"Bu harika. Scarlet-O'Hara gibiyim," diye açıkladı aynalı dolap kapısında kendine hayranlıkla bakarken.

Jet'e baktım. Jet belli ki yüzünü kayıtsız tutmak için mücadele ediyordu.

"Sence de biraz fazla değil mi?" Ben sordum.

"Hayır... Ben... istemiyorum," diye yanıtladı Annette. "Bu boktan bir şey."

"Bayıldım," diye açıkladı Daisy. "Bu sensin."

O kadar Annette'e benzemiyordu ki, bir şekilde, garip bir şekilde işe yaradı.

Kapı zili çaldı.

Saatime baktım. Dokuzu beş geçiyordu.

"Kahretsin!" Bağırdım, divandan atladım. "Bu Hank."

Gündüz sarısı, likralı, askısız mini bir elbise giyiyordum. Daisy'lere giderken giyeceğim şey bu değildi. Denediğim ilk şey buydu (Stevie tarafından seçilmiş ve daha sonra özenle bir giysi torbasına konulmuştu). Mini elbise, sırf eğlence olsun diye denediğim on beş elbiseden sadece biriydi.

"Bu elbiseden kurtulmalıyım." Ne yapacağımı şaşırmıştım. "Ben kapıyı açayım," dedi Stevie.

Indy ona bir bakış attı. "Ben de seninle geleceğim."

Bakışları hakkında endişelenecek vaktim yoktu. Hank ve benim "konuşmamın" zamanı gelmek üzereydi ve ben buna hazır değildim.

Elbiseyi çıkardım ve askıya astım. Kıyafetlerimi tekrar giydim, sarıldım, öpücükler gönderdim, Tod'dan temizliğe yardım etmediği için özür diledim ve merdivenlerden aşağı koştum.

Hank, Stevie ve Indy oturma odasında ya da mutfakta değillerdi. Çantamı aldım ve dışarıda olup olmadıklarını kontrol etmek için ön kapıyı açtım.

Ön taraftaki yürüyüş yolunun yarısında duruyorlardı. Stevie giysi çantamı taşıyordu. Indy'nin kolları Stevie'nin ortasına sarılmıştı. Hank'in bir eli belinde, diğeri ensesindeydi ve Stevie'nin duyamadığım bir şeyler söylemesini dinlerken başını öne eğerek oraya sürtünüyordu.

"Neler oluyor?" Neler olduğunu tam olarak bildiğim için onlara doğru yürüdüm.

Stevie'nin sırtı bana dönüktü. Konuşmayı bıraktı ve döndü.

"Yok bir şey kızım. Eve git," dedi bana doğru eğilerek ve yanağımdan öptü.

Ona baktım, bir an bile inanmadım.

Indy bana sarıldı. Stevie, Hank'e giysi çantasını uzattı ve Indy ile Stevie eve girdiler.

Hank'e baktım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Bir şey yok. Hadi gidelim."

Ayaklarımı diktim, sonuna kadar inatçıydım. "Ne dediler?"

Hank bana baktı. Dışarıdaki ışıktan gözlerinin yumuşak ama tedirgin olduğunu görebiliyordum.

"4Runner'da konuşuruz." "Hank."

Beni kendi tarafına çekti. "Lütfen Roxie, arabaya bin. Ön tarafta açıkta duruyoruz."

Ne demek istediğini anladım, hızla başımı salladım ve onunla birlikte arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı benim için açtı ve ben içeri girince kapattı. Giysi çantasını arka koltuğa attı, kaputu yuvarladı ve yanıma bindi.

Yola çıkana kadar hiç konuşmadık. "Hank-"

diye başladım.

Araya girdi, "Kötü bir gece geçirdiğini söylediler. Sadece bunu.

Endişeleniyorlar."

Yan camdan dışarı baktım. "Kötü bir gece geçirmedi. Sadece..." Kelimeyi bulmakta zorlandım. Sonunda buldum. "Bir bölüm. Ben iyiyim."

Hiçbir şey söylemedi.

Ona döndüm.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, belki de kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Bir dur işaretinde durdu, bana döndü, elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. Sonra tek kelime etmeden tekrar yola doğru baktı ve yola çıktık.

Onun sevgi dolu dokunuşuyla öylesine sersemlemiştim ki, içimde parçalanmış olan bir şeylerin bir araya geldiğini hissediyordum ve Hank'e giden yolun geri kalanında tek kelime bile etmedim.

Yine yan camdan dışarı bakıyor, düşüncelere dalmıştım ki 4Runner'ın kabinindeki havanın tuhaflaştığını hissettim.

Hank'e baktım ve bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Ne?" Ben sordum.

Hank arabasıyla evinin önünden geçerken ben de arabanın geçişini izledim. Dışarıdaki ışıkların yanı sıra oturma odası ve mutfağın ışıkları da yanıyordu.

"Ne?" Tekrar ettim.

"Işıkları açık bırakmadım," dedi. "Telefonunuzda Lee'nin numarası kayıtlı mı?" Arka cebinden kendi telefonunu çıkarmak için öne doğru eğildi.

Korkunun omurgamdan aşağı
süzüldüğünü hissettim.

"Bilmiyorum," diye cevap
verdim.

"Tatlım, telefonunu çıkar. Sana numarayı söyleyeceğim."

Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım. Açmak için çevirmeye başladığımda çaldı. Sıçradım, telefon havada uçtu ve el yordamıyla onu yakaladım.

Ekranda "UNCLE TEX ARIYOR"
yazıyordu. "Bu da ne...?" Söylemeye
başladım.

Tex Amca, bildiğim kadarıyla, ona aldığım cep telefonunu hiç kullanmadı ve onun cep telefonu benim telefonumda programladığım tek numarasıydı.

Çevirip açtım. "Alo?"

"Neden arabayla geçtin? Yaptığını gördüm, lanet olsun,"
diye cevap verdi Tex Amca.

Karanlık takside göz kırptım. "Neredesin sen?"

"Hank'in oturma odasının penceresinde duruyorum. Tanrım. Ne yapıyorsun, dondurma almaya mı gidiyorsun?"

Hank'e döndüm. Bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da telefon rehberini karıştırıyordu.

"Tex Amca oturma odanda. Geçerken bizi görmüş," dedim Hank'e.

Hank bana baktı, telefonunu kapattı ve bir sonraki kavşakta bir u-ie salladı.

Tex Amca'ya "Geri dönüyoruz," dedim.

"Birazdan görüşürüz," dedi ve Tex Amca'nın bağlantısı kesildi. "Tex Amca'nın oturma odanızda ne işi var?" diye sordum.

Hank.

"Bilmiyorum. Sen taşındığında ona bir anahtar vermiştim, ne olur ne olmaz diye. Belli ki kullanmış."

Hank'in evinin önüne park edebilmesi için yoldan bir blok saptık. Cipten indim ve onunla kaldırımda buluştum. Birlikte yürüdük, Hank elimi tuttu.

Kapıyı açtı ve elimi bırakarak beni kapıda tuttu ve önce o içeri girdi.

"Yüce İsa." Annemin evin içinde bir yerden söylediğini duydum.

Vay anasını.

Hank'in yanına ittim.

Shamus tüm vücudunu sallayarak bize doğru geldi. Hank'in kalçalarına kafa attı.

Tek gördüğüm buydu. Hank'in kanepesinde oturan annem ve babama bakıyordum.

Annem benim daha yaşlı bir versiyonuma benziyordu; uzun boylu, kıvrımlı.

Biraz yuvarlaklaşmıştı ve saçları artık sarıya boyalıydı.

Babam sevimli bir cüceye benziyordu; kızıl saçlı ve mavi gözlüydü. Annemden (ve benden) en az beş santim kısaydı ve büyük bir bira göbeği vardı.

Belli ki Tex Amca tehdit ettiği şeyi yapmış ve annemi aramıştı.

Kahretsin.

"Yüce İsa," diye tekrarlardı annem, hâlâ Hank'e bakıyor ve yavaşça koltuktan kalkıyordu.

Babam bana bakıyordu.

"Roxie," diye fısıldadı ve ben de onun ayağa kalkışını izledim.

Yüzünde hayatımda daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Sadece "endişeden harap olmuş" olarak tanımlanabilecek bir ifade.

"Baba," diye fısıldadım.

Babam odanın içinde yürüdü, kollarımın üstünden tuttu ve beni kabaca kendine çekti.

Bana sarıldıktan sonra yine elleriyle kollarımı tutarak beni itti ve bana baktı. Yüzümdeki şişliğin çoktan indiğini ve morlukların (neredeyse) tamamen geçtiğini bilmeme rağmen, Billy'nin yüzükleriyle beni kestiği yerlerdeki kabuklar iyileşiyordu ama hala oradaydı.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," dedi babam.
Gözlerimi kapattım.

"Herb!" Annem tersledi, ben de tekrar açtım. "Roxie'nin genç adamının önünde olmaz."

Aman Tanrım.

Babamın gözleri ilk kez Hank'e kaydı ve gitmeme izin verdi.

"Ben Herb Logan, Roxie'nin babasıyım." Elini Hank'e doğru uzattı.

Hank onun elini tuttu ve tokalaştılar. "Hank Nightingale."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı annem, gözleri parlayarak babamla el sıkışan Hank'e bakıyordu.

Babam Hank'in elini bıraktı ve geri çekildi.

"Bu benim karım, Trish. Yüce Tanrı zaman zaman onu bunaltır. En iyisi görmezden gelmek," diye öğütledi babam Hank'e.

Hank anneme gülümsedi.

Bir süre ona baktı ve sonra gözleri yuvalarından fırladı.

"Kurtarıcımız Rab dualarımı duydu," dedi gözbebeklerinin içine.

"Anne!" Kibirli bir sesle bağırdım.

Gözleri normale döndü ve sonra bana dik dik baktı.

"Ne?" Annem de en az benim kadar kibirli bir sesle sordu. "O çok tatlı."

Bu gerçekleşmiyordu. Hiçbiri. Bu sadece oluyor.

Hank'e döndüm. "Beni şimdi öldürebilirsin. Sadece silahını çıkar ve beni vur. Sorun yok. Sana izin veriyorum."

Hank gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti.

"Yüce İsa! Tatlı, tatlı İsa!" Annem Kurtarıcı'ya seslendi, Hank ve ben olan ilahi müdahaleye kapılmıştı.

Gözlerimi ona diktim. "İsa'yı çağırmayı bırak anne. Hank senin tuhaf olduğunu düşünecek," diye tersledim. "Tuhaf zaten," dedi babam.

"Ben tuhaf değilim," diye karşılık verdi annem.

"Trish, sen lanet olası bir kaçıksın. Hep öyleydin," diye gürledi Tex Amca, dikkatimizi ilk kez ona çektikten sonra Hank'e döndü. "Bu bizim ailede var."

İşte o zaman anladım.

Annem ve Tex Amca aynı odada. Annem ve Tex Amca yıllar boyunca birbirleriyle konuşmadıktan ya da görüşmedikten sonra aynı odada.

Aralarına baktım. Sonra tekrar baktım.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Anne," diye mırıldandım ona bakarak.

Onun da gözleri yaşlarla
doldu. "Biliyorum," diye
mırıldandı.

Hank'in kolundan çıkıp anneme sarıldım, sonra başımı
Tex Amca'ya çevirdim.

"Buraya gel," diye emrettim, sesim gözyaşlarımdan
titriyordu.

"Yüce Tanrım. Keşke Yüce İsa gelip beni kurtarsa," dedi
Tex Amca.

"Buraya gel!" Ben talep ettim.

Yanımıza geldi ve kocaman kollarıyla bizi sardı.

"Mutlu musun?" diye sordu başımızın üzerinden, biz onu
da kucaklamaya dahil etmek için kendimizi yeniden
konumlandırırken.

Başımı kaldırıp ona
baktım. "Evet," diye
fısıldadım.

Bana bakıyordu ve gözleri titriyordu. Bir süre bekledi ve
sonra başımın üstünü öptü. İşi bittiğinde annemin başını da
öptü. O ve ben birbirimize baktık ve yeni gözyaşlarına
boğulduk.

"Yüce Tanrım," diye inledi Tex. Onu
görmezden geldik.

Bir süre böyle devam ettikten sonra babam, "Tamam,
artık aile buluşması işini hallettiğimize göre, belki kızımın
kaçırılması ve takip edilmesi hakkında konuşabiliriz. Bu
konuda biraz daha fazla şey bilmek isteyebilirim."

Elimle yüzümdeki yaşları silerek annem ve Tex Amca'dan ayrıldım ve babama döndüm.

"Hank hallediyor," dedim ona.

"Evet. Tex söyledi." Babamın sesi mutlu gelmiyordu ve Hank'e döndü. "Konuşmaya ne dersin?"

"Baba," diye araya girdim.

Babam sözümü kesti. "Tex bana bunların iyi insanlar olduğunu ve ne yaptıklarını bildiklerini söyledi. Ben de ona inanıyorum. Ama Roxanne Giselle Logan, yüzünde kesikler ve gözlerinin arkasında korku var ve ben senin lanet olası babam ve bu lanet olası durum hakkında bilgilendirilmem gerekiyor. Anladın mı beni?"

Bu sesi daha önce de duymuştum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve başımı salladım.

"Herb. Senin dilin." Annem bu sesi daha önce de duymuştu ve ağzını hiç kapalı tutmazdı.

Babamın kafası patlamadan önce, "Neden bize kahve yapmıyorum?" diye önerdim.

"Kahve istemiyorum. Bira istiyorum." Hank'e döndü. "Buralarda bir bar var mı?"

Hank önce bana sonra babama baktı ve sesi kısık bir şekilde, "Var ama buzdolabında bira da var," dedi.

Babam Hank'e baktı. "Oğlum, kadınlardan uzakta konuşmamız gerek. Söyleyeceklerim var ve Trish'in kulakları iki kapı ötede olanları duyabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Benim duyamadığım ne söyleyeceksin Herbert Logan?"
Annem sordu.

"Roxie'yi terk etmiyorum." Hank annemi görmezden geldi ve söyledikleri de öyle olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Babam bir süre Hank'i izledi ve sonra gülümsediğini gördüm. Oh, kahretsın.

Başımın belada olduğunu düşünüyordum, resmi, kesin, sertifikalı bir bela. Ama şimdi gerçekten başımın belada olduğunu fark ettim.

Babam Hank'i onayladı.

Yapacağını biliyordum ama bunun içimi ısıtacağını ve yumuşatacağını bilmiyordum.

Tex Amca, "Ben geride kalırım," diye teklif etti.

Babam başını salladı ve Hank'e döndü. "İşine yaradı mı?"

Hank mutlu görünmüyordu ama başını da salladı.
Sonra gözleri bana dikildi.

Sözel olmayan isteğini duydum ve ona doğru yürüdüm.

Kollarını bana doladı.

"Çabuk olacağız," dedi bana.

"Tamam."

"Kapıyı kilitle ve kimseye açma," dedi Hank. "Tamam,"
diye cevap verdim.

"Ofisteki kanepeler yatağa dönüşebiliyor. Ailen burada kalmak isterse başımızın üstünde yerleri var," diye devam etti.

Bu iyi değildi ama yine de "Tamam" dedim.

Bana sırtıttı ve düşüncelerimi bildiği izlenimine kapıldım. Alnımdan öptü, gitmeme izin verdi ve babama başıyla selam verdi.

Sonra gittiler.

"Çok tatlı," dedi annem kapalı kapıya doğru.

Shamus gelip ayaklarımın üzerine oturdu, ben de kulağını kaşıdım.

"Geceyi burada geçirmeyeceksin," dedim anneme.

Annem bana, "Baban seni gözünün önünden ayırmak istemiyor," dedi.

"Az önce Hank'le bara gitti," diye belirttim. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi annem.

"Sana bir otel ayarlayayım," diye teklif ettim.

"Bize bir otel bulamazsınız. Paramız var. Karşı çıkma, bu bir aile meselesi."

"Anne," diye sızlandım (evet, sızlandım). "Roxanne Giselle-"

"Trish, Tanrı aşkına, o adamla yatıyor. Bir ipucu bul," diye gürledi Tex Amca.

Tex Amca'ya dehşet içinde baktım. Annem hiç etkilenmemişti.

"Sorun değil. Ben özgürüm," diye açıkladı annem. "Herb'le de özgürleşmesi için konuşacağım. Gerçi umursayacağını sanmıyorum. Hank'ten hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim."

Annem daha önce hiç "özgürleşmemiştii". Billy ve ben ziyarete gittiğimizde her zaman ayrı yatak odalarında uyurduk ve erkek kardeşim Gil ve kız kardeşim Mimi de kız ve erkek arkadaşlarıyla aynı düzenlemelere sahipti ve Gil üç yıldır kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu.

Tex Amca'ya baktım. "Lütfen seninle kalmalarını sağla."

"Bu benim elimde değil," dedi Tex Amca.

İçimi çektim ve pes ettim. Tuhaf bir gün geçirdiğim ve iki kez ağlama nöbeti geçirdiğim için mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

"Evini sevdim," diye açıkladı annem. "Rahat ama muımlara ihtiyacı var. Ve köpeğı çok sevimli!" Annem eğildi ve Shamus'a miyavladı. Shamus ona doğru yürüdü, uzattığı elini kokladı ve sonra yanağına ıslak bir köpek öpücüğü kondurdu. "Ooo! Çok tatlı!"

Tex Amca'ya döndüm.

"Beni vuracak mısın?" diye sordum.

Büyük elini başımın üstüne koydu ve gülümsedi.

YİRMİ ÜÇ

BURAYA GEL

W Hank ve babam bir şeyler içmek için dışarı çıktıktan sonra oturma odasına girdiklerinde, babamın yüzü harap olmuş gibi görünmüyordu.

Artık endişelenmiyordum, ki bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, Hank ve babam bir şeyler içmek için dışarı çıktıktan sonra oturma odasına girdiklerinde, anne ve babamın bavullarını taşıyorlardı ki bunun çok ama çok kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Dışarıda olduğumuz için kiralık arabadan bavulları aldık. Bir de siz kadınlar erkeklerin birden fazla iş yapamayacağını söylersiniz," dedi babam bavulları oturma odasına bırakırken.

"Aman Tanrım, bir şeyi hatırlıyor ve tebrik edilmek istiyor," diye iç geçirdi annem ve bana baktı. "Erkekler."

Annemle babamın tartışmalarını dinleyecek havada değildim. Bavullara bakıyordum.

"Burada kalmayacaksın," diye ilan ettim.

Babam kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Hank yapabileceğimizi söyledi."

Hank'e, sonra anneme, sonra babama, sonra Tex'e baktım ve gözlerimi devirdim.

Sadece içimde yoktu.

"Oh, tamam," diye teslim oldum.

Annem ve ben arşaflları ve ekstra yastıkları alıp yatağı hazırladık. Hank buzdolabından bira aldı ve hepimiz konuştuk. Tex Amca gitti. Annemle babama iyi geceler öpücüğü verdim ve onlar da yattılar.

Uyku düzeni hakkında tek bir kelime bile edilmedi.

Hank kolunu omuzlarıma doladı ve beni yatak odasına götürdü, odalarda yürürken ışıkları yaktı.

Yatak odasına gittiğimizde ona "Kanepede uyumak zorunda kalacağım," dedim. Yastığın altından geceliğimi aldım ve "Başka battaniyen var mı?" diyerek banyoya doğru ilerledim.

"Kanepede uyumayacaksın," dedi Hank sırtıma, sanki hepsi buymuş gibi. Sonra da "Shamus'u dışarı çıkaracağım" dedi.

Arkamı döndüm ve onun odadan çıktığını gördüm.

Evet.

Ben öyle düşünmemiştim.

Yatmak için hazırlandım ve o geri döndüğünde bağdaş kurmuş oturuyordum.

Kapıyı kapatır kapatmaz içeri girdim. "Hank, eğer ben kanepede yatmayacaksam, sen de kanepede yatmak zorunda kalacaksın."

Kollarını kaldırdı, kazağını arkasından kavradı ve başının üzerinden çekerek yere düşürdü. Sonra da

botlarını çıkarmak için yatağa oturdu.

"Ben de kanepede uyumayacağım."

Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktı, silahını, rozetini ve telefonunu komodinin üzerine koydu.

Onun (çok güzel) göğsünü görmezden gelmeye çalıştım, ama Hank'in süper güzel bir göğsü (ve harika karın kasları) olduğu için biraz başarısız oldum ve tısladım. "Hank! Annem ve babam diğer odada."

"Yani?"

"Yani babam, annemle aynı çatı altında aynı yatakta uyuduğumuzu düşünürse sinir krizi geçirecek."

Artık çıplak olan (ve bu arada iyi görünen) Hank yatağa girdi.

Hank kesin bir ifadeyle, "Onun için sorun yok," dedi.

Ona baktım. "Ne oldu? İkiniz bunun hakkında konuştunuz mu?"

Elini uzattı ve beni oturduğum yerden kaldırdı. Yana doğru devrildim ve yorganı altımdan çekip üzerime örttü.

"Hayır," diye cevap verdi, ben sırt üstü yatarken bana baktı.

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Bu benim çatım," diye cevap verdi Hank. "Anlamıyorum."

Hank üzerime uzandı ve ışığı söndürdü. Sonra beni yuvarladı, sırtımı önüne yatırdı ve elini uyluğuma koydu. "Yapamazsın, bu bir erkek meselesi. Sadece bana güvenmek zorundasın."

Shamus yatağın üzerinde zıpladı ve biraz dolaştı. Sonra bir köpek iniltisiyle yan tarafına yerleşti, sırtı önüme bastırdı.

Oh iyi.

Her

neyse.

Tamamen yorgundum, çok rahattım ve insan ve köpek Nightingale çocuklarının sıcaklığı önümden ve arkamdan içime sızıyordu. Buna karşı koymayacaktım.

Uykuya dalmak üzereydim, Shamus'un kulaklarının arkasındaki yumuşak kürkü düşüncesizce kaşıyordum ki Hank "Günüşiği?" diye seslendi.

"Öyle mi?" Mırıldandım, ona biraz daha sokuldum.

"Gitmene izin veriyorum," dedi bana.

Bunu duyurmasının garip olduğunu düşündüm ama önemli değildi, Shamus beni içeri alıyordu.

"Sorun değil. Ben iyiyim," dedim. "Yapsan bile, hareket edecek yerim yok. Shamus önüme yapıştı ve yatağın yarısını kaplıyor."

Bir an sessiz kaldı ve odadaki hava yakın hissettirmeye başladı.

Sonra da "Demek istediğim bu değil" dedi.

I açıldı benim gözler ve Baktım,
görmeyen (için birden fazla nedenle), karanlığın
içine. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu iş bittiğinde arabayı geri alacağım ve sen de
Annette ve Jason'la birlikte Chicago'ya gidebilirsin."

Vücudumdaki kasların gerildiğini
hissettim. "Affedersiniz?" Fısıldadım.

"Gitmene izin veriyorum," diye
tekrarladı. Ciğerlerimin
kasıldığını hissettim.

"Sen..." Tereddüt ettim, "Benden ayrılıyor musun?"

Eli kalçamdan yukarı çıktı ve belime dolandı. "Bunu zaten
yapmıştın, hatırladın mı?"

Tam bir aptaldım.

Nefesimin daraldığını hissettim.

"Yine de bir şeyi anlamamı istiyorum," diye devam etti.

Başımı yastığa doğru salladım ama bir şey söylemedim,
hiçbir şey söyleyemedi.

"Ben bir polisim. Tek istediğim polis olmaktı. Her gün
insanları koruyor ve güvende olmalarını sağlıyorum. Bunu
değer verdiğim biri için yapıyorum..." Konuşmayı kesti.

Nefes almayı bıraktım.

Tekrar konuşmaya başladı. "Flynn'le bu işe karışmamı
neden istemediğini anlıyorum." Durakladı. "Ama şunu
anlamalısın ki, başka türlü olmasını istemezdim."

Tekrar nefes almaya başladım, çünkü vücudumun oksijene ihtiyacı vardı ve almasaydım ölebilirdim.

O anda ölmenin kötü bir şey olacağından değil.

Başka bir şey söylemesini bekledim, sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi, sanki gitmememi tercih edermiş gibi.

Ama başka bir şey söylemedi.

Sessizliğin aramızda uzamasına izin verdim. Sonra "Neden?" diye sordum.

"Neden ne?"

"Neden gitmeme izin veriyorsun?"

Kolunu sıktı. "Bir süre önce, bir şeyi önemsiyorsan onu serbest bırakman gerektiğini söylemiştin. Eğer sana geri dönerse-"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım. "Hâlâ bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum."

İçimde örülen o şeyin çözülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetsem de gülümsemeden edemedim.

"Yani ben Chicago'ya gidiyorum ve sen Denver'a geri döneceğimi mi umuyorsun?" diye sordum.

"Hayır, sen yoluna devam et, ben de yoluma devam edeyim. Birlikte devam etmenin bir yolu varsa, bu benim için işe yarar. Bu arada, seni beklemiyorum ve bana geri dönmek zorunda hissetmeni istemiyorum."

Gülümsemem kayboldu, boğazım kapandı ve Hank'in yüzü saçlarımın arkasına girdi.

"Uzun zamandır yalnızsın ve kendini kapana kısılmış hissediyorsun Roxie. Yakında tüm bu saçmalıklardan kurtulacaksın. İyi arkadaşların ve seni seven bir ailen var. Onlar seninle ilgilenecek."

Onların beni görmesini istemedim. Hank'in beni görmesini istedim.

Aman Tanrım.

Yine ağlamaya başlayacaktım. Bir
beden kaç damla gözyaşı
dökebilirdi ki?

Bunun iyi olduğunu biliyordum. Doğru olanın bu olduğunu biliyordum ama kendimi çok yanlış hissediyordum.

"Yapmak istediğim son şey, seni kapana kısılmış hissettirmektir," diye mırıldandı saçlarıma. "Bu yüzden gitmene izin veriyorum."

İşte o zaman anladım.

Stevie ve Indy ile konuştuktan sonra gözlerinin neden tedirgin baktığını biliyordum. Yanağıma dokunuşunun neden bu kadar dokunaklı olduğunu biliyordum.

Beni kapana kısılmış hissettirdiğini düşünüyordu.

İstediği için, sonunda onun için yeterince iyi olmadığımı onu ikna ettiğim için, sinir bozucu ve inatçı olduğum için, bir deli olduğum için ya da annem Tatlı İsa'ya seslendiği için gitmeme izin vermiyordu.

Sonunda özgür hissedebilmem için gitmeme izin veriyordu. Oh... Tanrım...

O çok iyi bir adamdı.

İçimde çözülmeye başladığını düşündüğüm şey sıkılaştı. Sonra çelik bantlar üzerinden kayarak yerine kilitlendi.

"Viski?" Ben seslendim.

"Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım.

Sonra korkutucu bir atılım yaptım.

"Sanırım fikrimi değiştirdim," dedim.

Vücudunun gerginleştğini hissettim.

"Sanırım..." Fısıldadım. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Hank beni çevirip üstüme yuvarlandığında ve Hank beni öperken Shamus sarsılıp yataktan atladığında "git" kelimesini zar zor çıkarmıştım.

Doğruca başımı döndüren, dilimin ucuna gelen, beynimi karıştıran, ellerimin her yerde olduğu Hank Nightingale öpücüklerinden birine başladı.

Kollarımdan biri ona sarıldı ve diğer elim saçlarına kaydı. Bir ayağımla ittim ve onu yuvarladım, üstüne çıktım, boynuna ve köprücük kemiğine öpücükler bıraktım. Göğsünden aşağı inmeye başlamıştım ki beni çekip geri döndürdü. Tekrar üstüme çıktı ve beni öptü.

Elleri geceliğimi belime kadar kaydırđı ve sonra külotumu aşığı çekmeye başladı.

Tam o sırada telefonum

çaldı. İkimiz de sustuk.

Durana kadar zil sesini dinledik.

Hank'in elleri yavaşça kalçalarıma doğru kaydđ, hiçbir şey başlatmadđ, bekledi.

Telefonum yine çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ışığı yakmak için yer değıştirdi.

Hâlâ onun altındayken döndüm, komodinin üstünden çantamı aldım ve ışık yanarken telefonumu kaptım.

"BİLİNMEYEN NUMARA" yazıyordu.

Çevirip açtım. "Alo?"

"Onu beceriyor muydun?"

Vücudum gerildi.

Hank çoğunlukla üstümdeydi ve bana bakıyordu. "Billy?"

"Billy?" dedim.

Hank anında benden uzaklaştđ ve yataktan fırladı. Dirseğimin üzerinde doğruldum ve bir yandan komodinden telefonunu alırken bir yandan da kot pantolonunu kapmasını izledim.

Billy kulağıma konuştu.

"Onu beceriyor muydun? Şimdi sana dokunuyor mu, seni kaltak?"

"Billy, neredesin?"

Hank'i izliyordum. Telefonun birkaç tuşuna basmıştı ve kot pantolonunu çekerken telefonu boynuna sokmuştu.

"Siktir git, Roxie. Seni de Dedektif Hank Nightingale'i de sikeyim."

"Dinliyor musun?" Hank'in telefonla konuştuğunu duydum.

"Bu o mu? Ne diyor lan?" Billy kulağıma hırladı.

"Billy, başın belada. Desmond Harper'ın adamları peşinde," dedim ona.

Hank bana baktı, başını salladı ve bana cesaret verici bir göz kırptı.

İçimde bir rahatlama hissettim. Onu konuşturarak doğru şeyi yapıyordum.

"Harper'ın adamları parmaklıklar ardında," diye cevap verdi Billy.

"Onlar diğerleriydi. Peşinden daha fazlasını gönderdi. Billy, gitmelisin. Şehirden ayrılmalısın. Harper parasını geri istiyor. Seni bulacak."

"Bu boku nereden biliyorsun? Allah kahretsin! Dedektif Nightingale mi söyledi?" Billy sordu.

"Billy-"

"Sana başka ne söyledi? Ona inanma, Roxie. O yalancı domuzun ağzından çıkan hiçbir şeye inanma."

Dik oturdum. Ben öyle düşünmüyordum.

"Hank'e domuz deme!" Tersledim. "Onu bana karşı savunma, seni fahişe."

Bu şekilde dövüşmeye alışmıştım.

Yorganı arkaya attım ve yataktan fırladım.

"Bana fahişe deme!" diye bağırdım.

"Yatağımı iki hafta önce terk ettin, seni kaltak. Şimdi de bir polisle sikişiyorsun. Orospunun tanımını bu işte!"

"O benim yatağımdı, seni aptal. Sen benim oda arkadaşımydın ve aptalca bir nedenden dolayı, nedenini sorma, orada uyumana izin verdim."

"Orada uyumama izin mi verdin? Seninle ilk tanıştığımda bunun için yalvarıyordun."

"Bunun için yalvarıyor muydum? Yaratıcı bir hafızan var, Billy."

Akli dengesi tamamen yerinde olmayan Billy bile buna karşı koyamadı. "Ben senin lanet oda arkadaşın değildim. Sen benim kadınımsın!"

"Üç yıldır senin kadının değilim, seni moron!" Bağırdım.

"Bunu nasıl anladın?"

"Oh, bilmiyorum." Alaycı oldum. "Belki de senin eşyalarını koridora koyup kilitleri değiştirdiğim zamandı. Ya da seni milyarlarca kez terk ettiğimde, bittiğini söyleyen bir not yazdığımda. Ya da belki de son on sekiz ay boyunca o pis, kokuşmuş ellerini üzerime sürmene izin vermediğim zamandı! Ben böyle anlıyorum!" Çığlık attım.

Ben bağırırken kapı çalındı. Hank telefonu boynunun kıvrımında tuttu, kot pantolonunun düğmelerini ilikledi ve kapıyı açtı.

Annem ve babam orada duruyordu; babam pijamalarını giymiş, annem ise bornozuna sıkı sıkı sarınmıştı. Hank elini kaldırarak onların bir şey söylemesini engelledi ve yüzlerinde endişeli bir ifadeyle bana baktılar.

"Beni terk etmek istemiyorsun, Roxie. İstemediğini biliyorsun, her zaman geri döndün."

"Üç yıldır seni terk etmeye çalışıyorum, Billy. Sadece bunu anlayamayacak kadar aptalsın."

Sesi değişti, sessizleşti, alçaldı. "Bana aptal deme."

"Billy, bitti. O...v...e...r."

"Bitmedi, Roxie."

"Evet, öyleyiz."

Sessizleşti. Ben bekledim.

Sonra dedi ki, "Becer onu, Roxie. Bu gece onu iyi becer. Ona o güzel kısından asla unutamayacağı bir parça ver. Üzerine çık, bu işte iyisin. Ağzını hatırlıyorum, çok tatlıydı."

Yutkundum ve Hank'e baktım. Yüzü taş gibiydi, vücudu tamamen hareketsizdi, öfke fiziksel bir şey gibi ondan yayılıyor ve havayı dolduruyordu.

O zaman Hank'in beni dinlediğini fark ettim. Nasıl dinlediğini bilmiyordum ama dinliyordu.

Aman Tanrım.

"Billy, yapmalısın-"

Billy sözümü kesti, "Çünkü yarın benimle olacaksın. Yarın, senin tatlı ağzının nerede olduğunu merak ederek yatağında yatıyor olacak. Ve sen ve ben... Sana onu unutturacağım, Roxie. Biz gitmiş olacağız ve sen unutacaksın ve sadece sen ve ben olacağız."

"Seninle asla gitmeyeceğim," dedim ama bunu hiçbir şey için söylemedim.

Bağlantıyı kesmiş.

Telefonumu kapattım, komodinin üzerine attım ve Hank'e baktım.

Hank bana bakıyordu ama telefonla konuşuyordu. "Onu yakaladın mı?" Durakladı. "Evet. Beni haberdar et." Telefonunu kapattı, kendi telefonunu da komodinin üzerine fırlattı ve "Colorado Springs'te" dedi.

Odanın karşısında Hank ve ailemin karşısında durdum, titriyordum ve Hank'i izliyordum, ne yaptığını merak ediyordum.

Düşünüyordum. Acaba şimdi, duyduklarından sonra, gitmeme izin vermekle kalmayıp gitmemi isteyecek miydi?

"Colorado Springs mi?" Annem sordu. "Orada ne işi var?"

"Kaçıyor. Harper'ın adamlarının peşinde olduğunu biliyor ve hiçbir yerde uzun süre kalmayacak," dedi Hank anneme ve sonra bana baktı. "Vance C Springs'te, onu oraya kadar takip ettim. Onu yeterince uzun süre hatta tuttum, yerini tespit ettiler. Vance şimdi oraya gidiyor."

Başımı salladım.

"Yüce İsa'ya şükürler olsun," dedi annem.

"Aferin kızıma, Roxie," dedi babam.

Annemle babamı görmezden geldim.

"Dinliyor muydun?" Hank'e sordum.

"Evet. Öğleden sonraki aramayı öğrendiğimde Lee'ye söyledim ve çocuklar telefonunu izliyorlardı. Hoparlörü açmışlar. Sen iyi misin?" Hank bana sordu.

"Hayır," dedim.

Hayır, hayır, gerçekten hayır. Duymuştu ve bana gelmiyordu. Üzerimde gecelikten başka bir şey olmadan, korkmuş ve titreyerek odanın karşısında duruyordum ve bana doğru hiçbir hareket yapmadı.

Bunun olacağını biliyordum. Bana yakın olmak bile istemedi.

Hank kızgın görünüyordu. O kadar kızgın görünüyordu ki cinayet işlemeye hazır gibiydi. Kontrolünü kaybetmemek için her türlü çabayı harcıyor gibiydi. Eğer kendini bırakıp odayı dağıtmaya başlasaydı hiç şaşırmazdım.

"Sen iyi misin?" Hank'e sordum. Bir süre cevap vermedi.

Sonra konuştu.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim." Sesi o kadar alçaktı ki, bir kenar onu kesip geçti.

Sözleri karşısında başım döndü ve irkildim. Bu sözleri daha önce birçok kez duymuştum ama Hank'in söyleme şekli ona inanmamı sağladı.

"Viski-"

"Buraya gel," diye emretti.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Buraya gel," diye tekrarladı.

Ona baktım. Sonra yatağın etrafından dolaştım ve ona doğru yürüdüm.

Bir kol mesafesine geldiğim anda beni vücuduna çekti ve kolları beni o kadar sıkı sardı ki günlerdir ilk kez kaburgalarım acıdı.

"Viski, kaburgalarım," diye nefes aldım. Kolları gevşemedi.

"Sana dokunmayacak," dedi Hank başımın tepesine doğru.

"Tamam... Hank...

kaburgalarım." "Sana

yaklaşmayacak."

Neler olduğunu fark ettim.

Kontrolü elinde tutmak için elinden geleni yapıyordu. O kadar ki, fiziksel olarak hareket edemez hale gelmişti.

Farkına vardığımda onun içinde eridim, kollarım ona dolandı ve ben de sıkıca tutundum.

Kollarında geriye yaslandım ve ona baktım. "Whisky, her şey yoluna girecek."

Hiçbir şey söylemedi ama beni bir parça bıraktı. Vücudundaki gerginlik azalmaya başladı ve orada öylece asılı kaldık.

"Welp! Bakıyorum da her şey kontrolün altında oğlum. Sabah görüşürüz," dedi babam arkamdan.

"Gecelik gecesi," dedi

annem. Kapı kapandı.

Hank ve ben sadece dayandık.

Shamus oturdu ve bacaklarımıza yaslandı.

"Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedim sessizce.

"Lee benden farklı kurallara göre oynuyor," diye cevap verdi Hank ve konunun aniden değişmesiyle kafam karıştı.

Arkama yaslandım ve ona tekrar baktım.

"Evet?" "Bu kurallara göre oynayan adamları

işe alıyor."

Başımı salladım, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama olayların yeterince hassas olduğuna karar verdim. Sadece devam etmeliydim.

"Para için çalışıyorlar. Çizgileri bulanık. Çoğunlukla doğru olanı yapıyorlar, ama bazen de para aldıkları şeyi yapıyorlar ve soru sormuyorlar."

Elimi yüzünün yan tarafına koydum ve çenesine kadar indirdim.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Bazen adalet dağıtırlar. Onları benimkiyle aynı değil. Bazen Eddie ve ben onların oyununu oynarız. Bazen ihtiyacımız olanı elde etmek için onları kullanırız."

Bu kadar yakışıklı olmasının iyi olduğunu düşündüm, çünkü felsefe yapmaya başladığında hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bir süre önce bir adam Indy'ye vurdu," dedi Hank bana. "Lee onu fena benzetmiş. Bunu bilerek, metodik olarak yaptı, bir mesaj bıraktı. Bir adam Indy'ye dokunmadan önce iki kez düşünecek."

Lanet olsun.

Bununla nereye varmak istediğini anlamaya başlamıştım. Bedenimi onunkine bastırdım. "Viski."

"Bu çocuklar insanları zarar vermek için nezarethaneye götürmüyorlar. Onları sorguya çekiyorlar, evet, ama bildiğim kadarıyla hiç kimse orada tutulmadı ve kasıtlı olarak zarar görmedi."

"Belki de uzanmalıyız," diye önerdim.

Hank beni görmezden geldi.

"Vance seni bulduğunda çok sinirlenmişti. Vance parçalanmış bir aileden geliyor. Şiddet dolu bir aileden. Babası, Vance'in annesini dövdüğü sırada Vance'in onunla arasına girdiği ilk seferden sonra onu dışarı çıkardı. Vance on yaşındaydı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, zihnim annesini korumaya çalışan ve bu yüzden evden kovulan on yaşındaki bir çocukla doluydu. O zaman ne yapmıştı? Vance on yaşında ve sokakta mıydı?

Aman Tanrım.

Düşünmeye bile değmezdi, en azından şimdi. Onu bir kenara ittim ve Hank'e odaklandım.

Sanki konuştuğumu duymamış gibiydi.

"Vance, Flynn ile gitmek istedi. Seni aradığı için fazla mesai yerine intikam. Bu bir emsal teşkil edecekti ama Vance'in düşündüğü gibi, bir kadın olarak sana adil bir dövüş fırsatı verilmemişti. Flynn de aynı muameleyi hak ediyordu. Tex çoğunluğa atladı. Lee bana bıraktı. Ben kabul etmedim. Görmezden gelmeye razıydım ama kabul etmedim. Tex onu kurtardığında Indy dizini kaybetmek üzereydi. Kaçırılmıştı ve konuşturmak için onu vuracaklardı. Lee kendini Tex'e karşı sorumlu hissetti ve Tex'in Flynn'e, sonra da Vance'e saldırmasına izin verdiler. Eddie ve ben bunun olmayacağını umarak Lee'den önce Flynn'i bulmak için oyunu hızlandırdık."

Sözünü kesmeyi bırakmış ve onu rahat bırakmıştım.

"Atışımı yapıyorum," dedi ve kalbimin sıkıştığını

hissettim. O zaman kesinlikle araya girdim.

"Bunu yapamazsın Hank. Sen iyisin. Çizgilerin bulanık değil."

"Sana sormuyorum, Sunshine. Sana söylüyorum, atışımı yapıyorum."

Vay anasını.

"Bunu benim için yapamazsın," diye itiraz ettim.

"Yapabilirim. Sonunda anladım Lee. Sana dokunmayı düşünenler, seninle bu şekilde konuşmayı düşünenler, bir kez daha düşünmeleri gerektiğini bilmelerini istiyorum."

"Hank, biri öğrenirse rozetini kaybedebilirsin." "O zaman Lee ile çalışırım."

"Hank!"

"Sana sadece anlaman için söylüyorum. İzin istemiyorum ve tartışma aramıyorum."

Kutsal inek, inek, inek.

"Peki, bunu tartışacağız çünkü buna izin vermeyeceğim!" Ayağımı yere vurarak tersledim. "Daha önce polis olmaktan başka bir şey olmak istemediğini söylemiştin. Şimdi de benim için bunu tehlikeye atacağını söylüyorsun. Ve sen benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzü değişti. Öfkenin durgunluğu gitti, başka bir şey geldi üzerine, çok daha fazla olduğum bir şey

aşına.

Beni yatağa doğru geri geri yürütmeye

başladı. "Yani, kalıyor musun?" diye sordu.

Başımı temizler gibi salladım. "Affedersiniz?" "Denver.

Kalıyor musun?"

Gözlerim kısıldı. "Konuyu değiştirmeye çalışmayı aklından bile geçirme, Hank Nightingale."

Bacaklarım yatağa çarptı ve yere düştüm. O da üstüme çıktı.

"Denver'a mı taşınyorsun?" Hank sabırla sordu.

Ben cevap veremedenden dudakları boynuma gitti.

"Maço bir intikam fikri yüzünden kariyerini t e h l i k e y e atmından bahsediyorduk," diye hatırlattım ona.

"Bunu konuşmayı bitirdik. Şimdi senin Denver'a taşınmanı konuşuyoruz."

Dili kulağımın arkasına dokundu.

Vücudum titredi.

Başımı ve boynumu ondan uzaklaştırdım. "Hank, bana b a k . Konuşmamızı bitirmeliyiz-"

Başını çevirdi ve beni öptü.

Ne hakkında konuşmamız gerektiğini unuttum.

Kısa bir süre sonra kot pantolonunu üzerinden çıkardım ve ağzıma almayı başardım (bir süreliğine - söylemeliyim ki Hank kontrolü seviyordu, şikayet ettiğimden değil). Elinde

"Denver'a mı taşınyorsun?" diye usulca sorduğunda eli bacaklarımın arasındaydı ve dudakları dudaklarıma değiyordu.

Sonra parmağı içeri kayd ve başparmağı bir girdap yaptı. Boynum kemerli.

"Evet," diye nefes aldım.

Ona baktığımda bana sırtıyordu. Siktiğimin Hank'i.

YİRMİ DÖRT

BUTTERMILK

H Ank'ın telefonu çaldı.
Gözlerimi açtığımda karanlıktı.

Hank sırt üstü yatıyordu. Ben onun yanına bastırılmışım, başım omzunda, kalçam onunkinin üzerine atılmıştı. Bacağımın yarısı onunkinin arasına düşmüştü ve elim göğsünde duruyordu.

Shamus sırtını bana dayamıştı.

Derin bir uykudaydım, bedenim rahattı ama telefonun sesiyle anında gerildi.

Hank kapıyı tutup tek eliyle açtı, beni rahatsız etmedi ama belime doladığı kolu sıkılaştı.

"Evet?" dedi telefona. Dinledi.

Ben bekledim.

"Bana şaka yaptığını söyle," diye hırladı, sesi öfkeyle titriyordu.

Kahretsin.

Billy kaçmıştı.

Boynumu bktm ve alnımı omzuna bastırdım. Kolumu beline doladım ve sıkıca tuttum.

Hank, "Bulun onu," diye ısırđı ve telefonu kapattı.

"Viski," diye fısıldadım ve sesimde bir korku titremesi olduğunu ben bile duyabiliyordum.

"Onu yakalayacak," diye cevap verdi Hank. "Vance iyi mi?" diye sordum.

"Oraya vardığında Flynn gitmişti. İzler çok sıcak. Vance ilgileniyor. Roxie, onu yakalayacak." Yutkundum.

Telefonu komodinin üzerine fırlattı ve iki koluyla bana sarıldı.

"Sakin ol, tatlım. Sana zarar vermeyecek," diye mırıldandı Hank.

Başımı salladım ve vücudumdaki gerginliği atmaya çalıştım. Bunu yapabildim çünkü Hank'in sırtımı okşayan eli bana yardım ediyordu.

Bir süre sonra uyuyakalmışım.

"AYRANI YOK."

Gözlerim yavaşça açıldı ve şafağın ilk ışıklarında Hank'in boğazını görebiliyordum.

nl arkalıydık, kalçam onun kalçasının üzerine atılmıştı, kollarından biri hafifçe belime dayanıyordu ve benimki de onunkinin aynısını yapıyordu.

"Tabii ki ayranı yok. Kimin ayranı var ki?"

Göz kırptım.

Annem ve babam mutfaktaydı ve sanki yatak odasındaymışlar gibi konuştuklarını duyabiliyordum.

Hank'in evinin duvarları ince değildi. Sadece annemle babam yüksek sesle konuşurlardı.

"Eğer ayranı yoksa, nasıl ayranlı krep yapacağım?" Annem sordu. "Yüce İsa!" diye bağırdı. "Unu da yok!" Bunu sanki bir suçmuş gibi söyledi.

"Tabii ki unu yok! Fırıncılık yapan bir adama benziyor mu?" Babam yüksek(er) bir sesle söyledi.

Çenesini aşağı doğru eğdiği sırada Hank'in boğazına baktım. Gözleri açıktı.

Lanet olsun.

Uyanıktı.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Hayır, yemek pişiren bir adama benzemiyor ama Roxie buradaydı ve yemek pişiriyordu," diye karşılık verdi annem.

"Evet, sanki Roxie o kaltak onun peşindeyken kurabiye yapıyormuş gibi. Tanrım, Trish."

Dolapların çarpma seslerini duydum.

"Bu evde hiçbir şey yok. Yumurta. Ekmek. Süt. Bir sürü kahve ve bira. Anlamıyorum. O bir

Sağlıklı bir çocuk. Sanki kahve ve birayla besleniyor. Bu olamaz. Ne yapacağım ben?"

Aman Tanrım.

Annem Hank'e "sağlıklı bir çocuk" dedi.

Hank'in sıcak, katı bedenine daha da yaklaştım, utancım beni ele geçirdi.

Hank'in kolu gerildi.

Babam sanki bu cevap çok açılmış gibi, "Kahve yapsana," diye cevap verdi.

"Benimle bu tonda konuşma Herbert Logan," diye tersledi annem.

"Bana hangi tonda konuşacağımı söyleme, kadın," diye karşılık verdi babam.

Annem babamın cevabını duymazdan geldi. "Git biraz ayran getir. Ve domuz pastırması. Ve akça ağaç şurubu." Bir dolabın çarptığını duydum. "Hayır, bekle, biraz şurup buldum," dedi annem.

"Nereye gidip ayran alacaksın?" Babam sordu, sesi artık kuşkuluydu.

Annem, babam sönük bir ampulmüş gibi, "Bakkal," diye cevap verdi.

"Lütfen, Tanrım, kapa çeneni," diye fısıldadım Hank'in boynuna doğru.

Hank beni sırtüstü yatırdı ve benimle birlikte geldi, kısmen üstüme yerleşti ve kısmen de bir dirseğinin üzerine çıktı. Gözlerimi açtığımda onun tembel ve eğlenmiş olduğunu ve dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Ne marketi? Denver'dayız. Bakkalın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi babam.

"Etrafı gezin. Denver büyük bir şehir. Yüzlerce bakkal olmalı. Eninde sonunda bir tanesine rastlarsın," diye cevap verdi annem.

Derin bir nefes aldım ve dudağımı ısırdım.

Hank'in gözleri gülüyordu ve vücudu titremeye başlamıştı. Ona kaşlarımı çattım ve dudakları bir sırtışa dönüştü.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye kestirip attı babam. "Ayran almak için arabaya binip hayatımda hiç gitmediğim bir şehirde dolaşmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi annem, sanki bu son derece normal bir istekmiş gibi.

"Boş ver onu. Donut satan lanet olası bir yer bulacağım," dedi babam ona ve sanki babam gitmeye hazırlanıyormuş gibi diğerk odada bir hareket duydum.

"Sakın donut almaya kalkma!" Annem çığlık attı. "Hank bir polis. Zekice bir yorum yaptığını düşünecek."

Hank'in alnı benimkine düştü ve vücudu daha sert titremeye başladı.

"Bu hiç komik değıl," diye fısıldadım.

"Yanılıyorsun," diye cevap verdi sessizce, sesi gülmekten titriyordu.

"Polislerden başka insanlar da çörek yer, biliyorsun." Babamın cevap verdiğini duyduk. "Ben polis değılim ve çörek yerim."

"Ayranlı krep Roxie'nin en sevdiği kahvaltı. Roxie'nin en sevdiği kahvaltıyı yapmak istiyorum," dedi annem.

"Alacağımı alırım," diye cevap verdi babam, belli ki artık bunu tartışacak havada değildi.

"Sen bunu yap. Ben gidip köpeği getireyim. Muhtemelen dışarı çıkmak isteyecektir ve Hank ile Roxie'nin uyumaya ihtiyacı var. Zor bir gece geçirdiler."

Hem Hank hem de benim vücudum gerildi.

"O lanet odaya yaklaşma Trish," diye uyardı babam.

"Sadece köpeği alıyorum. Bakmayacağım," diye karşılık verdi annem. Hank alnını benimkinden kaldırdı.

Hank bana, "Lütfen bana annenin buraya gelmeyeceğini söyle," dedi.

"Trish! Buraya gel!"

"Herb, sakın ol."

Annemin sesi daha yakındı. Çok daha yakın. Annem geliyordu.

"Seni duyabiliyoruz!" Onu oyalama umuduyla bağırdım. Sessizlik.

Hank de ben de çıplaktık ve çarşaf belimize dolanmıştı. Annem kapıyı açtığında çarşafı göğsüme kadar çekti.

Aman Tanrım.

Hank'in başı omzunun üzerinden bakmak için döndü. Bunun dışında hareket etmedi, muhtemelen vücuduyla beni daha fazla korumaya çalışıyordu. Ellerimi pazularına koydum, yukarı kaldırdım ve omzunun üzerinden baktım.

Annem kapının girişinde bornozuyla duruyordu, eliyle gözlerini kapatmıştı.

"Günaydın çocuklar. Bana aldırmayın. Buraya gel Shamus, hadi oğlum." Elini gözlerinin üzerinde tutarak öpücük sesleri çıkardı.

Shamus ayağa fırladı, yataktan atladı ve kuyruğunu sallayarak odadan koşarak çıktı.

Annemin yanında sallanırken, "Uyumaya devam et. Krep yapıyorum ama Herb'ün ayran bulması gerekiyor, bu yüzden biraz zaman alacak. Biraz kestirmek için vaktin var."

Konuştğu süre boyunca elini gözlerinin üzerinde tuttu.

"Evet, duyduk," dedim ona. "Anne?"

"Evet, tatlım?" Başını biraz kaldırdı, eli hâlâ gözlerinin üzerindeydi.

"Git başımdan."

"Tamam, tamam. Gidiyorum." Kapıyı kapattı.

Hareket sesleri, anahtar şingırtıları, kapı çarpmaları duyduk. Bütün bu süre boyunca sırtüstü yattım ve Hank'i izledim. Gözleri köprücük kemiğimin yakınlarına bakıyor, başı hafifçe eğilmiş, ağzında bir gülümseme oynasırken beni dinliyordu.

Gürültü kesilince ona "Özür dilerim" dedim.

Başını eğdi, burnunu benimkine sürttü ve karnım eridi.

"Annemle babam biraz çatlaktır," diye devam ettim.

Gözlerimin içine baktı. "Günüşiğı, öncelikle Tex senin amcan. Ve alınma ama bunu bir iltifat olarak söylüyorum ama sen normalden çok farklısın. Hazırlıklı olmadığımdan değil."

"Onlar iyi insanlar," diye açıkladım çaresizce.

İşleri yoluna koymuştuk. Bizim için büyük bir risk almıştım. Denver'a taşınmaya bile söz vermişim. Bir günden az bir sürede her şeyin altüst olmasını istemedim. Az önce duyduklarını gelecekteki hayatının bir göstergesi olarak kabul edip benden, annemden ve babamdan çok uzaklara, bir sonraki eyalete kaçmayacağını umuyordum.

Elini kaldırdı ve bir parmağını saç çizgimden aşağıya indirdi. Parmağını izledi, sonra eli boynuma dolandı ve gözleri benimkilere geldi.

"Bunu biliyorum," dedi.

Belli ki gelecekteki çılgın hayatından korkmuyordu. Ya da belki de sadece kabullenmişti.

İkisi de işime yaradı.

Ayağa kalktım ve dudaklarımı onunkilere dokundurduktan sonra tekrar yastıkların üzerine yerleştim.

Bunu yaptıktan sonra gözlerindeki neşenin kaybolduğunu fark ettim. Tembellik hala oradaydı, ama aynı zamanda

Yoğunluk.

"Annenin babanla birlikte ayran bulmaya gittiğine dair bir umut var mı?" diye sordu, gözleri ağzımdaydı.

Ne sorduğunu biliyordum ve erimiş karnım komik ama hoş bir dönüş yaptı.

"Üzerinde bornozu vardı," diye belirttim.

Dudakları dudaklarıma geldi. "Evet," dedi dudaklarıma karşı ve pişmanlığını duyabiliyordum.

Dudaklarına karşı gülümsedim ve gözlerinin durgunlaşmasını yakından izledim.

"Çocuklar!" Annem evin içinde bir yerden bağırdı.

Hank biraz geri çekildi, başını salladı ve gülümsedi. Çok uzun zamandır kendisine çocuk denmediğine bahse girerim.

"Öyle mi?" Ben de bağırdım.

"Shamus'u yürüyüşe çıkarıyorum. Kapının yanındaki kancadan anahtarı aldım ve sizi içeri kilitliyorum. Siz ikiniz dinlenin." Sonra kapının açılıp kapandığını duyduk ve o gitmişti.

Hank tereddüt etmedi. Kollarını bana doladı, beni yana doğru yuvarladı ve yüzü boynuma gitti.

"Dinlenmeyeceğimiz" açıktı.

"Sence ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Çok değil," diye dürüstçe cevap verdim. Annem egzersiz yapmayı pek sevmezdi.

Hank'in dudakları çenemden ağzıma kadar geldi.

"Hızlı olacağız," diye mırıldandı orada.

"Hayır, Hank, kalkmam gerek. Annem dönecek-"

Elimi avucunun içine aldı ve **a r a m ı z a** çekerek parmaklarımı ona doladı.

Taş gibiydi.

Karnımdaki bükülme bir dalmaya dönüştü ve bacaklarımın arasında bir spazm hissettim.

"Hızlı olacağız," dedim.

Sırıttı ve sonra beni öptü.

Yemek masasının etrafında oturuyorduk. Geceliğimi giymiştim ve Hank'in ekoseli, flanel bornozu üzerime sımsıkı sarılmıştı. Milyonlarca kez yıkanmış gibiydi ve kocaman, yumuşak ve rahattı. Onun gibi kokuyordu ve giydiğim anda asla çıkarmak istemediğime karar verdim.

Babam dikkatle çörek yiyor, anneme ters ters bakıyor ve ayrıranlı kreplerinden kaçınıyordu.

Ayrıranı bulmuştu ve bunun sadece anneme genellikle boyun eğdiği için (çünkü onu seviyordu) değil, aynı zamanda benim en sevdiğim kahvaltı olduğunu bildiği için (ve o da beni seviyordu) olduğundan şüpheleniyordum.

Yine de çörek onun tamamen teslim olmama yoluydu.

Annem önüme, tereyağı ve şuruba bulanmış, hafif ve kabarık iki krep koydu.

Yanında da iki dilim pastırma.

Elinde bir tabakla masanın etrafında döndü ve Hank'in önüne koydu.

"Al bakalım, Hank. Doyasıya ye," diyerek omzunu sıvazladı ve babasının bakışlarına karşılık verdi.

Hank'in tabağına baktım. Üzerinde beş krep ve yarım düzine pastırmadan oluşan kocaman bir yığın vardı.

Hank bir süre şaşkınlığını gizleyemeden ona baktı, sonra gözleri benimkilere kaydı.

Dişlerimi sıktım.

"Anne!" T e r s l e d i m . "Chicago Bears' ın tüm hücum hattı o kadar yemeğı yiyemez."

Babam Hank'in tabağına baktı, sonra gözleri anneme gitti.

"Tanrım, Trish. Çocuğı yemek komasına sokacaksın. O bir polis, tetikte olması gerekiyor."

Babama baktım. "Siz ikiniz Hank'e çocuk demeyi keser misiniz? Tanrı aşkına, o yetişkin bir adam."

"O senin kardeşin yaşında, Roxanne Giselle, bu yüzden benim için bir çocuk," diye karşılık verdi babam baba sesiyle.

Vazgeçtim ve Hank'e baktım.

"Hepsini yemek zorunda değilsin," dedim ona.

Annem kendi tabağıyla oturdu ve Hank'e annelik tasladı. "Evet, öyle. Gücünü yüksek tutmalısın."

I kaşlarını çattı at Annem. "O değil iyileşiyor zatürreden. İnan bana, yardıma ihtiyacı yok.

gücünü artırır."

Babam bir kahkaha patlattı.

Hank sandalyesine geri oturdu ve bana sırtıttı.

"Dudak bükme," dedi annem bana ve sonra Hank'e döndü. "O her zaman geveze olmuştur. Ağlayarak geldi ve hiç susmadı. Hayatımın otuz bir yılını onun dudakları yüzünden saçımı başımı yolarak geçirdim."

"Anne gibi, kız gibi," diye mırıldandı babam çöreğinin içine.

"Bu da ne demek oluyor?" Annem babama ters ters baktı.

"Hiçbir şey." Babam hâlâ mırıldanıyordu ama gözleri Hank'e kaydı ve onları yuvarladı.

"Gözlerini Hank'e çevirme, Herb. Bizim hakkımızda ne düşünecek?" Annem kırptı.

Bu iyi bir soru diye düşündüm.

Babam anneme, "Çocuğun neye bulaştığını erkenden öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi ve Hank'e baktı. "Tavsiyemi dinle evlat. Kaç. Tepelere doğru kaç."

Annemin gözleri yuvalarından fırladı ve çatalı tabağına çarptı. "Sakın ona tepelere kaçmasını söyleme! Yüce İsa!" diye seslendi tavana ve sonra Hank'e baktı. "Roxie'nin kendine iyi bir adam, düzgün bir adam bulması için uzun zamandır bekliyorduk. Tanrı'ya şükürler olsun ki burada oturuyorsun. O iyi bir kız, Roxie. O küçük bir

Vahşı, ama evcilleştiremeyeceğin bir şey değil, bundan eminim," dedi annem otoriteyle.

Hank muhtemelen yüksek sesle gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Hank'in dudaklarını bastırdığını fark ettim ama belli belirsiz bir şekilde çünkü gözlerimin yuvalarından fırlama sırası bendeydi.

"Hank'in beni evcilleştirmesine ihtiyacım yok! Kimsenin beni evcilleştirmesine ihtiyacım yok. Ben vahşi değilim!" Annemi tersledim.

Babam bir kahkaha attı.

"Vahşi değil misin? Kızım, sen çok fazlasın," dedi bana ve sonra Hank'e döndü. "Küçük bir kasabada bulunacak fazla sorun olmadığını sanırsın. Muhtemelen yoktu, ama Roxie bulacak ne kadar bela varsa buldu, bulamadığını da kendi yarattı."

"Baba!"

Babam beni görmezden geldi.

"Notları iyiydi, zamanının çoğunu bira içerek, eğlenerek, drag yarışı yaparak ve tuvalet kağıdı kullanarak geçirdiği düşünülürse bu tam bir mucizeydi." Babam bana baktı. "Polisler seni bulduğunda gece yarısı o golf sahasında ne yaptığını bilmek bile istemiyorum."

Dirseğimi masaya koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Böyle bir şey olmayacak," dedim kreplerime.

"Sana amigo takımına katılmanı söylemiştim ama beni dinledin mi? Hayır," diye söze girdi annem ve on yıldan uzun bir süre önce liseden mezun olmuş olmama rağmen hayatımdan hiç çıkmayan o meşhur Amigo Takımı Dersi'ne girdiğini anladım.

Tekrar kafamı kaldırdığımda annem hararetle kreplerine yumuluyordu.

"Ponpon kızlar iyi kızlardı, sokağa çıkma yasağını bir kez bile ihlal etmediler. Biliyorum çünkü anneleriyle arkadaşım. Düzenli erkek arkadaşları vardı. Şirin, tiki kıyafetler giyerlerdi. Roxie değil. Hayır. Sokağa çıkma yasağı mı? Neymiş o? Her hafta sonu alışveriş merkezine gitmek. Onun dolabında benimkinden daha çok kıyafet vardı! Hep mini eteklerle dolaşırdı. Evden her çıkışında babasına neredeyse kalp krizi geçirtiyordu." Babamla bana baktı, çatalı yarım direğe kadar kaldırmış ikimize de dik dik bakıyordu. "İkiniz o mini etekler yüzünden ne kavgalar ederdiniz. Ve, Tanrım! O üstler! Sütyen askılarınız görünsün diye omuzlarınızdan düşerdi. Yüce İsa. Komşular ne düşünmüştür kim bilir."

Hank'e baktım, ya tepelere doğru kaçacağından ya da hepimize defolup gitmemizi söyleyeceğinden emindim.

Onun yerine gözleri benim üzerimdeydi. Tembel ve tatlıydılar ve sonra bana göz kırptı.

İçime bir şeyin yerleştiğini hissettim ve yerleştiği yer ısındı.

Sonra yüzümün hareket ettiğini hissettim. Tam olarak gülümsemedim ama yüzümün yumuşadığını ve dudaklarımın yukarı kalktığını biliyordum ve eğer ailem orada olmasaydı ve aramızda masa olmasaydı onun üzerine atlayıp kıyafetlerini yırtabilirdim.

"Yüce İsa," diye fısıldadı annem ve o an kayboldu.

Ona baktım, Hank ve benim aramda duruyordu, yüzü de yumuşaktı ama gözleri parlak ve mutluydu.

Gözlerim babama kaydı, çöreğinin son ısırığına gülümsüyordu.

"Hank'e çocuk suçlu geçmişimi anlatmayı bitirdik mi?" Ben sordum.

"Evet," diye yanıtladı babam. Çöreklerini bitirmişti ve peçetesiyle dudaklarındaki pudra şekerini siliyordu.

"Sen çocuk suçlu değildin. Sadece... neşeliydin," dedi annem. "Yine de..." diye mırıldandı kreplerine, "keşke bu ruhu futbol takımını desteklemek için kullansaydın."

Ağır ve kocaman bir iç geçirdim ve kreplerimi çatalladım.

"Lanet olsun TEX, bu harika!" Babam çok yüksek sesle bağırdı, karamela lattesinin köpüğü üst dudağını kaplamıştı.

Annem sahnede, "Herb, sesini alçalt," diye fısıldadı.

Fortnum'daydık. Kitap reyonunda oturuyordum ve Hank, Lee, Mace ve Mace'in de dahil olduğu Hot Pack'i fark ettim.

Kanepelerin etrafında duran Luke, babam bağırdığında annemlere bakmak için dönmüştü.

Kitap tezgâhının arkasında duran Indy'ye ve önünde duran Daisy'ye baktım. İkisi de annem ve babama sırtıyordu.

"Dün gece Hank'ten beni vurmasını istedim ama yapmadı," dedim.

"Oh, şekerim, sakın ol. Çok tatlılar," dedi Daisy.

"Buna ne diyorsunuz? Lah-tay?" Süslü kahve içeceklerinden hoşlanmayan babam yine yüksek sesle sordu ve dikkatimizi tekrar ona çekti.

Dudağındaki köpüğü hâlâ silmemişti.

Tex Amca tezgâhın önünde duran iki müşteriden birine kahve uzatırken, "Lanet olsun Herb, büyük şehre daha sık gitmelisin," dedi.

"Siktir et onu." Babam, annemin kendi ağzını işaret ederek ona bir ipucu verdiğini fark edince elinin tersiyle ağzını yokladı. Sonra konuşmaya devam etti. "Büyük şehirlerde ihtiyacım olan hiçbir şey yok. Her neyse, Miriam'ın Kafesi'nde şu göz İtalyan kahvelerinden yapmaya başladıklarını duydum." Babam Indy, Daisy ve bana baktı. "Orada dondurulmuş muhallebi de var. Bu muhallebi işi caddenin hemen karşısındaki Dairy Palace'dakileri kızdırdı. Dünyada dondurulmuş muhallebiden daha iyi kurabiye yoktur. Kurabiye kırıntılarını iki katına çıkarsalar bile umurumda değil, ki bunu yapmaya başladılar."

"Dairy Palace kurabiye kırıntılarını ikiye mi katladı?" Babamın davranışından utandığımı unutarak sordum.

Kurabiye parçalı shake'lere bayılırdım.

"Aynen öyle, Roxie," dedi babam bana. "Eve gelmelisin. Kurabiye parçalarını sevdiğini biliyorum ama Miriam'ın dondurulmuş muhallebili kaplumbağa sundae'lerine bayılacaksın. Yemin ederim, annenin ilk tadına baktığında yuvarlanıp öleceğini düşünmüştüm." Babam Hank'e baktı. "Roxie dondurmayı seviyor," diye Hank'e bilgi verdi, sanki bu benimle gelecekteki mutluluğun anahtarıymış gibi.

"Bunu unutmayacağım," dedi Hank.

Gözleri bana geldi ve gülmemek için kendini zor tutan bakışını fark ettim çünkü bu artık çok tanıdıktı.

Aslında Hot Pack'in hepsi bana bakıyordu ve hepsi sırtıyordu. Luke hariç, o botlarına bakıyordu ama yarı gülümsemesinin yerinde olduğunu söyleyebilirdim.

Sırtışlarını tüylerimin diken diken olması şeklinde hissettim ve tüm odaya "Dondurma hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" dedim.

Tam o sırada Luke'un başı yukarı kalktı ve gözleri bana kaydı.

"Dondurma hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi. Lanet olsun.

Kapının üstündeki zil çaldı.

"Seninle konuşmuyorum!" İkisi de içeri girerken Jet, Eddie'ye ters ters baktı.

Önce endişelendim ama sonra Eddie'nin dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Şimdi ne olacak, Loopy Loo?" Tex gürledi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye yanıtladı Jet, kitap tezgâhına doğru yürüdü ve çantasını çekmeceye sıkıştırdı.

"Neler oluyor?" Indy sordu.

Jet, Jet'in sırtına yönelttiği zihinsel lazer ışınlarından hiç etkilenmeyen Eddie'ye ters ters baktı. Son müşteri de uzaklaşırken espresso tezgâhına doğru yürüdü.

"Her şey. Lottie o kadar popüler ki Smithie bilet satmak zorunda. Ona zam yaptı bile. Bir ev buldu, teklif verdi ve kabul edildi. Annem Trixie'nin yanına taşınıyor ve daire çoktan başkasına kiralandı. Ben Lottie'nin yanına taşınmak istiyorum ama Lottie izin vermiyor çünkü Eddie'yle konuşmuşlar."

Daisy ve Indy bilerek başlarını salladılar. "Ne?" diye sordum.

Ben sordum.

"Eddie sohbetleriyle ünlü sayılır," diye yanıtladı Indy.

"Hank'in seninle sohbet etmesine izin verme," diye uyardı Jet. "Sohbet etmek kötüdür. Sohbet ettikten sonra normalde asla kabul etmeyeceğin şeyleri kabul etmiş olursun. Ve hiçbir koşulda yatakta sohbet etme. Sonunda

Bu sohbetler sırasında herhangi bir şeyi kabul etmek." Jet'in uyarısı korkunç bir hal aldı.

Işık doğdu.

"Sanırım Hank onlara 'sohbet' diyor," dedim ona.

Gözleri büyüdü ve yavaşça başını sallayarak "Unh-hunh" dedi.

Daisy, "Yani demek istiyorsun ki şekerim, artık resmen Eddie'nin yanına taşındın," dedi.

Jet, "Evet, az önce tarihteki en hızlı hareket eden ilişki rekorunu kırdık," diye cevap verdi.

Indy ve Daisy gülümsediler.

"Hayır, sanırım bunu ben alabilirim,"

dedim. Jet, Daisy ve Indy bana baktılar.

"Denver'a taşınyorum," diye duyurdum.

Daisy hiç tereddüt etmeden bir kolunu havaya kaldırarak havayı yumrukladı.

"Yee-ha!" diye bağırdı.

Jet ve Indy beşlik çaktı.

Diğer herkes bize baktı.

"Roxie Denver'a taşınyor!" Indy odanın öbür ucundan Lee'ye bağırdı.

Lee'nin gözleri kırıştı ve Hank'e kaydı.

Hank topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona gözlerimi devirdim ve işim bittiğinde

benim göz devirmemle dudaklarının uçları yukarı kalktı.

"Denver'a mı taşınyorsun?" Annem bana bakarak sordu.

Hay aksi.

Henüz annemle babama

söylememiştim. "Evet," dedim.

Annemin yüzü dondu, sonra gözlerini kırptırdı.

"Denver'a taşınamazsın," diye itiraz etti. "Noel'de ne yapacaksın? Şükran Günü'nde? Oh, Yüce İsa. Paskalya'da! Paskalya'da her zaman özel ballı jambonumuz olduğunu biliyorsun. Paskalya yumurtalarını da en iyi sen boyuyorsun. Mimi ve Gil senin gibi yumurta boyayamaz. Benim yumurtalarımı kim boyayacak?"

"Anne, ben otuz bir yaşımdayım. On beş yıldır yumurta boyamıyoruz," diye hatırlattım.

Beni görmezden geldi ve devam etti: "Peki burada hurma var mı? Hurmalı pudingi nasıl yapacaksın? Sana postayla gönderemem. Taze olması lazım yoksa tadı olmaz. Bunu biliyorsun."

"Anne, hurmalı pudingi ben yapmıyorum, sen yapıyorsun."

"Bunu da sana postalayamam," dedi ve sonra Hank'e döndü. "Noel'i alıyoruz!" dedi ona, sanki arabada av tüfeğini çağırıyormuş gibi.

"Trish, sakin ol," diye emretti babam.

"Sakinleşmeyeceğim. Küçük kızım ülkenin öbür ucuna taşınyor," diye karşılık verdi annem.

"Daha önce de taşınmıştı," diye belirtti babam.

"Evet, ama o Billy'yleydi. İşe yaramayacağını hepimiz biliyorduk. Burada Hank'ten bahsediyoruz. Ona bir baksana." Hank'i işaret etti. "Asla eve dönmeyecek. Asla."

"O aya gitmiyor, Trish," dedi babam.

"Öyle de olabilir." Annem bana döndü. "Kar fırtınasının yaklaştığına dair bir ipucu bile duyarsan, Roxanne Giselle, doğruca markete git ve tuvalet kağıdı al, beni duyuyor musun? Ve bir tencere acı biber ya da güveç yap. Sakın yakalanma. Açlıktan öldüğünü, evde yahnisiz kaldığını söyleyen bir telefon istemiyorum." Gözleri Daisy'ye kaydı. "Burada kar fırtınalarının çok kötü olduğunu duydum. İnsanlar ölüyormuş."

"Bunlar genellikle yaşlı insanlar, Bayan Logan," diye açıkladı Daisy. "Ve normalde donarak ölürlər."

Daisy yardım etmeye çalışıyordu ama söylediği yanlış bir şeydi.

Annemin gözleri büyüdü, sonra sırtı dikleşti ve espresso tezgahından çantasını kaptı. "Tamam. Battaniye almaya gidiyoruz. Hank'in fazladan bir battaniyesi varmış. Battaniyeye ihtiyacı var. Arka odadaki ateş için de odun. Battaniye ve odun alacağız. Hadi, Herb."

Babam daldı. "Kadın, ben lah-tay'imin tadını çıkarıyorum."

"Kızının donarak ölmesini mi istiyorsun?" Annem çığlık attı.

Babam başını salladı. Annem ona ters ters baktı.

Göz göze gelme yarışına girdiler.

Hot Pack'e baktım. "Kaçınızın silahı var?
Kimse yok mu? Biri beni vursun!"

Sonra Luke'un orada durduğunu ve birkaç ay önce karnından vurulduğunu düşününce söylediklerimin biraz duyarsızca olduğunu fark ettim.

"Um... üzgünüm, Luke," diye bitirdim, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Luke kollarını geniş göğsünde kavuşturup bana gülümsedi ama tek kelime etmedi, ben de bunu kötü niyetli olmadığının bir göstergesi olarak kabul etmeye karar verdim.

Hank Hot Pack'ten ayrıldı ve bana doğru yürüdü. Bacaklarımın arasına doğru yürüdü, bir kolunu belime doladı ve beni tezgahıtan çekerek tam karşımda durmasını sağladı. Bana bakmak için başını eğdi.

"Annen Noel'i kutlayabilir," dedi Hank sessizce.

"Teşekkür ederim!" Annem Hank'in arkasından bağırdı.

Başımı salladım. "Ne dediğinin farkında bile değilsin. Ona Noel hediye etme. Noel, Logan'ların evinde Çılgınlar Diyarı'dır ve sanırım şimdiye kadar bunun çok şey ifade ettiğini anlamışsındır!"

"Roxanne Giselle Logan, okul dışında masal anlatma. Baban genelde sarhoş olur ve hindiyi yakar. Noel'deyiz!" Annem tersledi.

"Ben sarhoş olmam! Ve hindiyi yakmam!" Babam bağırdı. "Çıtır çıtır. Herkes çıtır hindi sever."

"Kimse hindi ızgara yapmaz, Herb. Otuz derece sıcaklıkta Budweiser'ınla dışarıda dikilip sanki 4 Temmuz'daymışız gibi davranıyorsun."

"Roxie mesquite hindimi seviyor. Değil mi Roxie?" Babam aradı.

Gözlerimi kapattım ve açtığımda gördüğüm tek şey Hank'in yüzüydü.

"Fikrini değiştirdin mi?" Fısıldadım. Yavaşça başını salladı.

"Onlara zaman verin," diye bitirdim.

"Eee? Roxie? Mesquite hindimi beğendin, değil mi?" Babam sordu.

Alnımı bir saniyeliğine Hank'in göğsüne dayadım ve sonra kaldırdım.

"Evet, baba, hindini sevdim."

Bu doğruydı. Ben yedim. Harika bir hindiydi. En iyisiydi.

Kapının üstündeki zil çaldı ve Hank'in omzundan bakınca Ally, Malcolm ve Kitty Sue'nun içeri girdiğini gördüm.

Gözlerim irileşti, bedenim hareketsizleşti ve Hank'e baktım, o da kıpırdandı, bir kolunu boynuma doladı ve beni güven verici bir şekilde sıkıca kendi tarafına doğru tuttu.

"Onları aradın mı?" Hank'e sordum.

"Şey... o ben oluyorum," dedi Indy arkamdan.

Aman Tanrım.

"Roxie Denver'a taşınıyor," dedi Daisy Ally'ye.

Ally'nin gözleri parladı. "Çok doğru," dedi.

Malcolm'un bakışları üzerimde yoğunlaştı ve gözleri kırıştı. "Çok memnun oldum," diye gülümsedi Kitty Sue.

"Vay anasını," diye gürledi Tex.

Ona baktım ve sırtışı o kadar büyüktü ki yüzünü ikiye böldü.

Espresso tezgâhının arkasından çıkarken, "O kadar mutlu görünme," diye tersledim onu.

"Babanın burada olduğunu duydum," dedi Malcolm bana yaklaşıp yanağımdan öperken.

Gözlerimin çatıklığı geçti ve zayıf bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Tam burada," dedi Tex Amca, annemle babamı öne doğru iterek.

"Neler oluyor?" Annem sordu.

"Bunlar Hank'in ailesinin geri kalanı. Lee ile zaten tanışmıştınız. Bu kız kardeşi Ally, bu da annesi ve babası Kitty Sue ve Malcolm." Tex Amca tanıştırma işini yaptı.

"Yüce İsa!" Annem seslendi. "Tatlı, tatlı İsa. Seninle tanıştığıma çok sevindim."

Annem telaşla öne çıktı ve Kitty Sue'ya kocaman sarıldı. Şok olmuşum, Kitty Sue geri çekilmedi ve sadece sarılmayı kabul etmekle kalmadı, karşılığında anneme sıkıca sarıldı.

"Ben Herb. Bu da eşim Trish," dedi babam, neyse ki Malcolm'la tokalaşma yoluna gitti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye yanıtladı Malcolm.

Ellerini bıraktılar ve babam Malcolm'u içeri aldı.

"Senin çocuklar benim kıza göz kulak oluyorlar,"

dedi babası ona. Malcolm başını salladı. "Bu doğru."

Birkaç dakika boyunca babam ve Malcolm birbirlerine baktılar. Aralarında bir şey geçti, hissedebildiğim bir şey. Gözlerimin yaşardığını hissettim ve Hank'e daha da sokuldum. Ally'nin bakışları bana geldi ve göz kırptı. Ona gülümsedim ve gözyaşlarımın dindiğini hissettim.

"Yani sana bir bira borçluyum," dedi babam

sessizce. "Çok isterim," diye yanıtladı

Malcolm.

"Ben biliyorum. Hadi bir parti yapalım!" Ally duyurdu.

Ally'nin parti için fazla bir bahaneye ihtiyacı olmadığını fark etmeye başlamıştım.

"Benim partim bu gece," diye belirtti

Daisy. "Cuma gecesi yaparız," dedi Ally.

"Bana uyar," diye ekledi Indy.

"Ben de," dedi Jet.

"şu karamelli çikolatalı keklerden mi yapıyorsun?" Tex Amca Jet'e sordu.

"Ne karamelli çikolatalı keki?" Babam sordu.

Tex Amca babama döndü. "Loopy Loo'nun brownileri senin kaplumbağa muhallebili dondurmalarını her zaman yener."

"Bunlar büyük laflar, koca adam." Babam eldiveni indirdi.

"Buna inansan iyi olur," dedi Tex Amca.

"Tamamdır," diye yanıtladı babam.

"Kekleri yapsam iyi olacak," diye mırıldandı Jet.

Lee, Eddie ve Hot Pack'in geri kalanı gibi herkesin oraya sürüklendiğini fark ettim.

"Siz çocukların smokinleri var mı?"

Daisy sordu. Hepsinin gözleri ona döndü.

Daisy bile Hot Pack'in bakışları karşısında gözlerini kırptırdı.

"Tamam," diye kabul etti. "Hepinizi takım elbiseyle içeri alacağım." "Smokin mi?" Annem sordu.

"Bu gece benim evimde resmi bir parti var," diye duyurdu Daisy. "Herkes davetli."

Annemin nefesi kesildi, sonra o ölümsüz kadınsı sözleri söyledi: "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Sorun değil, Trish. Seni alışverişe götüreceğim," diye teklif etti Kitty Sue, gösterinin çoğunu kaçırmıştı ve neye bulaştığının farkında değildi. Muhtemelen onu uyarmalıydım ama zaman yoktu. Annem ilerliyordu.

"Herb, artık gitsek iyi olur. Sana bir takım elbise almamız gerek. Umarım bir gün terzilik yapan bir yer bulabiliriz," dedi Kitty Sue'ya ve kolunu Kitty Sue'nun koluna dolayarak onu kapıya doğru götürdü. "Kütük ve battaniye almak için bir yere gitmemiz gerekiyor. Ve büyük bir bakkal bulmalıyız. Belki bir Kmart ya da daha iyisi bir Target. Onlarda daha lüks şeyler var. Hank'in biraz stok yapması lazım."

"Kütükler mi?" Kitty Sue sordu.

"Roxie'nin sizin kar fırtınalarınızdan birinde donarak ölmesini istemiyorum," diye açıkladı annem.

Dışarı çıktıklarında kapının üzerindeki zil çaldı, babam lattisini taşıyarak onu takip ederken omzunun üzerinden gözlerini devirdi.

Onlar gittikten sonra Hank yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kıvırdı ve ben de yukarı baktım.

"İşe gitmem gerekiyor,"

dedi. Başımı salladım.

"Daisy'nin partisi ne zaman?" diye sordu.

"Saat yedi. Karnınız boş gelin, VIP'ler için mutfakta gizli bir büfe hazırlıyorum," diye cevap verdi Daisy uzaklaşmadan önce.

Daisy'nin uzaklaşmasını izlerken kollarımı Hank'e doladım.

"Rock Chicks seni sahiplendi. Artık sıkışıp kaldın," dedi bana bakarak.

"Komik, ben de senin hakkında bunu düşünüyordum. Sıkışmış olmak yani."

Burnunu benimkine sürttü, belli ki sıkışmış hissetmiyordu.

Başını başka yöne çevirdiğinde, "Annette'le konuşmam, ona neler olduğunu anlatmam ve müşterilerimi aramam gerekiyor. Hiçbirini kaybedeceğimi sanmıyorum. İşimi yapmak için Chicago'da olmama gerek yok. O ödülü aldıktan sonra Chicago dışında, Des Moines ve Cincinnati'de müşteriler edindim. İyi olacaktırlar. İhtiyacım olan-"

"Ödül mü?" Hank araya girdi.

Elimi aramızda salladım. "Yok bir şey, sadece bir tasarım ödülüydü."

Bana sırtıttı. Sırtışı kendimi komik, içimi ısıtan, harika bir şey yapmışım gibi hissetmeme neden oldu.

"Bana sırtıtmayı kes, Whisky. Önemli bir şey değildi." "Her ödül büyük bir olaydır."

"Bu değildi."

"Pardon, bu yüzden iki müşteriyi işe aldığınızı söylememiş miydiniz?"

"Şey, evet."

"O zaman büyük bir olaydı." "Viski-"

"Günüşığı, sessiz ol," dedi ve bana söyleneni yapmam için hafif bir öpücük verdi. "Seni ve aileni evimde göreceğim."

altı buçukta."

"Takım elbisen var mı?"

"Evet."

"Tamam."

Beni sıktı ve bırakmaya başladı ama ben tuttum.

"Billy hakkında bir şey duydun mu-" diye başladım.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve sözümü kesti, "Evet."

İçimi çektim. "Bir süre için onu unuttum."

Hank'in kolları sıkılaştı ve yüzü yaklaştı. "Tatlım, söz veriyorum, yakında o bir anı olacak."

Ona inandığım için başımı salladım.

Bedenim onunkine iyice yaklaştı. Hank'in başı yolun geri kalanında aşağı indi, bu sefer hafif bir öpücük için değil, daha derin bir öpücük için.

Başım döndüğünde beni bıraktı ve sonra gitti.

YİRMİ BEŞ

ANNE BOMBALANDI

I bakıyordu dışarı ve pencere . ve
siyah Explorer, günümü değerlendiriyor ve
geceme hazırlanıyorum.

Luke on dakika önce içeri girdiğinde Fortnum's'daydım,
gözleri üzerimdeydi ve tek bir kelime söyledi, "Ev".

Sanırım bu onun benim aracım olduğu anlamına
geliyordu.

Annette ve Jason gün boyunca rekabeti kontrol etmek
için diğer head shop'ları araştırıyorlardı. Onu arayıp
Hank'le işleri yoluna koyduğumuzu ve Denver'a
taşınacağımı söyledim. Çok sevinmişti. Yedi yıldır
birbirimizi takip ediyorduk, Indianapolis'ten Chicago'ya ve
şimdi de Denver'a.

"Sürtük," dedi. "Sen ve ben mahalledeyken, Denver neye
uğradığını şaşırarak!"

Ben daha çok tam tersi olduğunu düşünmüştüm ama
bunu Annette'e söylemedim.

Ayrıca tüm müşterilerimi ve ev sahibimi aradım.

Müşterilerim iyiydi. Nerede çalıştığım umurlarında
değildi, yeter ki çalışayım.

Ev sahibim çılgına dönmüştü. Polisler eve zorla girildiği için onu aramıştı ve parçalanmış cesedimin ormanda bir yerde bir metre derine gömülü olduğunu düşünüyordu. Onu sakinleştirdim ve mezardan gelen bir ses olmadığımı ikna ettim. Daha önce mobilyaları parçalanmış ve iki hafta boyunca kayıp olan ve (onun tarafından) öldüğü varsayılan bir kiracısı olmadığını düşününce, ayrılmama çok da üzülmedi. Her neyse, bir aydan bir aya kiracıydım ve Kasım sonunda beni çıkaracaktı.

Bu kadar basit.

Aslında her şey basit görünüyordu.

Tek yapılması gereken Billy'yi bulmaktı.

Hank'ten haber yoktu, bunun iyi haber olmadığı anlamına geldiğini düşündüm. Ayrıca, kötü haber de yoktu, bu yüzden kötü haberin olmamasının aslında iyi haber olduğuna karar verdim ve buna uydum.

"Bebeğim," diye seslendi Luke, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Ona döndüm.

"Evet?"

Çenesi kalktı, omzumun üstünü işaret etti ve Hank'in evinin önüne park ettiğimizi fark ettim. Eve doğru baktım, elim kapının koluna gitti ve olduğum yerde durdum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Luke alarm moduna geçince Explorer'daki hava değişti.

"Ne?" diye sordu.

"Eve bak," diye nefes aldım.

"Ne?" diye tekrarladı.

"Eve bak!" Bu sefer ben bağırdım.

Arabadan indim, kapımı çarptım ve kaldırımda durup eve baktım.

"Roxie," dedi aniden yanımda beliren Luke, parmakları kordonlarıma dolanarak. "Konuş benimle. Ne?"

"Balkabağı," diye cevap

verdim. Eve baktı.

Ön sahanlıkta iki tane oyulmuş balkabağı vardı. Ayrıca, kapının bir tarafına yaslanmış, birbirine bağlanmış bir demet kuru mısır sapı, daha fazla (oyulmamış) balkabağı ve dibine yerleştirilmiş birkaç su kabağı vardı. Diğer tarafta ise eve bağlı, telden sarkan üç boyalı ahşap çıtadan oluşan bir dekorasyon vardı. En üstteki çıtada çeyrek ayın önünde uçan bir cadı, ortadaki çıtada "Mutlu Cadılar Bayramı" ve en alttaki çıtada ise sırtı kavisli siyah bir kedi vardı.

Luke'a baktım.

"Hank'in evi annem tarafından bombalandı," dedim ona.

Luke bir an bana baktı, sonra gözleri botlarına gitti.

Yeterince hızlı değildi. Yarım sırtışını

gördüm. "Bu hiç komik değil. Hank

çıldırarak."

Kapı açıldı ve annem orada durdu. "Selam tatlım. Neden kaldırımda dikiliyorsun?" Gözleri Luke'a kaydı. "Luke, değil mi? İçeri gel, sana biraz kakao yapayım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, annemin Belalı, Süper Havalı Luke'a sıcak kakao ikram etmesinden dehşete düşmüştüm. Luke'a döndüm. "Fikrimi değiştirdim. Beni vurmanı istemiyorum. Onu vurmanı istiyorum."

Parmakları kemerimden çıktı ve belime bastırarak beni öne doğru itti. Yarım sırtıış tam teşekküllü hale gelmişti.

"Neden herkes bunun komik olduğunu düşünüyor anlamıyorum. Bu hiç komik değil," diye homurdandım yürüyüş yolunda.

"Onlar senin ailen olduğu için komik değil," diye açıkladı Luke. "Diğer herkes için bu sadece komik."

Eve girdik ve Shamus bana doğru koştu. Luke'u yakaladı, bir patinaj yaptı ve bana çarparak beni Luke'un (çok sağlam) vücuduna doğru geriye savurdu. Luke'un elleri kalçalarımın geldi ve normalde ona yapışmış olduğumu düşünerek hemen geri çekilirdim ama gördüklerim karşısında dehşete düşmüştüm.

Her yerde kocaman, boş, plastik alışveriş torbaları vardı. Kanepenin üzerine üç yeni battaniye ve dört kabarık yastık yığılmıştı. Billy ve benim kırdığımız lambanın yerine başka bir lamba konmuştu ve şimdi odaya yumuşak bir ışık saçıyordu. Bir köşede, bir metre boyunda

Üstünde altı kalın yeşil mum bulunan ferforje mumluk, hepsi yanıyor ve defne kokusu yayıyordu. Sehpanın üzerinde siyah tutucular içinde yanan başka mumlar da vardı. Yemek masasının üzerinde, dekoratif mısır kabuklarının ve minyatür su kabaklarının içine yerleştirilmiş mumlar vardı. Yemek alanını mutfaktan ayıran barın köşesinde, neredeyse taşacak kadar Cadılar Bayramı şekeriyle dolu devasa bir Cadılar Bayramı kasesi duruyordu. Arka mutfak tezgahında un, şeker ve kahve için (hepsinin dolu olduğundan hiç şüphem yoktu) yeni bir kutu seti gördüm. Son olarak, pişen bir şeyin kokusunu alabiliyordum.

"Hank'in evine ne yaptın?" Anneme sordum.

"Sadece rahat ettirdim. Kalmamıza izin verdiğin ve seninle ilgilendiğin için bir tür teşekkür hediyesi," diye yanıtladı annem ve Luke'a baktı. "Kakao ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Kahve?" Annem devam

etti. "Hayır," dedi.

"Çay?" diye devam etti, kendi evi olmamasına rağmen hem anne hem de iyi bir ev sahibesi olmanın inatçı arayışıyla. Luke'un çay gibi macho olmayan bir şey içmesi (sanki kakao içiyormuş gibi) onu biraz şaşırtmıştı.

"Hayır," diye tekrarladı Luke.

"Oh, biliyorum. Bira?" Annem devam

etti. Luke başını salladı.

Ben araya girdim, "Tanrım, anne. O hiçbir şey istemiyor. Onu rahat bırak."

Annem bana, "Roxie, kabalık etme," dedi. Sonra bir zil sesi duyuldu. "Ne isteyeceğini biliyorum!" diye bağırdı ve döndü, (yeni) bir fırın eldiveni taktı, fırını açtı ve bir kurabiye tepsisi çıkardı. "İşte burada, sıcak ve güzel. Taze kavrulmuş kabak çekirdeği. Gelin ve alın."

Tepsideki tohumları Luke ve bana doğru sallarken anneme baktım.

Tohumları

görmezden geldim.

Luke da öyle.

"Babam nerede?" Ben sordum.

"Tomrukçuyla pazarlık yapıyorum. Teslimat yapmadıklarını söylüyorlar. Baban o tomrukları teslim ettirmek niyetinde. Beni eve getirdi ve geri döndü. Hazırlanmak için zamanında burada olacak."

Babam, bir parça iyi çocuk cazibesi ve birkaç kaba şakayla her şeyi müzakere edebileceğini düşünüyordu. Çoğu zaman yanılmıyordu. Kayıtların yarın teslim edileceğinden şüpheleniyordum.

Kütüklerle ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Bunun yerine hazırlanmaya odaklandım. Hazırlanmak kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Kaçmak demekti ve kaçmak güzeldi.

"Ben duş alacağım," dedim ve uzaklaşmaya çalıştım.

Luke'un eli tekrar belime dolandı. Beni daha da içine çekti ve ağzı kulağıma geldi.

"Beni onunla bırakırsan seni vururum," diye fısıldadı kulağıma.

Omzumun üzerinden ona baktım ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Yüzü benimkine bir santimden daha yakındı. Bir adım ne çıktım ve elini bıraktı.

Annem, teklifini görmezden gelmemize aldırmadan, tohumları bekleyen bir kaseye koydu ve sehpaye götürdü. Kaseyi yere bıraktıktan sonra poşetleri toplamaya başladı.

"Luke, tatlım ol ve bunlardan kurtul," dedi ve onları kollarına iterek, aslında almadığını fark etmeden önce uzaklaşmaya başladı.

Yere düşmeden önce onları yakaladım ve anneme döndüm.

"Anne, seni telaşlandırmak istemem ama Luke beni korumak için burada, bu yüzden onu rahat bırakmalısın ki... her ne yapıyorsa yapabilsin. Yapmadığı şey temizlik yapmak, kakao içmek ya da çene almak. Tamam mı?"

Annem yavaşça döndü ve başını sallamadan önce yuvarlak gözlerle Luke'a baktı.

Döndüm ve Luke'a "Benimle gel" dedim.

Çantaları annemin kollarına ittim, yanağına bir öpücük kondurdum ve yanından geçerek mutfaktan Hank'in odasına doğru yürüdüm.

Luke takip etti. Shamus da öyle.

Kapıyı kapattım ve Luke'a döndüm.

"Ben duş alacağım. İyi olacaksın, seksi olmaya ya da beni korkutmaya falan çalışmayacaksın. Konsantre olmalıyım. Resmi bir partiye hazırlanmak ciddi bir iştir. Dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok."

Gözleri yarıya indi ve yarı gülümsemesi ortaya çıktı.

"Bunu sen yapıyorsun!" Suçladım.

Kaşları yukarı kalktı.

Başımı salladım. "Boş ver." Sonra tepinerek duşa gittim.

BİR SAATTEN FAZLA BİR SÜRE SONRA, banyonun kapısı çalındı.

Duşumu almış, resmi parti makyajımı yapmış ve saçıma son rötuşları yapıyordum (bir sürü yumuşak büküm ve dağınık bir düğüm). Hank'in bornozunu giyyordum. Elbisem, iç çamaşırlarım, mücevherlerim, çantam ve ayakkabılarım toplanmıştı ve hepsi Luke'un yanındaki yatakta yatıyordu (iç çamaşırlarım elbisenin altında saklıydı, Luke'un herhangi bir fikir edinmesine gerek yoktu).

Luke, Hank'in yatağında uzanmış, Shamus yanında, gözleri kapalı, hiçbir şey söylemeden ama tamamen uyanık görünerek Luke Zen Bölgesi'ne girmekte sorun yaşamıyor gibiydi.

Kapıyı açtım, gelenin Luke olmasını

bekliyordum. Luke değildi. Hank'ti.

Kahretsin.

O daha ağzını açmadan, "Eviniz için üzgünüm" dedim.

"Roxie-"

"Seni arayıp uyarmalıydım ama hazırlanmak için geç kalıyorum."

"Roxie-"

"Bunu kibarlık olsun diye, yaptıklarınız için teşekkür etmek için yapıyor."

"Roxanne, izin ver-"

"Biraz aşırı güçlü olabiliyor, biliyorum ama yemin ederim normalde bu kadar kötü değildir. Sanırım benim için endişeleniyor ama söylemek istemiyor."

"Roxanne-"

"Bir daire bulduğumda aldığı eşyaları yeni daireme taşıyabiliriz ve onlar gider gitmez ben de ön taraftaki eşyalardan kurtulurum."

Elleri dışarı fırladı ve beni belimden yakaladı. Beni kendine doğru çekti ve ağzı ağızma geldi.

Beni derinden öptü.

Başını kaldırdığında başım dönüyordu ve annemin deliliğiyle ilgili özür dileyen açıklamamdaki yerimi unutmuştum.

"Bu ne içindi?" Ben sordum.

"Seni susturmak için. Konuşmayı kesmiyorsun." "Oh."

Muhtemelen kızgın olmalıydım ama değildim. İyi öpüşüyordu ve eğer susturulmam gerekiyorsa, bunu yapmanın en iyi yolu buydu.

"Ev umurumda değil, güzel görünüyor," dedi bana.

"Tamam."

"Ve ailene aldırmıyorum. İlginç insanlar ve seni önemsiyorlar."

"Tamam."

"Dairen hakkında sonra konuşuruz."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Beni yana kaydırıldı ve banyoya doğru ilerledi. "Banyoda işin bitti mi? Duş almam lazım."

Eğildi ve bir çizme çıkardı, sonra da yatak odasına atmak için döndü.

Bot yanımdan geçerken bedenimi hareket ettirerek gidişini izledim. Arkamı döndüğümde aynı şeyi diğer botla da yaptı.

"Peki ya benim dairem?" Ben sordum.

"Bunu sonra konuşuruz," diye cevap verdi.

Kazağını çıkarmaya başladı ama kollarından tutup onu durdurdum.

Bana baktı.

Tuhaf ve nahoş bir şeyin tenimde gezindiğini hissettim.

"Denver'a taşınmamı istemiyor musun?" Sessizce sordum. "Evet, Denver'a taşınmanı istiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona tekrar göz kırptım. "Peki ya benim dairem?" Sorumu tekrarladım.

"Roxanne, bunu sonra konuşuruz."

Aklıma geldi.

"Yani bir 'sohbet' mi edeceğiz?" Jet'in daha önce Eddie'nin sohbetleri hakkında söylediklerini ve onun yanına taşınarak onları tarihteki en hızlı ilişki haline getirdiğini düşünerek sordum.

Hank sanki ateşim olup olmadığını anlamak için alnımı kontrol etmeyi düşünüyormuş gibi bana baktı.

"Evet," dedi yavaşça. "İki kişinin konuşması, iki kişinin sohbet etmesiyle aynı şeydir."

"Hank Conversation mı demek istiyorsun? Büyük 'H' ve büyük 'C' ile başlayan türden mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. "İçki mi içiyordun?" diye sordu.

"Hayır, içki içmedim!"

İçini çekti ve doğruldu, tüm dikkatini bana verdi. "Belki de aklından geçenleri bana anlatmalısın."

Aslında aklımda onunkinden başka bir şey yoktu.

"Aklımda hiçbir şey yok," diye itiraf ettim. "Ama bu konuşmayı yatakta yapmayacağız."

Açıklamamı yaptıktan sonra bir süre beni izledi ve sonra başını salladı.

"İsa, sen a fındık," o mırıldandı,
çekerek kapalı kazağını.

"Ben deli değilim!"

Kazağını botlarının olduğu yöne doğru fırlattı, sonra kolunu belime doladı ve beni tekrar kendine çekti.

Başını benimkine doğru eğdi ve dudakları titreyerek, "Bunu iyi anlamda söyledim," dedi.

"Birine deli demenin neresi iyi?" Parladım.

"Tatlım, banyoda işin bitti mi?" diye sordu sabırla.

"Evet," diye homurdandım.

Alnımdan öptü, gitmeme izin verdi, banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Döndüm, botlarını düzelttim, kazağını katladım ve yatağın üzerine koydum.

"Baban bir kaçık, eğer bir kaçık varsa. Ailemin ilginç olduğunu düşünüyor. İlginç! Bu düpedüz delilik," dedim yatağın yanında oturmuş bana bakan ve kuyruğunu sallayan Shamus'a. "Onlara deli demedi ve onlar deli."

İç çamaşırlarımı giydim, Boucheron sprej saktım ve Shamus'la konuşmaya devam ettim.

"Billy yakalanır yakalanmaz, sizi Frizbi oynamaya götüreceğim. Nasıl oynanacağını bilmiyorsan, ben sana öğretirim. Frizbiyle aram iyidir. Gil ve ben hep ön bahçede oynardık. Ağaçlarda falan kaybolurlarsa diye gidip on tane falan alırdık. Sen ve ben frizbi manyağı olacağız. Yarışmalara katılacağız. Frizbiyle ne kadar iyi oynadığınızla ilgili belgeseller çekecekler. Sen Frizbi Köpek Kralı olacaksın."

Dört ayak üzerine kalkıp kuyruğuyla birlikte vücudu titremeye başladığında Shamus'un Frizbi işiyle ilgilendiğini anladım, heyecanı o kadar büyüktü ki.

Üzerine eğildim ve tüm vücudunu okşadım.

"Seni yarın götürürdüm ama Billy hâlâ dışarıda ve Luke'un Frizbi fikrinden hoşlanacağını sanmıyorum. Frizbi oynayacak birine benzemiyor," dedim Shamus'a.

Bir ses duydum ve başımı çevirdiğimde Hank'in banyonun kapısında durduğunu, omzunu pervaza dayadığını, kemerini çıkardığını, kot pantolonunu büyük ölçüde çıkardığını, çoraplarını çıkardığını ve beni izlediğini gördüm.

"Frizbi Köpek Kralı mı?" Hank

sordu. Oh, kahretsin.

Tamam, belki de ben bir deliydim.

Doğrudum, Hank'e baktım ve Shamus ayaklarımın üzerine oturdu.

"Buraya gel," dedi Hank usulca.

"Hayır," dedim ona. "  imde saçımı mahvedeceğine dair bir his var."

"Buraya gel," diye tekrarladı Hank.

"Hayır, Hank. Saçımı yapmam çok uzun sürdü."

"G n    ..."

"Oh, tamam."

Saçımı düzeltmek için diğer banyoya gitmem gerekti.

Saçımı düzeltmeyi bitirdikten sonra babamın yeni papyonunu yeni smokinine bağlamasına yardım ettim. Bu altı denememi aldı. Bu altı deneme, annemin ellerimi tokatlayarak uzakla tırması ve kendisinin altı kez bağlamaya çalışmasıyla kesintiye uğradı. Sonra ben onun ellerini tokatlayarak uzakla tırdım ve ikinci denememde bağladım.

Babam yakasını  eki tirerek, "Neden smokin sahibi olmam gerektiğini bilmiyorum," diye homurdandı.

"Herb, bunu konu mu tuk," dedi annem.

"Bunun hakkında konu madık," diye karşılık verdi babam. " ylece kalkıp aldın. İki kez smokin giydim. Mezuniyet balomda,

Düğünümüze de geldin, ona da geldin. Elli sekiz yaşındayım ve bugünü de sayarsak hayatımda üç kez smokin giydim. Smokin sahibi olmama gerek yok."

Babam olabildiğince cimriydi. Bir kuruşun (eğer bir kuruşta kan varsa) son damlasına kadar alırdı. Ne yazık ki onun için annem ağaçta yetişir gibi para harcardı. O günkü alışverişin onun için tam bir işkence olduğunu biliyordum. Smokin çok zalimceydi.

"Yüce İsa'ya dua et, bir gün evlenecek iki kızın var. Düğünleri için smokine ihtiyacın olacak," dedi annem.

"Mimi Vegas'ta evleneceğini söylüyor. Bunun için smokine ihtiyacım yok. Bir çift şort ve Hawaii gömleğine ihtiyacım var ve bunlardan on iki tane falan var."

Annem dehşet içinde babama döndü ve haykırdı: "Mimi'nin düğününde Hawaii gömleği giymeyeceksin. Vegas'ta olsa bile umurumda değil."

"Öyleyim," dedi babam.

"Değilsin," diye cevap verdi

annem. "Evet... Ben...

öyleyim!" Babam tekrarladı.

"Çocuklar-" Araya girmeye çalıştım (ve başaramadım).

"Roxie Vegas'ta evlenmiyor. Roxie tasarımı bir düğün yapacak. Bunun için smokine ihtiyacın olacak," dedi annem ona.

Bu doğruydu. Vera Wang ve Manolo ayakkabılar giyecektim. Karides kokteyli yiyecektim (o küçük, işe yaramaz karideslerden değil, etli kral karideslerinden) ve çiçeklere on bin dolar harcayacaktım. Her yerde çiçekler olacaktı. Sekiz yaşındayken onlara çiçeklerden ve karideslerden bahsetmiştim. O zamandan beri biriktiriyorlardı.

"Hank'le böyle giderse Roxie birkaç ay içinde hamile kalacak. Bir av tüfeği düğünü olacak ve JC Penny'den bir elbise almak zorunda kalacak."

Annem de ben de nefes nefese kaldık.

"Baba!" Annem "Sözünü geri al Herb!" diye bağırdığı sırada ben de bağırdım.

"Kusura bakmayın ama kahvaltı masasında birbirlerinin üzerine atladılar. Sen de oradaydın Trish, gördün. Kahretsin, o adamla yaşıyor!" Babam ikimize de kendini savundu ve sonra bana döndü. "Umursadığımdan değil, Roxie. Hank'i seviyorum. Ve bu senin zamanın. Artık gençleşmiyorsun, ne dediğimi anlıyor musun? Her neyse, Hank yakışıklı bir adam, ikiniz çok güzel bebekler yapacaksınız."

Aman Tanrım.

"JC Penny'den elbise almayacağım!" "JC Penny'den gelinlik almayacağım!" diye çıkıştım (öncelikler tabii ki). "Ve av tüfeğiyle düğün yapmayacağım! Ve Hank'i kahvaltı masasının üzerinden atlatmadım!"

"Doğru," dedi babam, sesinde biraz alaycılık vardı (tamam, çok fazla alaycılık vardı). "Tanrım. Jölemin içine salyalarımı akıtmadan önce bir torun istiyorum. Gil asla evlenmeyecek, o ve Kristy evliliğe inanmıyorlar, her ne demekse. Mimi erkeklerden su gibi geçiyor. Roxie sonunda kendine canlı bir tane buldu. Hank erkeklerin erkeği. Roxie, gördüğüm kadarıyla sen ve Hank benim tek umudumsunuz," dedi babam.

Nasıl oldu da bu konuya girdik?

Vazgeçtim.

"Geç kalıyoruz, giyiniyorum," dedim ve onlara sırtımı dönüp odadan dışarı fırladım.

Mutfağa ulaştığımda durdum.

Hank kalçalarını tezgâha dayamış, avuçlarını tezgâhın üzerine koymuş, bir elinin parmaklarında açık bir bira tutuyordu. Baş eğikti ve ayaklarına bakıyordu.

Bu bir düşünme pozuydu. Her kelimeyi duyduğunu gösteren bir poz.

Bu saçma konuşmayı duymuş olmasından duyduğum utanç, durmamın nedeni değildi.

Durdum çünkü Hank takım elbise giyiyordu. Koyu gri bir takım elbise, gece mavisi bir gömlek, kravatsız, boğazdan açık. Saçları nemliydi ve yakasının etrafında kıvrılıyordu, kesilmesi gerekeli bir iki hafta geçmişti. Takım elbise içinde iyi görünüyordu. Onu hiç görmediğim kadar iyi görünüyordu. O kadar iyi görünüyordu ki, hareket bile edemedim.

Başını kaldırdı ve gözlerini bana çevirdi, sırtıyordu, ailemle olan konuşmanın eğlenceli olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Tutunmak için elimi tezgâha koydum ve ağzımdan "Tanrım, çok yakışıklısın" diye kaçırdım.

Sözlerim üzerine sırtışı yüzünü terk etti ve yüzüne başka bir şey geldi. Gözlerinde hiç tembellik yoktu, sadece gergindiler.

Bacaklarım güçsüzleşti.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra yumuşak bir sesle, "Giyinsen iyi olur," dedi.

Başımı salladım, zihinsel olarak Hank Stupor'dan kurtuldum ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Çabucak giyindim. Zaten geç kalmıştık.

Tod'un bana ödünç verdiği elbise siyah satendi. Eteği biyeli kesimliydi, dolgundu ve güzel bir drapeye sahipti. Elbise kayak yakalı, kolsuz ve zarif ama sade görünüyordu... ta ki arkasını görene kadar.

Tamamen sırtı açıktı, sırtımın küçük kısmından aşağıya kadar iniyordu, sadece zar zor, ama tam olarak değil, uygunsuz seviyeye kadar. Tod bunu hiç giymediğini, denemiş olsa bile bir drag queen için sırtı açık giyinmenin zor olduğunu söylemişti. Bir hevesle almıştı ve bunu başarmak için aklına gelen her şeyi denemişti ama asla işe yaramamıştı.

Bana göre (ve Stevie, Tod, Jet, Indy, Annette, Ally ve Daisy'ye göre) işe y a r a d ı

Benim için.

Bir çift siyah bantlı, yüksek topuklu sandalet, Billy'nin bana aldığı elmas küpeleri ve annemle babamın Purdue'dan beş yıl yerine dört yılda mezun olmam için rüşvet olarak aldıkları elmas tenis bileziğini giydim. Şalım ya da montum yoktu, bu yüzden Hank'in 4Runner'ının çabuk ısınmasını umuyordum.

Çantamı kaptım ve mutfağa koştum.

"Hazır, hazır, ben hazırım," dedim çantamı karıştırırken. "Kahretsin! Hazır değilim."

Rujumu unutmuşum.

Döndüm ve yatak odasından banyoya doğru koştum, makyaj malzemelerimi karıştırdım, rujumu ve göz kalemimi aldım, çantama attım ve yatak odasından geri dönerken Hank'le çarpıştım.

Oda karanlıktı ama mutfaktan gelen ışık sayesinde Hank'i görebiliyordum.

"Üzgünüm, şimdi hazırım," dedim ona.

Elleri belimdeydi ve sırtımda geziniyorlardı. Satenden ayrılıp tenime değdiklerini hissettim ve ürperdim. Parmakları kumaşın kenarlarında, popomun hemen üzerinde gezindi.

"Eve erken geliyoruz," dedi sessizce. "Ne?

Neden?"

Açıklama yapmak yerine, "Ailenizi eve getirecek birini daha sonra ayarlayacağım," dedi. Parmakları kumaşın içine daldı. "Çok sonra."

Vay anasını.

"Tamam," diye hemen

kabul ettim. Onun gölgeli

sırıtişını gördüm.

"Sanırım elbiseyi beğendin," dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Elbiseyi

beğendim."

Beni öpeceğini düşündüm, saçımı düzeltmemi gerektirecek bir öpücük (yine), ama o yana doğru hareket etti, bir eli uzaklaştı ve bir eli belime dolandı. Birlikte oturma odasına yürüdük.

Babam ve annem bizi izledi.

Babam biraz tuhaf bir şekilde Hank'e, "Hâlâ o elbiseyi giyiyor," dedi.

Hank cevap vermedi.

"Oraya ona elbisesini değiştirmesini söylemek için gittiğini sanıyordum," diye devam etti babam.

"Hayır," diye yanıtladı Hank.

"Herb-" diye başladı annem ama babamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"O elbiseyi giyemez! Bu uygunsuz. Kıcı dışarıda."

A r k a m a baktım. Hank'in kolu etrafımda olduğu için kıcıyı göremiyordum ama kıcımdan oldukça emindim.

takılmıyordu.

Babama döndüm. "Kıçım dışarıda değil."

"Neredeyse sarkıyor," diye cevap verdi babam.

"Neredeyse ve asılmak iki farklı şeydir," diye karşılık verdim, sinirlenmeye başlamıştım.

"Roxie-" Annem tekrar başladı.

"Evlat, tavsiyemi dinle, bu kızı kontrol altına almalısın. Kıçını kaldırıp etrafta dolaşmasına izin veremezsin. Bir kere izin verirsen, tekrar yapar. Güven bana. Biliyorum," dedi babam Hank'e.

Aman Tanrım.

"Kıçım dışarıda değil ve Hank beni ele geçirmek zorunda değil," diye parladım.

Hank'in kolu sıkılaştı ve beni daha da yanına çekti.

"Kızım, neredeyse çıplak, iç çamaşırların ortada koşturarak beni öldürecektin. Oğlunun ölümüne sebep olmadan önce onu uyarıyorum," diye karşılık verdi babam.

"Herb-" dedi annem tekrar.

"Etrafta neredeyse çıplak koşmadım!" Tersledim.

"Bu değil ne Bayan. Montgomery dedi.
Bayan.

Montgomery gevşek görüldüğünü söyledi," diye karşılık verdi babam.

Aman Tanrım.

"Bayan Montgomery ayrıca Ginny Lampard'ın gevşek görüldüğünü ve o sırada Gençlik Kulübü'nün başkanı olduğunu söyledi.

Hristiyan Kilisesi'ne gider ve hayatının her günü düğmeli oxford pantolon giyer ve kravat takardı!" Ben de karşılık verdim.

"Roxie-" dedi annem.

"Herb, elbisesini değiştirmiyor," diye araya girdi Hank, kalın sesi alçaktı ve tartışmaya davet etmiyordu.

Babam şaşkınlıkla ona baktı.

"Çok güzel görünüyor. Geç kaldık. Hadi gidelim," diye sözlerini tamamladı Hank, sonra bizi ilerletti ve kapıyı açtı, hepimizin ondan önce gelebilmesi için benden uzaklaştı.

Annem gülümseyerek

yanımdan geçti. Babam

yanımdan geçti, ters ters

bakıyordu.

Sevinçten takla atmamak için kendimi zor tutuyordum.

YİRMİ ALTI

DAISY SIKICI DEĞİLDİR.

“H oly cow.”

Marcus ve Daisy'nin evinin önünde duruyordum, neden "Şato" dendiğini anlamak. Esas olarak hendeği olan bir kale olduğu için.

Annem yanımda durmuş, eve bakıyordu.

"Daisy zengin mi?" Annem nefes aldı.

"Kocasının gerçekten iyi bir işi olmalı. Ne iş yapıyor?" Babam annemin yanında durup bir kuleye bakarak sordu.

Babama baktım, sonra arabayı emniyete almış olan ve bize doğru yaklaşan Hank'e baktım.

"Um..." Ne kadarını paylaşacağımdan emin olamadan mırıldandım. Hank yanımda durarak,

"Satış," diye cevap verdi.

"Kurnaz bir konuşmacı olmalı," diye yorumladı babam, etkilendiği belliydi.

Hank'e gülümsedim, nefesimin altında gülüyordum. O da sırtı ve elimi tuttu.

"Efendim. Oraya park edemezsiniz." Bir vale koşarak yanımıza geliyor ve 4Runner'a bakıyordu. Hank iki arabanın yanına park etmişti.

Her ikisini de tanıdığım diğer arabalar, Lee'nin Crossfire'ı ve Eddie'nin kırmızı Dodge Ram'i. Evin yakınına park edilmiş tek araba onlardı.

Hank rozetini valeye gösterdi.

Uşak dudaklarını büzdü. "İçeri girin," diye yumuşadı.

Hendek üzerindeki köprüden geçerken annem babama, "Ailede bir polis olması çok güzel," dedi.

"Evet, her yere park etmek iyidir. Ailede bir polis olmasının iyi olmasının nedeni de bu. Tanrım, Trish," diye karşılık verdi babam.

Hank elimi sıktı. İç çektim ve uzun zamandır ilk kez mutlu bir iç çekişti bu.

Ön kapı bizim için üniformalı uşak tipli bir kişi tarafından açıldı ve duvarları taştan yapılmış, ortasından koyu kırmızı, kalın bir halı geçen uzun bir koridorda yürüdük. Salon zırh takımları, meşaleler ve çapraz kılıçlarla "Şato Şıklığında" dekore edilmişti.

Arada bir bir masada inanılmaz pahalı bir kolye veya küpe seti, güneşli bir tatil yerini tasvir eden parlak bir broşür, parlak bir kristal vazo veya cam bir heykel sergileniyordu ve hepsinin yanında sessiz açık artırma teklif sayfası vardı. Hızlı bir bakış tüm teklif kağıtlarının teklif aldığını gösterdi. Bazı masaların etrafında şık giyimli insanlar duruyordu. Hepsi dönüp bizim içeri girişimizi izledi. Çoğu bize gülümsedi, ya da şöyle demeliyim, bayanların çoğu Hank'e gülümsedi. Bazıları ise sadece gözlerini dikmiş, şehvetle bakıyordu.

Koridorun sonunda, içinde kükreyen bir ateşin yandığı devasa bir şöminenin bulunduğu büyük bir oda ve etrafında ayakta durmuş şampanya kadehleri içen daha fazla insan vardı. Üniformalı garsonlar ellerinde şampanya ve ordövr tepsileriyle dolaşıyordu.

"Yoo hoo!" sesini duyduğumda odaya ancak girebilmiştik.

Tod ve Stevie, Indy ve Lee, Jet ve Eddie, Carl ve Ally ile birlikte duruyordu. Tüm erkekler Hank gibi giyinmişlerdi, takım elbise ve açık yakalı gömlekler. Hepsi de kalp durdurucu, ağız sulandırıcı, inanılmaz derecede harika görünüyordu. Indy'nin üzerinde bir omzu açıkta bırakan koyu yeşil bir elbise vardı. Jet, belinde siyah bir kurdele olan soluk pembe straplez bir elbise giymişti. Ally, önü derin yırtmaçlı ve ciddi göğüs dekolteli koyu mavi askılı bir elbise giymişti. Tod ve Stevie smokin giymişti.

Kucaklaşmalar, havadan öpüşmeler ve el sıkışmalar oldu. Ailemi Tod ve Stevie ile tanıştırdım ve Eddie bize şampanya getirmesi için bir garsonu durdurdu.

"Kızım, muhteşem görünüyorsun. O elbiseyi sana veriyorum. Senin için yapılmış" dedi Tod bana.

O gece ikinci kez güldüm ve daha oraya gideli on dakika bile olmamıştı.

"Bu elbiseyi bana veremezsin. Bir servete mal olmuştur," dedim Tod'a.

"Servetler gelir, servetler gider. Elbiseler sonsuza dek kalır ve bu elbisenin senin olması gerekiyordu," diye yanıtladı Tod.

"Tod, en son resmi bir elbise giydiğimde bir kardeşlik partisinin Noel balosuna gitmiştim. Teşekkür ederim ama yapamam," diye nezaketle reddettim.

"Yapabilirsin, yapacaksın, bana laf yetiştirmeyeceksin," diye karşı çıktı Tod ve sonra gözlerini Hank'e çevirdi. "Bunu giyebileceği bir yer bul," diye emretti.

Sadece elbise konusunda değil, Hank'in eşcinsel bir erkek (ya da herhangi bir erkek) tarafından emredilmeyi nasıl karşılayacağını bilmediğim için Indy'den yardım istedim.

Kocaman gülümsüyordu.

"Tod'la kavga etme. Kaybedersin," diye öğüt verdi.

"Ha!" diye havladı Tod. "Yine düğün renklerinden mi bahsetmek istiyorsun? Lee!" Tod Lee'ye döndü. "Düğün rengi olarak mandalina ve çikolata hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu aştığımızı sanıyordum-" Ally araya girdi.

"Sus, seninle konuşmuyorum," diye Ally'yi susturdu Tod ve gözleri tekrar Lee'ye kaydı. "Lee mi?"

"Bana sorma, düğün beni ilgilendirmiyor. Benim işim orada olmak ve bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye cevap verdi Lee.

Tüm kadın ve gey erkeklerin gözleri büyüdü.

Eddie ayakkabılarına baktı. Carl sırttı. Babam kıkırdadı. Hank'in kolu belime dolandı ama kafasını diğer tarafa

çevirdi.

yan. Duvara iliştirilmiş armalı bir pankartla ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Tüm bunlar Lee'nin çok ama çok yalnız olduğu anlamına geliyordu. "Özür dilerim?" Indy, Lee'ye dönerek sordu.

"Ne istersen yap. Umurumda değil. Balayından ben sorumlu olacağım," dedi Lee ona.

"Bu kadar mı? Mandalina ve çikolatalı bir düğün mü yapmak istiyorsun?" Indy sordu.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye karşılık verdi Lee ve Indy konuşmak için ağzını açtığı anda Lee devam etti, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Ve muhteşem, bilmek de istemiyorum."

Indy nefesinin altından, "Buna inanamıyorum," diye tısladı.

"Evlat, sana bir şey söyleyeyim. Umurunda olmasa bile umurundaymış gibi davran. Dürüst olmak gerekirse, en iyi yol bu." Tecrübeli bir ses olan babam söze girmeye karar verdi. "Yastık fırlatmaktan bahsediyor. Yastık fırlatmak umurunda değil. Yastıkların ne olduğunu bile bilmiyorsun. Yastıkların hayattaki en büyük önceliğin olduğunu farz et."

Eddie nefesinin altında kıkırdadı. Carl doğrudan yaptı. Lee babama gülümsedi. Hank hâlâ pankartı ezberliyordu ama şimdi alt dudağını ısıırıyordu.

Annem gözlerini kısarak babama döndü ve "Affedersiniz?" dedi.

"Trish, daha geçen hafta oturma odasındaki perdeler hakkında kırk beş dakika tartıştık," diye cevap verdi babam. "Perdeler umurumda mı sanıyorsun? Buzdolabında bira olması ve televizyonun çalışması umurumda. Perdeler umurumda değil. Perdeler hakkında söylediğin tek bir kelimeyi bile duymadım."

"Üzerinde küçük trompetler olan perdeleri kabul ettin! Bu fikri sevdiğini söylemiştin! Onları çoktan sipariş ettim. Her şeyin kararlaştırıldığını sanıyordum," diye ağladı annem.

Babam Lee'ye baktı ve bilgece başını salladı.

Annemin yüzü kızardı. "Trompetli perdeleri sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Umurumda değil diyorum. Ne istersen al. Perdeleri bile görmüyorum," diye yanıtladı babam.

"Çocuklar-" Araya girmeye çalıştım.

"Buna inanamıyorum," diye homurdandı annem. "Üzerinde küçük atlar ve biniciler olan perdeleri seçmem gerektiğini biliyordum. Trompet perdeler aptalca görünecek. Komşular ne düşünecek?"

"Bayan Logan, ne olursa olsun, bence komşular trompetlileri sevecekler. Küçük at ve biniciler..." Stevie biraz yüzünü buruşturarak ve başını sallayarak teklif etti.

"Emin misin?" Annem sordu.

"Eminim," diye güvence verdi Stevie.

"Peki o zaman, teşekkür ederim." Annem Stevie'ye gülümsedi ve  ampanyasından bir yudum aldı.

Hank'in bedenine doğru döndüm, parmak u larımda yükseldim ve kulağına fısıldadım. "Odaya geri dönebilirsin, kriz  nlendi."

Bana baktı, gözleri gülümsüyordu.

Sonra da "Perdeleri ne kadar  nemsiyorsun?" diye sordu. " ey..."  izdim, çünkü perdeleri  nemsiyordum, Hem de çok. Tüm odanın havasını belirliyorlar.

"Tamam, başka bir şekilde ifade edeyim," diye devam etti Hank. "Perdeleri umursamamamı ne kadar umursuyorsun?"

Ona sııttım. "Fazla değil."

Gülümsemesi ağzına vurdu. "Hazırız o zaman."

"Bütün ballı yulaf demetlerim!" Daisy arkamdan bağırdı.

Döndüğümde Daisy'nin Marcus'u da yanında sürükleyerek yaklaştığını gördüm. Gözlerimi kırpı tırdım, kıyafeti o kadar göz kama tırıcıydı ki. Tepeden tırnağa yapay elmaslar, payetler ve boncuklarla s slenmi ti. Saçları muazzam bir kabarıklıkla toplanmış, tonlarca sa  takısıyla s slenmi ti. Sağ gözünün etrafına payetler yapı tırılmı tı, kulaklarına ve boğazına bir servet değerinde pırlanta takmı tı ve V yakalı, buz mavisi, uzun kollu elbisesinin her santimi tamamen boncuklu idi. Bir ton ağırlığında olmalıydı.

Daisy ve Marcus grubumuza katılırken daha fazla kucakla ma, havadan  p  me ve el sıkışma gerçekleşti. Sadece birazcık

Eddie ve Marcus'un el sıkışması rahatsız ediciydi ve Marcus'un yanağımdan öpmeden önce gözlerimin içine bakıp anlamadığım bir şey söylemesi biraz ürkütücüydü.

Hepimiz bir araya toplandıktan sonra Daisy öne doğru eğilerek bize el salladı.

Tüm kadınlar, Tod ve Stevie eğildi. Bütün erkekler Marcus'la konuşmaya başladı.

"Bir şeyler yap!" Daisy tısladı.

"Ne hakkında?" Jet sordu.

"Bu parti hakkında. Fiyasko. Hiçbir şey olmuyor. İnsanlar sadece etrafta durup konuşuyor. Hayatımda katıldığım en sıkıcı parti. Biriniz bir şeyler yapmalı." Daisy Ally'ye döndü, "Sen ortalığı karıştırmakta iyisin. Bir kavga başlat. Şok tabancan yanında mı?"

Yine Daisy'ye göz kırptım ama bu sefer gözlerim kamaştığı için değil.

Annemin nefesi kesildi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ally sordu.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Sosyete sayfalarında ne diyecekler? Daisy sıkıcı değildir. Daisy bir fiyasko değil. Daisy heyecandan ibarettir, anladınız mı?"

"Daisy, bence güzel bir parti," diye teklif ettim.

Daisy bana döndü, gözleri bıçak gibi keskindi. "Güzel mi? Güzel mi?"

Yowza.

Bir adım geri gittim.

"Jumpin' Jehosafats. Bu harika!" Biz ve diğer tüm konuklar odanın öbür ucundan bağırıldığını duyduk.

Hepimiz dönüp baktığımızda Jason'ın kiralık bir smokin giydiğini ve Annette'in de deniz yeşili, kep yakalı, kolları kapaklı (belli ki Stevie ve/veya Tod Scarlet O'Hara fiyaskosuna müdahale etmişti) güzel bir elbiseyle odanın karşısında durduğunu gördük.

"Burayı İngiltere'den taş taş üstüne koyarak mı getirdiniz?" Annette toplantımıza geldiğinde Daisy'ye sordu.

Daha fazla kucaklaşma, tokalaşma ve öpüşme gerçekleşti ve bir garson şampanya getirdi.

"Hayır, Marcus benim için yaptı şekerim. Çok tatlı görünüyorsun," diye cevap verdi Daisy.

Annette ona gülümsedi ve sonra kız grubuna döndü. "Şunu alın!" Annette duyurdu. "Smithie beni dans etmem için tuttu. Bob Marley'le dans edebileceğimi söyledi. Müşteriler anladığı sürece umurunda değil."

Jason'a baktım. Bakışımı yakaladı ve başını salladı.

"Lottie ve ben rutinlerim üzerinde çalışacağız. Gündüzleri Head'i yapacağım, geceleri de striptizci olacağım. Ne kadar havalı değil mi?"

"Şaka yapıyor, değil mi?" Hank kulağıma mırıldandı. Erkek muhabbetinden kız muhabbetine döndüğünü fark etmemiştim.

Onu görmezden geldim, Jason'a yardım etmeye odaklandım.

"Annette, belki de bunu düşünmelisin," diye önerdim.

"Tatlım, Smithie seni seviyor," dedi Annette ve beni şok eden bir haber verdi. "Benimle dans etmeni sağlayabilirsem bana ikramiye vereceğini söyledi."

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek Hank konuşmamıza resmen dahil oldu.

"Dostum," dedi Annette. "Orada çok iyi olurdu. Eminim Lottie'nin eline su dökemez."

Hank tamamen Annette'e dönerek, "Böyle bir şey olmayacak," diye tekrarladı.

Annette, Hank'in uyarı duruşunu görmezden geldi ya da fark etmedi.

"Dostum. Ciddiyim. Lottie'nin ne kadar maaş aldığını biliyor musun?" diye sordu Hank'e.

"Soyunmaması için bir neden göremiyorum, şu anda yarı çıplak," diye araya girdi babam.

"Herb," dedi annem.

"Yarı çıplak değilim," diye tersledim babamı. "Kıçın dışarıda," diye karşılık verdi babam.

"Öyle mi?" Annette sırtıma bakmak için dönerek sordu.
"Bir bakayım."

Annette'e "Kıçım dışarıda değil," dedim.

"Oh," diye mırıldandı Annette, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Grubumuza yakın duran birkaç parti müdaviminin ilgi odağı haline gelmiştik.

"Belki de biraz sessiz olmalıyız," diye önerdim.

"Oowee, bedava şampanya!" Odanın diğer ucundan gelen sesi duyduk.

Hepimiz Shirleen'i görmek için döndük, kocaman Afro'sunun üzerine simler serpilmişti. Koyu şeftali rengi, kare yakalı elbisesi, göğüs dekoltesinden çenesine kadar boğazını süsleyen turuncu, kafesli, ışıltılı kolyesi içinde muhteşem görünüyordu.

Döndü ve yanından geçmekte olan garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya kaptı.

Shirleen grubumuzun yanına vardığında, "Şu halinize bakın," dedi. "Şuna bakın. Sanki biri hepimize güzel bir sopayla vurmuş gibi. Sıradan insanların başvurmasına gerek yok. Allah kahretsин!"

"O kolyeyi istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.
"Muhteşem bir şey. Ama ben kırmızısını istiyorum. Nereden aldın onu?"

Shirleen elini boğazına götürdü, uzun tırnakları sedefli bir mercan rengine boyanmıştı. "Leon, onu vurmalarından yaklaşık iki gün önce benim için satın aldı. Yani sadece

O aptal orospu çocuğundan kurtuldum mu, kendime hatıra olarak güzel bir kolye aldım. İstersen ödünç alabilirsin."

Ona baktım.

Annem ona baktı.

Babam ona baktı.

"Leon benim ölü kocam," diye açıkladı Shirleen. "Ölmesi daha iyi. Çok kötü bir orospu çocuğuydu. Onu toprağa verdikten iki gün sonra tüm evi yeniden dekore ettim ve bir gemi seyahatine çıktım. O gemi seyahatlerinde ne kadar çok yemek servis ettiklerini biliyor musun? Her yerde, her zaman yemek. Hatta kendime Aşk Gemisi'ndeki Isaac'ten bir parça bile aldım. Yolcu gemisinde barmenlik yapıyordu ve Jamaikalıydı. Adını hatırlamıyorum ama Shirleen'e çok iyi davranıyordu. Ona asla unutamayacağı bir bahşış verdim." Sonra öyle bir güldü ki tüm vücudu sarsıldı.

Annem, babam ve ben ona bakmaya devam ettik. Sonra annem Hank ve bana doğru yaklaştı.

"Denver'a taşınmak istediğine emin misin?" diye fısıldadı.

Hank'e baktım.

Parmaklarının ucunu hafifçe sırtımın alt kısmındaki elbisemin kenarında gezdirdi.

Tenimde bir ürperti belirdi.

Anneme başımı salladım.

"Eminim."

İç çekti. Onunkinin benimki kadar mutlu olmadığını fark ettim.

Jet, tüm odanın ilgi odağı haline geldiğimizi fark ederek, "Belki de birbirimize karışmalıyız," diye önerdi.

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı Indy.

"Nerede bu gizli VIP büfesi, bilmek istediğim bu. Açlıktan ölüyorum," diye yüksek sesle soran babam, diğer konukların bazılarının incelikli bakışlarının çok daha az incelikli olmasına neden oldu.

Annem yine yüksek sesle, "Herb, sesini alçalt," diye fısıldadı.

"Size göstereyim Bay Logan," diye teklif etti Daisy, gizli büfesinin babam tarafından ortaya çıkarılmasına hiç de üzülmemişti. "Bu taraftan."

Daisy, annem ve babam ayrıldılar ve herkes uzaklaşırken Marcus, Hank ve benim yanıma geldi.

Marcus Hank'e, "Konuşmamız gerek," dedi.

Yüzündeki ifadeden ve Hank'in vücudunun gerilmesinden Marcus'un boş bir parti sohbeti teklif etmediği anlaşıyordu.

Hank bir kez başını salladı. Eli sırtımdan kürek kemiklerimin arasına doğru kayd ve beni kendisine doğru, önden öne doğru kıvırdı. Başımı arkaya yatırdım ve yüzü Marcus'unki kadar ciddiye.

"Bir dakikaya geliyorum,"

dedi. Başımı salladım.

"Lee, Eddie ya da Carl'ı görüş alanında tut.

Anladın mı?" Tekrar başımı salladım.

Elini sırtımdan çekti ve bir parmağını çenemde gezdirdi, sonra Marcus'la birlikte gittiler.

Shirleen, "Görüyorum ki erkek sorunlarından bazılarını halletmişsin," dedi. Yanımda duruyor ama Marcus ve Hank'in büyük odada ilerleyişini izliyordu.

Lee, Eddie ve Carl'ın da Hank'i izlediklerini fark ettim. Hank gözden kaybolduktan sonra Lee'nin gözleri bana kaydı, Indy'ye bir şeyler söyledi ve konuştukları çiftten uzaklaşıp bana yaklaştılar.

Indy gözüme takıldı ve güven verici bir şekilde gülümsedi. Ben de gülümsedim.

Sonra bir şey fark ettim ve o kadar sert vurdu ki tüm vücudumu etkiledi.

Shirleen'e sessizce, "Sanırım ona aşık oldum," dedim.

"Ne oldu çocuğum? Seni duyamadım," diye cevap verdi Shirleen.

"Onu çok az tanıyorum ama sanırım Hank'e aşığım," diye tekrarladım.

Tamamen bana döndü ve gözleri kısıldı, çünkü korkmaya başlamıştım ve bunun belli olduğundan emindim.

"Sakin ol kızım. Bu iyi bir şey. Mutlu olmalısın. Hank Nightingale iyi bir adam ve sana iyi davranacaktır. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki dünyada

böyle. Bir şansın var, sıkı tutun ve sevinsen iyi edersin," diye öğüt verdi Shirleen, sesi keskin denecek kadar ciddiye.

"Sanırım hepsine aşığım," dedim onun sözlerini duymazdan gelerek ve paniklemeye başlayarak.

"Kimin hepsi?" Shirleen sordu.

"Onlar." Kolumu uzattım. "Indy, Lee, Ally, Daisy, Eddie, Jet, Tod, Stevie... hepsi," diye cevap verdim.

Shirleen başını salladı. "Anladığım kadarıyla sevicecek çok şey var." Gözleri beni bırakmadı. "Neden ömür boyu hapse mahkûm edilmiş gibi görünüyorsun?"

"Billy dışarıda, deli gibi davranıyor. Ya da daha çılgınca demeliyim. Ne yapacağı belli olmaz. Yaralanabilirler," diye cevap verdim.

Bunu günler önce Daisy benimleyken vurulduğunda hissetmiştim. Ama şimdi daha da yoğunlaşmıştı. Bu farklı bir şeydi, daha ani, içgüdüsel bir şey. Katlanılmaması gereken bir şey.

"Billy'yi biliyorlar mı?" Shirleen düşüncelerimi yarıda keserek sordu.

Başımı salladım.

"Hepsi mi?" diye devam etti. Tekrar başımı salladım.

Shirleen kararlı bir şekilde, "O zaman neye bulaştıklarını biliyorlar," dedi. "Shirleen'e güven, çocuğum. Bir sürü insan

Senin gibi bir kızıdan uzak durup, elinden gelenin en iyisini yapman için seni yalnız bıraktım. Ve sana açıkça söylüyorum, eğer bu Billy görüldüğü kadar çılgın bir orospu çocuğuyorsa ve senin kadar güçlü olsa bile, yapabileceğin en iyi şeyin başarısız olacağını tahmin ediyorum. Sonunda sana zarar verir ya da seni dönüştürür ve bunların ikisi de iyi şeyler değil."

Kanımın buza dönüştüğünü hissettim ve Shirleen'e baktım. Konuşmaya devam etti.

"Bu insanlar net durmuyor. Çok şey söylüyorlar. Bunun kafanı karıştırmasına izin verme. Halkınız hakkında duyduklarına göre, eninde sonunda hesaplaşmak için bir şansınız olacak."

Bunun hoşuma gittiğini söyleyemem.

Shirleen'in gözleri berrak ve odaklanmıştı, ama bir şey gözlerini kaydırıldı ve bakışları beni terk etti. Shirleen sanki ben orada değilmişim gibi, "Sana söylemekten utanmıyorum, Shirleen'in o çocuğa karşı hep bir zaafı olmuştur," diye mırıldandı.

Hank'i son gördüğümüz yere bakıyordu ve başka bir yere kaydığını hemen anladım. Ondan gelen garip bir şey hissettim, son derece üzücü, neredeyse özlem noktasına varan bir şey.

O devam ederken olduğum yerde kalakaldım: "O iyi bir çocuktu. Ailesi için iyi bir evlat, iyi bir kardeş, yeğenim Darius için iyi bir arkadaşı. Benim için, Darius için her şey değişti. Hank hiç değişmedi. Denedi, daha çok

Lee ve Eddie'den bile daha fazla, Darius'u geri çekmek, onu kurtarmak için..."

Sanki karnına bir yumruk yemiş gibi bir anda durdu. Kafam karışmıştı, neden bahsettiğini bilmiyordum ama sorma şansım yoktu ve zaten bana söylemeyeceğini hissediyordum.

Shirleen devam etti, "Aklının nerede olduğunu biliyorum, Darius da öyle. Nerede durduğunu biliyoruz. Öyle bile olsa... öyle bile olsa..." Sesi o kadar kısık bir fısıltıya dönüşmüştü ki neredeyse ilahi söylüyor gibiydi. "Yine de hayranım. Eğer benim de bir oğlum olsaydı, tıpkı Hank gibi olmasını isterdim."

Sözlerinin beni özel bir yerimden vurduğunu hissettim. Var olduğunu bile bilmediğim bir yere. Sadece benim gibi kadınların sahip olduğu bir yer. Benim gibi kadınlar, ki Daisy gibi kadınlardan şüpheleniyordum. Ayrıca (o anda bilmesem de doğru olarak) Shirleen gibi kadınlar olduğunu da tahmin ediyordum. Kalplerini açtıkları erkeklerin ellerinde kötü şeyler yaşamış ve ardından iyi bir şeylerin gelmesini umut eden kadınlar.

Daisy kendininkini Marcus'ta bulmuştu. Her ne kadar dünya için olduğu kişi olsa da, onun için başka bir şeydi.

Hank'te iyiliğimi bulmuştum.

Shirleen'i tanıımıyordum ama artık aramadığından şüpheleniyordum. Onun yerine, özlemi bir çocuğun, tıpkı Hank gibi bir çocuğun kurtarıcı lütfuydu.

Gözlerim yaşardı ve elim uzanıp onunkini buldu ve sıkıca tuttum. Duygularına neyin sebep olduğu konusunda sadece doğru tahminlerde bulunabiliyordum. Bildiğim şey, duygunun orada olduğu ve bunu görmeme izin verdiğiydi. Ayrıca içgüdüsel olarak bu duygusal gösterinin sık sık gerçekleşmediğini de biliyordum.

Elimi sıktı ve sonra kendi elini çekip şampanya kadehini yudumladı.

"Kurudum," diyerek havayı bozdu ve bana bakmadı bile. "Şampanyalı çocuk nerede?" diye etrafına bakınıyordu. "Hey! Sen!" diye bağırdı ve elinde bir tepsi şampanya olan garsona saldırmak için benden uzaklaştı.

Arkasına bakmadı.

Sözlerini anlamaya fırsatım olmadı çünkü sırtımın alt kısmındaki deride bir dokunuş hissettim. Çok hafifti, oradaydı ve sonra kayboldu, neredeyse hayal etmiş gibiydim. Gerçek olup olmadığına bakmak için döndüğümde, siyah bir takım elbise ile çevrelenmiş açık gri bir gömlekten çıkan bronzlaşmış bir boğaz gördüm.

Yukarı

baktım.

Luke.

"Hank nerede?" diye sordu, "Merhaba" gibi gereksiz hoşluklardan kaçınmaya karar vererek.

Kalabalığı tarıyor ve mutsuz görünüyordu. Luke'un mutsuz görüldüğünü hiç görmemiştim. Çoğunlukla ateşli görünürdü ya da bazen eğlenirdi ki bu da ateşin başka bir biçimiydi.

Şimdi sade bir şekilde mutsuz görünüyordu ve bu da bir şekilde ateşliydi.

"Marcus'la konuşuyor." Cevap verdim ve devam ettim. "Güzel görünüyorsun." Ve ondan biraz uzaklaştım, çünkü gerçekten de güzel görünüyordu. Gerçekten hoş.

Kolları iki yanındaydı. Uzaklaştığımda eli belime dolandı ve beni tekrar kendisine çekti.

Bunun onun uzak mesafeli koruma işinin bir parçası olduğunu düşündüm ve onu rahatlatmaya karar verdim: "Sorun yok Luke. Hank buralarda bir yerde ve Lee de bana göz kulak oluyor."

Bir yerden cep telefonunun çaldığını duydum ama Luke bana baktığı için duymazdan geldim.

"Benden uzaklaşma. Hank'i bulacağız. Şimdi," diye emretti.

Sözleri ve ses tonu karşısında korkunun derimi sardığını hissettim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Luke artık bana bakmıyordu. Odanın diğer ucuna bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ve Lee'yi gördüm, eli kulağında, gözleri Luke'un üzerindeydi. Lee'nin yüzü gergindi ve başını kapıya doğru salladı. Aynı anda Indy'nin yerini değiştiriyor, onu odanın dışına açılan birkaç kapıdan birine bakacak şekilde hareket ettiriyordu. Lee'ye baktı

Luke'un parmakları ısrarla belime bastırırken tek gördüğüm buydu.

"Gidelim," dedi Luke.

Beni kapıya doğru götürmeye başladı. Bir şeyler olduğunu fark ettim. Eddie ve Carl ya yakın bir tehlike sezmişlerdi ya da radyo dalgaları gibi havada süzülen sözsüz, belalı çocuk mesajları almışlardı. Onlar da tetikte ve hareket halindeydiler.

"Neler oluyor?" Karşı koymayıp Luke'la birlikte hareket ederek sordum. Korku artık derimde sürünmüyor, beni ısıırıyordu. Sonra paniğe kapılarak, "Hank'i bulmalıyız," dedim.

Bunu söyler söylemez Hank ve Marcus odaya girdiler. Hank bir amaç uğruna adım atıyordu, gözleri bana kilitlenmişti, yüzü taş gibiydi. Marcus da pek farklı görünmüyordu ve aynı şekilde hareket ediyordu, gözleri odayı tarıyordu, muhtemelen Daisy'yi arıyordu.

"Hank burada," dedim Luke'a, Hank'in yanına gitmek için uzaklaşmaya başlarken.

Luke beni yanına çekti ve sonra durdu.

Gözlerimi Hank'ten ayırdım ve Luke'a bakmak için döndüm. Salınının ortasında bakışlarım tanıdık bir şeye takıldı. Başım durdu ve bakakaldım.

Billy odanın kapısında duruyordu. Kolunu kaldırmıştı.

Elinde bir silah vardı ve bana doğrultulmuştu.

HAYATIM BAŞLADIĞINDA

I Billy'nin iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım.

Kaçak adam olayı onun işine yarıyordu. Soluk kot pantolonu, yıpranmış deri ceketini üzerinde tam olarak duruyordu. Kalın, sarı saçları dağınıktı, gözleri vahşiydi.

Diğer insanlar da Billy'yi fark etmişti ama iyi görüldüğünü düşündüklerini sanmıyordum, çünkü silahını da fark etmişlerdi.

Kalabalığın paniğe kapıldığını hissettim. Küçük çığlıklar duydum, insanların hareket ettiğini hissettim ve Eddie ile Carl'ın kenardaki insanlara komutlar veren seslerini yakaladım.

Tüm bunlar sanki çok çok uzaklardaymış gibi oldu. Çoğunlukla, o ilk birkaç dakikada, odada sadece Billy ve ben varmışız gibi hissettim.

Billy bana bakarak, silahı hâlâ bana doğrultarak ama Luke'a hitap ederek, "Onu bana ver," dedi.

Luke'un tepkisi beni arkasından itmek oldu. Bu, Billy'nin silahını Luke'a doğrulttuğu anlamına geliyordu.

"Hayır!" Dehşetten donup kaldığım yerden çıkarak bağırdım.

Aynı anda Billy, "Lanet olsun, onu bana ver!" diye bağırdı.

"Aklından bile geçirme," diye duydum ve gözlerim sola kaydı.

Lee'nin Billy'ye silah doğrulttuğunu gördüm.

"Siktir git!" Billy bağırarak silahını çılgınca savurdu ve Lee'ye nişan aldı.

Midemin sıkıştığını ve ciğerlerimin sıkıştığını hissettim ve mandalina ve çikolatalı bir düğün hayalleri daha da kötü bir kabusla dönüştü.

"Billy, hayır," dedim Luke'un etrafında dolanarak. "Yapma, ben de seninle geleceğim."

"Luke, çıkar onu buradan." Bu sözler Lee'nin birkaç metre arkasında olan ve ilerleyen Hank'ten geldi.

Ayrıca bir silahı vardı ve belirsiz, biraz çılgınca (tamam, belki de tamamen çılgınca) bir şekilde, 4Runner'ını sürdüğü gibi onu ne kadar kolay idare ettiği beni etkiledi. Doğaldı, sanki silahla bir bütündü. Sağ eli kabzanın etrafında, parmağı tetikte, sol eli silahı tutan elini kavırıyordu. İki kolu da yukarıdaydı ama gevşek duruyordu. Başı hafifçe yana eğikti ve silahı ile bakışları Billy'ye dönüktü.

Luke çoktan önüme geçmiş, geri adım atarak beni de onunla birlikte hareket etmeye zorlamıştı. Kalabalık hâlâ hafifliyordu.

Uzakta. İnsanların odadan çıktığını fark ettim, tam o sırada Marcus'un da elinde bir silahla arka duvara doğru kaydığını gördüm.

"Kımıldama!" Billy bağırdı. Marcus'u fark etmemişti ve silahını Luke ve bana doğru savurdu.

"Billy, yapma. Lütfen," diye yalvardım, Luke'un vücuduna bakarak.

Luke geri çekilmeye devam etti. Silahsız olduğu kadar silahtan da etkilenmemişti.

Billy beni dinlemedi. Ateş etti.

Luke'un vücudu sarsıldı.

Çığlık attım.

Silah sesi kargaşaya neden oldu. Tek çığlık benimki değildi. İnsanlar artık temkinli bir şekilde hareket etmiyor, her yere koşuyor, odayı temizliyorlardı.

Luke yere düşmedi. Onun yerine bir elini ceketinin içine soktu ve omuz kılıfından bir silah çıkarıp Billy'ye doğrulttu. Zar zor fark ettim çünkü Billy şimdi silahını Hank'e doğrultmuştu.

Lee ve Hank yan yanaydı, aralarında belki üç, dört metre vardı. Billy ateş ederken ikisi de ilerlemişti ve Billy'den sadece altı adım uzaktaydılar.

Her iki kardeş de Billy ile karşı karşıyaydı.

Bu olamaz, diye düşündüm dehşetle ve sonra artık düşünmedim. Bunun yerine hızlıca hareket ettim ve uzun yıllardır topuklu ayakkabı giydiğim için şükrettim.

iş e yaradı. Beni yakalayamaması için Luke'un etrafından dolandım ve cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde Billy'ye doğru ilerlemeye başladım.

"Luke, çıkar onu buradan!" Hank'in sesi odanın içinde yankılandı.

"Billy, seninle geleceğim," dedim, Luke'tan kaçınmak için daha hızlı ilerledim, sahip olduğumu bilmediğim bir gücü çektim ve Hank'i görmezden geldim.

Tek düşünebildiğim, eğer benim bu iş le bir ilgim varsa, Billy'nin Hank'i ya da başka birini vurmayacağıydı. Luke'u vurup vurmadığını bilmiyordum ama vurduysa bu benim için sondu.

"Vur onu Luke," dedi Lee.

Luke arkamdan, "Roxie, yoldan çekil," diye emretti. Emrini yerine getirmeyince Lee'ye, "Temiz bir atış yapamıyorum," dedi.

Billy'ye bir kol mesafesine kadar yaklaştım ve eli dışarı çıkıp kolumu yakaladı, beni döndürdü ve sırtımı ona doğru öyle sert çekti ki vücuduna çarptım. Kolu belime dolandı.

Beni kalkan olarak kullanıyordu.

Hank'in ifadesi değişti, kontrollü öfkeden açık ve net bir hiddete dönüştü.

Sonra Hank bize doğru

hareket etti. Billy silahını ona

doğru salladı.

Hank durdu ama Lee ilerledi.

"K ı m ı l d a m a y ı kes!" Billy Lee'ye bağırdı ve Lee durdu.

"Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldadım daha önceki düşüncemi yüksek sesle.

Birinin canı y a n a c a k t ı , muhtemelen çok t a n yanmıştı.

Tek düşünebildiğim bunu durdurmam

gerektiğiydi. "Gitmeliyiz," dedim Billy'ye.

"Onu öldüreceğim," diye karşılık verdi Billy, silahını hâlâ Hank'e doğrultarak.

"Hayır! Yapma. Lütfen, yapma. Sadece gidelim!" Ağladım.

"Benim olanı almaya çalıştı. Onu öldüreceğim.

Onu!" Billy bağırdı.

Çıldırılmıştı, kontrolden çıkmıştı ve bir şey yapacağından korkuyordum.

o.

Elimi koluna koydum, parmaklarım kıvrıldı.

Billy'nin tekrar ateş ettiği anda.

Düşünmedim, sadece hareket ettim.

Döndüm ve tüm vücudumla onu ittim. Bunu beklemiyordu ve ikimiz de sallanmaya başladık ve sonra yere düştük. Billy sırt üstü, ben de onun üstüne düştüm. Yuvarlanmaya çalıştım. Hank'i kontrol etmek istiyordum, bunu yapmam gerekiyordu ama Billy beni yakaladı ve ikimizi de yuvarladı. Yukarı çıkarken beni de yanına aldı ve sırtım yine onun önüne gelecek şekilde tuttu, kolu hâlâ belimdeydi.

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu. Nefesini kesmişim ama dayanmaya çalışıyordu.

Gözlerim hemen Hank'in olduğu yere gitti, hâlâ ayakta duruyordu ama şimdi çok daha yakındaydı, neredeyse tepemizdeydi. O, Lee ve Luke bu kavgayı bize yaklaşmak için kullanmışlardı.

Hank'in yüzü sertti, çenesinde bir kas hareket ediyordu. Durumu kontrol edemiyordu ve bunun onu çok kızdığını biliyordum.

Tek hissettiğim kanaması olmadığı için rahatlamaktı.

Sonra her şey bir anda oldu.

Billy dönerek beni de yanına aldı ve bizi Hank, Luke ve Lee'den birkaç metre uzağa çekti. Şimdi Vance'in koridorda bize doğru ilerlediğini gördüm, silahını kaldırmıştı. Billy geri çekilmeyi bırakıp tekrar döndü ve her ikisi de siyah takım elbise, beyaz gömlek ve ince siyah kravat giymiş iki adamın daha başka bir kapıdan gelip yaklaştığını gördüm. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onların da bize doğrultulmuş silahları vardı.

Billy tekrar döndü ve daha önce hiç görmediğim iki adam daha başka bir kapı aralığından geliyordu. Billy gibi giyinmişlerdi ama daha temiz görünüyorlardı ve gözleri vahşi değil, net ve amaçlıydı. Ayrıca bize doğrultulmuş silahları vardı.

Etrafımız sarılmıştı, sekiz silah bize doğrultulmuştu ve buna Marcus'u saymıyorum.

Odanın içinde bir yerlerde, başka kimse olmamasına rağmen. Ve bunun için kendime küçük bir dua izni verdim.

"Silahını indir, Flynn," diye buyurdu Hank.

Billy tekrar döndü ve Hank'le yüz yüze geldik.

"Siktir git," diye karşılık verdi Billy.

"Bırak onu!" Hank'in sesi kırbaç gibiydi.

"Desmond seninle konuşmak istiyor, Billy," dedi deri ceketli adamlardan biri arkamızdan, Hank'in emrini ve odadaki diğer tüm insanları görmezden gelerek. Billy bizi ona doğru döndürdü ve konuşmaya devam etti, "Kızı bırak."

"Canın cehenneme, Desmond'ın da canı cehenneme," diye karşılık verdi Billy, silahını yeni hedefine doğru sallayarak.

"Lütfen biri onu vurabilir mi?" Lee sordu, sesi sabırsız çıkıyordu, sanki bir kadeh daha şampanya istiyordu ve bu can sıkıcı bir gecikmeydi.

"Neresinden? Dizinin arkasına temiz bir atış yaptım," diye sordu Vance arkamızdan konuşarak.

Lee rahat bir tavırla, "Al şunu," diye emretti ve Billy bizi Vance'le yüzleşmemiz için döndürdü.

"Billy, beni sarsmayı bırak. Başım dönüyor," diye aptalca şikâyet ettim ama beni savunmak gerekirse, başımı döndürüyordu ve bu iyi bir Hank tarzı değildi.

"Şimdi temiz bir atış yaptım," diye paylaştı Luke. Son dönüşümüzle birlikte Luke arkamızdaydı.

"Sadece Roxie'ye vurma," diye talimat verdi Lee.

Billy bizi Luke'la yüzleşmemiz için döndürdü.

"Tanrı aşkına!" Öfkemin yanı sıra korkumu da kaybetmeye başlayarak tersledim. Kaçırılmadan önce hiç rehin alınmamıştım, bu yüzden onunla oynadıklarını, kafasını karıştırdıklarını bilmiyordum.

"Kimse ona ateş etmiyor. Herkes geri çekilsin," dedi Hank.

Yan tarafıma bir bakış attım ve Lee'nin başını Hank'e çevirdiğini gördüm.

Hank gözlerini ya da silahını Billy'den ayırmadan, "Kalk... lanet olası... yere yat," diye tekrarladı.

Billy bizi Hank'le yüzleşmek üzere hareket ettirdi ve Lee önce Vance'e sonra da Luke'a başıyla selam verdi. Silahını bıraktı ve geri çekildi.

Bu gösteriş içindi. Lee'nin herkesten daha hızlı atış yaptığını düşünmüştüm. Bunu nasıl bildiğimi sormayın. Wolford çoraplarının en iyisi olduğunu bildiğim gibi biliyordum.

Luke ve Vance'in silahlarını yanlarına indirdiklerini görmekten ziyade hissettim. Diğer adamların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun odadaki tehlike seviyesini değiştirmesi gerekirdi ama bunun yerine, Hank'in Billy ile karşı karşıya gelmesiyle, tehlike daha da arttı ve hissedilir hale geldi.

Hank, "Bırak onu," dedi ve bunu söyleme şeklinden sanki Billy'nin ellerini üzerimden çekmesinden daha fazlasını talep ediyormuş gibi bir anlam çıktı.

"O benim," diye karşılık verdi Billy, Hank'in talebini anlamış ve bana bir sarsıntı vererek ne demek istediğini anlatmıştı.

"Bırakın onu. Hemen. Bunu yaparsan sana zarar gelmez. Eğer yapmazsan, seni kendim vururum," dedi Hank.

Açıkça müdahale etme zamanım gelmişti. Böyle bir durumda Hank'in Billy'yi vurduğu için başının belaya girip girmeyeceğini bilmiyordum ama öğrenmek de istemiyordum. Bildiğim tek şey Billy'nin Hank'i vurmaya hazır olduğuydu. Bunu daha önce bir kez denemişti ve ben bunun tekrarlanmasına izin verecek değildim.

"Billy, bırak gideyim," dedim sessizce.

"Hayır, Roxie. Sen ve ben buradan çıkıp gideceğiz. Ortadan kaybolacağız," diye yanıtladı Billy.

"Billy, etrafına bak. Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim ona.

"Öğrenmelisin, Roxie. Sen ve ben, sadece sen ve ben. Hep böyle oldu. Benim için her şey bundan ibaretti. Hayatım seninle tanıştığımda başladı," dedi Billy ve sesi komik gelmeye başlamıştı. Bu onun kaygan konuşması değildi. Sesinde titremesine neden olan bir iplik vardı.

Gözlerimi kapattım ve açtığımda Hank bana bakıyordu.

Bakışlarımı doğrudan ve sabit bir şekilde Hank'in üzerinde tuttum ve Billy'ye, "Biliyor musun, ilk randevumuzda beni at arabasıyla gezintiye çıkarmıştı," dedim.

Billy'nin zaten gergin olan vücudu kaya gibi sertleşti.

"Bana söz vermiştin, hatırladın mı Billy? New York'a gideceğimizi, Central Park'ta at arabasıyla gezeceğimizi söylemiştin. Hatırlıyor musun?" diye sordum.

Sesim acımasız değildi. Yerine getirilmemiş bir sözün hüznünlü anısıyla yumuşaktı.

"Yapma, Roxie." Billy'nin sesi kızgın ya da deli gibi değil, bir yalvarış gibiydi.

"Bir köpeği var," diye devam ettim, hâlâ Hank'e bakıyordum. Billy köpekleri ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. "Bir Labrador," diye devam ettim.

Billy Labradorları ne kadar çok sevdiğimi de biliyordu. Köpek almamıza asla izin vermezdi. Çok fazla hareket halindeydik ve zaten o da köpekleri sevmezdi. Son birkaç yıldır bir köpek almadım çünkü Billy ile hayatıma bir köpek sokmak istemedim. Bu köpek için adil olmazdı.

"Onu gördün, beni izlerken. Shamus adında tatlı bir çikolata labrador. Ayaklarımın üzerinde oturuyor ve ona frizbi oynamayı öğreteceğim."

"Roxie." Billy'nin sesi artık bir acıya dönüşmüştü ve sanırım hâlâ onun için içimi parçalayacak kadar çok şey hissediyordum.

Yine de gözlerimi Hank'ten ayırmadım.

"İyi bir işi, güzel bir evi var. Yaşamak için insanları koruyor," diye devam ettim ve Billy'nin gergin vücudunun arkamda gevşemeye başladığını hissettim, sanki sözlerim onun tüm enerjisini çekiyordu. Silahını biraz indirdi ve bir yere varmaya başladığını anladım.

"İyi bir ailesi var ve kız kardeşi bana evi kendisinin onardığını söyledi. Hiç bir şeyi tamir ettin mi Billy? Hiç yanlış giden bir şeyi düzelttin mi?" Yine bir suçlama değildi, sadece yumuşak bir soruydu.

"Tanrım, Roxie," diye mırıldandı Billy, sesi titreyerek daha da alçak sesle.

"Bekliyormuşum gibi hissediyorum," dedim Billy'ye, Hank'e bakarak. "Uzun zamandır bekliyorum ama sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Hayatım onunla tanıştığımda başladı."

Benim ve muhtemelen odadaki herkesin şaşkınlıkla karşıladığı bu sözlerim üzerine Billy pes etti.

Silah kolu ortama dolandı ve yüzünü boynuma dayadı.

"Roxie," diye mırıldandı.

Hank yavaşça bize doğru gelmeye başladı, silahını indirmede, gözlerini benden ayırmadı. Tembel değillerdi, en ufak bir şekilde bile. Aşırı tetikteydiler ve o kadar yoğunlardı ki beni yakabileceklerini düşündüm.

"Bunu almamı istiyorsun, değil mi Billy?" Sessizce sordum, gözlerim Hank'in üzerindeydi.

"Seni yanımda istiyorum," dedi Billy boynuma doğru.

Gözlerimi Hank'ten ayırdım ve Billy'ye döndüm. Ben dönünce başını kaldırdı ve ellerimi yanaklarına koydum. Ona baktım ve başparmaklarımı elmacık kemiklerinin altındaki kirli sakalda gezdirdim. Mavi gözleri acıyla doluydu.

Umursamak istedim ama umursamadım. Eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, öyle olsun.

"Billy, seni incitmek istemiyorum ama seninle birlikte olduğumu hiç sanmıyorum."

İlk defa bunun doğru olduğunu fark ettim. Billy eğlenceliydi. Büyüdüğüm küçük kasabanın özgürlüğüydü. İsyandı, ki onunla tanışmadan önce on yıl boyunca geliştirdiğim bir şeydi bu. Aynı zamanda enerji ve maceraydı.

O bir yaşam gücü değildi. Hank gibi değil.

Alnımı Billy'nin alnına koydum. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Öyleydim de.

"Sahip olduğum tek iyi şey sensin, sahip olduğum tek iyi şey," diye fısıldadı Billy.

Cevap verme şansım olmadı. Hank'in işi bitmişti.

Güçlü kolunun belime dolandığını hissettim ve bir çekişle beni Billy'nin kollarından çekti. Birkaç adım geri giderek Billy'nin önünü açtık ve sonra beni yana doğru savurdu. Lee ile çarpıştık ve Lee beni geri çekerken Billy'nin silahını Hank'e doğru kaldırmaya çalıştığını gördüm ama Marcus Billy'nin yanındaydı ve silahını Billy'nin şakağına dayamıştı.

"Bırak onu," diye emretti Marcus.

Billy silahını kaldırmaya devam etti, sanki Marcus'un onu vurmasını ister gibiydi.

Nefesimi tuttum. Lee bizi geri götürmeye devam etti.

Marcus gibi Hank de silahını hâlâ Billy'ye doğrultmuştu ama Billy silahını kaldırmaya devam e t t i .

"Bırak onu!" Marcus ısırdı.

Billy'nin eli büküldü ve ne yapacağını anladım.

Kendini vuracaktı.

Dehşet beni ele geçirdi ve çılgılık attım. "Hank, durdur onu!" Bir silah sesi odanın içinde patladı.

Billy'nin elinin kırmızı bir sis içinde patlamasını izlerken herkes hareketsiz kaldı. Silah serbest kaldığında korkunç bir acı çılgılığı attı.

Bir nanosaniye sessizlik oldu.

Sonra Hank, "Sağlık görevlilerini çağırın." diye emretti.

Hank benim görüş alanımda Billy'ye doğru ilerledi, böylece ben göremedim.

Billy'yi vurduğunu düşünerek Luke'a baktım. Luke ceketini çıkarıyordu. Kolundan kan akıyordu. Bu manzara beni şaşkına çevirdi. Lee'ye doğru sarktım ve o da benim ağırlığımı vücuduna aldı, aynı zamanda silahını omuz kılıfına soktu.

"Geri çekilin. Polis." Eddie oradaydı, silahını kaldırmış, rozetini çıkarmıştı. Tehlike odaya geri dönmüştü.

Chicago'dan gelmiş olmaları gereken iki adam Hank, Marcus ve Billy'ye yaklaşıyordu. Eddie'yi gördüklerinde geri çekildiler.

"Silahlarınızı bırakın ve duvara yaslanın," diye devam etti Eddie. Tereddüt etmeden silahları yere düştü ve elleri havaya kalktı.

Takım elbiseli diğer iki adam sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kaybolmuşlardı.

Billy yerde oturuyordu, Hank de onun yanında kambur durmuş, görüşümü engelliyordu.

"Onu buradan çıkar Lee," diye emretti Hank, Carl önderliğinde üniformalı subaylardan oluşan bir ordu odaya girerken bize dönmedi.

"Gidelim Roxie," dedi Lee kulağıma ve bedenim kaskatı kesildi.

"Luke-" diye başladım.

"Onun icabına bakılacak tatlım, hadi gidelim." Beni geri çekerken Lee'nin sesi yumuşaktı.

Mücadele etmeye başladım ve Lee'nin kolu nazik olmaktan çıkıp sertleşti. Pes ettim ve beni odadan çıkarmasına izin verdim.

Daisy'nin mutfağında bir bar taburesinde oturuyordum, sekiz kadın ve iki gey erkek tarafından anneme sarılıyordum.

Kitty Sue ve Malcolm geç gelmişti (Tanrıya şükür). Malcolm erkeklerle bir yerdeydi, Kitty Sue bizimle birlikteydi.

Yanımdaki tezgahda o kadar çok yiyecek vardı ki Chicago Bears, Bulls ve Cubs takımlarını bir hafta boyunca doyurabilirdi. Dört üniformalı polis memuru yemeklere yardım ediyordu.

Lee beni mutfağı yönlendirdiğinde, babamın kısa süreli bir rahatlama yaşadığını fark ettim, sonra patladı, küfretti ve kör oldu. Lee yanına gitti ve dikkatlice dışarı çıkmasına rehberlik etti ama koridor boyunca bağırdığını duyduk.

Jason onları takip etti. Her zamanki iyi huylu ifadesi yine kaybolmuştu.

Dedektif Jimmy Marker geldi ve gitti, oradayken ifademi aldı. Onunla konuştuğum süre boyunca annem yanımda durup elimi tuttu. Annette arkamda durdu ve omuzlarımın ağırlığını gövdesine aldı. O zamanlar her şey çok tazeydi. Annette olmadan kendimi ayakta tutamazdım ve her iyi kız arkadaş gibi o da bunu biliyordu.

Dedektif Marker bana Luke'un kolunda bir yara olduğunu söyledi. Yüzeyselmiş ve iyileşecekmiş. Billy'nin silahlı koruma altında hastaneye gittiğini ama elinin kötü görüldüğünü söyledi. Son olarak, Billy'yi vuranın Vance olduğunu söyledi.

"Çocuk iyi bir atıcı. Lee de öyle, Stark da öyle. Seni kalkan olarak kullanmış olsa da korunuyordun. Eğer ateş etselerdi, o çocukların hiçbiri seni vuramazdı," dedi Dedektif Marker sakın bir şekilde, sanki başından beri endişelenecek bir şeyim yokmuş gibi.

"Stark mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Luke. Soyadı Stark. Sokakta bu isimle tanınıyor ama Lee'nin adamları ona Luke diyor," diye açıkladı Dedektif Marker.

"İyi nişancı olduklarını nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Dedektif Marker biraz tereddüt etti ve çok fazla şey paylaştığını fark ederek sonunda, "Sadece yap," dedi.

Dedektif Marker'ın gitmesiyle birlikte hareketlilik azalmaya başlamıştı ve Shirleen Fransız ekmeğinin üzerine bir miktar ezme sürerken Ally de kendine Brie ve elma dilimleri yiyordu.

Daisy havayı yumuşatmaya çalışarak, "Şekerim, sosyete sayfalarında çok iyi bir yazı yazacağımdan emin oldun," dedi.

"Aynen öyle, papatya kız. Sosyete sayfalarını hiç okumadım ama bunu kaçırmayacağımdan eminim," diye araya girdi Shirleen.

Annette'in kolu göğsüme dolandı ve başımın üstünü öptü. Sonunda her şeyin bittiğini anlayarak ona doğru daha da eğildim.

Tamam.

Tanrı'ya şükür.

Bir iç çekiş daha yaptım. Bu mutlu bir iç çekiş değildi. Rahatlamıştım.

"Elbisesini yırtmadığı ya da üzerine kan bulaştırmadığı için mutluyum. Satenden kan çıkar mı bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bu, mezara onsuz gitmekten mutlu olacağım bir parça çamaşır bilgisi. Siz kızlar bar kavgaları ve benzeri şeylerle elbiselerimi mahvediyorsunuz. Stok tutmak için her hafta alışverişe gitmek zorunda kalıyorum," diye ekledi Tod.

Stevie, "Alışverişe çıkmanın nedeni bu değil Tod," diye araya girdi.

Tod Stevie'ye döndü. "Affedersiniz ama Burgundy'nin seçme şansı olmalı. Hangi yöne gideceğini asla bilemez," dedikten sonra Shirleen'e döndü. "Bu arada, o kolyeyi ödünç almam için bana bir teklifiniz var mı? Bu... güzel..."

"Sho' 'nuff, sweet thang," dedi Shirleen.

İçimde bir neşe kabarcığının yükselmeye başladığını hissettim ama Indy'nin gözüne takıldım ve kayboldu. O ve Jet beni şahin gibi izliyorlardı ve bunların hiçbirinin komik olduğunu düşünmüyorlardı.

Onlara "Ben iyiyim," diye seslendim.

Jet dudaklarını emdi. Indy tavana vurmaya hazır görünüyordu.

"Gerçekten mi?" dedim yüksek sesle.

Indy dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. İçimden bir ses onun da

Billy ile o l a n tüm geçmişimi sihirli değneğini sallayarak silme gücüne sahip.

Jet sessizce, "Tamam," dedi.

"Ne?" Annem oyunu kaçırmış gibi sordu.

Biraz eğildim ve başımın yan tarafını anneme yasladım.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Hank hangi cehennemde?" Kitty Sue sordu ve bu sözleri söyler söylemez odadaki hava doldu ve Ateşli Çocuk Tugayı (artı babam) Hank'in önderliğinde odaya girdi.

"Uh-oh," diye mırıldandı Ally.

Annette'in kolu düştü ve ben de doğruldum. Hank'e gülümseyecektim ama yüzüne bir kez bakınca bunun doğru yol olmadığını anladım.

"Şimdi ne oluyor?" Benden birkaç adım uzaklaştığında sordum. Billy'nin yine kaçtığını düşünüyordum, ambulansın arkasından fırladığı, hala kaçtığı ve peşimde olduğu hayali kafamı dolduruyordu.

Hank tam önümde durdu ve ben de ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Yüzü sert ve öfkeliydi.

Sonra da kükredi, "Orada ne halt ettiğini sanıyordun sen?"

Evet, Hank Nightingale, kontrol ustası, kükredi.

Görünüşe göre bana kızgındı, Billy'nin kaçmış olmasına değil.

En azından bu iyiydi. "Viski-"

Denedim.

"Olamaz." Sesi anında alçaldı, tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Sakın bana 'Whisky' deme. Ona doğru yürüdün!"

Billy'nin hâlâ silahlı koruma altında olmasından duyduğum rahatlama kısa sürdü ve anında Hank'e duyduğum öfkeye dönüştü.

Affedersiniz ama ben öyle düşünmemiştim.

Bar taburemden atladım ve Hank'in suratına kapandım. "Luke'u vurdu!" diye bağırdım.

"Biz hallettik," diye bağırdı Hank. "Seni vurmaya çalıştı!" Ben bağırdım.

Hank, "Biz halletmiştik," diye tekrarladı. "Silahını Lee'ye doğrulttu!"

"Her şeyi hallettik!"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hiçbirinize bir şey olmasına izin vermeyeceğim konusunda sizi uyarmıştım ve vermedim!" Tekrar bağırmaya başlamıştım.

"Biz üç kişiydik ve Vance'in bize yaklaştığını biliyorduk ve ondan bir kişi vardı. Onu indirmemizi imkânsız hale getirdin. Aklından ne geçiyordu?" Hank de bağırmaya devam ediyordu.

"Sana silah doğrultmuştu. Aklımdan geçen buydu."

"Yani... lanet... ne? Daha önce de oldu, yine olacak. Bununla başa çıkabilirim. Kontrol altına almıştık."

Vay anasını.

Hank'in kendisine silah doğrultulduğunu düşünmekten kaındım ve kaşlarını çattım.

"Hank Nightingale, bana bağırma," diye tersledim.

"Hiç akıllıca değildi Roxie," diye atıldı babam. "Baba!"

Ona döndüm.

"Değildi," diye ekledi Lee, sesi ayık ve keskindi.

Ağzım açık kaldı ve Lee'ye bakakaldım.

"Kesinlikle yle değildi," diye onayladı Eddie ve orada bile değildi!

Ağzımı açıp kapadım, kelimeler ağzımdan kaçıyordu.

Bana karşı birleşiyorlardı.

"Hımm... araya girmek istemezdim ama geri ekil," diye araya girdi Ally, yiyeceklerle dolu barın önünde dururken. Elinde yarısı yenmiş bir elma dilimi vardı ve bir salatalık kadar havalı görünüyordu.

"Ally, bu işe karışma," diye emretti Carl.

"Bana bu işe karışmamamı söyleme," diye parladı Ally, elindeki elma dilimini düşürdü ve artık bir salatalık kadar soğukkanlı görünmüyordu.

"Herkes iyi, herkes güvende, her şey yoluna girdi. Sakinleşelim," diye önerdi Annette, uzlaştırmacı rolü oynamaya çalışarak.

"Orada ne olduğunu bilmiyorsun. Ona doğru yürüdü. Orada dokuz silah vardı ve sekizi Roxie'ye doğrultulmuştu. Çapraz ateşe yakalanmış olabilir," diye ekledi Jason.

Annette barışçıl olmanın kendisine uygun olmadığına karar verdi ve gözlerini Jason'a dikti. "Peki, sen ne yapardın? Hunh?"

"Ben olsam ona doğru yürümezdim. Tanrım!" Jason bağırdı.

Shirleen, "Oowee, siz beyazlar nasıl dövüşüleceğini biliyorsunuz," dedi.

"Roxie'yi rahat bırak." Daisy elleri kalçalarında içeri daldı. "Bu gece yeterince şeyle uğraştı."

Hank, Daisy'yi görmezden gelerek, "Bu konuda konuşmamız bitmedi," diye beni uyardı.

Hâlâ başa baş gidiyorduk.

"Bu konuyu konuşmaktan bıktık," dedim, hiç geri adım atmadan.

Kitty Sue oğlunu sakinleştirmeye çalışarak, "Hank, tatlım, belki de sana bir bira getirmeliyim," dedi.

"Biraya ihtiyacı yok. Roxie'nin aklını başına getirmesi gerekiyor," dedi Malcolm.

Çok iyi tanımadığım ve her zaman oldukça sakin görünen Kitty Sue'nun yüzü kıpkırmızı oldu ve Malcolm'a döndü.

"Peki ona tam olarak ne söyleyecek Mal?" diye sordu.

Malcolm karısına döndü. "Çocuklar hallediyordu."

"Doğru. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ama o anın sıcaklığıyla yapması gerekeni yaptı," dedi Kitty Sue.

Malcolm, "Neredeyse kendini öldürtüyordu," diye karşılık verdi.

"Pek sayılmaz. Bunun olmasına izin vermezlerdi. Hoşuna gitmemesi umurumda değil Malcolm Nightingale, ama Roxie'nin oğlumu bu kadar önemsemesi fikri hoşuma gidiyor. Onun için kendini tehlikeye atacak kadar cesur olmasından bahsetmiyorum bile. Zarar kendi yolunu bulmadığı sürece."

"Ben de beğendim," diye fısıldadı annem, Hank ve bana yaklaşıp elimi tuttu ve benimle gurur duyuyormuş gibi bana baktı.

İçime bir sıcaklık yayıldığını hissettim, ancak bu sıcaklık beni daha az kızdıracak kadar değildi.

Hala.

"Trish, sen tam bir kaçıksın. Kızımızdan bahsediyoruz!" Babam patladı.

"Evet, bana öyle geliyor ki birimiz onu doğru yetiştirmişiz," dedi annem.

"Lanet olsun," dedi Daisy.

"Siktiğimin A'sı!" Odanın öbür ucundan gelen gürültüyü hepimiz duyduk. Hank ve annemin ötesine baktım ve Tex Amca'nın kapıda durduğunu gördüm. Kot pantolon ve flanel gömlek giymişti ve eğer mümkünse, hem saçları hem de sakalı her zamankinden daha vahşi görünüyordu, sanki her ikisini de koparmış gibiydi. "Nasıl oluyor da tüm bu aksiyonu hep kaçıyorum? Allah kahretsin!"

Herkes ona baktı.

"Eee?" diye tekrar gürledi. "Ne oldu? İyi misin canım kızım?" diye sordu bana.

Başımı salladım.

Gözleri Hank'e kaydı.

"Nightingale?" diye sordu.

Hank yanımda durmak için hareket etti. "Evet." dedi.

"Tanrıya şükür," diye bitirdi Tex Amca, odadaki yüklü havadan tamamen habersiz. Sonra bakışları yemeğe kaydı. "Şuna bak. Şu yemeğe bak. Yüce İsa Jones. Neyi bekliyoruz? Hadi parti başlasın. İçkin var mı?" diye sordu Daisy'ye.

"Şampanya," diye cevap verdi Daisy, dudaklarının ucu yukarı doğru kalkmıştı.

"Pekala, dökül bakalım kadın. Nezarethanede o ahmakla görüşemeyeceğim için pek mutlu değilim ama neyse. Şimdi, sanırım içmek için bir fırsat olsaydı

şampanya kadar aptalca bir şey varsa, işte o budur." Odanın geneline baktı. "Haksız mıyım?"

Herkes Tex'e bakmaya devam etti. Kimse son savaşın peşini bırakmaya hazır değildi.

"Eee? Haklı mıyım?" Tex gürledi.

Sonunda Indy konuştu. "Haklısın, Tex. Çok haklısın."

"Marcus, şeker demetleri aşk, bize biraz getir Şampanya," diye seslendi Daisy Marcus'a, ama kafası çoktan büyük, endüstriyel boyutlu, paslanmaz çelik buzdolabındaydı. Bir elinde iki şişe şampanya tutarak döndü.

Jet dolaba doğru ilerleyerek, "Ben bardakları getireyim," diye teklif etti.

Hank'in kolu omuzlarımdan geçerek boynuma dolandı ve kaskatı kesildim. Ona kızgın olmayı bırakmaya tam olarak hazır değildim.

Başını eğdi ve ağzı kulağımdaydı.

"Bu konuyu konuşmayı bitirmedik," diye mırıldandı. Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Evet öyle, Whisky. Artık konuşmak yok, sohbet etmek yok. Resmi olarak, o şampanya dudaklarıma değdiği anda, Billy Flynn bir anıya dönüşecek."

Hank gözlerimin içine baktı, gözleri çalışıyordu. Onun da kızgınlığının geçmediğini söyleyebilirdim. Sonunda kendini kontrol altına aldı ve gözleri açıldı.

"Paçayı kurtardın ama bunun tek nedeni bu bokun bir daha başına gelmeyecek olması."

Başımı sallayarak onayladım ama son sözü ben söyleyecekmişim gibi hissettim. "Eğer olsaydı, bilmelisin ki ben de aynı şeyi yapardım. Değer verdiğin birini korumaya izni olan tek kişi sen değilsin."

Tekrar sinirlenmeye başladı ve belli ki son sözü benim söylememe izin vermeyecekti.

"Günüşiği-"

"Hayır, Hank. Bunu duymak istemiyorum. Ciddiyim. Artık konuşmamız bitti."

Beni bir, sonra iki dakika izledi ve sonra gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir bakışa dönüştü ve bu bakış kızgınlıktan olabildiğince uzaktı.

Sessizce, sadece benim duyabileceğim şekilde, "Gerçekten hayatının benimle tanıştığında başladığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Vücudum sarsıldı ve eğer kolu boynumda olmasaydı bir adım geri çekilirdim.

Buna hazır değildim. Bunu o anda söylemişim ve her şeyimle bunu kastetmişim ama bunu tartışmak istemiyordum.

Şimdi değil, belki daha

sonra. Çok daha

sonra.

"Bundan da bahsetmiyoruz," dedim Hank'e.

Beni tekrar izledi, bir vuruş, sonra iki vuruş ve üçüncüsünde kolu boynuma dolandı, beni kendisine doğru kıvırdı. Dördüncü vuruşta tam önümdeydim. Beşinci vuruşta diğer kolu belime dolandı ve yüzü boynuma girdi. Altıncı vuruşta kollarım onu sıkıca sardı ve alnımı omzuna bastırdım.

Ayın yedisinde, tam odanın içinde olmasına rağmen çok uzakta gibi görünüyordu, birkaç şampanya patladı ve hem Hank hem de benim önemseydiğim bir grup insan alkışladı.

YİRMİ SEKİZ

NORMAL

I Denver'ın önümde belirdiğini gördüm ve bu manzara karşısında yarı korku yarı heyecan olduğunu bildiğim küçük bir heyecan yaşadım.

Üç haftadır Chicago'daydım, veda etmek için arkadaşlarımla dışarı çıktım, nakliyecileri ayarladım, eşyalarımı topladım, çatı katını kapattım, müşterilerle görüştüm, harap olmuş mobilyalarımı çektirdim ve sigorta şirketiyle uğraştım.

Bir hafta sonu için Brownsburg'a gitmiştim ve annem, babam ve ben onlara Billy ile olan her şeyi anlattığımızda Gil ve Mimi patlamasıyla uğraşmıştım.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim!" Hikayeyi anlatmayı bitirdikten sonra Gil bağırdı.

Aman Tanrım.

"Gerek yok oğlum. Adamın eli yok," diye yanıtladı babam.

Gil'in öfkesi yatışmış görünmüyordu.

Kardeşim bana döndü. "Son bilmem kaç yıldır tüm bu olanların neden bana anlatmadığını söylemek ister misin?"

"Um..." Mırıldandım.

Buna verebileceğim tek cevap Gil'in 1.80 boyunda ve 30 kilo ağırlığında saf bir kas yığını olduğuydu ve eğer bunu bilseydi Billy'yi bir dal gibi kırardı.

Elbette, geriye dönüp baktığımda, belki de bu kötü bir şey olmazdı.

Annem beni kurtardı. "Pekala, bitti. Roxie iyi. Artık yeni bir erkeğı var ve Gil, onu seveceksin. Baban onu seviyor. Ben de seviyorum. Herkes ondan hoşlanıyor. O zaman devam edelim. Cevizli turta yaptım. Kim bir parça cevizli turta ister?"

Annemin turtası yıllar boyunca birçok öfkeli insanı yatıştırmıştı.

Hepimiz mutfağı geçtik ve Mimi kolunu benim koluma doladı.

"Billy'den bu kadar kısa süre sonra başka bir ilişkiye girmek istediğinden emin misin?" diye fısıldadı bana.

Bunu düşündüm.

Bir saniye kadar.

Sonra başımla onu onayladım. "Evet, eminim." Şüpheli görünüyordu.

Ona telefonumda Ally'nin Hank'in çektiğı bir fotoğrafı gösterdim.

"Vay anasını," diye nefes aldı Mimi fotoğrafa bakarken. "Denver'da hepsi böyledir," dedim ona.

"Vay anasını," diye tekrarladı Mimi.

Kulağına eğildim ve Hank'in nasıl biri olduğunu fısıldadım. Seksi yatak odası şeylerini değil, tatlı, harika şeyleri.

"Vay anasını," dedi yine.

"Mm-hmm," diye cevap verdim.

Mimi bana sarıldı. Gil

bana ters ters baktı.

Her neyse.

ANNETTE VE JASON hâlâ Chicago'daydı ve muhtemelen yeni yıla kadar Denver'a taşınmayacaklardı.

Benden daha çok işleri vardı ve geri dönecekleri ateşli bir erkek arkadaşları yoktu.

Annette'in çalışanlarının yarısı onunla birlikte Denver'a gelmek için, yarısı da Annette'in artık "Head East" adını verdiği mağazanın yeni işletme müdürü olmak için mücadele ediyordu. Ayrıca Denver'daki yeni mağaza ya da "Head West" için de işleri yoluna koymaları gerekiyordu.

Jet, Rock Chick Telefon Sohbetlerimden birinde, Smithie'nin reggae-beyaz-kadın striptizcisini bir direğe yerleştirmedeki gecikmeden memnun olmadığını, ancak idare ettiğini bildirdi.

Onlara "Rock Chick Telefon Sohbetleri" adını veren Hank'ti. Jet, Indy, Ally veya Daisy ile yaptığım bir sohbette söylenen bir şeye atıfta bulunduğumda (örneğin, "Kahretsin, yine Rock Chick Telefon Sohbeti yapıyorsun.") bu şekilde adlandırıyordu.

Bu sohbetlere çok sık başvurduğumu itiraf etmeliyim, özellikle de Hank ve ben Hank Muhabbeti'ne daldığımızda zemin kaybettiğimde ve bir noktaya değinmeye çalıştığımında.

Denver'a gitmek için iki gün ayırmaya karar verdim, ilk gün uzun bir yolculuk yaptım ve Colorado sınırının hemen üzerinde durdum. Gerçekten de yola devam etmeliydim ama Hank'i üç hafta sonra ilk kez kırmızı gözlü ve iğrenç bir halde görmek istemedim. İyi bir gece uykusu (alamadım) ve kendimi olabildiğince iyi göstermek için bolca zaman istedim (bu biraz işe yaradı).

Artık biraz daha uzun olan saçlarımı güzel dalgalar halinde topladım ve iyi uyuyamadığım gerçeğini gizlemek için makyaj yaptım. Colorado'nun yolundan gittim (uygun oldu) ve kot pantolon, kahve-kahverengi yüksek topuklu botlar ve önü kocaman kablo örgülü çimen yeşili balıkçı yaka bir kazak giydim. Dışarısı Noel'den bile soğuk olduğu için kazağımı süper uzun yeşil, ahududu ve peygamber çiçeği mavisi çizgili atkım ve örgü şapkamla tamamladım.

Yanımda bir araba dolusu eşya daha vardı ve şimdilik Tex Amca'nın evine taşınıyordum. Denver'da bir daire bulmak için internette geziniyordum ve iki günüm vardı.

Önümde görüşlerle dolu bir gün vardı. Yok olan eşyalarımın geriye kalanlar hafta sonunda toplanacaktı ve onları götürecek bir yer bulmam gerekiyordu.

Teks Amca'yla kalma işi ve kendi dairem Hank'in pek hoşuna gitmemişti. Dairem hakkında birkaç "konuşma" yapmıştık. Hank bir dairem olması için hiçbir neden görmüyordu. Eninde sonunda birlikte yaşayacağımızı düşünüyordu, neden erteleyelim ki?

Topuklarımı kazdım. Onun yanına taşınmak istemediğim için değil, daha çok inatçı olduğum ve her ihtimale karşı ona geri adım atma şansı vermek istediğim için. Sonunda, altı aylık bir kira sözleşmesinde uzlaştık (bir bakıma, Hank'in uzlaşmaya tam olarak bağlı olmadığı, daha çok susmam için teslim olduğu izlenimini edindim).

Gergin olmamın sebebi geri çekilmemdi. Hareket etmeyi umursamıyordum. Bunu çok yapmıştım, bu yüzden alıştım. Hank ve ben Billy yakalandıktan sonra sadece bir buçuk hafta "normal" yaşadık, gerçi normalin Denver'da tuhaf bir tanımı vardı, özellikle de Fortnum's etrafında döndüğünde. Ben Chicago'dayken geçen üç haftayı telefonda ilişkimizi geliştirerek geçirmiştik. Denver'da eski ve hatta istikrarlı görünen bir şeyin telefonda yeni olduğunu hissetmek garipti.

Ya da en azından bana yeni
gibi geldi. Hank farklı
davranmadı.

The Castle'daki BÜYÜK hesaplaşmadan sonra, hepimiz Daisy'nin mutfağında yemeklere ve şampanya zulasına daha da büyük bir çentik atana kadar parti yaptık.

Annem ve babam, Hank ve beni yalnız bırakabilmek için gece Tex Amca'da kaldılar. Onlar kükreyerek Tex'in El Camino'suna doluşurken, Hank ve ben onları izliyorduk. Hank beni sıcak tutmak için takım elbisesinin ceketini omuzlarıma geçirmişti.

Görüş alanından çıktıklarında Hank'e döndüm.

"Bitti," dedim, sesimden mutlu bir rahatlama damlıyordu.

Cidden, eğer süslü saten bir elbise giymemiş olsaydım, takla atardım.

Kollarını bana doladı ve burnumu kendi kollarıyla ovdu. "Hadi seni eve götürelim."

Evine kadar onu sorguladım ve siyah takım elbiseli iki ekstra adamın Marcus'un adamları olduğunu öğrendim. Marcus'un emriyle onlar da Billy'yi aramışlar ve Marcus'a Billy'nin beni takip etmeyi bırakıp Annette ve Jason'ı takip etmeye başlamış olma ihtimali olduğunu bildirmişlerdi. Annette ve Jason partiye girdiklerinde Billy'nin birkaç kez dönüp durduğunu görmüşler ve görünüşe göre Billy de cesaretini toplayıp peşlerinden gelmiş. Park etti, arabasından indi ve Kale'nin etrafındaki ormanda kayboldu.

Hank, Eddie ve Nightingale Soruşturma ekibi, Billy'nin benimle yaptığı telefon görüşmesi sırasında harekete geçmeye hazır olduğunu beyan ettiğine karar vermişlerdi,

ve işi şansa bırakmıyorlardı. Bu nedenle Lee, ek koruma olarak Luke'u Roxie Detail'e atadı.

Desmond Harper'ın adamları gibi Vance de Billy'nin peşindeydi, yani hepsi onun Şato'da olduğunu biliyordu. Herkes Billy'nin asıl partiye yaklaşacak kadar çılgın olmayacağını düşünüyordu. Biz ayrılırken Hank ve beni yakalamak için bekleyeceğini düşünüyorlardı.

Vance, Luke'u partiye girerken yakaladı ve Billy'nin orada olduğu konusunda uyardı.

Tesadüfe bakın ki aynı anda Marcus da Hank'e Billy'nin arazide olduğunu söylüyordu. Kadınları toplayıp bizi evde güvenli bir yere götürmek ve sonra da Hank'in deyimıyla ava çıkmak için plan yaptılar.

Billy'nin içeri girmesi sürpriz olmuştu. Vance geride duruyordu ve Billy'nin içeri girdiğini gördü. O zaman Lee'yi aradı.

Gerisini biliyordum, çünkü oradaydım.

Desmond Harper'ın adamları tutuklanmıştı. Luke'un dikişleri atılmış ve serbest bırakılmıştı.

Daisy'den ayrılmadan hemen önce Hank, Dedektif Marker'dan bir telefon aldı. Dedektif Marker, Billy'nin muhtemelen bir daha sağ elini kullanamayacağını bildirdi. Bunun beni üzdüğünü itiraf etmeliydim, ama garip, bağımsız, herhangi birinin elini kaybetmesinin üzücü olduğu bir şekilde.

Hank'in oturma odasındaiken "Bir şey daha var," dedim. Shamus'a selamını vermiştik ve Hank

Ceketini omuzlarımdan aldı ve yemek masasındaki sandalyenin arkasına attı.

Yüzünü bana döndü. "Evet?"

"Bana Shirleen ve yeğeni Darius'tan bahsetmelisin. Bu gece bazı şeyler söyledi-"

Elini uzattı, boynuma doladı ve beni kendine çekti. Ellerimi göğsüne koydum ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Hatırlıyor musun, sana kötü şeyler yapan iyi insanlar tanıdığımı söylemiştim?"

Midemin döndüğünü
hissettim. "Evet,"
dedim.

"Jet ile ikimizin de tanıdığı, Jet'in 'gri' dediği insanlar hakkında konuştuğumuzu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırladım. Oyun oynadıklarını, uyuşturucu sattıklarını ve muhtemelen insanları öldürdüklerini söyledi.

Kalbimin sıkışmasıyla birlikte midemin de
sıkıştığını hissettim. "Hayır," diye nefes aldım.

"Evet," diye yanıtladı.

Başımı salladım. Shirleen'in böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordum. Ondan hoşlanmıştım.

"Sana tüm hikâyeyi sonra anlatacağım," diye söz verdi Hank, bir gece için yeterince içtiğimi doğru bir şekilde değerlendirerek. O

bir kolunu bana doladı ve beni yatak odasına doğru götürdü.

"Bilmek istediğimi sanmıyorum," dedim ona.

"O zaman sana tüm hikâyeyi daha sonra anlatmayacağım." Başımı salladım. Bu benim işime yaradı.

"Tamam," dedim.

Mutfağa doğru yürüdük.

"Hadi silme ve Gece," Hank önerilen ne zaman yatak odasına yaklaştık.

Midemdeki burkulma hafifledi ve kalbim normal hızından çok daha hızlı bir şekilde yeniden atmaya başladı.

"Tamam," diye tekrarladım.

CUMA, Hank günü işte Billy ile olan dağınıklığımı toparlayarak geçirdi.

Cuma gününü Fortnum'da yardım ederek ve dönüşümlü olarak dans ederek, annem ve babama, Annette ve Jason'a, Daisy'ye ve uğrayan diğer çeşitli insanlara müdahale ederek ve zihinsel dengemi güvence altına alarak geçirdim.

Indy yakında başka birini işe almak zorunda kalacaktı. Kalabalıklar özellikle sabahları giderek artıyordu ve hepimiz onlara yetişmek için elimizden geleni yapmak zorunda kalıyorduk.

Indy, Cuma akşamı Fortnum's'da Bye-Bye Billy Partisi (bu isim Ally'nin fikriydi) düzenledi ve partinin açılışını

Çünkü hepimizin sığabileceği tek yer orasıydı.

Kısa bir süre önce haber verilmesine ve ortada neredeyse bir çatışma yaşanmasına rağmen, Indy ve Ally'nin bir parti düzenledikleri haberi hızla yayıldı. Başta Kitty Sue ve Eddie'nin annesi Blanca adında bir kadın olmak üzere herkesin katkıda bulunduğu parti çok iyi hazırlanmıştı. Aslında, onlarla hiç tanışmamış olmama rağmen, Eddie'nin tüm ailesi gelmişti. Aslında Indy/Ally partisinin cazibesine kapılan herkes yemek ve içki getirmişti.

Tex Amca ve babam Jet'in karamelli kekleri konusunda karşı karşıya geldi ve babam geri adım atarak Jet'in karamelli çikolatalı keklerinin Miriam's Café'deki muhallebili sundae'lerden daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu olaydan sonra annem defalarca Tatlı İsa'yı aradı ve babamın Brownsburg, Indiana dışındaki hiçbir şeyin daha iyi olduğunu kabul etmediğine ve böyle bir kabulün ilahi bir müdahale olması gerektiğine yemin etti.

Partiden birkaç saat sonra Vance içeri girdi.

Onu hemen fark ettim, Hot Boy Brigade'den ozmoz yoluyla kazanılmış yüksek bir farkındalıktan değil, kapının üzerindeki zil çaldığı için. Indy, Ally, Jet, Annette ve Daisy ile birlikte duruyordum. Hank odanın karşısında Malcolm, Eddie ve Lee ile birlikteydi.

Rock Chicks'ten ayrıldım ve Vance'e yaklaştım.

"Hey," dedim ona ulaştığımda.

"Selam kızım," diye cevap verdi, kara gözleri yüzümü tarıyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim, ben de "Ne diyeceğimi bilmiyorum" dedim.

"Söyleyecek bir şey yok," dedi bana.

Sonra ne diyeceğimi buldum. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ne yapmak zorundaydım?"

İçimi çektim. "Günlerce Billy'yi aramak ve sonra onu vurmak zorunda kalmak. Çok üzgünüm, Vance."

Bir süre beni izledi.

"Ne kadarın kaldı?" d i y e sordu, bana tuhaf geldi.

"Neyin?"

"Seni bu boka sürükleyen her neyse ondan." Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

Benim alanıma girdi. "Belki de benim hakkımda bir şeyler bilmelisin."

Olamaz.

"Ne?" diye sordum. Bilmek isteyip istemediğimi bilmediğim halde sordum. Bu çocuklardan biri ne zaman bir şey paylaşırsa beni korkutuyordu.

"Üzgün değilim," dedi

Vance. "Affedersiniz?"

"O eli bir daha asla kullanamayacak. Üzgün değilim. Sadece bu da değil, Roxie, bunu yaptığım için çok mutluyum. Çok heyecanlıyım."

Vay anasını.

Nefesimi tuttum.

Yaklaştı ve alçak sesle "Adalet" dedi.

Kutsal, kutsal, inek, inek, inek.

Sırtımda bir sıcaklık hissettim, arkamdan bir kol göğsümün üst kısmına dolandı ve Hank'in bedenine doğru çekildim.

Vance geri çekildi, gözleri omzumun üzerinden bakmak için kaydı.

"Hank," dedi.

"Vance," dedi Hank arkamdan.

Vance'in bok yiyen sırtışı bizi içine ç e k e r k e n yüzüne yayıldı.

Sonra, "Bırakayım da hayat yeniden başlasın, ben bir içki alacağım," dedi.

Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı Hank'in koluna doladım.

Gözlerimi açtığımda Vance hâlâ bana sırtıyordu. "Bunun sonunu duymayacağım, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı

Vance. Sırtmaya devam

etti.

Gözlerimi ona diktim. "Bir içkiye ihtiyacın yok mu?" Kibirli bir ses tonuyla sordum.

Vance gülmeye başladı.

Sonra "Evet" dedi ve uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra Hank'in vücudunun hareket ettiğini fark ettim ve bunun kahkahayla olduğundan oldukça emindim.

"Sakın başlama, Whisky," diye uyardım, pencereden Broadway'deki arabalara bakarken, sırtım hâlâ ona dönüktü.

Başımın arkasını öptü.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandı Hank.

"Hayır, konuşmayacağız. Bu konuda asla konuşmayacağız. Asla.

Asla, asla, asla," diye duyurdum.

Hank'in kolu sıkılaştı ve nefesini yanağımda hissettim.

"Sonra," diye söz verdi.

Aman Tanrım.

"Her neyse," diye mırıldandım.

Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Rock Chicks'e döndüğümde hepsi gülümsüyordu.

Tanrım.

Bir süre sonra Luke içeri girdi.

Hiç de kötü görünmüyordu. Aslında, her zamanki kadar iyi görünüyordu.

"Üzgünüm, Jason'ı seviyorum ama o adam çok seksi," dedi Annette ve neyse ki Jason odanın öbür ucunda babamla konuşuyordu.

Rock Chicks'ten tekrar ayrıldım ve Luke'a doğru yürüdüm.

Ben de ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden belalı ve süper havalı olmasına rağmen, sadece alanını işgal ettim, kollarımı beline doladım, yanağımı göğsüne bastırdım ve ona sarıldım.

Bunun kızlara özgü bir şey olduğunu biliyorum ama o beni korurken bir kurşun etini parçaladı. Bir şeyler yapmalıydım.

Birkaç saniye sonra kolları bana dolandı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir şey söylemedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben de bilmiyordum.

Sonra sessizce, "Senin için o kadar uzun zaman geçmediğini biliyorum ama..." dedi.

Tereddüt edince göğsüne doğru "Ne?" dedim.

"Hayatına yeniden başlamak ister misin?"

Vücudum kaskatı kesildi ama başım ona bakmak için geriye doğru eğildi.

"Ne?" Ben sordum.

"Sadece kontrol ediyorum. Bak, hayatım başla
tekrar. Şu anda
düşünüyorum," diye yanıtladı.

Ona göz kırptım.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Fısıldadım, vücudum
hâlâ kaskatı kesilmişti.

Yarım sırtıtışını yaptı.

"Evet." Kollarından
çekildim.

"Bu hiç komik değil," diye tersledim.

"Bu çok komik," dedi bana.

Hank'in kolu omuzlarıma dolandığında ve beni yanına
çektiğinde hayal kırıklığımı homurdanmanın ortasındaydım.

"Luke," dedi Hank, bakışları Luke'a kilitlenmişti.

Luke'un gözleri Hank'e kaydı. "Hank," dedi Luke
da. Birbirlerine öylece baktılar.

Bu beni son derece rahatsız ediyordu, bu yüzden sert,
süper havalı, ateşli adam bakma yarışmasına girmeye karar
verdim.

Luke'a "Şey... benim için vurulduğun için teşekkürler,"
dedim ve sonra birinin beni vurmasını diledim.

Luke konuşmamı izledi, sonra gözleri tekrar Hank'e
kaydı.

"Çok tatlı," diye belirtti

Luke. "Biliyorum," diye
yanıtladı Hank.

"Tanrı aşkına," diye kestirip attım.

"Dün gecenin en sevdiğim kısmı, 'hayatım başladı' konuşması dışında, ona başını döndürdüğünü söylediği andı," diye paylaştı Luke, hayatında bir kez olsun laf kalabalığı yaptığını hissederek.

"O zaman komik olduğunu düşünmemiştim ama geriye dönüp baktığımda..." Hank benim şokuma rağmen kabul etti.

"Köpek ve frizbi ile ilgili kısım da iyi bir dokunuştı." Luke'un konuşkan bir ruh hali içinde olduğu belliydi.

Yeterince içmiştim, ben de araya girdim.

"Bir içkiye ihtiyacın yok mu?" Luke'a işaret ederek sordum.

Luke'un yarım gülümsemesi tam teşekküllü bir hal aldı. "Evet," dedi ama hareket etmedi.

"O zaman neden gidip bir tane almıyorsun?" Ben de tersledim.

Uzandı ve parmağıyla burnuma dokundu.

Sonra da gitti.

Hank'e dönüştüm.

"Dün gece yaptıklarımдан pişmanlık duymaya başlıyorum," dedim ona.

"Sonunda," dedi, sesi rahatlamış ve biraz da kibirliydi.

Ona kaşlarımı çattım. "Yanlış bir şey yaptığım için değil, çünkü... boş ver." Durdum ve Hank'in kolundan çekilmeye çalıştım ama kolum sıkıştı ve hareket edemedim.

"Günüşiği mi?"

Hank'e baktım. "Ne?"

"Pişman olacağın bir şey yaptığını düşünseler seninle dalga geçerler miydi sence?" Hank sordu.

Bunu düşündüm.

"Muhtemelen hayır," diye rahatladım.

"Yanlış bir şey yaptığını düşünseler seninle dalga geçerler miydi sence?" Hank sordu.

Ben de bunu düşündüm. "Sanırım hayır."

Bir süre beni izledikten sonra başını salladı. "Tanrım, Luke Stark'a sarıldığına inanamıyorum. Tanrım. Muhtemelen kontrol odasında gülmekten hasta olmuşlardır."

Olamaz.

Kontrol odasını unutmuşum.

"Belki de ben utanç verici başka bir şey yapmadan önce gitmeliyiz," diye önerdim.

"İçten bir konuşma yapmak ister misin?" Hank sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Kesinlikle hayır."

Diğer kolunu bana doladı ve beni tam önümden vücuduna doğru kıvırdı, sonra başı aşağı eğildi.

"Belki de bundan sonra bunlar sadece ikimizin arasında kalsa daha iyi olur."

"Hank Nightingale-" diye başladım ama bitiremedim çünkü beni sersemletecek şekilde öptü.

CUMARTESİ SABAHİ annemin Hank'in yatak odasının kapısını çalarken aynı anda bağırmasıyla uyandık.

"Çocuklar! Uyandınız mı?"

Değildik ya da en azından ben
değildim. "Evet, anne," diye
yalanımı söyledim.

"Tex burada. Günü onunla ve Nancy ile geçireceğiz. Bu akşam seni yemeğe çıkaracağız. Malcolm ve Kitty Sue da geliyor. Saat altıda burada buluşalım."

"Tamam," diye bağırdıktan sonra Hank'in sıcak bedenine daha da sokuldum ve korkutucu ebeveynleri tanıma yemeğini başka bir zaman (ya da asla) düşünmeye karar verdim.

Shamus diğer odadaki hareketi duyunca ayağa kalktı ve yatağın üzerinde, daha doğrusu üzerimizde dolaşmaya başladı ve yüzümüzü yalamaya çalıştı.

Hank'in kolları benden Shamus'a dolandı ve sırtını bana dönerek onu uzaklaştırdı. Hank, Shamus'u kendi tarafına çekip köpeği göğsüne doğru çekerken ve karnını ovmaya başlarken Shamus fazla mücadele etmedi.

Dirseğimin üzerine kalktım ve birkaç saniye izledim, sonra yuvarlandım, Hank yerine yastığıma sarıldım ve uykuya geri dönmek için gözlerimi kapattım.

Yatak Hank ve Shamus'la birlikte hareket etti. Shamus açıkça gevşedi, üzerimde yürümeye başladı ve

vücudumu ve yüzümü örtüyor.

"Ne yapıyorsun?" Hank sordu.

"Uyuyorum," diye cevap v e r d i m , uyumadığım belli olmasına rağmen.

"Kalk, Günüşiği." "Hayır."

"Kalk," dedi Hank.

"Hayır," diye

tekrarladım.

"Günüşiği..."

Shamus yüzümü yaladı ve ben de yorganı başımın üzerine çektim. Yorganı başıma geçirir geçirmez çekip çıkardılar. Hank yataktan çıktığında yatak hareket etti, sonra ben de yataktan çıktım, ama isteğim dışında.

"Viski!" Beni banyoya taşırken kollarımı omuzlarına atarak bağırdım.

"Duş zamanı."

"Uyumak istiyorum." Sızlanıyormuş gibi geldi.

Beni banyoya bıraktı. Elleri geceliğimin eteklerine gitti ve yukarı çekmeye başladı, ama bileklerini yakaladım ve onu durdurdum.

Hank, "Duş, kahvaltı ve sonra Shamus'a frizbi oynamayı öğreteceğiz," dedi.

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?"

diye sordum.

Başını salladı.

Bileklerini bıraktım, kollarımı başımın üzerine koydum ve o da geceliğimi yukarı çekti.

BILLY beni dövdüğünü, kaçırdığını, Luke'u vurduğunu ve Hank'i vurmaya çalıştığını İTİRAF ETMİŞTİ. Saldırı, adam kaçıрма ve iki cinayete teşebbüs suçu işlemek için büyük suçlardı. Hank bana uzun süre hapis yatacağını söylemişti. Ve bu sadece Colorado'da yatacağı süreydi.

Perşembe günüydü, büyük olaydan bir hafta sonra. Annem ve babam birkaç gün önce ayrılmışlardı. Pazar günü Chicago'ya gidecektim.

Shamus'a frizbi oynamayı öğrettiğimiz günden beri (Shamus çabuk öğrenmişti, akıllı bir köpek olduğunu biliyordum), Hank birlikte geçirdiğimiz tüm zamanı bana normalin nasıl bir şey olduğunu göstererek geçiriyordu.

Normalin iyi olduğunu fark ettim. Aslında, normal düpedüz lezzetliydi.

Hank'in televizyon odasındaki kanepeye kıvrılmışım. Akşamdı, Hank'e lazanya yapmışım, yedikten, bulaşıkları yıkadıktan ve film izlemek için yerleştikten sonra.

Telefonum çaldı ve cep telefonumda bilinmeyen bir numara olarak görüldüğü için telefonumu açtım.

"Roxie," dedi Billy.

"Billy mi?" Sesimde şok ifadesiyle sordum.

Hank'e yaslanmıştım. Shamus televizyonun önünde köpek yatağında yatıyordu.

Billy'nin adını söylediğimde Hank'in vücudu gerildi ve Shamus köpek radarını kullanarak odanın diğerk ucundan bunu hissetti. Shamus yan yattığı yerden dik yattığı yere doğru sarsıldı. Hem insan hem de köpek Nightingale çocukları bana baktı.

"Roxie, ben-" diye başladı Billy.

Telefonu kapattım, tekrar açtım ve kapanana kadar düğmesine bastım. Sonra da sehpanın üzerine fırlattım.

Belki de onu dinlemeliydim ama umurumda değildi. Havamda değildim ve bir daha asla havamda olamayacağımı düşündüm.

"Yeni bir telefona ihtiyacın var," dedi Hank, vücudu rahatlamış, gözleri tekrar televizyona kaymıştı.

"Haklısın," diye kabul ettim.

Bakışları tekrar bana döndü. "Üzgün müsün?"

diye sordu. "Haklısın," diye tekrarladım.

Yavaşça göz kırptı. "Bunu tekrar söyleyebilir misin?" diye sordu, dudakları seğiriyordu.

Ona bir bakış attım.

Vücudu gözlerini takip etti ve bana dönüştü.

Sonra dedim ki, "Telefonumun Chicago numarası var. Elbette yeni bir numaraya ihtiyacım var. Cep telefonumu her aradığında uzak mesafe ücreti ödemek istemezsin."

Söylediklerimi duymazdan geldi. Vücudu benimkinin üzerinde hareket ederek beni kanepenin koltuğuna bastırdı. Elleri yanlarımdan yukarı kayıyordu ve gıdıklandığım için kıvranıyordum.

"Hank, dur, filmi kaçırıyoruz."

Kolu dışarı çıktı ve uzaktan kumandayı kaptı. Çevirdi, duraklat düğmesine bastı ve ekran durdu.

Hank kumandayı masaya geri fırlatırken Shamus inleyerek yan yattı ve köpek radarından her şeyin yolunda olduğunu öğrendi.

"Onu izliyordum," diye itiraz ettim Hank yanıma döndüğünde.

"Sonra bitiririz," diye cevap verdi, ağzı köprücük kemiğimde geziniyordu, elleri yanlarımdan aşağı kayıyordu ve ben tekrar kıpırdandım.

"Whisky, kes şunu. Beni gıdıklıyorsun," diye tersledim ve onu ittim.

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Ne? Bu mu?" Elleri üstümün altına girdi ve daha da hafifleyerek yanlarıma doğru ilerledi.

Kıkırdadım, sadece biraz, çünkü kendime engel olamıyordum. Kıpırdandım ve onu itmeye devam ettim. Kıpırdamadı.

Sonra kaşlarımı çattım. "Cidden, dur. Gıdıklanmaktan hoşlanmıyorum."

"Ciddi misin?" diye sordu, hâlâ beni izliyordu, sonra tekrar yaptı.

"Dostum! Dur!" Bağırdım ve kasıldım.

Kaldırmanın da işe yaramadığını fark ettim. Hank sağlam ve güçlüydü ve çoğu zaman süper iyi olmasına rağmen, bunun gibi rahatsız edici derecede kötü olduğu zamanlar da vardı.

Bileklerini tutmaya çalıştım. Onun yerine benimkileri tuttu, başımın üzerine çekti ve kısa bir boğuşmadan sonra bir elinde tuttu.

"Bana ahbap deme," dedi ama sırtıyordu.

Kaşlarımı çattım.

"Dostum," diye cevap verdim, sadece inatçı olmak için.

"Dostum" kelimesini kullanmam üzerine boştaki eliyle beni tekrar gıdıklayarak bana eziyet etti.

Yarı kıkırdayarak, yarı altında kıvranarak, bazen ona durması için bağırarak, sırf sinir bozucu olmak için ona ahbap diyerek, sonunda kanepeden yuvarlandık.

Onun üstüne düştüm. Ellerim serbest kalmıştı. Üzerine oturdum ve Hank'in gıdıklanacak yerlerini aramaya başladım. Hiçbirini bulamadım, ancak çok uzun süre denememe izin vermedi, yani yaklaşık iki saniye aradım. Bu güreşe dönüştü (çünkü hala deniyordum), bu da ellemeye dönüştü, bu da çok daha ciddi bir hal aldı ve filmin sonunu asla göremedik.

Ben aldırmadım. Zaten iyi bir film olacakmış gibi görünmüyordu.

PAZAR SABAHİ erkenden Chicago'ya doğru yola çıktım.

Yanımda götürmek için birkaç bavul hazırlamıştım. Hank ve Tex Amca ben yokken eşyalarımın geri kalanını Tex Amca'nın evine taşıyacaktı. Hank çantalarımı arabaya götürürken ben de Hank'in çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan kahvaltımı yapıyordum.

Bulaşıklarımı bulaşık makinesine koydum, çantamı aldım, dudak kremimi kolayca erişilebilen yan keseye koydum (çünkü herkes bilir ki, bir yolculuğa çıkarken kolayca erişilebilen bir dudak kreminde ihtiyaç duyarsınız) ve ön kapıdan çıktım.

Hank, Billy yakalandıktan bir gün sonra hacizden geri getirdiği arabamın kaputunun kenarına yaslanmıştı. Bileklerini ve kollarını kavuşturmuş, Shamus da bacaklarının yanında oturuyordu.

Hank ayaklarına bakıyor, hem yakışıklı hem de düşünceli görünüyordu.

Onu görünce neredeyse sendeleyecektim ama kendimi toparladım ve ilerledim.

Başını kaldırdı ve ona yaklaşmamı izledi.

Ulaşma mesafesine geldiğimde kollarını ve ayak bileklerini çözdü, beni yakaladı ve bacaklarının arasına çekti.

Kollarım beline dolandı. Ona doğru gevşedim ve yanağımı göğsüne yasladım.

Başımın üzerinden "Iowa'da mı duracaksın?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

"Bir otel bulduğunda beni arayacaksın." Bu bir sorudan çok bir talepti.

Değersiz bir talep. Bu konuşmayı zaten yapmıştık.

"Evet," dedim burun deliklerimin sızlamaya başladığını hissederek.

"Oraya vardığında Annette ve Jason'la mı kalacaksın?" diye sordu, bunu o da bilmesine rağmen.

Annette ve Jason ailemden bir gün önce ayrılmışlardı. Çatı katımın durumu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Temizlemek, toparlamak ve bırakmak dışında, hayatımın Billy'nin anılarını içeren hiçbir yönüyle ilgili bir şey yapmak istemiyordum.

"Evet," diye tekrarladım.

Zaten sıkı olan kolları daha da sıkılaştı.

"İsa, Roxie," o mırıldandı ve onun ses sesi boğuk geliyordu.

Benim de kollarım sıkılaştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

"Sadece birkaç hafta," dedim göğsüne doğru, ama sesimdeki gözyaşlarını duyabiliyordunuz.

"Evet," diye mırıldandı.

Bir süre sonra sessizce, "Bana bak Günüşığı," dedi.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. Bunu yaptığım anda onunki aşağı indi ve beni öptü.

Hank'in hafif öpücüklerini, sarmaş dolaş öpücüklerini ve başımı döndüren öpücüklerini biliyordum. Bu dördüncü tür bir öpücüktü, uzun, tatlı ve umut dolu. Hepsinin en iyisi olabilirdi (tamam, belki değildi, ama yakın bir ikinciydi).

Ağzını benimkinden ayırdı ve yanaklarımdaki yaşları sildi. Sonra beni sürücü tarafına götürdü, kolu boynuma dolandı, benimki de beline. Bana hafif bir öpücük verdi. Arabaya bindim ve çalıştırdım, ona baktım, zayıf bir gülümseme ve aptalca bir el salladım, sonra uzaklaştım.

Bloğun sonunda, dikiz aynasına baktım ve aynı yerde duruyordu, gözleri arabamda, Shamus onun yanındaydı.

Arabayı Üniversite Bulvarı'na doğru sola çevirdim.

Önümde otoyoldan ve aynalarımda Denver'dan başka bir şey yokken, cep telefonumu çıkarıp açtım ve telefona Hank'in adını söyledim.

İki kez çaldı.

"İyi misin?" diye sordu selamlayarak.

"Hayatım seninle tanıştığımdaya başladı," dedim ona.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra onun "Güneş-" dediğini duydum.

Telefonu kapattım, çantamın derinliklerine ittim ama Springsteen'i açıp onunla birlikte "She's the One" şarkısını söylemeye başlamadan önce bir kez çaldı.

Bruce ve ben birlikte çalan telefonun sesini bastırdık.

Şimdi, geri dönmüştüm.

Neredeyse öğlen olmuştu. Telefonumu çıkarıp açtım ve Hank'in adını söylediğimde I-25'teydim ve Denver'a iyice yaklaşmıştım.

Artık gerginliğin ötesindeydim. Artık heyecanlı değil, sadece ölümüne korkuyordum.

Üç hafta boyunca, Hank ve ben neredeyse her gün konuştuk. İş yüzünden beni iki kez (ben saydım) arayamadı. Bazen sadece dakikalarca konuşabiliyorduk. Üç kez (saydım) bir saatten fazla konuştuk.

"Tanrım, kaltak! Sizin telefon görüşmelerine harcadığınız parayla Afrika'daki aç insanlar yeni bir hayata kavuşur," diye bağırdı Annette her üç seferde de.

Onu görmezden geldim.

Hank asla geri çekileceğine dair bir işaret vermedi.

Her zaman sadece Hank'ti.

Hala.

Arabamda, Denver yanımdan geçip giderken, çalan telefonu dinledim ve nefesimi tuttum.

İkinci çalışında cevap verdi.

"Denver'da mısın?" diye sordu selamlama amacıyla. Nefesimi bıraktım.

"Sana da merhaba," diye cevap verdim, sesim kibirli çıkıyordu. "Sunshine, Denver'da mısın?" Hank tekrarladı.

"Merhaba diyebilirsiniz. Yapılacak en güzel şey bu. Ne? Ben yokken Luke Görgü Kuralları Dersi mi alıyordun?"

Sinirlerimi örtmeye çalışıyordum.

Bir süre sessizlik ve ardından, "Tatlım, bir kez daha soracağım..."

Dudağımı ısırdım.

Sonra dedim ki, "Evet Whisky, Denver'dayım. I-25'ten çıkıyorum."

"Bizim evde görüşürüz." Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonumu kapattım ve kaşlarım birbirine yaklaştı.

Bizim yerimiz mi?

Fortnum's demek istedi herhalde.

Arabamı Fortnum'a doğru çevirdim.

YİRMİ DOKUZ

BİZİM YERİMİZ

I Fortnum's'a girdim ve herkes oradaydı.
Hank hariç herkes.

Lee, Mace, Vance, Eddie ve Luke kanepelerde dinlenirken Jet, Eddie'nin yanındaki kanepenin kolunda oturuyordu. Ally, Mace'in yanında duruyordu. Tex Amca ve Duke espresso tezgâhının arkasındaydı. Jane kitap tezgâhının arkasındaydı, Indy ve Daisy de tezgâhın üstünde oturuyordu.

İçeri girdiğimde hepsi bana baktı. "Hank nerede?" diye sordum.

"Sen de nasılsın bakalım?" Tex Amca tezgâhın arkasından çıkarak gürlledi.

Ona sııttım. Elimde değildi. "Hey, Tex Amca," dedim.

Bana doğru geldi ve kolları beni öyle bir sardı ki nefesim bir anda kesildi. "Sevgilim," diye yarı gürlledi.

Göğsüne doğru gülümsedim ve ona sarıldım.

Sonra Mace ve Luke hariç herkese sarıldım ve yanaklarından öptüm. Mace'i o kadar iyi tanıımıyordum ve Luke'tan hayatım boyunca sarılma kotamı çoktan doldurmuştum.

Indy, Lee, Ally, Jet ve Daisy yakın dururken diğer herkes uzaklaştı.

"Hank beni bizim evde göreceğini söyledi. Benden önce burada olmalıydı," dedim onlara.

Rock Piliçleri birbirlerine baktılar.

Lee telefonunu çıkardı.

"Uh-oh," dedi Ally.

"Uh-oh ne?" diye sordum.

"Uh-oh hiçbir şey," diye mırıldandı Ally ve gözlerini Indy'ye dikti.

Indy'ye baktım ve midem korkudan ölümüne kıvrıldı.

"Uh-oh ne?" Indy'ye sordum.

"Um..." Indy mırıldandı.

"Hank?" Lee telefona konuştu. "Evet, Roxie Fortnum'da." Durakladı ve "Tamam." dedi. Sonra da telefonunu kapattı.

"Nerede o?" Lee'ye sordum. "Evinde," diye cevapladı Lee.

"Onun orada ne işi var?" Kaşlarım birbirine yaklaşırken sordum.

Lee bana "Seni bekliyorum," dedi.

Benim kaşlar geldi ayrı ve I göz kırptı. "I anlamıyorum."

"Fortnum's'a geliyor," diye devam etti

Lee. Ona bakmaya devam ettim.

Daisy öne doğru itti, kolunu belime doladı ve beni espresso tezgahına doğru götürmeye başladı.

"Şekerim, sanırım adamın sana söylemedi ama sen yokken bazı fikirler değişti."

Oh... Tanrım...

Durdum ve kıpırdamadan durup ona baktım.

"Hangi fikirler değişti?" Fısıldadım.

"Şey, Hank'in..." Durdu ve sonra tekrar başladı, "Aşırı değil..." Durakladı, kelimeyi arıyordu. Sonra kelimeyi bularak tekrar konuştu: "Tex'in yanına taşınmanı çok istiyor. Bak, o düşünüyor-"

"Tanrı aşkına. Hank'in yanına taşınyorsun," diye açıkladı Tex Amca. "Aptal, aptal kız sinirleri, benim yanıma taşınmak, sonra da birkaç ay içinde Hank'in yanına taşınmak için bir apartman dairesine taşınmak. Yerleşmen gerek kızım. Bunu aş ve buraya gel. Sana bir latte yapayım."

Tex Amca'ya baktım. "Hank'in yanına taşınmayacağım," dedim.

"Öylesin," diye karşılık verdi

Tex Amca. Aman Tanrım.

"Eşyalarımı evinize taşıdınız mı?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır. Zaman kaybı. Sana yeni kahvemi yapacağım. Bok gibi. O kadar popüler ki, sabahları bunun için kapıda sıraya giriyorlar," diye cevap verdi Tex Amca.

Ona kaşlarımı çattım. "Hank'in yanına taşınmayacağım," diye tekrarlardım, ama yeni lattesini denemek istiyordum.

"Öylesin," dedi Tex Amca.

"Değilim!" Bağırardım.

Daisy'nin kolu benden uzaklaştı ve Jet yaklaştı.

Jet, "Belki de bunu Hank'le konuşmalısın," diye önerdi. "Bir konuşma yap." Söylediği şey komikmiş gibi gülümsedi.

Daisy de gülümsedi, belli ki aynı fikirdeydi. Bunun komik olduğunu düşünmemiştim.

"Lanet olsun, bir konuşma yapıyoruz. Tüm konuşmaları sona erdirecek bir konuşma yapacağız," diyerek espresso tezgâhına doğru yürüdüm.

Herkes birbirine sırtıttı.

Hepsini görmezden geldim ve Tex Amca bana çikolatalı ve yanmış marshmallow şuruplu lattesini yaptı, yanında da bir graham krakeri.

Yemyeşildi.

Beş dakika sonra Hank içeri girdi.

Havanın ciğerlerimi hızla terk ettiğini hissettim ve hemen onun yanına taşınmaktan çok mutlu olacağıma karar verdim.

Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum (aslında unutmamıştım, sadece tekrar ve sert bir şekilde yüzüme çarptı).

O kadar iyi görünüyordu ki ağzımın kuruduğunu hissettim. Kot pantolon, koşu ayakkabıları giymişti ve fermuarlı, yakalı, lacivert sweatshirt'ünün üzerinden beyaz bir tişörtün yakası görünüyordu.

"Viski," dedim, ya da daha çok hırıldadım.

Tek kelime etmeden yanıma geldi, kahvemi elimden aldı, tezgâhın üzerine koydu, elimi tuttu ve beni kitap raflarına doğru sürükledi (evet, sürükledi).

Hank Stupor'ımdan çıktım ve hemen onun yanına taşınmaktan o kadar da mutlu olmadığımı karar verdim.

"Viski!" Tersledim.

Bizi ön bölümden, albüm bölümünden geçirdi ve arka odaya götürdü.

Yalnız bir erkek müşteri seyahat kitaplarını inceliyordu. "Bize izin verir misiniz?" Hank adama sordu.

Müşteri ona baktı.

"Hindistan hakkında bir kitap arıyorum," dedi. "Oraya tatile gidiyorum-"

Hank seyahat bölümüne döndü, rastgele beş kitap çıkardı ve onları adamın kollarına itti.

"Git," diye emretti.

Adam Hank'ten bana, benden Hank'e baktı ve şok geçirerek neredeyse hareketsiz kaldı.

"Hank-" diye başladım, adam için
üzülüyordum. Hank adama doğru eğildi.

Adam pek de ince olmayan ipucunu yakaladı ve hızla
odadan çıktı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Hank'e tısladım.

Hank bana döndü, beni raflara yasladı ve daha fazla
uzatmadan beni öptü.

Uzun, derin, bol dilli ve elleri kazağıma giriyordu.

Başım döndü.

Ağzı uzaklaştı ama alnı benimkine yaslandı. Elleri
sırtımın derisinde dolaşmaya devam ediyor ve gözlerimin
içine bakıyordu.

"Kahretsin, seni özledim," diye mırıldandı.

Sonra burnunu benimkine sürttü.

Tamam, Hank'in yanına taşınma kararına geri
dönmüştüm. "Ben de seni özledim," diye fısıldadım.

Elleri dolaşmayı bıraktı ve beni vücudunun daha
derinlerine bastırdı.

"Hadi eve gidelim," dedi

usulca. Sustum.

"'Ev' hakkında konuşmamız

gerekiyor," dedim. "Konuşmak yok.

Tex ve ben karar verdik."

Kaya gibi sağlam durdum ve Hank'in yanına taşınma fikrimi tekrar değiştirdim.

"Sen ve Tex Amca karar verdiniz mi?"

Ben sordum. "Güneş-"

"Peki ya ben?" Ellerimi boynundan çekip kalçalarımın üzerine koyarken başımı onunkinden ayırdım.

Hank sırttı.

Sırtışının ne kadar harika olduğunu unutmuşum (aslında pek değil ama ne demek istediğimi anladınız).

"Eve gidelim ve seni ikna edeyim," diye önerdi. Hay Allah.

Bunu yapabileceğine dair bir his vardı içimde.

Sonuna kadar inatçı bir şekilde, "Senin evine gider, eşyalarımı alır ve Tex'e gideriz," dedim.

Hank başını salladı.

"Tex onun yanına taşınmana izin vermiyor. Konuştuk, o da aynı fikirde," dedi Hank bana.

"O zaman bir süreliğine Indy ve Lee'nin yanına taşınırım." Hank hemen cevap verdi, "Lee sana izin vermez." Bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Ally-" diye başladım.

"Noel hediyesini kaybediyor, yanına taşınmana izin veriyor."

"İyi Noel hediyeleri veriyor musun?" Birden fazla nedenden dolayı merak ederek sordum.

"Konser biletleri. Her yıl." Lanet olsun.

Ally dışarıdaydı.

"Daisy," diye denedim.

Vücudu gülmekten titremeye başladı ama bu sefer cevap verme zahmetine girmedim.

Gözlerimi ona diktim. "Hank Nightingale..."

Beni tekrar kitapların arasına itti, ağzı ağzıma geldi ve yumuşak bir sesle, "Roxie, yanıma taşın," dedi.

Aman Tanrım.

Kalbim sıkıştı ve midem eridi. Geri adım atmayacağını tahmin etmiştim.

Bunu düşündüm (aslında düşünmedim ama düşünüyormuş gibi yaptım).

Sonra iç çektim.

"Oh, tamam," diye teslim oldum. Beni tekrar öptü.

Yani, tüm konuşmaları bitirecek bir konuşma değildi. Her neyse.

Mağazanın önüne geri döndük.

Bunu hemen halletmeye karar verdim.

"Hank'in yanına taşınıyorum," diye duyurdum.

Genel bir neşe vardı ve çoğunlukla benimle dalga geçiliyordu.

Herkese kaşlarımı çattım ve lattemi kaptım.

"Yol için bir tane?" Tex Amca, buralarda takılmayacağımızı varsayarak sordu.

Hank bir kolunu boynuma dolayarak, "Evet," diye cevap verdi.

Tex Amca Hank'e kahve yapmaya başladı ve ben Hank'in yanına yapışmış bir şekilde durdum ve içimdeki o gizli, özel yerde parçalanmış ve sonra onarılmış olan çirkin yarayı hissettim. Şey...sadece kayboldu.

Gitti.

"Bir ay," dedi Duke, düşüncelerimi bölerek. Duke'un kolları iri göğsünde kavuşturulmuştu, çakıllı sesi neredeyse (ama tam olarak değil) mutluymuş gibi geliyordu. "Saf mutlulukla dolu bir ay. Kurşunlar havada uçuşmayacak. Adam kaçırma yok. Ölü bedenler yok. Patlayan arabalar yok. Çin restoranlarında kedi kavgaları yok. Society Party OK Corral'da silahlı çatışma yok. Hastane ziyareti yok. Mutlak, lanet bir mutluluk."

Son sözünü ancak bitirebilmişti ki bir lastik gıcırtısı duyduk.

Herkesin bakışları büyük cam pencereden dışarıya çevrildi.

Parlak, kiraz rengi, kırmızı bir Camaro gördük, 1983 dolaylarında, fren yapıyordu, kuyruğu dönüyordu, böylece

Broadway'de yanlış yola girdi ve titreyerek durdu.

Araç durduktan kısa bir süre sonra sürücü tarafındaki kapı açıldı ve içinden bir kadın indi.

Pırıl pırıl, gür siyah saçlarını uzun bir at kuyruğuyla arkaya toplamıştı. Daracık siyah bir balıkçı yaka, mantar rengi kordonlar ve harika bir siyah kemer giymişti.

Büyüleyiciydi.

Camaro'nun önüne doğru yürüdü, eli kordonunun arka kemerine gitti ve bir silah çıkardı.

Hank yanımda gerildi ve kötü bir enerji akımı dışında oda tamamen hareketsizleşti.

Silahı önüne çekti ve Hank gibi, doğal, rahat, iki eliyle, kollarını kavuşturmuş, başını hafifçe yana eğmiş bir şekilde tuttu.

Broadway'deki kırmızı ışıktaki trafik durmuştu. Kadın, dünyayı umursamayan bir kadın gibi, normalde işlek olan geniş caddenin ortasından, başka bir arabadan inmiş olan bir adama doğru ilerledi.

Onun da silahı kendisine doğrultulmuştu. Kadın durdu.

Karşı karşıya geldiler.

"Jules!" diye bağırdı.

Muhtemelen adının söylenmesiyle kolları hafifçe sola ve aşağı doğru hareket etti. Görünüşe göre nişan almadan,

iki kez ateş etti.

Ve arabanın iki ön tekerleğini patlattı. "Vay anasını," diye nefes aldı Indy.

"Haklısın," diye fısıldadı Ally.

"Lanet olası Jules!" diye bağırdı adam ve ona doğru koşmaya başladı.

At kuyruğu uçuşarak arkasını döndü ve arabasına koşarak silahı yolcu koltuğuna fırlattı. Arabaya bindi ve dumanlı bir lastik gıcirtısıyla geri geri gitmeye başlayarak adamı toz içinde bıraktı.

Araba tekrar doğru yöne dönmek için acımasızca dönerken ve o bir roket gibi havalanırken hepimizin kafası onu takip etti.

Silahlı adam Fortnum'a doğru döndü, koşmaya başladı ve Fortnum'ın yan sokağından geçerek yoluna devam etti.

"Burada kal," dedi Hank bana, eli arka cebindeydi ve telefonunu çıkarıyordu. Sonra kapıya doğru ilerledi.

Her yer telaş içindeydi.

Ateşli Çocuk Tugayı harekete geçmişti. Fortnum'dan çıktılar, içgüdüsel olarak ne yaptıklarını bildiklerinden birbirlerine tek kelime bile etmeden dağıldılar.

Harley'siyle "Jules "a doğru ateş edenin Vance olduğunu fark ettim.

Indy bana döndü ve sırtarak "Eve hoş geldin" dedi.

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\DI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

ONUN ADAMI

Hank

Hank kadınsız ve köpeksiz uyandı.

Ve bundan hoşlanmadı.

Gözlerini açtı, ön kolunun üzerine kalktı ve evi dinledi.

Ancak o zaman dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mutfaktaydılar.

Yorganı kaptığı gibi fırlattı, yerden pijamasının altını kaptı ve banyoya yöneldi. İşlerini hallettikten sonra pijamalarını giyip banyodan çıkıyordu ki Roxie ve Shamus yatak odasına girdiler.

Daha önce hiç görmediği bir tepsi taşıyordu. Üzerinde küçük bacaklar vardı ve kokusunu alabildiği kadarıyla üstündeki tabakta pastırma vardı.

Ayrıca kıvrımlarını saran ve ayak bileklerine kadar inen koyu gri bir uyku elbisesi giymişti. Uzun

Kolları tam oturuyordu ve yakasındaki çentik köprücük kemiğini ortaya çıkaracak şekilde aşağı iniyordu.

Bir kış geceliğini seksi hale getirmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kadınının yapmayı kolay bulduğu bir şey vardı: hemen hemen her şeyi seksi hale getirmek.

Shamus, Hank'e dans etti.

Roxie ona ters ters baktı. "Sıra sende!"

Ona sırtıttı ve bariz olanı işaret etti. "Evet." "Sen yatağında değilken sana yatakta kahvaltı servisi yapamam. yatağa," diye onu bilgilendirdi.

Gülümsemeye çalışarak köpeğinin başını okşadı, sonra yatağa doğru yürüdü, yastıkları düzeltti ve bacaklarını düzelterek yaslandı.

Tepsiyi kalçalarının üzerine koydu.

Ve evet, pastırma vardı.

Ayrıca en sevdiği. Roxie'nin doldurulmuş Fransız tostı, tereyağı hala eriyor ve üzerine dökülen aşırı miktarda akçaağaç şurubuyla karışıyordu, tam da sevdiği gibi.

Bir süredir onunla birlikteydi. Yaşadığı dramlar, Denver'a taşınmakla uğraşırken ayrı kalmaları (bu durumdan pek hoşlanmamıştı, Tex'le işbirliği yapıp döndüğünde hemen yanına taşınmasını sağlamasının başlıca nedeni de buydu, neyse ki başarılı bir girişimdi), ardından Roxie'nin eve gelip yanına taşınması ve son dramı atlatmaları.

Zar zor.

Şimdi normale dönmüşlerdi.

Roxie'nin hayatında ve yatağında yanında olmasını çok seviyordu. Köpeğini onunla gezdirmeyi seviyordu. Ona bakmayı ve onu dinlemeyi seviyordu. Onunla sinemaya gitmeyi ve onunla markete gitmeyi seviyordu. Onunla eve gelmeyi seviyordu. Eve girdiğinde yüzünün aydınlandığını görmeyi, onunla birlikte yemek pişirmeyi, onunla birlikte televizyon izlemeyi ve onu güldürdüğünde onu dinlemeyi seviyordu. Rock Chicks ile işler kötüye gittiğinde onun dayanağı olmayı bile seviyordu.

Sadece ondan hoşlanmıştı.

Ama en çok normal hallerini severdi. Şimdi olduğu gibi.

Yatağın etrafında döndü ve geceliğinin alt kısmını yukarı kaldırarak düzgün bacaklarını kalçalarına kadar ortaya çıkardı (yine seksi).

Onun karşısına tırmandı, sonra nazikçe, "Shamus, hayır, bu sefer olmaz. Baban yemek yiyor," dediğinde köpekleri de tırmanmaya çalıştı.

Shamus sızlandı.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldandı. "Birazdan işi bitecek ve o zaman yukarı gelebilirsin."

Doğru, köpeğini ne kadar çok sevdiğini ve Shamus'un da onu ne kadar çok sevdiğini seviyordu.

Gerçi kadın haklıydı, Shamus'un kahvaltısı yakında bitecekti (Roxie'nin yumurtalı ekmeğini yemesi hiç uzun sürmezdi) ama Shamus kahvaltısını bitirdiğinde yatağa çıkmayacaktı.

Cumartesi günüydü. Rock Chick Dünyası'nda bir kez olsun, sadece dramları yoktu, planları da yoktu.

Ama Hank yaptı ve bu yatağa yoğun bir şekilde dahil oldular, bu yüzden Shamus davet edilmedi.

"Günaydın," dedi yumuşak bir sesle, kadın nihayet ona baktığında.

Güzel yüzü ısındı, ona doğru eğildi ve kendi ağzıyla onun ağzına dokundu, geri çekildi ve bu tatlı dokunuştan sonra her şeyi söyledi, gereksiz yere ekledi, "Günaydın, Whisky."

Tepsiyi işaret etti. "Size yok mu?"

"Paylaşıyoruz. Tost çift katlı."

Daha yakından baktı ve kadının haklı olduğunu gördü. İki tane de çatal vardı.

Birini kapıp ona uzattı, sonra diğerinin peşine düştü.

Ama kahvesinden bir yudum alarak başladı. O da içine daldı. O da peşinden gitti.

İlk lokmasını yutup tadını çıkardıktan sonra kadına döndü. "Yeni tepsi mi?"

"Tod, Stevie ve ben dün alışverişe gittik."

Bu nadir bir olay değildi. Kadını alışveriş yapabiliyordu.

Ancak, Noel neredeyse yaklaştığı için aşırı hızdaydı.

"İki tane mi aldın?" diye sordu.

Kızarmış ekmeği çatalladı ve lokmayı ağzına atmadan önce ona baktı. "Sadece bir taneye ihtiyacımız var."

Bu konuda haklıydı.

O sırada Hank eğildi ve onu öptü. Ağzı kapalıydı ama kızın tadı hâlâ Roxie ve şurup kokuyordu. İlk bölüm onun için her şeyi halletmişti. Tek ihtiyacı olan buydu. Yani bu kombinasyon olağanüstü bir etki yaratmıştı.

Çatalını bıraktı ve bir parça domuz pastırması aldı, "Buna alışabilirim," dedi yemeden önce.

Bu yalan değildi ve sadece yatakta kahvaltayı paylaşmaktan bahsetmiyordu.

Kendini harika hissediyordu. Kadını yanındaydı, harika bir kahvaltı yapıyordu, bütün gün izinliydi, planı yoktu, ev Noel için süslenmişti, kendisi havasındaydı, Roxie havasındaydı, Shamus havasındaydı ve haftalardır kimse kaçırılmamış ya da vurulmamıştı.

Bu yüzden Roxie'nin aniden gözleriyle buluşamaması konusunda pek iyi hissetmiyordu.

"Günüşığı?" diye seslendi.

Ona doğru baktı ve hızlıca, "Denedim ama durduramadım," dedi.

Hay sikeyim.

Tüm vücudu gerildi.

"Ne?" diye hırladı.

"Onlar aradığında çoktan bitmişti. Görünüşe göre bunu haftalardır planlıyorlarmış."

"Ne var, Roxanne?" diye sordu, sesi hâlâ kısıktı.

"Annem ve babam Noel için geliyorlar" demeden önce gözleri büyüdü.

Yavaşça göz kırptı. "Bu

kadar mı?" diye sordu.

"Tamam, Hank," diye başladı, sanki travma sırasında ona destek olmak için yakınında olması gerekiyormuş gibi ona yaklaşarak. "Onlar buradayken küçük bir tadına baktın."

"Tatlım-"

"Ve Cadılar Bayramı'ydı, ki bu bir tatil, kabul ediyorum. Yani annem Cadılar Bayramı'nda evinizi bombaladığında tam da formunda davranıyordu. Ama unutmamalısınız ki tatil bu değil. Noel'dir."

"Roxie-"

"Annem Cadılar Bayramı'nda buradayken aşırı yüklenme yaşadın. Seni uyardığımı biliyorum ama Noel'in annem için ne kadar çılgın bir şehir olduğunu takdir ettiğini sanmıyorum."

Trish Logan, iliklerine kadar "çılgın bir kasabaydı."

Ama aynı zamanda çok komikti, kızını seviyordu, Hank'i kızıyla birlikte seviyordu ve aile aileydi ve bunu söylemeye gerek yoktu, Noel aile zamanıydı.

"Ona Noel sözü vermiştim," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum, ama bu yıl, olaylarla..." diye devam etti.

Bu konuda konuşmak onun için zordu.

Hiçbiri için bu konuda konuşmak zordu.

Bu yüzden onu bu konuda konuşturmadı.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Denver'da kalmak zorundaydık. Vance için."

Artık her şey yolundaydı. Bu bir mucizeydi, ama oldu.

Ama haklıydı. Denver'da kalmalıydılar, özellikle de Roxie. Vance için.

"Sanırım bu Tex'le de ilgili," diye belirtti Hank.

Başını salladı. "Annem onu geri aldı ve her zamanki gibi annemle birlikte tadını çıkarmaya çalışıyor."

"Her şey yoluna girecek," diye ona

güvence verdi. "Her şey yoluna

girmeyecek," diye karşılık verdi.

"Günüşiği," elini onun boynuna doladı, "her şey yoluna girecek."

Onun gözlerini aradı. Birkaç vuruştan sonra onunkiler duruldu. Çünkü onun için adam buydu.

Onun taşı.

O, onun her şeyiydi ve o da onun için buydu.

Yani, evet.

Her şey yoluna girecekti.

Çünkü öyle olmasa bile, o öyle yapardı.

"Aman Tanrım!" Roxie mutfaktan bağırdı.

Arka odada futbol maçı izleyen Luke ve Hank birbirlerine baktılar.

Ve ikisi de sırttı.

Roxie odaya girdi ve "Tex'in onları havaalanından almasına izin vermemem gerektiğini biliyordum!" diye bağırdı.

Bunu söyledikten sonra, dışarı fırladı.

Luke ve Hank kankaydılar ama pek sık takılmazlardı. Luke daha sonra olanlara tanık olmak için oradaydı.

Hank onu suçlamadı ve bir ev dolusu Rock Chicks ve Hank'in arkadaşlarının olmamasına şaşırdı. Trish ve Herb'ün eğlence değeri rakipsizdi ve olup biteni izlemek, olup bittikten sonra dinlemekten çok daha iyiydi. (Gerçi o da iyiydi.)

Her iki adam da ayağa kalkarak arka odadan mutfığa doğru yürüdü ve Roxie'nin açık ön kapıda durup bağırdığını gördüler.

"Anne! Bugün Aralık'ın yirmi üçü! Zaten bir ağacımız var!"

Hank hemen mutfak lavabosunun üzerinden pencereye baktı.

Ve tabii ki dışarıda, yeni yağmış karın içinde Shamus, devasa bir köknar ağacını taşıyan Herb ve Tex'in etrafında dans ediyordu.

Bunun nasıl olabileceğini açıklarken, Tex'in El Camino'su kaldırımında değildi. Lee'nin şirketinin Explorer'larından birini ödünç almıştı. Ve arkası paketlenmiş Noel hediyeleriyle dolu görünüyordu.

Hank bir kahkaha attı.

"Çok fazla Noel ağacın olamaz, Roxanne Giselle," diye sitemkâr bir şekilde duyurdu Trish, kızını zorla kollarına çekmeden ve ona öyle sıkı sarıldı ki, ne kadar sıkı olduğu görülebiliyordu, bunu onu ileri geri sallarken yapıyordu.

Sonra Hank'i gördü, Roxie'yi bıraktı ve öyle bir güçle kenara itti ki Roxie'nin saçları sallandı.

"Yüce İsa! Tanrı'ya şükürler olsun!" diye seslendi.

"Selam Trish," diye selamladı, ona doğru ilerliyor ve hâlâ kahkahalarını tutuyordu.

"Yüce İsa!" diye bağırdı.

Trish ona sımsıkı sarılırken Herb kapının yanından, "Evde iki saniye bile kalmadı ve onu Tatlı İsa'ya saklıyor," diye homurdandı.

Luke'un nefesinin altından, "Noel'deyiz, Tatlı İsa gitmenin en iyi yolu gibi görünüyor," dediğini duydu.

Hank sağlam durarak sallanmayı durdurdu, ama Trish'e tekrar sarıldı ve bunu hâlâ kahkahalarını tutarak yaptı.

Onu bıraktı ve Luke'a döndü.

Hank bundan sonra ne olacağını görmek için ilgiyle izledi.

Luke Stark'a pek fazla insan sarılmaz. Trish Logan pek fazla insan değildi.

Luke karşılık vermese de Trish caymadı ve iş bittiğinde bile uzanıp yanağını okşadı ve "Sen iyi bir çocuksun," diye mırıldandı.

Luke Stark.

İyi bir çocuk.

Bu çok fazlaydı. Hank gülmemek için kendini zor tutarken bir yerini burktuğundan neredeyse emindi ama Luke'un tek tepkisi dudaklarının bir sırtışı dönüşmesiydi.

"Trish Logan, sana söyledim, bu kocaman ağaç bu odaya sığmayacak," diye açıkladı Herb, Tex'le birlikte Hank'in oturma odasında dururken, ağacı kaldırıp açtı. Sonra Hank'e baktı. "Oğlum," diye selamladı ve gözleri Luke'a kaydı. "Luke."

İkisi de cevap olarak aynı şeyi söyledi.

"Herb."

Ve Herb hiç yalan söylemedi. Ağaç çok büyüktü ve mevcut tüm alanı kaplıyordu. Öyle ki, hem Tex hem de Herb dallar tarafından kısmen gizlenmişti.

Trish, muhtemelen çok pahalı olan ve o evde kalması mümkün olmayan bir ağacın (muhtemelen iade de edilemezdi) oturma odasını kapladığını düşünmeden ceketini çıkarıyordu.

"Burası için değil. Aile odası için tasarlandı," diye açıkladı.

Lanet olsun.

Hank ve Roxie'nin ağacı aile odasında çoktan kurulmuştu. Şükran Günü'nden sonraki hafta sonundan beri oradaydı. Tüm süsleri yeni olan güzel bir canlı ağaçtı ve Hank pek alışveriş meraklısı olmasa da, Roxie'yle birlikte Denver'da mağaza mağaza dolaşp tam istedikleri şeyi bulmaktan keyif almıştı.

Tüm farklı perakende deneyimleri konusunda uzman olan Roxie, Şükran Günü'nden haftalar önce onu bu göreve götürdü, çünkü Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu hiçbir mağazanın yakınına bile gitmediğini paylaştı.

"Kara Cuma ve onu takip eden hafta sonu benim için cehennemin yedinci halkasıdır," demişti ve Hank bunu bilmenin çok iyi olduğunu düşünüyordu.

Harika bir anıydı. Sıcak kakao içmek ve Bing Crosby, Nat King Cole ve Carpenters'ın

Noel albümleri ve kadınıyla birlikte evi düzenlemek asla unutamayacağı bir şeydi. Burnunda çam kokusu, kulaklarında Cole'un mırıltısı varken ağacın altında onunla sevişmek ve her şeyi bitirdiklerinde Roxie'nin diğer tüm duyularını doldurması en güzel kısmıydı.

Tüm bunlardan zevk aldığını da gizlememişti. Hata olamazdı, Trish tatil keyfini kızına devretmişti.

Dolayısıyla, tahmin ettiği gibi, ki bundan şüphelenmesi için Roxie'nin ona attığı kızgın bakışa bile ihtiyacı yoktu, Roxie bu noktada devreye girdi. "Geldiğinde de söylediğim gibi anne, bizim ağacımız zaten var. Ve aile odasında."

Trish, "Bunu oturma odasına taşıyacağız," diye karşılık verdi.

Kahretsin... yine.

Roxie Hank'e bir kez daha sinirli bir bakış fırlattı ama bu seferki sinirlilik seviyesi kırmızı bölgeye ulaşıyordu.

Geri döndüğünde destekleyici olmaya çalıştı, ancak başarısız olduğundan endişeliydi, çünkü kızın yapmadığı da dahil olmak üzere tüm bunların çok komik olduğunu düşünüyordu.

Roxie ve Trish gösterisi neredeyse Trish ve Herb gösterisi kadar iyiydi.

Annesine geri döndü. "Hayır, yapmayacağız anne. Hank ve ben ağacımızı birlikte aldık. Dışarı çıktık ve

süslemelerimizi birlikte yaptık. Onu da birlikte süsledik. Bu bizim ilk Noel'imiz ve o ağaç taşınmıyor. Noel'i tam da o ağacın etrafında geçireceğiz. Tartışma yok."

Logan kadınları karşı karşıya geldi.

Senaryoda kim olduğunuza bağlı olarak üzücü ya da şanslı bir şekilde, Herb söze girmeye karar verdi. "Sorun değil, bu ağaç bana bağışlanan bir gonad için ödemeyi kabul edeceğimden daha pahalıya mal olsa da, onu arka tarafa götürüp keseceğim. Hank onu yakacak odun olarak kullanabilir."

Trish dehşete düşmüş bir halde Herb'e döndü. "Öncelikle, Herbert Logan, karışık ortamlarda taşakların hakkında konuşma! Ya da hiç bahsetme. Kızının taşakların hakkında bir şeyler duymaya ihtiyacı var mı?" Herb'ün ağzı açıldığında eli havaya kalktı. "Buna ben cevap vereceğim. Hayır! İhtiyacı yok. İkincisi, o ağacı kesmeyeceksin! Dışarıya, ön tarafa kuracağız. Üzerine ışıklar koyarız. Mükemmel olacak. Mahallenin dilinde olacak."

"Daha yeni içeri taşıdım, şimdi de dışarı taşımamı mı istiyorsun?" Herb kuşkuyla sordu.

Trish, "Onu kesmek için arkaya taşıyacaktın," diye işaret etti.

"Evet, ama ben bunu yapıyorum, balta kullanıyorum. Onu ön tarafa götürüyorum, ışıklarla uğraşmam gerekiyor. Bu sezon Noel ışıkları kotamı çoktan doldurdum, kadın," diye uyardı Herb. Sonra devam etti, hızlıca yapıyordu, böylece Trish

"Ve sen de biliyorsun ki, benden ışıkları zımbalamamı isteyip durduğundan beri bunu sana beş kez söyledim."

Herb, Hank'e baktı ve söylenmeye devam etti.

"Evin ışıkları yanıyor. Müstakil garaj. Bahçe kulübesi. Arazinin etrafındaki çitlerde. Tüm ağaçlarda. Ön taraftaki tırabzanın etrafında ve altın sarısı evin merdivenlerinde. Bazılarını unuttuğumu biliyorum, çünkü eninde sonunda ağır bir suç işlememek için bunları görmezden gelmek zorunda kaldım, çünkü artık ailede bir polis var ve kızınızın babasının eşini öldürmekten yirmi yıl hapis cezasıyla karşı karşıya kalmasını istemezsiniz."

Gülmemeye çalışırken kesinlikle bir yerim burkuldu.

Herb sözlerini şöyle tamamladı: "Ve Noel'de orada olamayacağımızı bile bile bana tüm bunları yaptırdı."

Hank mücadelenin içine girerek ağaca doğru ilerledi. "Ben kurarım. Lowe's'a git, biraz daha ışık al. Sorun olmaz."

Trish, "Tanrı dualarımı duydu, kızıma Noel'de karın ağrısı çekmeyen iyi ve terbiyeli bir adam verdi," dedi. Bu ifadenin bir kısmı Herb'e yönelik küstahça, bir kısmı da Hank'e yönelik içtendi. Daha sonra buzdolabını açarken, "Lowe's'a hemen gitme, Hank. Senin için bir alışveriş listem olabilir."

"Anne," diye araya girdi Roxie. "Bu ev yemekten inliyor. Bizi sen çağırdın ama geleceğinden haberimiz vardı." Hank'in gözden kaçırmadığı "biraz" kelimesindeki vurgu oldukça ağırdı. "İhtiyacımız olabilecek her şeyi dün aldım."

"Kontrol etmemde bir sakınca yok," diye karşılık verdi Trish. Roxie yüksek sesle iç geçirdi.

Hank ağacın kontrolünü ele geçirirken Herb, "Bu işe bir son ver evlat," diye öğüt verdi. "Eğer yapmazsan seni cehennemin yarım dönümünde onun için koşturacak."

"Sorun yok," diye güvence verdi Hank ve kapıdan çıkarken Tex'i manyak gibi sırtırken yakaladı.

Doğru.

Zaten öyle olmasaydı bile, bu her şeye değirdi.

Tex ailesinin tatil için şehirde olmasından mutluydu.

Evet.

Kesinlikle buna değer.

"Oh, ve sen oradayken..." Trish seslendi, Hank ağaçla kapıdan çıkarken başı buzdolabındaydı, "...Herb ve Tex'e çantalarımız ve paketler için yardım edebilir misin? Onları Tex'e erkenden postaladık. Paketlendi ve her şey hazır, böylece Noel'e gecikmeden başlayabileceğiz!" Buzdolabının kapısından Luke'a baktı, "Sen de git Lucas. Getirecek çok şeyimiz var."

Luke parmağını alnına dokundurdu ve ön kapıya doğru ilerlemeden önce bir selamlama hareketi yaptı.

Hâlâ sırtıyordu.

"Cehennemin yarım dönümü," diye homurdandı Herb, Hank'in peşinden kapıdan çıkarken. "Yaşadığım yer burası. Benim hayatım bu."

Hank zihinsel olarak saçmalık dedi. Herb karısının üzerine titrerdi.

Çok sızlandı, ama Hank'in gözünden kaçmadı, teslim oldu. Her seferinde.

Hank kadın ya da köpek olmadan uyandı. Gecenin körüydü.

Noel bitmişti.

Ve Roxie onunla değildi.

Yorganı arkaya attı, kışını yataktan çıkardı ve kapısı açık olan banyoya gölgeler arasından bir bakış atarak odadan dışarı çıktı.

Onu gördüğünde mutfağa bir adım kala durdu.

Tezgâhın üzerine oturmuş, kollarını baldırlarına dolamış, pencereden dışarı bakıyordu.

Shamus mutfak zeminindeki fayansların üzerinde, onun tam altında yatıyordu.

Hank geldiğinde Shamus başını kaldırdı ve yumuşak bir havlama sesi çıkardı.

İşte o zaman Roxie'nin aklı başına geldi.

Hank'e doğru koşarken köpeğinin künyesi şingirdadı ama Hank, kadınına doğru ilerlerken ona sadece dalgın bir tırmık attı.

Bir elini kızın beli boyunca kaydırarak parmaklarını diğer tarafa geçirdi, diğer elini kızın ayak bileğine doladı ve kalbinin göğsünden fırlamasını engellemek için çok uğraştı.

Çünkü bu garipti.

Roxie bir MacMillan'dı. O bir Logan'dı. Paketle birlikte çılgınlık da geldi.

Ama bu farklıydı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"En kötüsü ne biliyor musun?" diye fısıldadı. Adam hazırlandı.

O bir polisti. Bir sürü kötü adam tanıyordu.

Kısa süre önce ekiplerinden birinin başına gelenler, olabilecek en kötü şeylerden biriydi.

Roxie'ye olanlar da öyleydi.

Billy Flynn'in ona yaptıklarını çok fazla düşünmek zorunda değilmiş gibi görünüyordu. Vance'in ona yaptıklarını

onu eve getirdi. Bunun onu nasıl lekelediğini ve onun için yeterince iyi olmadığını düşünmesi üzerinde çalıştılar ve normal yollarına doğru savaştılar.

Ama kariyeri boyunca böyle şeylerle uğraşmıştı. Büyürken babasının annesine bunları anlattığını duymuştu.

Bunun geri dönüp seni ısırabileceğini biliyordu. "Hayır, tatlım, en kötüsü ne?"

Başını pencereye doğru eğdi. "Şu ağaç harika görünüyor."

Pencereden dışarı baktı, bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı, çünkü öyleydi.

Roxie'den önce Hank'in hiç Noel süslemesi yoktu. Son otuz beş yılını Noel'de ailesinin evinde geçirmiş bekâr bir adamdı. Onları satın alma ihtiyacı hissetmiyordu, çünkü kadını bulduğunda, Roxanne ve kendisinin yaptığı gibi yapacaklarını biliyordu.

Birlikte.

İhtiyaçları olan şeyleri, ağacı ve evin etrafındaki bazı şeyleri almaya ve yıllar geçtikçe eklemeler yapmaya karar verdiler. Böylece kapı için yanan bir çelenk aldılar, Hank onu astı ve zamanlayıcıyı yakmak için ayarladı ve bu yıl için dışarıda yaptıkları tek şey buydu.

Bu, ön bahçesindeki devasa ağacın karanlıkta parlak beyaz ışıklarla ıslıl ıslıl parlaması anlamına geliyordu.

Kar, neşeli bir Noel feneri gibi parlıyordu.

Bazen daha azı daha fazlaydı.

"Annem haklıydı," diye devam etti Roxie. Gülümsemek istedi.

Gülümsemedi.

Onun profiline odaklandı.

"Neden karanlıkta tezgahın üzerinde oturuyorsun, Güneşli?" diye dürtükledi.

Onun cevabı Hank'in tamamen hareketsiz kalmasına neden oldu.

"Çünkü bugün hayatımın en güzel günüydü ve bitmesini istemiyorum."

Noel gecesiydi, aslında saatin kaç olduğundan şüphelendiğine bakılırsa muhtemelen ertesi gündü.

Ve haklıydı.

Harika bir gündü.

Ağaca bakmaktan vazgeçip onun gözlerinin içine baktı.

"Annemin bayramları bu kadar çok sevmesini seviyorum," diye itiraf etti. "I

Peynirli mücver ve yumurta güvecine bayıldım. Kağıtlar, kurdeleler ve çalan Noel müziği ile ne kadar çılgın olduğunu seviyorum. Shamus'un tüm bu karmaşa ve insanlarla yedinci cennette olmasını sevdim. Tex'in annemi izleyişini ve ne kadar mutlu görüldüğünü sevdim. Indiana'ya yakın bir yerde olmamasına rağmen sonunda eve dönmüş gibi görünmesini, annemin yanında olmanın bile onun için bir ev olduğunu düşünmesini."

Gözlerinde parıldayan yaşları gördü, Tex hakkında söylediklerinin olabildiğince büyük olduğunu biliyordu ve Tex'in onu çok uzun zamandır özleyen ve şimdi ona geri kavuşan ailesine geri dönmesini izlerken aynı duyguyu hissetmişti.

Hank elini kızın beline dolayarak onu göğsüne doğru çekti.

Roxie konuşmaya devam etti.

"Nancy ve Lottie'nin gelmesine bayıldım. Tex'in büyük ve geniş bir ailenin parçası olduğu için gidecek başka bir yeri olmasına ve akşam yemeği için onlarla birlikte Blanca'lara gitmesine bayıldım. Akşam yemeğinde sizinkilerin evinde büyük, gürültülü, mutlu bir masanın etrafında oturmamızı seviyorum. Annemin senin annenle bu kadar iyi anlaşmasını seviyorum. Babam da babanla çok iyi anlaşıyor. Ve Ally'nin anneni nasıl yumurtladığını. Indy ve Lee'nin birbirlerine bu kadar aşık olmalarını ve bunu gösterme şekillerini de."

"Evet," diye onayladı kadın durakladığında.

"Vance'i aradığımızda sesinin güzel çıkmasına bayıldım. Bana aldığın hediyeye de bayıldım Whisky." Eli boynuna gitti ve orada sallanan şeyle oynadı. "Bu kolye çok güzel."

Çok para kazanamadı. Bu yüzden ona çorabı için küçük şeyler almaktan başka çaresi yoktu, çünkü büyük şey elmas bir kolyeydi.

Fazla değildi, bir karatın dörtte üçü kadardı. Ama platin bir zincire asılmıştı ve bir kolyenin dibine gömülmüştü.

kısa, narin platin asa.

Onu gördüğünde gözleri parlamış ve ardından ağlamaya başlamıştı, her ikisi de kendini onun kollarına atmadan önce ve bunun çok fazla olduğunu, ama onu ne kadar çok sevdiğini ve onun için mükemmel olduğunu, bu yüzden ona harcamak için bütçeyi aştığı paranın her kuruşuna değdiğini söyledi.

Hemen giyerdi (ağladıktan, sarıldıktan, devam ettikten ve onu öptükten sonra).

Hâlâ üzerindeydi.

"Ve bir daha asla kıyafet almak zorunda kalmamayı seviyorum," diye nazikçe dalga geçti, ama yalan söylemedi.

Yeni kotlar, pantolonlar, kazaklar, gömlekler, termaller, Henley'ler vardı; iç çamaşırları, çoraplar ve pijama altlarından bahsetmiyorum bile. Hediyeleri en son o açıyordu ve Trish neredeyse kızı kadar cömertti, yani bu da bir şey ifade ediyordu.

Roxie omzunu ona yasladı. "Ve tüm bunları seninle paylaşmayı sevdim."

Bunun üzerine, başını eğip onu derinden öpmeden önce bir elini omurgasından boynuna ve saçlarına doğru sürükledi.

İşini bitirdiğinde başını onun omzuna yasladı ve ikisi de pencereden dışarı baktı.

"Onları seviyorsun, değil mi?" diye sordu pencereye.

"Herb ve Trish mi?"

"Evet."

"Sevmemek mümkün değil."

Ona doğru daha da gevşedi ve "Evet" diyerek kabul etti.

"Yanisen dışarı Burada, Oturuyorum.
üzerinde ve Sayaç, Bugünün bitmesini
istemediğin için mi dışarıya bakıyorsun?"

Başını adamın omzundan kaldırdı ve ona bakmak için
geriye doğru eğdi. "Bu asla silmek istemediğim bir gün."

Ona nazikçe gülümsedi, yaklaştı ve "Henüz bitmek
zorunda değil" dedi.

Bakışları ısındı.

Oh, evet.

Onun gözlerinin derin maviliğinde boğulabilirdi.
Gözlerini onlara diktiği anda bunu anlamıştı.

O zamandan beri sayısız kez altına çekildi. Aldırmadı.
Orası sıcaktı. Ve güneş her zaman yüzeyde parıldıyordu.
Hiç bitmeyen bir vaat.

Mükemmel.

"Aklında ne olduğunu sormama gerek var mı?" diye
sordu. Hayır, sormadı.

Elini ayak bileğinden geçirerek dizlerinin arkasından
bağladı ve onu tezgâhtan kaldırdı.

Roxie onu göğsüne bastırarak kollarını Hank'in
omuzlarına doladı ve Hank onu yataklarına taşıdı.

Shamus onu takip etti ve Hank kapıyı arkasından
tekmeleyip kapatmadan önce köpek odaya girene kadar
bekledi.

Ama Shamus bu talimi çok iyi biliyordu, bu yüzden yatağa vurmaya bile çalışmadı.

Bir köpek iniltisiyle Hank'in yanına yığıldı.

Hank kadını yatağa yatırdı ve sonra vücuduyla örttü.

Bu bir fırsattı. Birçoğundan biri. Birlikte geçirdikleri ilk Noel.

Ve birlikte geçirecekleri ilk Noel gecesi. O yüzden bunu unutulmaz kılacaktı.

Ve eğer Roxie günün bitmesini istemiyorsa (çoktan bitmiş olsa bile), ona bunu da verirdi.

Bu yüzden acele etmedi. Onun kendi zamanını almasına izin verdi. Dokunma ve tat alma ve iç çekmeler ve inlemeler ve tırmalamalar ve gıdıklamalar ve fısıldanan kelimeler ve yumuşak kahkahalar ve emme ve ısırma ve nihayet, kavrama ve nefes nefese kalma ve aciliyet.

Ve bir sürü sevgi.

Hank, Roxie'nin sağ tarafına kıvrıldıktan sonra, Shamus sol tarafına yayılmışken, elini Roxie'nin karnına koydu ve oraya bebekler yerleştirdikten sonra nasıl görüneceğini düşündü.

"Umarım en kötüsü her zaman annenin bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmaktır," diye mırıldandı kulağına.

Elini karnının üzerine koydu. "Hâlâ geçmemiz gereken Luke, Ally, Mace ve Hector var. Belki Darius. O zamanın bir süre daha gelmeyeceğini düşünüyorum."

Bu berbat bir şeydi ama onun doğru düşündüğünü biliyordu. "Bunu başaracağız," diye söz verdi.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kızın parmakları neredeyse bir refleks gibi onunkilerin etrafında sıkıca kıvrıldı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Söylemesine gerek yoktu. O biliyordu. Bağırsaklarında, kemiklerinde, kalbinde hissetti.

O böyle biriydi. Her zaman böyle olması gerekiyordu.

Roxanne'ı Fortnum's'da ilk kez görene kadar bilmediği şey, tüm bunların hazırlık aşamasında olduğu ve onu beklediği idi.

Onun omzu olmak

için. Onun kayası.

Onun danışma kurulu.

Onun koruyucusu.

Onun adamı.

Onun da bunu bildiğini bilmek güzeldi.

"Uyu artık, Günışığı," diye ısrar etti.

"Tamam, Whisky," diye fısıldadı ama elini bırakmadı.

Bütün gece orada tuttu.

Ve ilk Noel'leri ikisinin de unutamayacağı bir anı oldu, Hank ertesi sabah uyandığında onun eli tam oradaydı, kendi elinin etrafında kıvrılmıştı.

The Rock Chick ride continues with
Rock Chick Renegade
the story of Vance and Jules.

ROCK CHICK RENEGADE HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Juliet Lawler'ın Denver'daki uyuşturucu satıcılarıyla görülecek bir hesabı vardır. Vance Crowe, Jules'un kanunsuz adalet dağıtırken ölmemesini kendine görev edinmiştir. Jules'un romantizme ayıracak zamanı yoktur; dünyayı kurtarmakla meşguldür. Zip (silah dükkânı sahibi), Heavy (eski bir polis memuru) ve Frank'ten (gizemli bir münzevi) yardım ister. Rock Chicks tavsiye ve rehberlik sağlamak için olaya dahil olur. Hot Bunch Jules'u kendilerinden biri olarak kabul eder.

Her ne kadar Jules içindeki Head- Crackin' Mamma Jamma'ya tutunmaya çalışsa da, Rock Chicks, Hot Bunch, Jules'un cefakâr amcası Nick ve Jules'un arkadaşı, tombul, Afro-Amerikan, Jackie-O özentisi May, onu yıpratmak için ellerinden geleni ardına koymayacaklardır.

Ancak Jules bazı kötü adamları oldukça kızdırır ve içlerinden biri onu ortadan kaldırmak için her şeyi göze alır.

[Rock Chick Renegade'den bir alıntıyı şimdi okuyun.](#)

ROCK CHICK RENEGADE

Hukuk

Eninde sonunda bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim. Bunu beklemiyor değildim. Bu mücadeleye başladığımda böyle bir şeyin olabileceğini, muhtemelen olacağını biliyordum ve işte buradaydım, çıkmaz bir sokakta, Vance Crowe ile karşı karşıyaydım.

Kahretsin, Lee Nightingale'in izleyicisi. Tüm o kötü şansın içinde.

Sokaktaki söylentiye göre Crowe, Lee ve Lee'nin sağ kolu Luke Stark'tan sonra Nightingale Araştırma'nın üçüncü adamıydı.

Nightingale Investigations tarafından istihdam edilen tüm adamların özel soruşturmaların, güvenliğin, gözetimin ve senet atlama takibinin en iyileri olduğu düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyordu. Aslında Nightingale, Stark ve Crowe daha bir ay önce bir sosyete partisinde serseri bir uyuşturucu satıcısıyla silahlarını çekmişlerdi. Crowe adamın elini havaya uçurmuştu.

Söylentilere göre Vance Crowe hakkında pek çok şey varmış. Aslında, Crowe'dan birkaç şey almış iki kadın tanıyordum. Onların anlattıklarına göre, çok iyi şeylerdi, ancak Crowe onlara birkaç iyi şeyden fazlasını vermek için fazla kalmamıştı.

Crowe bana "Silahını indir," dedi.

"Geri çekil," diye karşılık verdim, silahımı ona doğrultmuştum.

Onu vurmayacaktım elbette. Ben şiddet karşıtıydım. En başta bu karmaşanın içinde olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Bana doğru yürümeye devam etti, silahsızdı ve görünüşe göre korkmamıştı.

Harley'ine nişan aldım. Harley'e zarar vermek beni öldürürdü ama yapardım.

Crowe ciddi olduğunu belli eden bir sesle, "Motosikletime ateş edersen sonuçları olur," diye uyardı.

Sikeyim.

Ona tekrar nişan aldım.

"Geri çekil," diye tekrarlardım o ilerlemeye devam ederken. "Sen kanunsun," dedi bana.

Kahretsin, kim olduğumu biliyordu.

"Kıpırdamayı kes," dedim, söylediklerini duymazdan gelerek.

Göğsüne doğrulttuğum silahımın namlusundan bir adım kadar uzaklaştı ve durdu.

"Lee Nightingale için çalışıyorum."

"Kimin için çalıştığını ve kim olduğunu biliyorum," dedim ona.

Sonra ona baktım.

Kahretsin, ama yakışıklıydı. Kızılderili rengine, düz siyah saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Benden yaklaşık on santim daha uzundu, harika bir vücudu, koyu kahverengi gözleri, kalın kirpikleri, inanılmaz kemik yapısı, yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesi vardı. Bu kadar seksi olmak bir suç olmalı.

"Silahını indir Law," diye emretti, sokak adımı kullanarak.

Sokağımın adı bir tür şakaydı. Bana çocuklar verdi. Gerçek adım Juliet Lawler'dı. Çoğu kişi bana Jules derdi ama çocuklar bana Law derdi çünkü barınakta söylediğim şey "law" idi. Geçtiğimiz dört ay içinde bu isim kendi başına bir hayat sürmüştü ve şimdi bana bu ismi hiç vermemiş olmalarını diliyordum.

"Geri çekil, Crowe. Arabaya binip gideceğim. Seninle tartışacak bir şeyim yok."

Ve yapmadım. Pek çok insanla tartıştım ama Nightingale Investigations'dan kimseyle tartışmadım. Duyduğuma göre (ki bu çok fazlaydı) pek de süttten çıkmış ak kaşık sayılmazlardı ama bir Bülbül Adam'la kafa kafaya gelmek için deli olmak gerekirdi. Ben bir aptaldım ama deli olmadığımından emindim.

Crowe bana sessizce, "Bir kez daha söyleyeceğim," dedi. "Silahını indir."

"Geri çekilin," diye karşılık verdim.

Kimsenin hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı hareket etti ve ben farkına bile varmadan silah artık elimde değildi.

Sadece bu da değil, kolumu arkamdan bük müştü ve önümü sert vücuduna çarpmıştı.

Zorlandım.

Bu iyi bir seçim değildi. Boşta kalan bir elim ve biraz da gururum vardı. Saniyeler içinde silahımı kot pantolonunun arka kemerine soktu, diğer kolumu arkamdan bük tü ve beni hareket ettirdi, arabamın yan tarafına çarpana kadar beni geriye itti. Sonra tüm vücuduyla bana bastırdı.

Başımı arkaya yatırdım ve yüzüne doğru bağ ırdım, "Bırak ve uzaklaş!"

"Cordova ile hesaplaşmanız sırasında Fortnum'da iki polis duruyordu. Her şeyi görmüşler. O silah için ruhsatın var mı?" diye sordu.

"Evet." Bu doğ ru ydu. Zip benim için aldı. Zip bir hayırseverdi. Zip mücadelemi destekledi. Zip bana nasıl ateş edileceğini öğretti ve Zip iyi bir nişancıydı, dolayısıyla ben de öyleydim.

Yine de iki polisin beni Sal Cordova ile yüz yüze görmesi biraz endişe vericiydi. Ancak, Sal'ın polise koş up beni ihbar edeceğini sanmıyordum, zira kendisi hem suç lu hem de tam bir ahmaktı.

"Seni ofise götürüyorum. Bir konuşma yapacağız," dedi Vance bana.

Oh, kahretsin.

Ne hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüğünü bilmiyordum ama ben buna hiç katılmıyordum. Lee Nightingale'in kardeşi ve babası polisti, en iyi arkadaşı da öyle. Crowe ile herhangi bir ofise gitmemin imkanı yoktu.

Gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Çok ateşli olduğu için bu biraz zordu. Bu konuda garip hissetmeye başlamıştım, özellikle de o bana doğru bastırırken.

Yine de devam ettim.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bırak da yoluma gideyim," dedim.

Yaklaştı. Bir saniye önce bana bunu yapıp yapamayacağını sorsaydınız, hayır derdim. Ama yüzü yüzüme bir santim yaklaştı ve vücudu içime daha da girdi.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun Law. Kanunsuz adalet," dedi bana.

Bunu biliyordum ama söylemedim.

Ben konuşmayınca devam etti: "Darius ve Marcus'un dikkatini çektin. Bu iyi bir şey değil. Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

İçimden küçük bir heyecan geçtiğini hissettim, sadece vücudunu bedenime bastırduğunda içimden geçen türden bir heyecan değil.

Darius Tucker ve Marcus Sloan Denver, Colorado'daki en büyük iki suç lideriydi. Kim olduğumu bildikleri için mutluydum. Korktuklarını düşünmemiştim ama korkmalarını istiyordum.

Belki bir gün.

Crowe yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü gözleri parladı.

"Seni ofise götürmeli, güvenli odaya kilitlemeli ve aklın başına gelene kadar orada tutmalıyım."

"Olmalı" dedi. Bunu iyi bir şey olarak değerlendirmeye karar verdim. Güvenli odanın ne olduğunu bilmiyordum ama bunun bir parçası olmak da istemiyordum.

Ona bakmaya devam ettim ve çenemi kapalı tuttum, belki beni bırakır diye düşündüm.

O da ona baktı.

İkimiz de sessizdik, bakıyorduk, vücudu benimkine bastırılmıştı.

Çenemi yukarıda tuttum ve yüzümü boş tutmayı umdum.

"İsa, sen düşünmek sen Lanet olsun.
Kedi Kadın," diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Kedi Kadın bir mayo, aptal kulaklar ve sahte pençeler giyiyordu. Bu çok aptalca."

Kedi Kadın hakkındaki görüşlerimi neden paylaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çenemi kapalı tutmalıyım.

Bunu düşünmemin başlıca nedeni söylediklerimin Crowe'un yüzünü değiştirmesiydi. Bana, kendi bölgesine girmeye cüret eden çaresiz, bahtsız kadını uyarmaya çalışan öfkeli, belalı çocuk gibi bakmıyordu. Bana tamamen farklı bir şekilde bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki, vücudunun bana doğru bastırıldığını daha da çok fark ettim.

"Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu ve sesi bile değişmişti. Derin ve erkeksiydi ama şimdi aynı zamanda pürüzsüzdü, tenimde ipek gibi kayıyordu.

Tekrar sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Başka bir soru denedi. "Cordova seni neden kovalıyordu?"

Sessizliğimi korudum.

Sonra onunla ilgili başka bir şey değişti. Görünüşü değişti. Atmosferi bile değiştirdi.

Cesur bir yüz ifadesi takınmak ve zor bir durumu atlatmak için ona bakıyordum. Değişiklikle birlikte, ona bakmak zorunda olduğum için bakıyordum. Sanki ona doğru çekiliyordum. Vücudum yumuşadı. Gerginlikten kaskatı kesilmiş olan kollarım bile (hala arkamda tutuyordu) gevşedi.

"Seni konuşturabilirim," diye tehdit etti, sesi alçak ve sessizdi ve o anda bunu yapabileceğini biliyordum.

"Bırak beni," diye fısıldadım, mücadelemi kaybetmeye başlamıştım.

Bu bir ilkti. Nick bilseydi, çıldırırdı. Benimle altı yaşında tanıştığından beri çok hareketli biri olduğumu, oyun parkında diğer çocuklara zorbalık yapan çocukları sürekli

dövdüğümü söylemişti.

çocuklar, bazen kaybediyor, bazen kazanıyordum. Her zaman senatörleri ya da kongre üyelerini arar ve onlara ne düşündüğümü ve nasıl oy vermeleri gerektiğini söylerdim. Her zaman neredeyse bir saplantıya dönüşen bir tutkuyla mücadele ettiğim bir davam vardı.

Crowe gözlerimin içine bakmaya devam etti, bu da beni manyetik, maço bir erkek güç alanıyla ona bağlı tuttu.

Crowe bana "Yaptığın şeyi bırakmalısın yoksa canın yanacak," dedi, sesi hâlâ ipeksi bir alçaklığa sahipti.

"Yapamam," diye itiraf ettim. Nedenini sormayın ama söylemek zorundaydım.

o.

"O zaman birinin seni durdurması gerek."

Bir ara ellerimi bıraktı ve

Bana sarılıyordu. Aslında beni tutuyordu, kolları etrafımdaydı, benimkiler yanlarımda gevşekti.

Çok zamanımı aldı ama beni büyüleyen her neyse ondan kurtuldum, ellerimi kaldırdım ve göğsüne sertçe bastırdım.

Kımıldamadı. Hay

sikeyim.

"Bırakın beni!" Bağırdım.

Kolları bir sarsıntıyla gerildi ve ellerim göğsünden yukarı kayarak omuzlarına dayandı. Hemen itmeye başladım. Bu işe yaramadı ama bir mesaj gönderdi, ben de yapmaya devam ettim.

"Gitmene izin vereceğim ve Hank ve Eddie ile konuşacağım. Ama sokakta olduğunu duydum, seni bulup kapatacağım."

Beni bulabilirdi, bunu biliyordum. Yaşamak için insanları buluyordu ve eğer söylenenlere inanılırsa, bu işte gerçekten iyiydi.

Hank ve Eddie'nin de kim olduğunu biliyordum. İkisi de iyi polis, Hank Nightingale ve Eddie Chavez-Lee Nightingale'in kardeşi ve en iyi arkadaşı. Bunun Crowe'un, Denver'ın en işlek caddelerinden biri olan Broadway'in ortasında güpegündüz Cordova'nın lastiklerine ateş ettiğim için beni kurtaracağı anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Gösterişli ve aptalcaydı ve ben daha iyi biliyordum. Zip hayal kırıklığına uğrayacaktı. Nick öfkelenenecekti.

Bilmediğim şey, Crowe'un beni nasıl kapatacağıydı.

"Tamam, Crowe. Bırak gideyim, duracağım,"

diye yalan söyledim. Sözlerim üzerine sırtıttı.

Baktım (yine).

Yirmi altı (neredeyse yirmi yedi) yıllık hayatımda gördüğüm en kibirli bok yiyici sırtışa sahipti.

Karnım çırpındı.

Göbek çarpıntısı mı? Bu da neydi böyle?

"Ne?" Tersledim ve karnımı görmezden

geldim. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum," diye tekrar yalan söyledim.

Başını salladı. Sonra beni şaşırtarak gitmeme izin verdi ve geri çekildi.

Orada öylece durdum, kendimi garip bir şekilde eksik hissediyordum. "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Bekledim, sonra daha çok bekledim.

Bir şey söylemeyince, "Bitir o zaman," dedim.

"Seni tekrar göreceğimi hissediyorum," dedi bana. Hay aksi.

Bunun hiç de iyi bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Silahımı kot pantolonundan çıkardı, şarjörünü çıkardı ve kolunun üstünden rahat bir hareketle uzağa fırlattı. Sonra eğildi ve silahı pantolonumun kemerinin içine, tam ön tarafa, kalça kemiğimin yanına soktu.

Dönüp uzaklaştı, kaslı kalçasını Harley'inin üzerine attı ve kükreyerek uzaklaştı.

Artık onu göremeyene kadar baktım.

Sonra silahımı çıkardım, kazağımı yukarı kaldırdım ve elinin bana sürtündüğü yerde bir iz olup olmadığını kontrol ettim.

Bunu yaptım çünkü hâlâ yanıyordu.

Hazel'i (eski kırmızı Camaro'm) evimin arkasındaki garaja park ettim, kapı gelirken aynalarımı taradım

Sadece güvende olduğumdan emin olmak için. Bu günlerde belli olmazdı.

Hazel'dan çıktım ve garajdan arka kapıya kadar on be  metre yürüme rutinimi ger ekle tirdim. Gözlerim açık, silahım hazır (torpido gözünde fazladan bir  arj r m vardı), dinliyor ve kimsenin beni yakalamaması için dua ediyordum.

Kapının kilidini açtım ve Nick'le birlikte çamaşır makinesi ve kurutucumuzu, ekstra bir dondurucuyu, aletleri, eski boya kutularını ve kedim Boo'nun arka kapımdaki kedi kapağından erişebildiği kedi kumunu sakladığımız dubleksimin ortak arka odasına doğru yürüdüm.

Kapının kilidini açtım, alarmı devre dışı bıraktım ve ışık düğmesini çevirerek retro mutfağıma girdim. Pembe metal dolaplar, pembe buzdolabı, pembe fırın kapağı, zemini kaplayan kocaman siyah beyaz baklava desenli fayanslar. Bir duvar tuğlaydı, geri kalanı  elik grisine boyanmıştı. Bok gibi havalıydı ama bilerek yapmamıştım. Sadece o kadar uzun süredir oradaydı ki, yeniden moda olmuştu. Ellili yılların tarzında, siyah Formika kaplı, kenarları pırıl pırıl paslanmaz çelikten yüksek bir masa ve siyah deri döner koltuklu retro tabureler almıştım çünkü mutfak bunu gerektiriyordu.

Boo yaklaştı gelen ve diğer kapı ve
hemen bana gününü anlatmaya ba ladı.

Kedim siyahtı, sık, yumuşak tüyleri ve sarı gözleri vardı. Çok  ı man ve inanılmaz derecede gururluydu.

Tanıdığım en sakar kediydi. Boo düşmek istiyormuş gibi davranır ve mobilyadan masaya ya da her neyse sıçrayışlarını kaçırdı, ama sadece koordine değildi. Hem de hiç.

"Miyav, miyav, miyav. Miyav miyav. Miyav miyav," dedi Boo, belli ki dolu dolu bir gün geçirmiş ve her saniyesinden haberdar edilmem gerektiğini hissetmişti.

Silahımı ve çantamı masanın üzerine attım ve onu yerden kaldırdım.

"Miyav!" Boo itiraz etti.

"Kapa çeneni, Boo. Annen çok kötü bir gün geçirdi. Aptalca bir şey yaptı, sonra da seksi bir adam tarafından köşeye sıkıştırıldı ve şimdi boku yedi."

Boo, kendi haberlerinin benimkilerden daha önemli olduğunu düşünerek, "Miyav," diye cevap verdi.

Susturmak için ona kedi ödülleri verdim, parmaklarından dişlerine kadar besledim.

Bu onu mutlu ediyordu, ta ki ben ona ödül vermeyi kesene ve o da "Miyav" diye şikayet edene kadar.

"Bu kadar," dedim ona. "Sadece üç tane yoksa veteriner bana yine bağırarak."

"Miyav." Boo veterinerin ne düşündüğünü umursamadı. "Her neyse." Boo'yla tartışacak havada değildim.

Kedimi bıraktım, salona doğru yürüdüm ve botlarımı çıkardım.

Nick dubleksin tamamına sahipti. İpoteğin yarısı karşılığında benim yanımda kalmama izin verdi, sayılır. Artık yirmi altı (neredeyse yirmi yedi) yaşında olmama rağmen, kiramı bile benim ödememden hoşlanmıyordu. Bu yüzden her ay bir banka hesabına yatırdım ve her yıl Yeni Yıl Günü ona bir çek verdim. Çeki yırtıp attığı için para orada öylece durup faiz kazanıyordu.

Bazen Nick'le tartışmazdın.

Dubleksler tuhaftı. Şehrin en güzel yerinde değillerdi ama bence güzeldi ya da en azından bir kısmı öyleydi. Resmi olarak Baker Tarihi Bölgesi'ydi, ama pek de iyi olmayan kısmı.

Elati'deydik ve evimizin önünde bir park vardı, ancak parkın bir tarafında sübvansiyonlu yüksek katlı bir apartman ve parkın karşısında düşük kiralı bir apartman vardı.

Evimiz tarihi olarak tescilliydi ve Nick mahalleden bağımsız olarak onu harika durumda tutuyordu. Yan duvarlarını yeniden yaptırmış, bir yatak odası koymuş ve pembe mutfağını sökmüştü.

Kendi tarafımı yeniden yapmamıştım.

Yani benim tarafım çatı katı gibiydi. Nick benim için yeni bir banyo yaptırmıştı ve her yeri kalın, yumuşak gri bir halıyla kaplatmıştı. Ön odada büyük kemerli pencereler, tuğla bir duvar vardı, diğer duvarlar yumuşak bir lilaya boyanmıştı ve çok büyüktü. Güvercinlik de dahil olmak üzere tüm süslü mobilyalarım sığıyordu.

Ön pencerenin yanında duran gri kadife şezlongum ve süpürme astarlı lila kanepem, banklarda gece mavisi deri çivili yastıkları olan pırıl pırıl, kare bir pub setini ve mavi-gri dolgulu bir sandalye ve sediri çevreliyordu. Antika oval ceviz yemek masam iç duvarda duruyordu. Yarım daire arkalıklı sandalyeleri salonla aynı güvercin grisi kadifeyle yeniden kaplatmıştım.

Oturma odasını yatak odasından ayıran bir dolap vardı, ancak buna sadece gevşek bir şekilde "yatak odası" diyebilirdiniz. Aslında yerden bir metre yüksekte duran ve koridora açılan bir platform üzerine yerleştirilmiş kral boy bir yataktı. Ona ulaşmak için üç dar merdiveni tırmanmak zorunda kaldım. Altında bir depo vardı ve yatağın yan duvarlarının etrafında, koridorun ve dolabın alçaltılmış tavanının üzerinde büyük alanlar açılmıştı. Kitapları, mumları ve televizyonu burada saklıyordum.

Burası benim sığınağımdı. Süslü krem çarşaflar, kabarık yeşil ve krem desenli bir yorgan ve standarttan Avrupai'ye, yatak örtülerinden fırlatılabilecek yastıklara kadar çok çeşitli yastıklarla küçük, kadınsı bir mağara.

Sonra banyo ve mutfak vardı. Salon, devasa CD koleksiyonumu barındıran yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Çoğunlukla rock 'n' roll.

Dubleksimi seviyordum ve her şey benim içindi. Parti vermiyordum çünkü çok fazla arkadaşım yoktu ve hiçbirini partiye davet edecek kadar iyi tanıımıyordum. Bir arkadaşım yoktu.

yatak odası sığınağında iyi vakit g e ç i r i y o r d u m çünkü hiç erkek arkadaşım olmamıştı.

Hayatımda sadece Nick ve ben vardık.

Ondan önce Nick, Reba Teyze ve ben vardık.

Ondan önce, gerçekten hatırlayamadan önce, annem, babam, Mikey ve ben vardık.

Ama ben altı yaşındayken, annem, babam ve Mikey bir araba kazasında öldüler. Yani, annem ve babam anında öldü. Kardeşim Mikey de birkaç saat sonra ameliyatta öldü, gerçi aynı şeydi. Üç ay boyunca hastanede kalmama rağmen onlarla birlikteydim ve hayatta kaldım.

Sonra eve, Nick ve Reba Teyze'nin yanına gittim.

Reba Teyze annemin tek kardeşiymiş ve annemden çok daha küçüktü. Babamın hiç kardeşi yoktu ve annemin babası dışında tüm büyükanne ve büyükbabalar ölmüştü ve o sırada Parkinson hastasıydı ve bir evde kalıyordu (şimdi o da öldü).

Ailem öldüğünde Reba Teyze ve Nick sadece birkaç aydır birlikteydiler. Ben hastaneden çıktıktan birkaç ay sonra evlendiler.

On beş yaşımıdayken Reba Teyzem öldü. Rutin bir ameliyat geçirmişti. Her şey yolunda gitti ve birkaç gün sonra öldü.

Bacağındaki bir kan pıhtısı yerinden çıkıp kalbine yerleşti ve sonra... gitti.

Nick, ki o benim gerçek ailem bile değildi, beni geri çevirmedi.

Aramızda bir Şey oldu, Reba teyzeyi öyle kaybettik.

Büyürken bildiğim (ya da gerçekten hatırladığım) tek sevgi Reba Teyze ve Nick'in bana olan sevgisiydi.

Ve Nick'in Reba teyzeye olan sevgisini biliyordum.

Onu tarif edilemez bir Şekilde seviyordu. Sanki suyun üzerinde yürüyormuŐ ya da dünya, ay ve yıldızlarmıŐ gibi değildi.

Farklıydı.

Nefesti.

Bu bir zorunluluktu.

O benim son kanımdı ve onun için hayattı.

Bu yüzden birbirimize tutunduk. Yapabileceğimiz tek Şey buydu.

Nick bana katlanıyordu ki bu çok Şey ifade ediyordu. Zor bir çocuktum, daha da kötü bir gençtim, her zaman kanadı kırık bir kuŐu, utangaç bir okul arkadaŐımı, Brezilya'da hiç görmediğim bir ormanı kurtarma grevindeydim. Normal bir Şekilde parti yapmaz ya da kontrolden çıkmazdım ama yine de kontrolden çıkmıştım.

Nick'i endiŐelendiren bir sosyal hizmet görevlisi oldum. Daha fazla nedene ihtiyacım olduğunu düşünmüyordu.

"Tanrım, ağaçları kurtardınız, solan menekŐeyi balo kraliçesi yaptınız ve

geceye geri dön. Dünyayı kurtaramazsın Jules," dedi Nick.

"Belki değil ama deneyebilirim," diye karşılık verdim, gençliğin verdiği kabadayılıkla.

"O zaman umarım Tanrı hepimizi kurtarmaya çalışmandan kurtarır," diye bitirdi Nick.

Üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç işte çalıştım ve sınırlarımı korudum. Nick şaşırmıştı. Dünyayı kurtarma maceramda çılgına döndüğümünden emindi.

Bu ne yazık ki Nick'i rahatlattı. Yerleştiğimi düşünmüştü.

Sonra King's Shelter'da kaçak çocuklar için bir iş buldum.

Bu bir süre için iyi gitti. Çocuklar bana karşılık veriyordu ve ben de kendi alanımı bulmuştum.

Ta ki yaklaşık dört ay önce barınağa girdiğimde Roam ve Sniff'in tuhaf tuhaf baktığını görene kadar.

Mutfığa geri dönüp bir şişe kırmızı şarap açtım ve büyük çanaklı kırmızı kadehlerimden birine kendime bir bardak doldurdum. Koridordan oturma odasına geri döndüm ve kendimi sezlonga attım.

Boo zıpladı ve kucağıma yerleşti.

"Miyav," dedi bana.

"Sessiz ol, annen düşünüyor," dedim ve parmağımı çenesinin altına kaydırıp ovuşturdum.

Mırıldandı.

Pencereden dışarı baktım ve istemesem de hatırladım.

Roam, Sniff ve Park benim çocuklarımdı. Çok yakındık. Aylar sürdü ama çok çalıştım ve bana güvenmelerini sağladım.

Yıllardır sokaktaydılar ama hiçbiri on altı yaşından büyük değildi. Onları sığınma evine topluyor, her gün takıldıkları 16th Street Mall'a gidiyor ve onlarla konuşuyordum. Sokaktan pek çok çocuğu sığınma evine, sonra danışmanlığa, sonra aileleriyle bir araya gelmeye (işe yararsa), sonra aile danışmanlığına ve sonra eve (gerçekten işe yararsa) götürdüm.

Roam, Sniff ve Park asla eve gitmeyeceklerdi. Bana evlerinden bahsettiler. Evleri çok kötüydü ve böyle bir buluşma ayarlamamın imkanı yoktu. Bu yüzden onları temiz, güvende, beslenmiş ve eğitilmiş tutmak için çalıştım.

O gün. King's'e vardığım o boktan, berbat günde Park'ın orada olmadığını fark ettim ve Roam ile Sniff'in bir şeyler bildiğini anladım.

Sürünün en zayıfı olan Sniff'i köşeye sıkıştırdım ve Park'ın nerede olduğunu sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sniff.

Park bana aşıktı. Bunu biliyordum ve kullandım. Reba Teyze ve Nick bana Nick'in deyimiyle "olağanüstü güzel" olduğumu söyleseler de ben öyle olduğumu düşünmüyordum. Bunu beni sevdiği için söylemişti. Benim de bir

Gerçi ayna gibiydim ve en seksi kız olduğumu düşünmesem de, hiç de küçümsenecek biri değildim. Babamın siyah saçlarına sahiptim, ama uzun kullandığım için bende biraz dalgalı duruyordu. Annemin menekşe mavisini gözlerine, soluk tenine ve annemin kıvrımlarına da sahiptim. Güzellik yarışmalarını kazanacak değildim ama kimse de bana başıma geçirmem için bir çanta vermeyecekti.

Dürüst olmak gerekirse, ben de Park'tan hoşlanıyordum, ama tabii ki onun benden hoşlandığı gibi değil.

Komik, tatlı ve çok zekiydi. Beni o kadar çok güldürdü ki karnım ağrıdı ve bana öyle bir baktı ki bir fark yarattığımı anladım.

Dünyayı kurtaramayacağımı anlamaya başlamıştım ama Park'ı kurtaracağıma emindim, bu beni öldürse bile. Sınırlarım olması gerektiğini biliyordum ama o çocuğu seviyordum. Üçünü de seviyordum.

Park o gün King'de olacağını biliyordu. Beni görme fırsatını kaçırmazdı.

"Kokla, eğer dökmezsen sana puding kupası yok," diye tehdit ettim.

Sniff puding kaplarını
severdi. "Bilmiyorum, Law.
Sadece... burada değil."

Puding kabının kurban edilmesi bir sürprizdi ve kötü haberlerin habercisiydi. Sniff bir şeyler döndüğünü ve Park'ın sorun yaratabileceğini biliyordu. Kendi iyiliği için fazla zekiydi ve aktif zihnini korumak için meydan okumalara ihtiyacı vardı.

Taşınmak, özellikle de boktan bir hayattan uzaklaşmak. Başı sık sık derde giriyor, macera ve kurtuluş arıyor ve her şeyden uzaklaşmanın bir yolunu arıyordu. Onunla çok uğraştım. Üçüyle de çok uğraştım.

Sniff'in büyük kazağının kumaşını kolundan yakaladım ve onu Roam'a doğru sürükledim.

"Gidelim çocuklar. Park'ı buluyoruz."

Benimle geldiler çünkü Hazel'e binebilecekleri anlamına geliyordu.

Park'ı bulduk. Saatler sürdü. Her yerini aradık, epeyce vardı ama onu bulduk.

Bunu asla unutmayacağım.

Şıringa sokakta, cansız elinin yanında duruyordu. Kötü uyuşturucu.

K a s k a t ı kesilmişti. Ölüm katılığı y e r l e ş m i ş t i . Gözleri açıktı, normalde güzel olan teni solgundu.

I aldı bir uzun bak at onu ve sonra "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Sniff kustu.

Roam iki avucunu da başının üstüne koydu, gözleri arkadaşının cesedinden hiç ayrılmadı.

Biraz daha küfrettim (tamam, belki de çok daha fazla), sonra Park'ın yanına çömelip ona baktım.

Ona benzemiyordu bile. Park'tan daha canlı bir insanla hiç tanışmamıştım. Onu cansız görmek, başka bir insana bakmak gibiydi.

Başımı eğdim ve biraz daha küfrettim.

Sonra telefonumu çıkardım ve polisi aradım. İşim bittiğinde Park'a tekrar baktım.

Bir süre sonra, onun görüntüsü beynime kazındığında, gözlerimi kapattım ve onun görüntüsünün göz kapaklarımın içine kazındığını gördüm.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini biliyordum. Birden aklıma geldi.

Çömeldiğim yerden kalktım ve Roam'a baktım. "Ona malı kim sattı?"

Roam siyahtı, uzun boyluydu, hantaldı ve kilo aldığında çok güzel olacaktı. Sniff beyazdı, aşırı inceydi, kısaydı ve sivilceleri vardı. Park Meksika kökenli bir Amerikalıydı, orta boyluydu ve şimdiden yakışıklıydı. Belli bir yaşa gelseydi, tam bir afet olurdu.

Onunla yaptığım çalışmalardan Roam'un uçurumun kenarından kaydığını biliyordum. Ona ulaşp ulaşamayacağımı asla bilemezdim. King's'e gittiğim her gün orada olmasını umarak nefesimi tutuyordum, çünkü bu yaptığım şeyin işe yaradığının tek göstergesiydi.

Roam'un siyah gözleri bana baktı ama tek kelime etmedi.

Elimi göğsüne koydum ve onu Park'ın cesedinin yanındaki binanın duvarına doğru ittim. Sonra da yüzüne vurdum.

Roam on beş yaşındaydı ama benden on beş santim daha uzundu ve eğer denerse beni alt edebilirdi.

Denemedi.

"Ona o lanet uyuşturucuyu kim sattı?" diye sordum. "Adını bilmiyorum."

"Beni ona götürebilir misin?"

Roam'un gözleri bir flaş kadar hızlı hareket etti, şaşırmıştı ama bunu göstermek istemiyordu.

"Hukuk," dedi.

Tek söylediği buydu ve bunu yapabileceğini biliyordum. "Bu gece. Beni ona götür," diye emrettim.

Roam'un yüzü sertleşti ve ben nedenini biliyordum. Roam ve Park kendilerini bildiklerinden beri arkadaşlıklar. Evdeki kötü zamanları ve sokaktaki iyi ama yine de boktan zamanları biliyorlardı. Sniff daha sonra gelmişti. Sokakta yeni olan Park onu kanatları altına almıştı. Üçü o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuştu.

Şimdiye kadar.

"Evet," diye onayladı Roam ve ben onun da bunu neden yaptığını biliyordum ve bu olmayacaktı.

"Bu işe karışmayacaksın. Bana kim olduğunu göstereceksin ve sonra gölge olacaksın."

"Kanun," diye tekrarladı Roam.

"Hayır, Roam. Bu bir tartışma değil."

"Beyaz sürtüklere yer yok. Bu insanlar seni mahveder," dedi Roam bana.

"Benim için endişelenme. Ve bana sürtük deme, bu çok kaba."

Ne diyebilirdim ki? Bu durumda hala yetişkin olan bendim. O gece, Roam bana kim olduğunu gösterdi. Onun peşinden gitmedim. O kadar aptal değildim. Onun yerine, onu takip ettim ve plan yaptım.

Ayrıca Zip's Gun Emporium'a gittim ve bir silah aldım.

Zip zaman kadar yaşlıydı. Beyaz, kısa boylu, buruşuk, sıska ve kafatasına gelişigüzel tutturulmuş bir düzine kadar uzun, beyaz kıl dışında çoğunlukla keldi.

Zip, dükkânındaki silahları elime alıp kararımı verirken beni izledi.

"Hiç silah tuttun mu?" diye sordu. "Hayır," diye cevapladım.

"Bunu korunmak için mi alıyorsun? Çantana koymak için mi?" "Hayır," diye tekrarladım.

Zip beni biraz daha izledi. "Eski sevgilinin peşinden mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim tekrar.

Zip'in gözleri bir an için büyüdü ve sonra kısıldı. "Başka birinin peşinden mi gidiyorsun?"

Zip'e baktım.

Sonra, nedenini bilmiyordum, belki bu konuda konuşmaya ihtiyacım vardı, belki de birinin beni planımdan vazgeçirmesine ihtiyacım vardı, ama her ne sebeple olursa olsun Zip'e Park'tan bahsettim.

Sonra ona planımı anlattım.

Uzun gibi görünen bir süre boyunca bana baktı.

Sonunda vitrine doğru yürüdü, birini açtı, siyah bir silah çıkardı ve "Glock 19, dokuz milimetre. Hafiftir, güvenilirdir ve çantanıza sığar."

Hallelujah.

"Satıldı," dedim.

"Arka tarafta bir atış poligonu var. Her gün en az bir saat burada olacaksın. Her gün sana bir saat bedava vereceğim ve sana öğreteceğim. O silahı kullanana kadar sokağa çıkmayacaksın. Ve konuşmanı istediğim bazı çocuklar var. Sana kendini nasıl idare edeceğini gösterecekler. Yarın altıda burada ol."

Biraz şaşırmıştım ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktım, bu yüzden başımı salladım.

"Hadi evrakları dolduralım," diye bitirdi Zip.

Zip kollarım ağrıyana kadar bana atış talimi yaptırırdı. Bazen onun çocuklarından biri, Heavy ya da Frank, gelirdi.

Beni alıp dışarı çıkarırlardı ve bana başka şeyler gösterirlerdi. Bana bıçakları öğrettiler - çoğunlukla onlardan nasıl kaçınacağımı ama aynı zamanda onları nasıl kullanacağımı da öğrettiler. Ayrıca nasıl kavga edileceğini, nasıl yumruk atılacağını, nasıl eğilineceğini de öğrettiler. Nasıl araba kullanacağımı, şok tabancası, şok tabancası ve göz yaşartıcı sprey kullanmayı, nasıl sessiz olacağımı, nasıl görünmez olacağımı ve nasıl ortadan kaybolacağımı öğrettiler.

En önemlisi, Heavy bana şunu öğretti: "Bir kavgaya girersen, taşaklarına saldır. Her zaman."

İyi bir tavsiyeydi ama bu kadar yaklaşmayı beklemiyordum. Baş belası olmayı bekliyordum.

Gerilla taktikleri kullanacaktım. Ve kullandım da.

Park'ın katilini takip ettim ve o satış yaparken Zip'in bıçaklarından birini kullandım ve tüm lastiklerini kestim.

Elbette, aptalca ve çocukça görünebilir, ancak bir uyuşturucu satışı yaptınız, uzaklaşmak ve başka bir satış yapmak istiyorsunuz, AAA'yı aramak değil.

Sonra Park'ın katilinin satışlarından birinde, gizlenirken onlara bir sis bombası attım, satışı yarıda kestim ve herkesi çok korkuttum. Müşterilerini kaybetmesini beklemiyordum. Uyuşturucu bağımlıları bir skora ihtiyaç duyduklarında bu korkuyu atlatırlardı. Yine de satıcıyı kızdıracaktı ve ben de bunun peşindeydim.

Park'ın katilini biraz daha takip ettim ve tedarikçisini gördüm. Sonra tedarikçisini takip ettim ve lastiklerini

kestim.

Bunu çok yaptım, kafalarını karıştırdım, burunlarının dibine kadar giren aptalca, sinir bozucu şeyler yaptım. En sevdiğim, satıcı insanların hayatlarını mahvetmeye ve kız arkadaşını becermeye ara verdiğinde kapıya ileri geri yapıştırdığım plastik sargıydı. İşi bittiğinde, kapıdaki plastik sargıya doğru yürüdü ve bir an için neye doğru yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Bağırmaya ve devam etmeye başladı, kollarını her yere savurdu, plastik sargı ona yapıştı.

Her şeyi izledim ve gülerken neredeyse altıma işiyordum.

Gün boyunca çocukları dinledim.

Geceleri satıcılara, tedarikçilere ve keşlere kulak misafiri oluyordum.

Sokağı ya da en azından bir kısmını bu şekilde öğrendim.

Dikkatimi verdim. Yüzleri, isimleri ve yerleri ezberledim ve Zip, Heavy ve Frank ile çok zaman geçirdim.

Ve ağımlı genişlettim.

Sal Cordova benim ilk hatamdı.

Cordova küçük çaplı bir tedarikçi ve yarı zamanlı bir satıcıydı ve ben de sırf zevk için onun burnunu karıştırdım, çünkü kendini kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olarak gören havalı bir pislikti. Onu takip ettiğimde, barlarda gölgelerde saklanıp onu izlediğimde, kadınlar istemese bile kendisinin gerçekten de Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Katılıyorum. Sal Cordova'nın bir kadına bunu kabul ettirecek türden bir adam olmasından endişeleniyordum.

Sal'in yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Benden birkaç santim daha uzundu, düzgün bir vücudu vardı (Vance Crowe'a benzemiyordu ama kim benziyordu ki?), açık kahverengi saçları, mavi gözleri vardı.

Sorun şu ki, Sal bir pislikti, bir serseriydi ve çok aptaldı, ben de ukalalaştım.

Bir gün yağlı bir lokantada onun önündeki kabinin karşı tarafına kayarak yaklaştım.

Bana baktı, şaşırmıştı, sonra gülümsedi, ona asıldığımı düşünüyordu.

"Hey, sevgilim," dedi ve göz kırptı.

Um...pu-lütfen.

"Ben Jules," dedim ona, kusmamaya çalışarak. "Hey, Jules." Gülümsemesi genişledi.

Tamam, bu kadarını kaldırabilirdim.

Hiç vakit kaybetmeden ona neden orada olduğumu söyledim.

"Çocuklara uyuşturucu satarsan, kaçaklar da dahil olmak üzere her çocuğa, işin biter. Unutma, seni izliyorum."

Sonra kalktım ve
gittim. Dediğim gibi,
ukala.

Ve ukalalık iyi bir şey değildi.

İşte o zaman insanlar -doğru türden insanlar değil- kim
olduğumu öğrendiler.

Zip memnun değildi.

Zip, "Kızım, senin bir vidan gevşemiş," dedi.

Nick'e söylediğimde (Nick'e her şeyi söyledim; bunu yaptım çünkü nasıl olsa öğrenecekti, bunu uzun zaman önce öğrendim), memnun olmadığını söylemek yetersiz kalır.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Nick bağırdı.

Cevap vermedim. Nick'e karşı en iyi yolun sessizlik olduğunu ben de uzun zaman önce öğrenmiştim.

Law ismini yayanlar Roam and Sniff'ti.

Roam beni tanıyordu. Nasıl biri olduğumu biliyordu ve sokaktaki maskaralıklarımı duymuştu. Ben olduğumu hemen anladı ve bir hata yaptı. Sniff'e söyledi.

Sniff hiçbir konuda çenesini kapalı tutamazdı ve Park'ı çok severdi. İkisi de seviyordu, bu yüzden Sniff ve Roam yaptığım şeyin boktan olduğunu düşünüyorlardı.

Sniff'i çenesini kapalı tutmaya ikna ettiğimde artık çok geçti. Ben kanundum ve hepsi bu.

Sal yağlı lokantada ona yaklaşmamı bir meydan okuma olarak algıladı. Crowe'un yaptığı gibi beni "susturmak" değil, benden tamamen başka bir şey istiyordu. Sal ile yapmayı düşündüğünüzde iğrenç bir şey (Crowe ile yapmayı düşündüğünüzde iğrenç değil, ama oraya gitmedim).

Burnunu sokmamı engellemek için peşimden gelmek yerine, inanabiliyor **m u s u n u z**, Sal Cordova

Aslında beni onunla çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Evet, tam olarak bu kadar aptal.

Tüm bunlar beni şu anki çıkmazıma getirdi.

Sal beni yakalamış ve niyetini açıkça belli etmişti.

Ona gidip kendini becermesini söyledim.

Biraz heyecanlandı ve bir araba kovalamacası oldu.

Kendimizi tek yönlü, dört şeritli işlek bir caddenin ortasında, Lee Nightingale ve adamlarının uğrak yeri olarak bilinen kullanılmış bir kitapçının önünde silahların çekildiği bir çatışmada bulduk.

Gerisi tarih oldu.

"Miyav?" Boo bana bakarak ve kedi içgüdüleriyle hayatımın mahvolduğunu bilerek ve muhtemelen bana bir şey olursa onu kimin besleyeceğini merak ederek sordu.

"Evet, Boo. Adını sen koydun. Miyav," diye cevap verdim.

[Rock Chick Renegade kitabınızı satın almak için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor Rock

Chick Rövanş

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgarı Sahiplen

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak
Çekme ile Mücadele
Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta
Duman ve Çelik

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık

Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

